

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

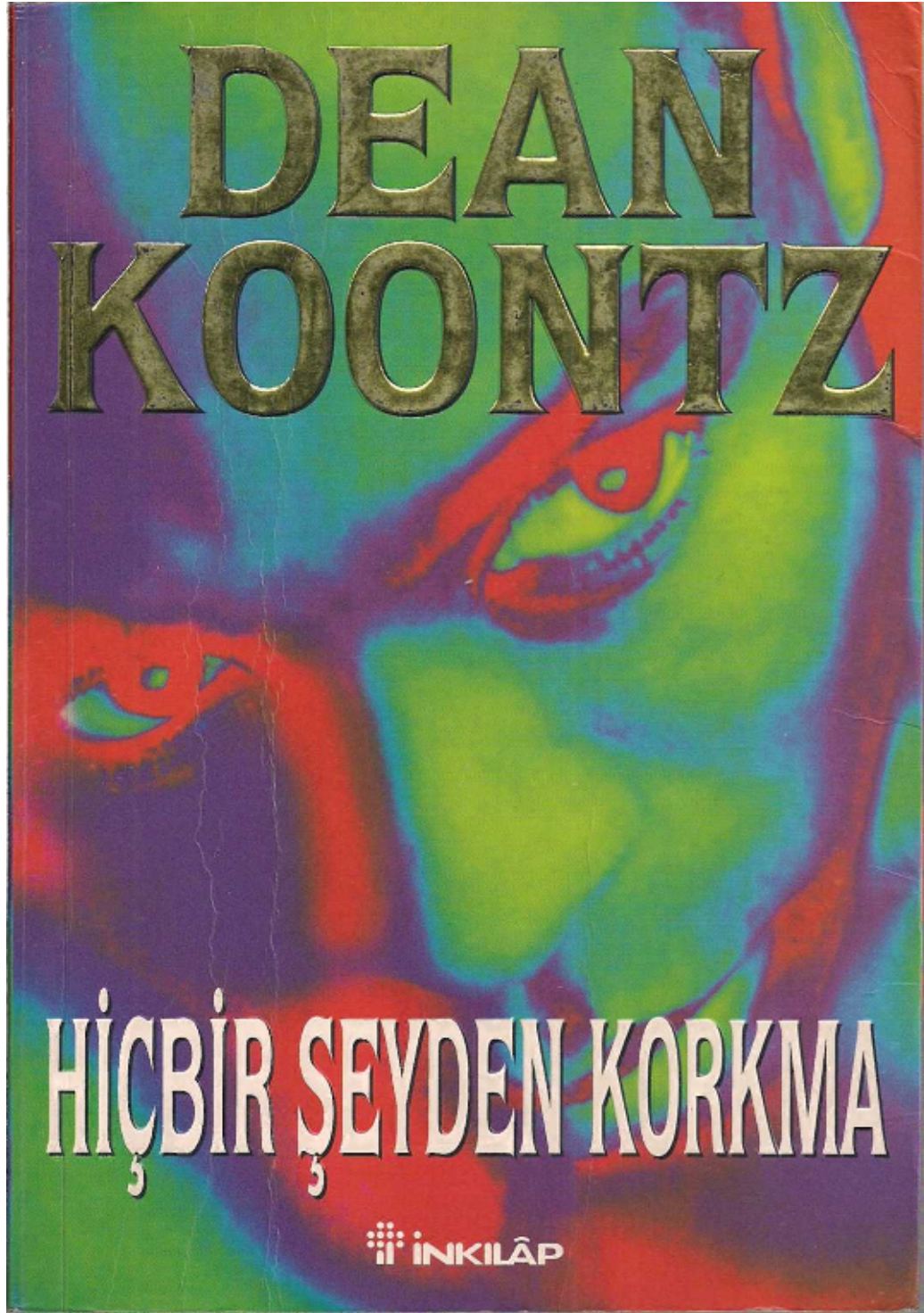
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bestseller / Roman Hiçbir Şeyden Korkma / Dean Koontz

Copyright

© 1998, Dean Koontz Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkiye'de yayın hakkı © 1998, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve \ Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Dizgi

Gülizar Ceylan

Kapak

Ömer Küçük

Baskı

ANKA BASIM Matbaacılar Sitesi, No: 38 Bağcılar - İstanbul

ISBN

975-10-1519-7 00-34-Y-0051-0047

00 01 02 03 04 05 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

'İİ' İNKİLÂP

Ankara Caddesi, No: 95 Sirkeci 34410 İSTANBUL Tel: (0212)514 06 10-(Pbx)

Fax:(0212) 514 06 12 Web sayfası: <http://www.inkilap.com> e-posta:

posta@inkilap.com

DEAN KOONTZ

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Fear Nothing"

Çeviren: Ülkü Demirtepe

Taşıyacağımız bir yük var

ve gitmemiz gereken bir yol. Taşıyacağımız bir yük var,

bilemeyeceğimiz bir varış. Taşıyacağımız bir yük var ve hiçbir yere

indiremiyoruz. Taşıdığımız yük, kendimiziz oradan buraya, oraya.

Sayılı Acıların Kitabı

ALACAKARANLIK

-DEXTER-DEXTER-

1

Mum ışığıyla aydınlanan çalışma odamdaki telefon çaldı ve ben korkunç bir değişimin yaşanacağını hissettim.

Medyumluk yoktur bende. Gökyüzündeki işaretleri ve olacak olayların belirtilerini görmem. El çizgilerim bana geleceğimle ilgili bir ilham vermez. Islak çay yapraklarının oluşturduğu şekillerden kader çizgilerini

ayırt etmekte, bir çingenenin yeteneğine de sahip değilim.

Babam günlerdir ölüm döşeğinde can çekişiyor. Fakat alnındaki terleri silerek ve güçlkle nefes alışını duyarak önceki geceyi yatağının başucunda geçirdikten sonra anladım ki artık daha fazla hayatta kalamayacak. Yirmi sekiz yıllık yaşamımda ilk kez onu kaybetmekten ve yalnız kalmaktan korkuyordum.

Ben tek oğluydum, tek çocuk. Annem iki yıl önce bu dünyadan göçmüştü. Onun ölümü bende şok etkisi yaratmıştı ama hiç olmazsa yavaş yavaş öldüren bir hastalığı çekmek zorunda kalmamıştı.

Dün gece gün doğumundan az önce yorgunluktan bitap düşüp eve dönmüş, ama pek iyi uyuyamamıştım.

Koltuğumda öne doğru eğilmiş telefonun susmasını diliyordum ama susmayacaktı.

DEAN KOONU

10

11

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Bu çalışın anlamını köpek de hissetmişti. Tıpış tıpış yürüyerek karanlıklardan çıkıp mumun ışığına girmiş, gözlerini üzgün üzgün bana dikmiş bakıyordu.

Kendi türünün aksine ilgilendiği sürece o, kim olursa olsun adam ya da kadınlarla göz göze gelebilir. Hayvanlar bizlere genellikle doğrudan ama kısa süre bakabilirler, sonra insanların gözlerinde gördükleri bir şeyle ürkmüş gibi bakışlarını kaçırmaları. Belki öbür köpeklerin

gördüklerini Orson da görüyordur. Belki o da o tür bir şeyle rahatsız oluyor ama sinmiyordur.

Orson garip bir köpektir ama benim vefakâr arkadaşımıdır ve onu çok seviyorum.

Yedinci çalışında, kaçınılmaza teslim olup telefonu açtım.

Arayan Mercy Hastanesi'ndeki bir hemşireydi. Orson'a bakarak hemşireyle konuşuyordum.

Babam ruhunu teslim etmek üzereydi. Hemşire gecikmeksizin başucuna gelmemi tavsiye ediyordu.

Telefonu kapattığımda Orson koltuğuma yanaşıp kocaman kara başını kucağıma koydu. Usul usul inildeverek burnunu elime sürdü. Kuyruğunu sallamıyordu.

Bir an duygularım uyuştı. Düşünemedim ve hareket edemedim. Evin sessizliği bir okyanusun derin suları kadar ezici ve kımıldayamaz duruma getiren bir baskı yapıyordu. Sonra beni hastaneye götürmesini rica etmek için Sasha Goodall'a telefon ettim.

Sasha genellikle öğlenden akşam sekize kadar uyurdu.

Ayışığı Körfezi'ndeki tek radyo istasyonu KBAY'de, gece yarısından sabah altıya kadar müzik çalıyordu. Bu mart akşamında, saat beşi birkaç dakika gece büyük olasılıkla uykudaydı. Ona uyandırmak zorunda olmaksızın üzüntü duydum.

Hüzünlü bakışlarıyla Orson gibi Sasha da daima başvurabileceğim dostumdu ve bir köpekten çok daha iyi araba kullanabilirdi.

Sasha telefonun daha ikinci çalışında sesinde hiçbir uyku belirtisi olmaksızın cevap verdi. Daha ne olduğunu anlatmaya fırsat bulamadan, sanki bu telefonu bekliyormuş ve benim telefonumun almasında Orson'la benim almış olduğum aynı uğursuz işareti o da almış gibi, "Tanrım, çok üzgünüm," dedi.

Dudağımı ısırıp gelmekte olan şeyi düşünmeyi reddettim. Babam yaşadığı sürece bende doktorların yanılmış oldukları umudu kalmıştı. Son dakikada bile kanserin hafiflemeye yüz tutma ihtimali olabilirdi.

Mucizelere inancım vardır.

Yine de şartlarıma karşın, bazıları dışarıdan bakarak hayatımın bir felaket olduğunu düşünseler de, yirmi sekiz yıldan fazla zamandır yaşıyordum ki, bu da bir tür mucizeydi.

Mucizelere inancım var ama daha çok, tam o noktada onlara *ihtiyacımız* olduğuna inanıyorum.

"Beş dakikada orada olurum," diye söz verdi Sasha.

Geceleyin hastaneye yürüyebilirdim ama bu saatte o yolu yürümeye kalkışsaydım fazlasıyla büyük bir tehlikeyle ve bir dehşet manzarasıyla karşılaşacaktım.

"Hayır," dedim. "Arabayı dikkatli kullan. Hazırlanmam herhalde beş on dakika alır." "Seni seviyorum, Karadam." "Ben de seni seviyorum." diye cevap verdim. Hastaneden telefon geldiğinde kullandığım kalemin başlığını takarak sarı ufak bloknotumun kenarına geçirdim.

Uzun saplı prinç mum söndürücüyü kullanıp üç kalın mumu söndürdüm. İnce, yılankavi bir duman gölgelerinin içinde kıvrılarak yükseldi.

Alacakaranlıkta güneş gökyüzüne doğru henüz *DEAN K00NTZ*

yükseliyordu ama hâlâ tehlikeliydi. Tüm pencereleri kaplayan pilili perdelerin kenarlarından tehdit ederek parlıyordu.

Benim niyetimi sezinleyen Orson her zamanki gibi daha şimdiden odadan çıkmış yukarıdaki hole gitmişti.

Bir cadı kedisi kadar kara, kırk kiloluk bir Labrador kumaşıydı. Evimizin koyu karanlığı içinde gözükmeden her yanda dolaşır, onun varlığını sadece büyük patilerinin halı üzerindeki gümbürtüsü ve sert, tahtadan yer döşemesinde tırnaklarının çıkardığı tıkırtı ele verir.

Çalışma odamın karşısındaki yatak odamda, ayarlı elektrik düğmesini ve buzlu camdan tavan kepengini açmakla uğraşmadım. Batıya doğru yönelen güneşin, perde kenarlarından zorla giren acı san ve doğrudan gelmeyen ışığı bana yeterliydi.

Gözlerim karanlığa uyum sağlamakta çoğu insandan daha iyiydi. Mecazi anlamda söylemek gerekirse baykuşun kardeşi olduğum halde, doğaötesi bir hüner ölçüsünde heyecan verici ya da romantik, Tanrı vergisi özel bir gece görme gücüne sahip değilim. Basitçe bu söyleydi: Karanlığa yaşam boyu olan alışkanlığım, benim geceleyin görme gücümü keskinleştirmişti.

Güneşin aydınlattığı dünya için giyinip kuşanırken Orson taburenin üzerinden atlayıp beni seyretmek üzere koltuğa kıvrıldı.

Bitişik banyodaki dolabın çekmecesinden, yüzde elli oranında koruma faktörlü güneşten koruyucu bir losyon tüpü aldım. Yüzüme, kulaklarıma ve boynuma bol bol süründüm.

Losyonda baygın bir hindistancevizi kokusu vardı. Öyle bir aromaydı ki bu, güneşin altındaki palmiye ağaçlarının, tropikal gökyüzünün, öğlen güneşinin altında pırıltılar saçan okyanus manzaralarının çağrışımını

13 HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

yapar bende. Bu benim için arzunun, feragatin ve umutsuz özlemin kokusu, ulaşılmazın özlü parfümü. Bazen bir Karaib plajında güneş ışığı yağmurunda, ayağımın altında ısıltılar saçan temiz bir yastık gibi gözüken bembeyaz kumda yürüdüğümü görürüm rüyamda. Derimde güneşin sıcaklığı bir âşığın dokunuşundan da sıcaktır. Rüyamda güneş bana sadece banyo yaptırmakla kalmaz ta içime işler. Sonra bir mahrumiyet duygusuyla uyanırım.

Oysa şu anda losyon tropik güneşin kokusunu getirse de boynumda ve yüzümde soğuk soğuktu. Sonra bileklerim ile ellerime de sürdüm ondan.

Banyoda perdesi sürekli olarak açık duran tek bir pencere vardı ama içeri giren güneş ışığı, buzlu camdan

ve bir ağacın zarif dallan arasından süzüldüğü için ışık yetersizdi. Yaprakların gölgesi camda titreşiyordu. Lavabonun üstündeki aynada görüntüm gölgeden biraz daha iyi görünüyordu. Işığı açsam bile yine de görüntüm net olamazdı, çünkü aynanın üstündeki ampulün ışığı şeftali rengi ve vatı düşüktü.

Tam bir ışıktta yüzümü görmem nadirattandı.

Sasha kendisine, *Asi Gençlik'ten* çok *Cennetin Doğuşu*'ndaki James Dean'ı anımsattığımı söyler.

Ben şahsen böyle bir benzerlik görmüyorum. Evet, saçlarla açık mavi gözler aynı. Fakat o öyle yaralı gözüküyor ki, ben kendimi o şekilde görmüyorum.

Ben James Dean değilim. Kendim, Christopher Snow dışında hiç kimse de değilim ve bununla yaşayabilirim. Losyon sürmeyi tamamladıktan sonra yatak odasına geri döndüm. Orson hindistancevizi kokusunu koklamak için koltukta kafasını kaldırdı.

Ben her zaman spor çoraplar, Nikes, blue jeans ve

DEAN KOONTZ

8

siyah bir T-shirt giyiniyordum. Yakası düğmeli, uzun kollu siyah pamuklu bir T-shirt çekip aldım çabucak. Orson aşağı kata, antreye kadar izledi beni. Veranda alçak tavanıyla derin ve bahçede iki büyük California meşesi olduğu için güneş ışığı yanlardaki camlara direkt olarak ulaşamıyordu; sonuç olarak bunlar perdeyle ya da panjurla kapatılmıyordu. Pencerelerdeki kurşunlu cam plakalar saydam, yeşil, kırmızı ve amber rengi ge-

ometrik mozaikleriyle mücevher gibi yumuşak pırıltılar saçıyordu.

Portmantodan fermuarh siyah bir deri ceket aldım.

Hava karardıktan sonra dışarıda olacaktım. Ilık bir mart günü sürüyor olsa bile, güneş batınca California' nın orta kıyıları serin olabiliyordu.

Portmantonun rafından lacivert siperü bir şapka çektim ve başıma geçirdim. Siperliğin üzerindeki kısımda koyu kırmızı harflerle işlenmiş *Gizem Treni* sözcükleri vardı.

Geçen sonbaharda bir gece Fort VVyvern'de, Ayışığı Körfezi'nden içerdeki terk edilmiş askeri üste bu şapkayı bulmuştum. Yerin altındaki üç katlı, beton duvarlı, soğuk ve kuru yerdeki tek nesneydi.

İşlenmiş bu sözcüklerin neye atıf yaptığı hakkında hiçbir fikrim olmamasına karşın merakımı uyandırdığı için şapkayı muhafaza etmiştim.

Ön kapıya doğru yöneldiğimde Orson yalvarırcasına sızlandı.

Eğilip onu okşadım. "Eminim ki baba son bir kez seni de görmek isterdi arap. Öyle olduğunu biliyorum ama sana bir hastanede yer yok."

Doğrudan doğruya bakan kömür karası gözleri parladı. Bakışlarının duygudaşlık ve kederle dopdolu olduğuna yemin edebilirdim. Belki de bastırılmış gözyaşlan

15

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

mın içinden ona bakıyor olduğum için öyle görünüyordu.

Arkadaşım Bobby Halloway hayvanlara, hakikatte sahip olmadıkları insani nitelikler ve davranışlar atfederek onları insanlaştırma eğilimi taşıdığını söyler.

Belki de bazı insanların tersine, hayvanların beni her zaman olduğum gibi kabul etmelerinden kaynaklanıyordur bu. Ayışığı Körfezi'nin dört ayaklı vatandaşları, en azından komşularımın bazılarında - şefkat kadar daha karmaşık bir hayat anlayışına sahip gözükürler. Bobby'nin benim onlarla olan hayat tecrübemi önemsemeksizin hayvanları insanlaştırdığını söylemesi bir hamlik göstergesi. Bobby'ye gidip kendi kendini becermesini söylüyorum.

Kulaklarının arkasını kaşıyıp parlak kürküne vurarak onu rahatlattım. Garip bir biçimde gergindi. Benim duyamadığım sesleri dikkatle dinlemek üzere iki kez kafasını havaya dikti. Sanki uzaklardan beliren bir tehdidi, babamın kaybından bile daha kötü bir şeyi seziyormuş gibiydi.

O anda babamın yaklaşan ölümüne ilişkin şüpheli bir şey görmemiştim henüz. Eğer Tanrı'nın cinayet suçuyla ithamı denenmek istenmiyorsa, kanser cinayet değil, bir kaderdi.

İki yıl içinde hem annemi hem babamı kaybetmiştim. Annem öldüğünde sadece elli iki yaşında, babam ölüm yatağında yatarken sadece elli altı yaşındaydı... eh tüm bunlar bendeki kötü talihi gösteriyordu ki ana tahmine düştüğümünden beri gerçekten benimle birlikteydi.

Sonradan Orson'un gerginliğini bana hatırlatacak nedenler olacaktı; ve bizi baştan aşağı yıkayacak koca

DEAN K00NTZ

■16

bir bela dalgasını acaba sezmiş miydi, diye merak edeceğim yeterli nedenler.

Bobby Hallovvay mutlaka bununla da alay edecek ve iti insanlaştırmaktan daha da kötüsünü yapıp ona insan üstü vasıflar atfettiğimi söyleyecekti. Kabul etmek zorunda kalıp Bobby'ye, gidip kendi kendini çabucak becermesini söyleyecektim.

Her neyse, sokakta, hemen sonra da garaj yolunda bir korna duyuluncaya kadar Orson'u okşayıp kaşardım, rahatlattım.

Sasha gelmişti.

Boynumda koruyucu krem olmasına karşın, ek bir korunma sağlamak için ceketimin yakasını kaldırdım. Maxfield Parrish'in Daybreak'inin bir baskısının altındaki antre masasından gözlerimi tamamen saran bir güneş gözlüğü aldım.

Elim dövme bakır kapı topuzundayken Orson'a bir kez daha dönüp, "İyi olacağız," dedim.

Hayatımızı babamsız nasıl sürdüreceğimizi aslında pek biliyor da değildim. Işığın dünyasıyla ve gündüzün insanlarıyla bizim halkamız oydu.

Bundan daha da fazlası, dünya yüzünde kalmış hiç kimsenin sevemeyeceği gibi, sadece tek ebeveynin eksikli çocuğunu sevebileceği gibi seviyordu beni. Belki de

bir daha hiç kimsenin anlayamayacağı kadar beni anlıyordu.

"İyi olacağız," diye tekrarladım.

Köpek yalan söylediğimi anlarmış gibi, nerdeyse acıyarak ciddiyet ve vakarla bir kez yüzüme baktı dikkatli dikkatli.

Ön kapıyı açıp dışarı çıkarken gözlüklerimi taktım. Özel gözlük camları tamamen ultraviyole geçirmez cinstendi.

17

*HIÇBİR **ŞEYDEN** KORKMA*

Gözlerim en hassas noktamdı. Onlarla ilgili herhangi bir riski göze alamazdım.

Sasha motoru çalışır vaziyetteki yeşil Ford Explorer'mın direksiyonunda, garaj yolunda bekliyordu.

Evin kapısını kapayıp kilitledim. Orson ayaklarıma atlama girişiminde bulunmadı hiç.

Batıdan hafif bir rüzgâr esmeye başlamıştı: Denizin baygın, buruk kokusuyla sahile doğru bir esinti. Meşelerin yaprakları, sanki daldan dala sırlar naklediyor gibi fısıltılar çıkarıyordu.

Gün ışığında dışarı çıkma cesareti göstermem icap ettiğinde her zaman olduğu gibi, göğsüm öyle bir sıkıştı ki ciğerlerim daralmış gibi geldi bana. Bu semptom tümüyle psikolojik ama her şeye rağmen etkileyiciydi.

Verandanın merdivenlerini inip parke taşlı garaj yolu boyunca yürürken, ağırlığımın beni aşağı doğru çektiğini hissettim. Belki dalgıçların, tepeleri üzerindeki su-

yun krallığıyla basınç elbisesi içinde hissettikleri de buydu.

Hiçbirşeyden Korkma F-13

2

Explorer'a bindiğimde Sasha Goodall sakince, "Selam Karadam," dedi. "Selam."

Sasha vitesi geriye geçirirken ben de emniyet kemerimi taktım.

Geri geri uzaklaştığımız sırada, bir daha ki görüşümde bana nasıl gözükeceğini merak ederek şapkamın siperi altından evi merakla süzdüm. Babam bu dünyadan ayrıldığında, ona ait olan her şeyin daha kötü ve eksik görüneceğini hissettim. Çünkü ruhu onlara dokunmayacaktı artık.

Ev Green ve Green geleneğinde bir Craftsman dönemi yapısıdır: Yüzeyi kaba yontulmuş taşlar ve minimum sıvayla, yanları zaman ve havanın etkisiyle gümüşümsü pırıltılar saçan sedir tahtasından, çizgileri tamamen modern ama sağlam, yapaylıkla zerrece ilgisi olmayan, tam anlamıyla doğaya yakın ve heybetli. Taş, tahta çatının sert hatları, son kış yağmurlarından sonra yeşil bir liken örtüsüyle yumuşamış.

Sokağa geri geri çıkarken derin verandanın arkasında, oturma odası pencerelerinden birinde, kenara çekil

13

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

miş perdeyi ve Orson'u ayaklan pencere eşiğinde, camda gördüğümü sandım.

Evden uzaklaşırken Sasha, "Ne kadar zamandır dı-şan böyle çıkıyorsun?" diye sordu.

"Gün ışığına mı? Dokuz yıldan biraz fazla."

"Karanlığa düşen parlak yıldız."

O aynı zamanda bir şarkı sözü yazanydı.

"Allah kahretsin, Goodall bana şairlik yapmaya kalkışma," dedim.

"Dokuz yıl önce ne oldu?"

"Apandisit."

"Ha, ölümden döndüğün şu zaman." "Sadece ölüm beni gün ışığına çıkanyor." "En azından bundan seksi bir yara izi kazandın," dedi Sasha.

"Sence öyle mi?"

"Onu öpmek hoşuma gidiyor, öyle değil mi?" "Bu hep merakımı çekmiştir."

"Aslına bakarsan o yara izi beni korkutuyor," dedi Sasha. "Ölebilirdin de." "Ölmedim."

"O yarayı küçücük bir şükran duası ediyor gibi öpüyorum. Burada benimlesin."

"Ya da belki biçimsizlikler seksüel bakımdan seni tahrik ediyor."

"Hergele."

"Annen sana böyle bir lisan öğretmemiştir." "Dini cemaat okulundaki rahibelerdi öğretenler." "Ne istediğimi biliyorsun değil mi?" dedim. "Nerdeyse iki yıldır birlikteyiz. Evet ne istediğini bildiğimi sanıyorum."

"İstediğim, benimle asla dalga geçmemen." "Niye geçeyim ki?" dedi Sasha.

Losyon ve elbise zırhının içinde, ultraviyole ışınlan-

DEAN KOONTZ

20

na karşı hassas gözlerimi koruyan gözlüklerin arkasında bile, tepemdeki ve çevremdeki gün ışığından ürküntü duyuyordum. Mengene içindeki nazik yumurta gibi hissediyordum kendimi.

Sasha rahatsızlığımın farkındaydı ama dikkatini çekmiyor rolü yapıyordu. Güneşle aydınlanan dünyanın sınırsız güzelliği ile tehdidinden aklımı uzaklaştırmak için her zaman çok başarılı olduğu şeyi yapıyordu, ki işte Sasha tam buydu.

"Daha sonra nerede olacaksın?" diye sordu. "Bittiğinde."

"Eğer biterse. Yanılıyor olabilirler." "Ben yayındayken nerede olacaksın sen?" "Gece yarısından sonra...Herhalde Bobby'nin yerinde."

"Radyoyu garanti açar o."

"Bu gece istek alacak mısın?" diye sordum.

"Senin araman gerekmez. Neye ihtiyacın olduğunu ben anlarım."

Sonraki köşede, Okyanus caddesine doğruca sürdü Explorer'ı. Denizden uzaklaşarak tepeye doğru çıkıyordu.

Geniş yaya yolunun ötesindeki restoran ve dükkânların cepheleri, sokakta dallan yayılmış yüksek çam

ağaçlarına bakıyordu. Kaldırım güneş ışığı ve gölgelerle kaplıydı.

On iki bin insanı banndıran Ayışığı Körfezi, limandan ve düzlüklerden sonra sıra sıra yumuşak eğimli tepelere doğru yükselir. California turistik broşürlerinin çoğunda bizim kasabamız, Orta Kıyılannın Mücevheri diye adlandırılır.

Kasaba bu adı yalnızca ağaç zenginliğimizden değil, pek çok nedenle hak etmiştir; yüzyıllık dallıyla heybetli meşeler, çamlar, sedir ağaçları phoenbc palmiyeleri

16

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ve sık okaliptüs korulukları. Benim en sevdiklerim ise baharda erminden pelerinler gibi döküm döküm çiçekler açan dantelim si salkımlarıyla *melaleuca lumina-*m'lardır.

İlişikimizin sonucu olarak Sasha Explorer'm camlarına koruyucu tabaka yaptırmıştı. Görüntü yine de alışkın olduğumdan, beni sarsacak ölçüde, daha parlaktı.

Gözlüklerimi burnumun üzerine kaydurdım ve çerçevenin üzerinden etrafa baktım.

Çamların iğneleri öğlen sonrasının gizemle parlayan harikulade morumsu mavi gökyüzünde incecik nakışlar yapıyor ve bu biçimlerin yansımaları ön camda titreşiyordu.

Gözlüğümü çabucak yerine ittim. Sadece gözlerimi korumak için değil, babam ölümle pençeleşirken gündüz gözü ender yaptığım bu yolculuktan haz duymak-

tan utandığım için de. Trafiğin olmadığı kavşaklarda hiç durmadan mantıklı bir hızla giderken Sasha, "Seninle içeri geleceğim," dedi.

"Gerek yok."

Sasha'nın doktorlara, hemşirelere ve tıbbi her şeye karşı duyduğu şiddetli nefret fobi sınırındaydı. O çoğu zaman sonsuza kadar yaşayacağına kaniydi; vitaminlere, minerallere, antioksidanlara, olumlu düşünceye ve akıl-beden sağlığı tekniklerine inançla bağlıydı. Bir hastane ziyareti, onun tüm canlı yaratıkların akıbetinden kaçınabileceği inancını geçici de olsa sarsardı.

"Gerçekten," dedi, "seninle gelmek istiyorum. Babanı seviyorum."

Sesindeki titreme dış görünüşündeki sükûneti yalanlıyordu. En fazla tiksindiği bir yere benim için gösterdiği gitme arzusu dokundu bana.

"Onunla yalnız olmak istiyorum. Çok az zamanımız var artık." dedim.

DEAN KOONTZ

17

23

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Doğru söylüyorum. Bak şimdi, Orson'un yemeğini dışarı çıkarmayı unuttum. Tekrar eve gidip onunla ilgilenir misin?"

"Peki," dedi. Bir görev almak onu ferahlatmıştı. "Zavallı Orson. Sen ve baban onun gerçek dostlarısınız."

"Her şeyden haberdar olduğuna yemin edebilirim."
"Elbette. Hayvanlar her şeyi anlarlar." "Özellikle Orson."
Ocean Avenue'den sol tarafa Pasific View'e döndü.
Mercy Hastanesi iki blok uzaktaydı.
"Orson'u merak etme," dedi Sasha.
"Pek fazla göstermiyordu ama kendi üslubunda acı
çekiyordu."
"Onu kucaklar bağrıma basarım."
"Babam onun gündüzle bağlantısıydı."
"Bundan böyle ben olacağım," diye söz verdi Sas-
ha.
"Sadece karanlıkta yaşayamaz." "Ben varım onun için ve
asla bir yere gitmeyeceğim."
"Gitmeyecek misin?" "Orson'u merak etme."
Konuşmamız artık köpek hakkında değildi aslında.
Hastane ucuz inşa tarzını ve çekici olmayan bölge mi-
marisini hatırlatmayan bir başka dönemde yapılmış üç
katlı California Akdeniz tipi bir yapı. Parlak bronzdan
çerçeveleriyle pencereler derinde gözüküyor. Zemin
katta kireçtaşı kolonlar ve kemerleri olan bir tarafı açık
bölmeler var.
Kolonların bazıları tepelerine kadar eskiden kalma
bugonvilya asmalarıyla sarık. Bugün, bahar birkaç hafta
uzakta olsa bile, koyu kırmızı ve parlak mor çiçek çağla-
yanı saçaklardan aşağıya dökülüyor.
Gözlüğümü birkaç dakika kadar burnumun üzerine
indirerek bu renk cümbüşüyle büyülenme cesareti gös-
terdim.

Sasha yandaki girişte durdu.

Emniyet kemerimi çözerken Sasha elini koluma koyup hafifçe sıktı. "Gelmemi istediğinde oda numaramı ara," dedi.

"Buradan ayrılmam güneş batımından sonra olacak. Kendim yürüyerek giderim." "İstediğin buysa." "Öyle istiyorum."

Bu kez, daha önce böyle hiç görmemiş olduğum Sasha Goodall'ı görmek için gözlüğümü tekrar burnumun üstüne indirdim. Mum ışığında gri gözleri derin ama berraktır. Gündüz dünyasında da öyle. Kızıl-kahve sık saçları güneşin çarpıcı ışınları altında daha da parlak. Kaymak gibi gül yaprağı teni, mevsimden mevsime gece gökyüzünün her kadranında biçimini bildiğim takımyıldızlar kadar tanıdık hafif çillerle benek benek. Sasha tek parmağıyla güneş gözlüğümü yerine iterek, "Aptallık yapma," dedi.

"Ben insanım. Konumumuz aptalca."

Kör olsaydım bile onun yüzü yine de, ebedi karanlıkta beni teselli edecek bir görüntü olacaktı.

Ona doğru eğilip öptüm.

"Hindistancevizi gibi kokuyorsun," dedi Sasha. "Ona uğraşıyorum." Onu tekrar öptüm.

"Bu şekilde artık dışarı çıkmamalısın," dedi kesin bir tavırla.

Batmasına yarım saat kala güneş, portakal rengi ve keskindi. Pasifik erimiş bir bakırdı.

DEAN KOONTZ

"Hadi git hindistancevizi çocuk. Seninleyim."

Fil Adam gibi baştan ayağa örtünmüş olarak Explorer'dan inip ellerimi deri ceketimin ceplerine sokuşturarak hastaneye koştum.

Bir kez geri dönüp baktım. Sasha beni izliyordu.

Başparmağını kaldırıp, "Her şey yolunda," işareti yaptı.

Hastaneye girdiğimde Angela Ferryman koridorda bekliyordu. Akşam vardiyasında çalışan üçüncü kat hemşiresiydi. Beni selamlamak için aşağı kata inmişti.

Angela kırklı yaşların sonlarında tatlı huylu, güzel, acıma duygusu yaratacak kadar zayıf, naif, garip şekilde açık renk gözlü bir kadındı. Kendini hasta bakımına o kadar acımasızca adıyordu ki- şeytani bir pazarlığın insafsız koşullarıyla- hastalarının iyileşmesi için sanki tüm varlığını vermesi gerekiyordu. Bilekleri yaptığı bu iş için fazlaca inceydi. Öylesine hafif ve çabuk hareket ederdi ki kemiklerinin kuş kemiği gibi kof olduğuna inanmak mümkündü.

Koridorun tavanındaki floresanları kapattı. Sonra beni kucakladı.

Çocukluk ve ergenlik çağı hastalıklarına yakalandığımda-kabakulak, grip, suçiçeği- ve tedavim evin dışında güvenlik içinde yapılamadığından, Angela durumu- ma bakmak için beni her gün ziyaret ederdi. Vahşi ve kemikli kucaklamaları, dil aleti ile derece ve şırınga kadar onun çalışma yönteminin esasıydı.

Her Şeye rağmen onun kucaklaması rahatlatmaktan çok korkuttu beni ve "Öldü mü?" diye sordum.

DEAN KOONTZ

21

"Bir Şey yok Chris. Yaşıyor hâlâ. Sanırım senin için dayanıyor."

Yakındaki acil çıkış merdivenine gittim. Merdivenin başındaki kapı arkamdan kapandı. Angela'nın zemin kat koridorunun ışıklarını, yine kapattığını fark ettim. Merdiven araları tehlike yaratacak kadar ışıklı değildi. Yine de merdivenden hızla tırmandım ve güneş gözlüğümü çıkarmadım.

Merdivenin başında, üçüncü katın koridorunda Seth Cleveland bekliyordu. Benim ve babamın doktoruydu. Omuzları hastanenin bölümlerindeki kemerlere takılacak kadar genişti. Yine de iri cüssesi ve uzun boyuna rağmen insana çok devasa gözükmemeyi başardı. Çok daha ufak yapılı bir adamın zarafetiyle hareket ederdi. Sesi peri masalındaki ayımnkme benzerdi.

"Acısını hafifletmek için ilaç verdik," dedi Dr Cleveland, tepedeki floresanları kapatarak. "Onun için de bir dalıp bir uyanıyor. Kendine her geldiğinde seni istiyor."

Sonunda gözlüğümü çıkarıp gömlek cebime tıktırarak geniş koridorda aceleyle koştum. Çeşitli hastalıklardan mustarip hastaların, hastalıklarının safhasına göre ya baygın yattıkları ya da içinde akşam yemeklerinin bulunduğu tepsilerle oturur durumda oldukları odaların önünden geçtim. Koridor ışıklarının

söndüğünü görenler nedenini anlıyor ve ben geçerken bakmak için yemek yemeyi bırakıyorlardı.

Ayışığı Körfezi'nde gönülsüz bir şöhrettim. Sürekli olarak burada yaşayan on iki bin kişi, Ashdon Kolej'de okuyan üç bine yakın öğrenci ve kasabada daha tepelerde oturan özel sanat enstitüsü öğrencileri tarafından belki de adı herkesçe bilinen tek kişiydim. Gece yaşamım yüzünden yine de hemşerilerimin hepsi beni görmüş değillerdi.

27

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Koridor boyunca yürüdüğüm sürece hemşireler ve yardımcılarının çoğu adımı söylüyorlar ve bana dokunmak için uzanıyorlardı.

Sanırım kendilerini yakın hissediyorlardı. Şöhretimle ilgili bir kazanç sağlayacaklarından değildi bu. Babamı sevdiklerinden de -elbette babamı tanıyan herkes onu seviyordu- değildi. Bunlar kendilerini hastalara şifa vermeye adanmış kişiler olduklarından ve canı gönülden bana bakıp iyileştirme arzularının nihai hedefi olduğum için yapıyorlardı böyle. Hayatım boyunca iyileşme ihtiyacı içinde oldum ama ben onların -ya da kim olursa olsun- şifa verme gücünün çok ötesin deydim.

Babam yarı-özel bir odada yatıyordu. Şu anda ikinci yatağı işgal eden hasta yoktu.

Eşikte tereddüt geçirdim. Bana güç vermeyen derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı arkamdan kapatarak içeri girdim.

Panjurların çubukları sımsıkı kapalıydı. Her panjurun dış kenarından görünen parlak beyaz camlar, günün son yarım saatinde süzülen güneş ışınlarıyla portakal rengi pırıltılar saçıyordu.

Girişe yakın yataktaki babam ancak gölgemsi bir şekilden ibaretti. Nefes alışını işittim. Konuştuğumda cevap vermedi.

Monitöre bağlıydı. Onu rahatsız etmemek için sinyal sesleri durdurulmuştu. Kalp vuruşları monitördeki yeşil ışıktan çizgilerle izleniyordu.

Nabızı hızlı ve zayıftı. Bunu izlerken, tekrar istikrara kavuşmadan önce, kalbin kısa bir süre ritminin bozulması beni birdenbire korkuttu.

Yatağın başındaki komodinin alt çekmecesinde bütün gazlı bir çakmak ve cam kapların içinde bir çift defne kokulu kalın mum vardı. Tıbbi personel bunların varlığının farkında değilmiş gibi davranıyordu.

DEAN KOONTZ

23

Mumları komodinin üzerine koydum.

Sınırlı davranma zorunluluğum yüzünden hastane kurallarından muaf tutuluyordum. Aksi halde tamamen karanlıkta oturmak zorunda kalacaktım.

Yangın kanunu ihlal ederek çakmağı çakıp alevi fitilin birine tuttum. Sonra da ötekine.

Belki de tuhaf şöhretim bana izin hakkı bile kazandırırdı. Modern Amerika'da şöhretin gücü çok fazla tahmin edilemez.

Yumuşak, titrek ışıkta babamın yüzü karanlıktan sıyrılmıştı. Gözleri kapalıydı. Açık ağzıyla nefes alıyordu.

Onun hayatta kalmasını sağlayacak herhangi bir çaba gösterilmemişti sanki. Onun yönünden yardımı bile yoktu.

Ceketimi ve "Gizemli Tren" şapkamı çıkarıp ziyaretçiler için konulmuş bir sandalyenin üzerine bıraktım.

Yatağın mumlardan uzak tarafında ayakta durup elini avucumun içine aldım. Kemikli elinin derisi serin ve parşömen kâğıdı kadar inceydi. Tırnakları daha önce hiç olmadığı kadar san ve kınktı.

Babamın adı Steven Snov/du. Büyük bir insandı. O hiç savaş kazanmamış, bir kanun yapmamış, bir senfoni bestelememiş, gençliğinde umut ettiği gibi ünlü bir roman yazmamıştı ama bir generalden, politikacıdan ya da ödöl kazanan gelmiş geçmiş her romancıdan daha büyüktü.

İyi olduğu için büyüktü. Alçakgönüllü, nazik ve neşe dolu olduğu için büyüktü. Annemle otuz yıldır evliydi ve günah işleme ihtimali olan o kadar uzun sürede anneme sadık kalmıştı. Onun anneme aşkı o kadar ısıltı ısıldı ki -çoğu odanın loş olma gerekliliğı vardı -evimiz önem taşıyan her yönde aydınlanıyordu. Babam Ashdon'da edebiyat profesörüydü. Annem aynı kolejin fen

29

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

bilimleri bölümünde profesördü. Babam öğrencileri tarafından o kadar çok sevilirdi ki okulu bitirip ayrıldıktan sonra da yıllar boyunca babamla temasları sürerdi. Hastalığım doğduğum günden itibaren, o sırada kendisi yirmi sekiz yaşındaymış, onun hayatını fiilen şiddetli bir biçimde fiilen sınırlamasına rağmen, baba olmaktan pişman olduğunu ya da sonsuz bir sevinç kaynağı olmadığını ve onun gururunun incinmesine neden olduğumu bana asla hissettirmedi. Şikâyet etmeksizin vakarla yaşadı ve dünyayla ilgili her şeyi kutlamaktan asla geri kalmadı.

Bir zamanlar güçlü ve yakışıklıydı. Şimdi vücudu ufalmış, yüzü bitkin ve griydi. Elli altı yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. Kanseri onu delik deşik edinceye kadar kanser karaciğerinden lenfatik sisteme, sonra da diğer organlara yayılmıştı. Yaşama savaşı verirken sık, beyaz saçlarının çoğunu kaybetmişti.

Monitördeki yeşil çizgiler sinüsler çizmeye ve düzensizleşmeye başladı. Dehşetle izliyordum onları.

Babamın eli, benimkinin içinde zayıfça kapandı.

Bakışlarımı yeniden ona çevirdiğimde, safir mavisi gözleri açıldı ve her zaman olduğu gibi üzerimde odaklandı.

"Su ister misin?" diye sordum, çünkü son zamanlarda hep susuzluktan yanıp kavruluyordu.

"Hayır, iyiyim ben," diye cevap verdi. Oysa sesi susamış gibi geliyordu. Sesi fısıltıdan azıcık yüksekti.

Söyleyecek bir şey gelmiyordu aklıma.

Hayatım boyunca evimiz sohbetle dolup taşardı.
Annem babam ve ben romanlar, eski filmler, politikacı-
lann ahmaklıktan, şiir, müzik, tarih, bilim, din, sanat
hakkında ve geceyi benimle paylaşan baykuşlar, fareler,
rakunlar, yarasalar ve yengeçler hakkında konuşurduk.
Söyleşimiz ciddi iş arkadaşlarına ilişkin durumlardan,
DEAN KOONJI

26

31

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

komşular hakkındaki saçma sapan dedikodulara kadar
uzanırdı. Snow ailesinde dilin günlük idmanı olmasay-
dı, ne kadar yorucu olursa olsun hiçbir fiziksel egzersiz
programı yeterli sayılmazdı.

Şimdiyse babama umutsuzca yüreğimi açma ihtiyacı
duyarken dilim tutulmuştu.

O benim kötü durumumu anlamış ve bundaki ironiyi
değerlendirmiş gibi gülümsemişti.

Sonra tebessümü soldu. Bitkin ve solgun yüzü daha da
zayıflamış tı. Yüzü o kadar incelmışti ki, bir hava
cereyanı mum alevini oynatınca, bir göl yüzeyindeki
yansımadan daha cisimsel gözükmüyordu.

Titrek ışık durağanlaşıırken babam acı çekiyor gibi geldi
bana. Fakat konuştuğunda sesi acı değil de keder ve
pişmanlığını ortaya çıkanyordu: "Üzgünüm Chris, o
kadar üzgünüm ki."

"Üzüntü duyacağın hiçbir şey yok," diye onu temin
ettim. Akli başında mı yoksa üaç ve ateşin yarattığı sis
içinde mi konuşuyor diye meraklandım.

"Miras için üzgünüm, oğlum."

"Ben iyiyim. Kendime bakabilirim."

"Para değil. Ondan yeteri kadar var," derken fısıltı halindeki sesi solarak uzaklaştı. Kelimeler soluk dudaklarından, kırık kabuğundan yumurta sıvısının akması kadar sessizce kayıyordu. "Öteki miras...annenle benden aldığın. XP."

"Hayır baba, bilemezsiniz."

Gözleri yine kapandı. Kelimeler çiğ yumurta beyazı gibi saydam ve zayıftı: "O kadar üzülüyorum ki..." "Bana siz hayat verdiniz," dedim. Elimin içindeki eli gevşedi.

Bir an için öldüğünü sandım. Kalbim taşın suya düşmesi gibi, göğüs kafesimin içine yuvarlandı. Fakat elektrokardiyografi ekranındaki yeşil çizgiler onun yalnızca şuurunu kaybetmiş olduğunu gösteriyordu.

"Baba, bana hayat verdiniz," diye tekrarladım, duyamayacağı için aklım başımdan gitmiş vaziyette. Annem ile babam, her ikisi de, iki yüz bin kişide bir gözüken çekinik gen taşıdıklarının farkında değillermiş. Böyle iki kişinin tanışma, âşık olma ve çocuk sahibi olma ihtimali milyonda birdir. O zaman bile bu felakete uğramak için çocuğa her ikisinin de bu genleri geçirmeleri gerekir. Böyle olma ihtimali de ancak dörtte bir oranındadır.

İkramiye ana babama böylece benimle vurmuş oluyor. Bende Xeroderma pigmentosum hastalığı var, kısaca

XP, ve bu nadir ama sıklıkla ölümcül olan genetik bir hastalık.

XP kurbanları göz ve cilt kanserine karşı had safhada savunmasızdırlar. Güneş ışığına kısa bir an maruz kalma bile- kuşkusuz ampul ve floresan ışığından, ultraviyole ışınlarına kadar-benim için felaket olabilir.

Tüm insanlar melanoma ve diğer habis tümörleri davet eden güneş ışınlarının, hücrelerindeki DNA'ya verdiği zarara maruzdurlar. Sağlıklı insanlar doğal bir onarma sistemine sahiptirler: Enzimler zarar görmüş DNA Tan zarar görmemiş olanlarla değiştirirler.

XP'li insanlarda enzimler işlevlerini görmezler; onarma olmaz. Ultraviyole nedenli kanserler kolay ve çabuk gelişir, kontrol altına alınamayan metastas yaparlar.

İki yüz yetmiş milyondan fazla nüfusuyla Amerika Birleşik Devletleri, seksen binden fazla cücenin yaşadığı bir ülkedir. Vatandaşlarımızın doksan bini bir metre

DEAN KOONTZ

28

doksan santimin üzerindedir. Milletimiz milyonerleriyle övünür ve bu yıl içinde on bin kişi daha bu mutlu statüye kavuşmayı başaracak. Her on iki ayda bir, belki bin kadar vatandaşımızı yıldırım çarpacak.

Binden az Amerikalı'da XP hastalığı var ve her yıl yüzden fazlası bu hastalıkla doğuyor.

Bu hastalık çok ender olduğu için rakam küçük. Sınırlı sayıda XPTi nüfus, çoğumuzun uzun yaşamama gerçeğine dayanır.

Xeroderma pigmentosum hastalığını bilen çoğu doktor, çocukluğumda öleceğimi beklemişti. Çok azı blüğ çağını yaşayacağımı iddia etmişti. Yirmi sekiz yaşında hâlâ hayatta kalmayı başaracağım iddiası için hiç kimse ciddi bir parayı riske atmazdı.

Bir avuç XP'ci (bizler için kullandığım sözcükler) benden daha büyük yaşta, birkaçı anlamlı biçimde benden büyük. Ama hepsi değilse de çoğunun, bu hastalıkla ilgili ilerleyen nörolojik problemleri var; el ve baş titremesi, işitme kaybı, sözcüklerin anlaşılamadığı konuşma bozukluğu, hatta zihinsel zayıflık.

Işığa karşı korunma ihtiyacım dışında herhangi biri kadar normalim ve bütünlüğümü muhafaza ediyorum. Ben albino değilim. Gözlerim renkli. Derimde pigmentler var. Cildim California plaj çocuklarından kuşkusuz çok daha solgun olmasına karşın, hayalet beyazı değilim. Yaşamımı sürdürdüğüm mum ışığıyla aydınlanan odalarda ve gece dünyasında tuhaf bir biçimde koyu renk bir cilde sahip bile görünüyorum. Halihazırdaki koşullarımda kaldığım her gün benim için değerli bir armağan ve ben zamanımı olabildiği kadar dolu ve iyi şekilde kullandığıma inanıyorum. Hayattan tat alıyorum. Herhangi birinin bekleyeceği ama aynı zamanda çok azmin bakmayı düşüneceği yerlerde haz buluyorum.

33

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

M.Ö 23'te Horasyus diyor ki, "Günü yakala. Yarına güvenme."

Ben de geceyi yakalıyor ve muhteşem, siyah bir aygırmış gibi ona biniyorum.

Arkadaşlarımın çoğu, tanıdıkları en mutlu insan olduğumu söylerler. Mutluluğu seçmek ya da reddetmek bana ait ve ben onu bağrıma basıyorum.

Özel bir ebeveynim olmasaydı yine de bu seçim şansı bana bahşedilmemiş olabilirdi. Annemle babam, durumumu yeterince kavrayacak yaşa gelinceye kadar beni ışıktan korumak için radikal biçimde hayatlarını değiştirdiler ve yumuşamadan, yorucu biçimde uyanık olmaları gerekti. Özverili ihtimamları hayatta kalmama sayılamayacak ölçüde katkıda bulundu. Ayrıca bana sevmeyi -ve hayatı sevmeyi- öğretiler ki bu da çöküntü duymamı, umutsuzluğa düşmemi ve inzivaya çekilme mi imkansız kıldı.

Annem birdenbire öldü. Ona karşı duygularımın deryalar kadar derinliğinin farkında olduğumu bildiğim halde, yine de hayatının son gününde ona bunu yeterince ifade edebilmiş olmayı arzu ederdim.

Bazen gece dışarıda, karanlık plajda gökyüzü berrakken, yıldızlı sema aynı anda hem ölümlü olduğumu hem de yenilmez olduğumu bana hissettirdiğinde, rüzgâr durgun, deniz bile kıyıda dalgaların kırıldığı kadarıyla susmuşken, onun benim için ne anlama geldiğini anlatırım ona. Fakat duyup duymadığını bilmiyorum. Şimdi babam -hâlâ benimle-, "Bana hayat verdin," dediğimi duymuyordu. Ne yazık ki anneme son bir fır-

satta anlatamamış olduğum her şeyi ona da anlatamadan önce bu dünyadan ayrılacaktı.

Eli soğuk ve gevşek kalakaldı. Yine de ona istediğim gibi veda edinceye kadar onu bu dünyaya bağlayacakmışım gibi elini tutmaya devam ettim.

Hiçbirşeyden Korkma F-3

DEAN KOONTZ

31

Güneş denize kavuşurken, panjurun kenarındaki pencere çerçeveleri ve camlar portakal renginden ateş rengi kırmızıya doğru için için yanıyordu.

Güneş batımını doğrudan seyredeceğim ancak bir tek şart vardı. Göz kanseri olup sonra bundan ölmez ya da kör olmazsam, bir ikindi vakti deniz kenarına inip asla üzerinde yürüyemeyeceğim o uzaktaki Asya topraklarına yüzümü çevirip duracağım. Alacakaranlığın kıyısında güneş gözlüğümü çıkarıp yavaş yavaş solan ışığı seyredeceğim.

Gözlerimi kısmak zorunda olacağım. Parlak ışık gözlerimi acıtıyor. Onun sonucu o kadar şümüllü ve süratli oluyor ki gerçekten yanıyormuş gibi hissedebiliyorum.

35

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Panjurların kenarlarındaki kan kırmızısı ışık mora doğru koyulaşırken babamın eli avucumu sıktı.

Bakınca gözlerinin açık olduğunu gördüm. Yüreğimdeki her şeyi ona anlatmaya çalıştım.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Ona söylenme gereği olmayan şeyleri söylemekten kendimi alıkoyamazken, babam beklenmeyen bir güç bulup elimi öyle sert sıktı ki konuşmayı kestim.

Ben sarsılarak susarken babam, "Unutma..."

Onu çok az duyabiliyordum. Sol kulağımı dudaklarına yaklaştırmak için karyola parmaklığının üzerinden eğildim.

Hafifçe, yine de meydan okuma ve öfkeyle çınlayan bir sesle bir kararı açıklayıp bana yol gösterecek son sözcükleri söyledi: "Hiçbir şeyden korkma, Chris. Hiçbir şeyden korkma."

Sonra da öldü. Elektrokardiyogram ışıkları izi atladı, tekrar atladı ve sonra düz bir çizgiye dönüştü.

Oynayan tek ışık, siyah fitilin üzerinde dans eden mum aleviydi.

Gevşemiş elini hemen bırakmadım. Alnını, pürüzlü yanaklarını öptüm.

Panjur kenarından artık hiç ışık sızılmıyordu. Dünya bana hoş geldin diyen karanlığa yönelmişti.

Kapı açıldı. Floresan panellerinden en yakında olanlarını söndürdüler yine. Koridordaki yegâne ışık öteki odalardan geliyordu.

Nerdeyse kapı boşluğu kadar boyu olan Dr Cleveland odaya girip ağırbaşlılıkla yatağın ayakucuna geçti.

Kum çulluğunun çabuk adımlarıyla Angela Ferry-man onu izledi. Hastasının ölümü fiziksel bir darbeymiş gibi, eğik omuzlarıyla bedeni savunma halindeydi.

Yatağın başındaki EKG makinesi babamın kalp atışlarını, koridorun aşağısındaki hemşire odasında duran bir monitöre gönderen bir cihazla teçhiz edilmişti. Onun için ölüm anını anlamışlardı.

Epinephrine dolu bir şırınga ya da kalbe şok yapıp tekrar çalıştırmak için portatif bir cihaz getirmemişlerdi yanlarında. Babamın isteği doğrultusunda cesur tedbirler alınmayacaktı.

Dr Cleveland'm yüz hatları, ciddi durumlar için yaratılmamıştı. Neşeli gözleri ve tombul pembe yanaklarıyla sakalsız bir Noel Baba'yı hatırlatıyordu. Acı paylaşma ve keder ifadesi olan asık bir yüz takınmaya gayret ediyor ama sadece şaşkın gözükmeyi beceriyordu. Yine de yumuşak sesi duygularını ortaya koyuyordu.

"İyi misin Chris?"

"Cesaretimi kaybetmeyeceğim."

4

Kirk Cenaze Evi'nden Sandy Kirk'ü, hastane odasından telefonla aradım. Babam haftalar önce düzenlemeleri kendisi yapmıştı. Babam yakılmayı arzu etmişti.

İki görevli, kırkılmış saçlı ve seyrek bıyıklı iki genç adam, cenazeyi bodrum katındaki soğuk hava odasına götürmek için geldi.

Cenaze arabası gelinceye kadar aşağıda cenazeyle beklemek isteyip istemediğimi sordular. İstemediğimi söyledim.

O babam değildi, sadece onun bedeniydi. Babam başka bir yerlere gitmişti.

Babamın sararmış yüzüne son kez bakmak için çarşafa açmamaya karar verdim. Onu böyle hatırlamak istemiyordum.

Görevliler cenazeyi tekerlekli bir sedyeye aktardılar. Alışkın olmaları gerektiği halde, işlerini yaparken beceriksiz gözüküyorlardı. Çakşırlarken, sanki yaptıktan şeyden suçluluk duyuyorlarmış gibi gizli gizli bana göz atıyorlardı.

Ölü nakli yapan bu insanlar belki de hiçbir zaman bu işte tamamen rahat olmamışlardı. Onların başkalarının ölümüne karşı göründükleri kadar duygusuz olduk

34

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

lanna -böyle bir beceriksizlik olmadıkları anlamına gelebilir çünkü- inanmak ne kadar doğrudu.

Daha büyük olasılıkla, bana gizlice bakan bu ikili sadece meraklıydı. Her şeye rağmen Time dergisinde bir başmakalede yer alan Ayışığı Körfezi'ndeki tek vatan daşım.

Ben gece yaşayan, gündüz büzülen biriyim. Vampir!

Gulyabani! İğrenç sapık! Çocuklarınızı saklayın!

Doğrusunu söylemek gerekirse insanların çoğu anlayışlı ve nazik. Muzır azınlık ise, hakkımda duyduğu her şeye inanan ve Salem cadı mahkemesindeki seyircilerin kendi iyiliklerine olan güven duygusu içinde söylentileri süsleyen dedikoduculardır.

Eğer bu iki genç adam ikinci tiptense, görünüşümün son derece normal olduğunu görünce hayal kırıklığına

uğramış olmalardı. Mezar kaçkını bembeyaz yüz yok. Kanlı gözler yok. Vampir dişleri yok. Solucan ve örümcek bile yemiyorum. Ne kadar da can sıkıcıyım! Görevliler cenazeyle giderlerken sedyenin tekerlekleri gıcır gıcır ötmeye başladı. Sallanan kapı kapandıktan sonra bile uzaklaşan *gıcır-gıcır-gıcır* sesi hâlâ kulaklarımda çınlamaya devam etti. .

Odada yalnız kalınca, dar dolaptan babamın çantasını mum ışığında aldım. Dolapta, son kez hastaneye kontrole geldiğinde üstünde olan elbiseler vardı sadece. Komodinin üst çekmecesindeki eşya ise saati, cüzdanı ve benim valizine koyduğum dört kitaptan ibaretti. Gazlı çakmağı cebime koyup mumları bıraktım. Bir daha defne kokusu duymak istemiyordum. Bu koku bende artık katlanamayacağını çağrışımlar yapıyordu. Babamın az sayıdaki özel eşyasını toplarken, takdire şayan ölçüde kontrolümü muhafaza edebilme gücü gösterebildiğimi hissettim.

Babamı kaybetme acısı, yerini duygusuzluğa bırak-

DEAN KOONTZ

38

mıştı. Mumun alevini başparmağımla işaretparmağım arasında sıkıştırarak söndürdüğümde, kömürleşmiş fitilin kokusunu ya da sıcaklığını duymadım bile.

Bavul elimde koridora adım attığımda bir hemşire floresanları bir kez daha kapattı. Doğrudan daha önce çıkmış olduğum merdivene doğru yürüdüm.

Asansörlerin tepe ışıklan, aynı çakşma mekanizmasıyla bağlantı olduğu için kapatılmadığından asansörlere binemiyordum. Üçüncü kattan aşağıya inme süresinde koruyucu losyon yeterli olurdu ama asansörün katlar arasında kalma durumunda süre uzayacağı için bu riske hazırlıklı değildim.

Gözlüğümü takmayı akıl edemedim loş beton merdivenlerden hızla indim. Beni şaşırtan zemin katta durmamam oldu. Birden anlamadığım bir dürtünün yönlendirmesiyle, bavul bacağıma çarpa çarpa, öncekinden daha da hızlı hareket ederek, babamı götürdükleri bodrum kata devam ettim.

Duygusuzluktan yüreğim buz kesmişti. O buz gibi çarpıntıdan çıkan helezonlar halinde titremeler dışı doğru geliyordu.

Yapmam gerekenin ne olduğunu düşünememe karşın, bazı kutsal görevleri tamamlamadan babamın bedenini terk etmiş olduğum inancı birdenbire üzerime çökmüştü.

Kalbim öyle fazla çarpıyordu ki, duran adımlarla gittikçe yaklaşan cenaze alayının davul sesi gibi, onu nerdeyse işitebiliyordum. Boğazım tılandı ve aniden acılaşan tükürüğümü çaba göstererek yutabildim.

Merdivenin bitiminde, acil çıkış levhasının altında çelik bir yangın kapısı vardı. Elimin biri kol demirinin üzerinde kafam kanşık duraksadım.

Sonra nerdeyse yerine getirmekte geç kalmış olduğum sorumluluğu hatırladım. EzeH-ebedi romantik ba

bam, annemin en sevdiği fotoğrafıyla yakılmak istemiş ve cenaze evine onunla gönderilmesi görevini bana vermişti.

Fotoğraf babamın cüzdanımdaydı. Cüzdan da elimdeki bavulun içindeydi.

Düşünmeden kapıyı itip bodrum katı koridoruna girdim. Beton duvarlar göz alıcı beyazla boyalıydı. Tavandaki parabokk dağıtıcıdan koridora floresan ışığı seli saçılıyordu.

Eşiğe geri dönmem ya da en azından elektrik düğmesini bulmam gerekirdi. Onun yerine, ağır kapıyı arkamdan kapanmaya bırakıp başımı eğerek losyonun ve kasketimin yüzümü koruyacağını varsayarak pervasızca ileriye doğru koştum.

Sol eUmi ceketimin cebine soktum. Bavulumun sapını tutan sağ elim ise açıktaydı.

Uzun koridor boyunca yaptığım koşu sırasındaki bombardıman haUndeki ışık seli, tek başına deri kanseri ya da göz tümörü başlatmaya yeterü olmazdı. Bununla birlikte vücudum onaramadığı için, hücrelerimdeki DNA yoluyla tutulan zararın birikim yaptığının bütünüyle farkındaydım. İki ay boyunca her gün, ölçülü dakikalarla ışığa maruz kalmayla, güneş sevgisiyle güneşin altında oturup bir saatlik intiharvari yanmanın felaket etkisi aynı kapıya çıkardı.

Annemle babam, tek bir sorumsuz hareketin sonuçlarının önemszenmeye değmeyeceğı ya da yok sayılabileceğı ama akşkanlık halindeki sorumsuzluğun kaçınılmaz korkunç şeyi meydana getireceğı konusunda beni çocukluğumdan itibaren, derinden etkilemişlerdi. Floresan panellerinden gelen direkt ışığı kesen kasketimin siperine ve başımı iyice eğmeme rağmen, beyaz duvarlardan yansıyan keskin ışığa karşı gözlerimi kısmam gerekti. Güneş gözlüklerimi taksam iyi olurdu

DEAN KOONTZ

40

38/

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ama koridorun sonuna varmam sadece birkaç saniye sürdü.

Gri ve kırmızı vinil yer döşemesi, bir günlük çiğ ete benziyordu. Marleylerdeki desenlerin iğrençliği ve o korkunç keskin ışığın etkisiyle hafifçe sersemledim.

Depo ve makine dairesini geçtim.

Bodrum kat tamamen ıssıza benziyordu.

Koridorun daha uzak ucundaki kapı, daha yakın uçtaki kapı oldu. Küçük bir yeraltı garajına girdim.

Bu halka açık bir park yeri değildi. Yan tarafında hastanenin ismi yazılı kapak bir kamyonet ile ambulans vardı sadece.

Daha uzakta ise Kirk Cenaze Evi'nden gelen siyah bir Cadillac duruyordu. Sandy Kirk'ün cenazeyi henüz alıp gitmemiş olması beni rahatlatı. Babamın kavuştu-

rumuş elleri arasına, annemin fotoğrafını koymak için hâlâ zamanım vardı.

Parlak cenaze arabasının yanma, üzerinde standart ikaz ışıklarının olmaması dışında ambulansa benzeyen bir Ford park edilmişti. Geceye açılan iner-çıkarcapının tam içinde, hem cenaze arabasının hem de minibüsün burnu öbür tarafa dönüktü.

Tersine orası boş olduğu zaman kamyonet yiyecekleri, çarşaf ları ve tıbbi malzemeyi boşaltıp yük asansörüne yüklemek için içeri çekilebikr di. Şu anda hiçbir boşaltım yapılmıyordu.

Beton duvarlar burada boyalı değildi ve tepedeki floresan çubukları, biraz önce ayrıldığım koridordakinden daha seyrek ve azdı. Yine de benim için güvenli bir yer değildi. Cenaze arabasına ve beyaz minibüse doğru çabuk çabuk gittim.

İner-çıkarcap garaj kapısının soluna doğru, bekleyen iki aracı geçip çok iyi tanıdığım bir odanın işgal ettiğı koridorun köşesine gittim. Burası, ölülerin cenaze evlerine naklediknceye kadar muhafaza edildiğı soğuk odaydı. İki yıl önce korkunç bir ocak ayı gecesi, babamla birlikte mum ışığında yarım saatten fazla, bu soğuk odada annemin cenazesinin başında perişan beklemiştik. Onu orada yalnız bırakmaya tahammül edemezdik.

Babam eğer beni terk etmeye muktedir olsaydı, o gece annemi hastaneden cenaze evine kadar izler ve firma da birkkte girerdi. Bir şair ile bir bilimci ama öylesine benzer ruhlardı ki.

Annem kaza mahallinden ambulansla getirilmiş ve acil servisten acele amekyata alınmıştı. Ameliyat masasına ulaştıktan üç dakika sonra, bir daha biknci yerine gelmeden, aldığı yara derecesi bile bekrlenemedenden ölmüştü.

Soğuk hava odasını ayıran kapı açık duruyordu. Oraya doğru yaklaşınca içeride adamların tartışışımı işittim. Öfkelerine karşın seslerini alçak tutuyorlardı. Hararetli tartışmadaki heyecan kontrolünü, gizlilik ve zorunluluk sağkyordu.

Kapı ağzına ulaşmadan hemen önce, öfkelerinden çok, ihtiyatk davranmaları beni durdurdu. Öldürücü floresan ışığına rağmen kararsızkk içinde bir an kalakaldım.

Kapının öte yanından, tanıdığım bir ses geliyordu.

Sandy Kirk, "Yakacağım bu adam kim?"

Başka bir adam, "Hiç kimse, sadece bir serseri."

"Onu buraya değil, benim oraya getirmeliydin," diye yakındı Sandy. "Kayıp olduğu anlaşıkınca ne olacak?"

Üçüncü adamın sesini tanıdım. Yukarıdaki odadan babamın cenazesini alan iki görevliden birinin sesiydi:

"Tanrı aşkına bunu hemen götüremez miyiz?"

DEAN KOONTZ

40

40

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

yordu. O mesleği icra eden birçok kişiden daha az rahatsızkk duyuyor olmasına ve çekiciliğine rağmen bana huzursuzluk veriyordu. Yakışıklı yüzü, arkasında an-

lamsızlık dışında başka bir yüzün olmadığı bir maske gibi gözüküyordu. Sanki görünmek istediğinden, ahlaki olarak daha düşük ve farkk biri olduğu için değil de hiç insan değilmiş gibi.

"Peki hastane kayıtları ne olacak?" diye sordu Sandy.

"O burada ölmedi ki," diye cevap verdi dazlak adam.

"Onu daha önceden aldım, otobandan. Otostop yapıyordu."

Sandy KirkTe ilgili rahatsızkk veren sezgimi hiçbir zaman, kimseye dile getirmemiştim: ne anne-babama, Bobby HaUoway'e, Sasha'ya ne de hatta Orson'a. Görüntümü ve geceyle bağlantımı dayanak yapıp hakkımda zakmce tahminler yürüten o kadar çok saygısız insan oldu ki, ben yeterli neden olmadan bilisinin hastalığını konuşan ve zulüm yapanlar kulübüne katılma isteğinde değilim.

Sandy'nin babası Frank, iyi ve sevilen bir adamdı ve Sandy şimdiye kadar hiçbir zaman ondan daha az takdire şayan olduğunu gösterecek bir şey yapmamıştı. Tekerlekli sedyeyi yürüten adama Sandy, "Büyük bir risk akyorum," dedi.

"Senin dokunulmazkğm var," dedi adam.

"Merak ediyorum."

"Merakını kendine ait zamana sakla," dedi dazlak adam ve sedyeyi Sandy'nin tekerleğe engel olan ayağının üzerinden sürdü.

Sandy sövüp saydı ve yoldan hızla çekildi. Sedyeyi süren adam doğrudan bana doğru gelmeye başladı.

Sedyenin tekerlekleri babamı alıp götürdüklerindeki gibi gıcırdıyordu.

Engel olmanın tehlikesinden emin olarak iki elimi de serbest bırakmak için bavulu duvara dayadım.

Kapı aralığında tekerlekli bir sedye taşıyan bir adam göründü ama eşikte sırtı dönük durduğu için beni görmedi.

Cenaze arabası iki buçuk metre uzaklıktaydı. Görülmeden ona doğru yavaşça gidip cenazelerin yüklendiği arka kapının yanında diz çöktüm.

Çamurluğun çevresinden baktığımda soğuk hava odasının girişini görebiliyordum. Odadan geri geri çıkan adam yabancıydı: Yirmili yaşların sonlarında, bir seksen boyunda, sağlam yapık, kafası traşlı ve kaim boyunluydu. İş ayakkabıları, blucin ve kırmızı ekose flanel bir gömlek giyinmişti. Kulağının birinde inci bir küpe vardı.

Tekerlekli sedyeyi eşikten geri geri tamamen geçirdikten sonra çevirip cenaze arabasına doğru sürmeye başladı.

Sedyedeki ceset içi görünmeyen fermuarlı bir plastik torbanın içindeydi. İki yıl önce annem, cenaze evinden gelenlere teslim edilmeden önce, soğuk hava odasında benzeri bir plastik torbaya konulmuştu.

Dazlak kafalı yabancıyı garaja kadar takip eden Sandy Kirk, elinin biriyle sedyeyi yakaladı. Sol ayağıyla tekerleğin önünü keserek tekrar sordu: "Kayıp olduğu anlaşıldığı zaman ne olacak?"

Dazlak kafalı adam kaşlarını çatıp kafasını kaldırdı. Kulağındaki küpe pırıltı saçtı. "Sana onun bir serseri olduğunu anlattım. Sahip olduğu her şey arka cebinde." "Öyleyse?"

"Ortadan yok olunca kimin dikkatini çekecek ya da kim aldıracak?"

Sandy otuz iki yaşında ve o kadar yakışıklıydı ki dehşet verici işi bile, peşindeki kadınları hiç durdurmu

DEAN KOONTZ

43

Hâlâ çömelik durumda, cenaze arabasıyla beyaz Ford minibüsün arasına yavaşça kaydım. Minibüsün yan tarafında bir şirket ya da kurum adı yazmadığını tek bakışta gördüm.

Gıcırdayan sedye hızla yaklaştı.

Epeyce kritik bir duruma düştüğümün içgüdüsel olarak farkındaydım. Anlamadığım ama açıkça kanuna aykırılık içeren bir entrika çevirirlerken onları yakalamıştım. Herkese gizk olsa da, özellikle benden saklamak isterlerdi.

Yere yüzükoyun yatarak görüş alanı ve floresan ışığının dışına çıkıp, bana ipek kadar serin ve yumuşak gelen karankâ girmek için cenaze arabasının altına kaydım. Saklandığım alan sığamayacak kadar dardı. Sırtımı kamburlaştırdığımda arabanın altına dayanıyordu. Yüzüm aracın arkasına doğruydu. Tekerlekli sedyenin cenaze arabasını geçip minübüse doğru devam ettiğini izledim.

Başımı sağa çevirdiğimde, soğuk hava odasının eşiğinin Cadillac'tan sadece yirmi beş metre ötede olduğunu gördüm. Dazlak adamla ayakta konuşurken Sandy'nin pırıl pırıl cilalı siyah ayakkabıları, lacivert kumaş pantolonun paçaları daha yakından görüş alanıma girdi. Sandy'nin arkasında babamın ufak bavulu duvara dayak duruyordu. Yakınlarda onu saklayacak hiçbir yer yoktu. Eğer onu yanımda muhafaza etseydim, yeterince hızlı hareket edemeyecek ya da cenaze arabasının altına sessizce giremeyecektim.

Bavulun henüz kimsenin dikkatini çekmediği ortadaydı. Belki de gözden kaçırmaya devam ederlerdi.

Beyaz ayakkabılarıyla beyaz pantolonlarımdan teşhis ettiğim iki görevk, soğuk hava odasından ikinci bir te

45

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

kerlekli sedyeyi çıkardı. Bundaki tekerlekler gıcırtı yapmıyordu.

Dazlak adam tarafından itilen birinci sedye beyaz minibüsün arkasına gitti. O araçtaki arka bagaj kapısının açıldığını işittim.

Görevlilerden biri ötekine, "Bu kadar zaman neyle uğraştığımı birisi merak etmeye başlamadan yukarı çıksam iyi olur," deyip garajın uzak köşesine doğru yürüdü.

İlk sedyedeki portatif ayaklar, dazlak adam onu minibüsün arkasına iterken sert bir takırtıyla kapandı.

Geride kalan görevli ikinci sedyeyle geldiğinde Sandy cenaze arabasının arka kapısını açtı. Bunun üzerinde de isimsiz serserinin cesedinin olduğu içi görünmeyen başka bir plastik torba vardı.

Düşteymişim duygusu çöktü üzerime. Bu garip durumda bulmuştum kendimi. Uykuya dalmadan rüya görmüşüm gibi geliyordu bana.

Bagaj kapağı çarpılarak kapandı. Başımı sola çevirdiğimde dazlak adam şoför kapısına yaklaşırken ayak-kabılları izledim.

İki araç çıktıktan sonra, büyük iner-çıkarcı garaj kapısını kapatmak için görevli burada beklerdi herhalde. Cenaze arabasının altında kalırsam, Sandy arabayı hareket ettirdiğinde keşfedilirdim.

İki görevliden hangisinin geride kaldığını bilmiyordum ama bunun önemi yoktu. Babamı ölüm döşeginden alıp götüren gertç adamlardan birisini yenebileceğime güveniyordum.

Sandy Kirk garajdan çıkarken dikiz aynasına bakarsa beni görebilirdi. O zaman hem onunla hem de görevliyle mücadele etmek zorunda kalırdım. Minibüsün motoru çalıştı.

Sandy ile görevli sedyeyi cenaze arabasının arka ka-

DEAN KOONTZ

46

pısına iterken ben aracın altından dışarı süründüm. Şapkam kafamdan düştü. Onu kapıp cenaze arabasının arkasından bakmaya cesaret edemedim soğuk hava oda-

sının açık kapısına doğru yirmi beş metre yanlamasına süründüm.

Buz gibi odada ayaklarımın üzerine sıçrayıp sırtımı beton duvara yaslayarak kapının arkasına saklandım. Garajdaki hiç kimse tehlike çağrısında bulunmadığına göre görülmemiştim.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kiktlenmiş dişlerimin arasından uzun bir tıslamayla bıraktım.

Işığın yaktığı gözlerim sulanıyordu. Ellerimin tersiyle onları kuruladım.

İki duvarda da altı üstlü lekesiz çelik morg çekmeceleri vardı. Oradaki hava odadakinden daha soğuk olmaktydı. Buranın ısısı bile beni titretecek kadar düşüktü. Bir kenarda tahtadan, mindersiz iki sandalye duruyordu. Yer döşemesi, ölü torbasından bir sızıntı olursa kolay temizlensin diye ek yerleri sert harçla bitleştirilmiş beyaz fayansla kaptydı.

Tepede çok fazla floresan çubuğu vardı. Yine "Gizem Treni" şapkamı başıma geçirip kaşlarımın üzerine indirdim. Şaşılacak şey, gömleğimin cebindeki güneş gözlüğüm kırılmamıştı. Hemen gözüme taktım.

Ültraviyole radyasyonun oranı, koruyucu faktörü çok yüksek olsa bile güneş losyonundan nüfuz eder. Şu bir saatte, geçen tüm bir yıldakinden daha fazla sert ışığa maruz kalmıştım. Ürkek, siyah atın toynak tıkırtısı gibi, tehlikeye bu toplam maruz kakş beynimde gümbür düyordu.

Açık kapının ötesinden minibüsün motoru gürledi. Gürleme sesi homurtuya, sonra da sönen mırıltıya dönüşerek hızla uzaklaştı.

Cadillac cenaze arabası gecenin içine doğru minibü
47

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

sü izledi. Büyük, elektrikli garaj kapısı aşağıya indi ve hastanenin yeraltı bölgesinde yankılar yapan sert bir patlama sesiyle eşiğe otururken beton duvarların dışındaki ürpertici sessizkkte sarsıntılar yarattı.

Gerginlikten ellerim yumruk haline gelmişti.

Görevk mutlaka hâlâ garajın içinde olduğu halde hiç ses çıkarmıyordu. Onu merakla kafasını kaldırmış, gözlerini babamın bavuluna dikmiş vaziyette akkmdan geçiriyordum.

Bir dakika önce bu adamı alt edebileceğimden emindim. Şimdiyse güvenim zayıflamıştı. Fiziksel olarak ondan daha iyiydim ama bende olmayan insafsızkk onda olabilirdi.

Görevlinin yaklaştığını duymadım. Benden birkaç metre uzakta, açık kapının öte yanındaydı ve eşiği geçerken sadece ayakkabılarının lastik tabanlarının fayans döşek yerde çıkardığı gıcırta yüzünden fark etmiştim onu.

İçeriye gelseydi karşılaşma kaçınılmaz olurdu. Sinirlerim saat zembereği gibi gerildi.

Görevk şaşırtacak kadar bir duraksama geçirdikten sonra ışıkları kapattı. Odadan çıkarken arkasından kapıyı çekti.

Kilide anahtarı soktuğunu duydum. Kikt dili, boş bir odada ateşlenen yüksek kalibreli bir tabanca sesine benzer şekilde çatırtıyla yerine girdi.

Soğuk morg çekmecelerinde ceset olduğundan kuşkuluydum. Sakin Ayışığı Körfezi'ndeki Mercy Hastanesi, şiddetin hüküm sürdüğü kentlerdeki büyük kurumların ölümlere yaptığı mekanik muameleyi yapmaz.

Nefes almayan uykucular bütün bu çelik yataklarda olsalar bile ben onlarla olmaktan korkmuyorum. Bir gün ben de bir mezarlığın sakinleri kadar ölü olacağım;

DEAN KOONJZ

kuşkusuz benim yaşımdaki insanlardan daha da yakında. Ölümler gelecekteki hemşerilerim.

Benim korkum ışıktı ve şimdi bu serin penceresiz odanın mükemmel karanlığı benim için, susuzluktan ölen birinin hararetini gideren su gibiydi. Bir iki dakika sonra derimi ve gözlerimi yıkayan mutlak karankk bana haz verdi. Hareket etmekte isteksiz, sırtım duvara dayalı, kapının yanında kaldım. Yarı yarıya da her an görevlinin geri dönmesini bekliyordum.

En sonunda gözlüğümü çıkarıp tekrar gömlek cebime koydum.

Karanlıkta durmama rağmen, beynim endişe kurgularının ıslıl ıslıl çarkıfeleğini döndürüp duruyordu.

Babamın cesedi beyaz minibüste, tahmin edemediğim bir varışa doğru, yönelimleri benim için tamamen anlaşılmasız olan insanların vesayetinde gitmekteydi.

Bu tuhaf ceset değiş tokuşu için, ölüm nedeninin kanser kadar açık bir şey olmaması gerektiği dışında mantıkk bir neden akkma gelmiyordu. Yine de babamın zavalk l kemikleri yoluyla birisine suç yüklenebilecek-se, suçlu şahıslar neden Sandy Kirk'n, krematoryumda delili yok etmesine izin vermesindi?

Babamın bedenine ihtiyaçları olduğu açıktı.

Peki ne için?

Sıkılı yumruklarım soğuk soğuk terledi, ensem nemlendi.

Garajda tanık olduğum sahneyi düşündükçe, ölülerin kaldığı bu ışıksız durakta kendimi daha rahatsız hissetmeye başladım. Bu garip olaylar ilkel korkulan kafamın içinde o kadar derinden harekete geçiriyordu ki, karanlıkta yüzen, dönüp duran şekillerini bile görebiliyordum nerdeyse.

Öldürülmüş otostopçu babamın yerine yakılacaktı.

Fakat bu amaç için neden zararsız bir serseri yok edil

49

HİÇBİR şEYDEN KORKMA

misti. Sandy bronz vazoyu alelade odun klyle dolduracak ve ben babamın kl olduğuna inandırılacaktım. Dahası, onu teskm aldığımda mühürlü kl vazosunu açıp içine bakma olasıkęım hiç yoktu; külün bileşimini ve gerçek kaynağını bekrlemek için laboratuvar testine vermem daha da az olasılıktı. Düşüncelerim sımsıkı örülmüş bir ağa takılmıştı ve ben gevşetemi-yordum onu.

Ekerim titreyerek çakmağı cebimden çektim. Kiktlı kapının öte tarafındaki sinsi sesleri dinlemek için duraksayıp sonra çakmağı aktım.

elik lahtinden sessizce kalkmış mermerden bir cesedin akmak alevinde parlayan yüzü, kocaman açılmış ama görmeyen gözleri, sırları söylemeye çalışan ama bir fısıltı bile çıkaramayan ağzıyla önümde dikildiğini görmek beni şaşırtmayacaktı. Cesetle yüz yüze gelmedim ama titreşen alevden etrafa saçılan gölge ve ışık yılanların karşıdaki elik levhalarda kıvrıldı.

Kapıya doğru dönünce soğuk hava odasında birisinin kazara kiktık kalmasını engellemek için içeriden kilit bağlantısı olmadığını keşfettim. Kapının bu tarafında anahtar gerekli değildi. Kikt kapı koluyla kolayca açılıyordu.

Mümkün olduğu kadar sessizce kapı kolundaki basıncı azalttım. Kapı kolu yumuşakça gıcırdayarak açıldı.

Sessiz garajda kimse olmadığı bekliydi ama yine de tetikteydim ben. Birisi kamyonetin, ambulansın ya da destek kolonlarından birinin arkasına saklanmış olabilir-di.

Floresan ışığının kuru yağmuruna karşı gözlerimi kısarak babamın bavulunun yok olduğunu dehşetle gördüm. Görevk onu almış olmakydı.

İnmiş olduğum olduğum merdivene, hastane bodrumundan boydan boya geçerek gitmek istemedim. Gö

Hiçbirşeyden Korkma F-4

DEAN KOONTZ

revülerden birine ya da her ikisine birden rastlama tehlikesi çok fazlaydı.

Onlar bavulu açıp içindekileri inceleyinceye kadar kime ait olduğunu anlamayabilirlerdi. Babamın cüzdanında kimlik kartını bulduklarında, benim burada olduğumu anlayacaklardı. Görüp duyduğum şey, eğer bir şeyse, endişeleneceklerdi.

Serseri, onları suçlayabileceği ya da eylemlerinden haberdar olduğu için değil, hâlâ gözümünden kaçan sebeplerle, sadece yakılacak bir bedene ihtiyaçları olması yüzünden öldürülmüştü. Onlara gerçek bir tehdit oluşturan insanlara karşı merhametsiz olacaklardı.

Elektrikli kapıyı çalıştıran düğmeye bastım. Motor arı gibi vızıldadı ve kapı korkunç bir takırtıyla tepeye yükseldi. Bir saldırganın saklandığı yerden çıkıp üzerime doğru koşması beklentisi içinde garajda sinirle çevremi kolağan ettim.

Kapı yarıya kadar açılınca ikinci bir düğmeye basarak durdurup, üçüncü basışla da tekrar aşağı indirdim. Kapı aşağı inerken ben altından sıyrılıp gece karanlığına daldım.

Elektrik direkleri, yeraltı garajından yukarı tırmanan yola bulanık sarı bir ışık saçıyordu. Yolun başındaki park yeri, cehennemin, ateş yerine sonsuza kadar buz cezası verilen bölgesinin girişini buz parlaklığıyla aydınlatan ışık gibi, aynı kasvetli ışığı yayıyordu.

Mümkün olduğu kadar kâfur ağaçlarıyla çamların gölgelerinin altından bahçeden geçtim.

Dar caddenin karşısına geçip garip İspanyol evlerinin olduğu yerleşim bölgesine girdim. Pencereleeri ışıklı evlerin arkalarından dolaştım. Bu pencerelerin ötesinde sonsuz olasılıkların olduğu, neşeli srradanlıklarla dolu garip hayatların yaşandığı odalar benim çok uzağımda, hatta anlayabileceğimin çok ötesindeydi.

51

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Geceleyin kendimi sık sık tüy gibi hissederim. Bu da o zamanlardan biriydi. Gölgelere süzülen bir baykuşun uçuşu kadar sessiz koşuyordum.

Yirmi sekiz yıl boyunca beni hoşça ağırlamış ve beslemiş olan bu güneşsiz dünya, bana daima huzur ve rahatlık sunan bir mekân olmuştu. Fakat hayatımda ilk kez, zararlı yaratıkların karanlıkta beni izliyor olduğu duygusuyla eziyet çekiyordum.

Geriye bakma dürtüsüne karşı koyarak yola devam ettim ve tabana kuvvet koşarak Ayışığı Körfezi'nin karanlık, dar kenar mahalle sokaklarına daldım.

İKİ

AŞIM

5

California karabiber ağaçlarının güneş ışığında çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm. Parlak resimlerde dantel gibi zarif ve yeşil rüyalardı.

Gece karanlığında ise bu ağaçlar, gün ışığındakin-den farklı özelliklere sahiplerdi. Keder ya da endişeli yüz

izgilerini gizlemek için uzun dallarını aşağıya sarkıtarak tepe üstü asılmış görünümü veriyorlardı. Bir st geçitle ulaştığım birinci otobandan içeride, kasabanın kuzeydoğı kenarındaki  dönümlük tepelikte kurulu Kirk Cenaze Evi'ne giden uzun yoldaydılar. Saygılarını sunmak için bekleşen sıra sıra yaslı insanlara benziyorlardı.

Mantar biçimindeki alçak boylu elektrik direklerinden yayılan ışıık altında özel yola tırmanırken ağılar hafif bir rüzgârla kımıldanıyorlardı. Rzgrla yaprakların sürtünmesi hafif bir inleme sesini anımsatıyordu.

Cenaze evine giriş yolunda hiç park edilmiş araba olmaması, işlem gören bir konuk olmadığı anlamına geliyordu.

Ben Ayışığı Körfezi'nde her zaman yürüyerek ya da lisikletimle dolaşırım. Araba kullanmayı öğrenmenin hiç anlamı yoktur. Gündüz kullanamayacağım gibi gece

53

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Konuk odaları zemin kattaydı. n kapının yan tarafındaki kurşunlu cam tabakalardan sızan evin arka tarafındaki hafif ışığı gördüm.

Zili aldım.

Bir adam koridora çıkıp kapıya yaklaştı. Sadece bir siluet görmeme rağmen rahat yürüyüşünden onun Sandy Kirk olduğunu anladım. Gzelkėini artıran bk zarafetle hareket ederdi.

Antreye ulaşınca hem i tarafın hem de verandanın ışıklarınını yaktı. Kapıyı açtığında beni, şapkamın siperi altından gözlerimi kısmış ona bakarken görünce şaşırdı.

"Christopher sen misin?"

"İyi akşamlar, Bay Kirk."

"Baban için çok üzüldüm. şahane bir insandı."

"Evet, evet öyleydi."

"Onu hastaneden aldık. Aileden biri gibi ona azami saygıyı gösteriyoruz, Cristopher, bundan emin olabilirsin. Ashdon'da ondan 20. yüzyıl şüri dersini almıştım. Bunu biliyor muydun?"

"Tabii bikiyordum."

"Pound ile Ekot'u sevmeyi öğrendim ondan. Auden ve Plath. Beckett ve Ashbery. Robert Bly. Yeats. Bütün hepsini. Derse başladığımda **süre** katlanamazken, dersler bittiğinde şürsiz yaşayamaz olmuştum.

"Onun en sevdiği Wallace Stevens, Donald Justice ve Louise Glück'tü."

Sandy gülümseyerek başıyla onayladı. Sonra, "Ah afedersin unutmuşum," dedi.

Durumumdan dolayı antrenin ve verandanın ışıklarınını söndürdü.

Karankk kapı eşiğinde dikilerek, "Bu ölüm senin için korkunç olmalı ama en azından artık acı çekmiyor," dedi.

DEAN KOONTZ 56

de arabaların farlarından korunmak için güneş gözlüğü takmak zorundayım. Ne kadar ağırbaşlı gözükürsen gö-

zük polisler gözlükle gece araba kullanmayı hoş karşılamama eğilimindedirler.

Dolunay gökyüzünde yükseliyordu.

Ayı severim. Gözlerimi yakmadan ışık verir. Güzel olanı parlatır, güzel olmayana saklanma imkânı bahşeder.

Tepenin geniş düzlüğündeki asfalt yol, ortasında yuvarlak bir çimenliği olan büyük bir göbek yapıp aksi istikamete dönüyordu. Meydanın ortasında Michelangelo'nun *Pieta* heykelinin taklidi vardı.

Annesinin kucağında yatan İsa'nın ölü bedeni, yansımalar yapan ay ışığında parlıyordu. Bakire Meryem soluk bir ışık yayıyordu. Bu kaba taklit güneş ışığında berbat döküntü gözüküyor olmalıydı.

Büyük kayıplarla yüz yüze gelen çoğu yaşlı insan evrensel anlam ve yaratı inancında, bu taklit eserdeki kadar acemice ifade edilmiş olsa bile huzur bulur. İnsanlarla ilgili sevdiğim bir şey, en küçük bir umut çekimiyle kalkabilme yeteneklerinin çok yüksek olmasıdır. Cenaze Evi'nin revaklı girişinde, içine atılmak üzere olduğum tehlikeyi tayin edemediğim için tereddüt geçirerek durdum.

Kırmızı tuğla ve beyaz ahşaplı, iki katlı büyük Georgian stili ev, eğer kasaba Ayışığı Körfezi olmasaydı, kasabadaki en güzel yapı olurdu. Başka bir galaksiden gelip konan bir uzay gemisi, Kirk'ün güzel binasından daha fazla yabancı gözükemezdi bizim kıyılara. California'nın masmavi semalarındansa daha kasvetli gökyüzüne, sadece ıslatacak yağmurlardansa daha soğuk peri-

yodik yağmurlarla dövölmeye ihtiyacı olan karabiber ağaçlarına değil, bu evin karaağaçlara ihtiyacı vardı. Sandy'nin yaşadığı ikinci kat karanlıktı.

VEAN KOONTZ

58

Sandy'nin gözleri yeşildi ama bu hafif ışıktaki karafatmaların kabukları kadar kara gözüküyordu. Gözlerini inceleyerek, "Onu görebilir miyim?" diye sordum.

"Neyi, babanı mı?"

"Onu odadan götürmeden önce çarşafı kaldırıp yüzüne bakmamıştım. Yüreğim dayanmamıştı. Buna ihtiyaç duyacağımı düşünmemiştim. Şimdi...son bir kez görmeyi gerçekten çok istiyorum."

Sandy Kirk'ün gözleri gece karanlığındaki sakin bir deniz gibiydi. Dikkat çekmeyen yüzeyin altındaki derinliklerde iri dalgalar kaynaşıyordu.

Sesinde, yaşlı birine şefkat gösteren bir soylunun ses tonu hâlâ duruyordu: "Ah Christopher...çok üzgünüm ama işlem başladı."

"Onu fırına koydunuz mu?"

Sözlerin örtölüp yumuşatıldığı bir iş ortamında büyümüş olan Sandy, benim kaba ve yalın sözlerim karşısında geriledi. "Merhum krematorda, evet," dedi.

"Bu çok hızlı değil mi?"

"Bizim işimizde geciktirmek akıllıca değildir. Geleceğini keşke bilseydim..."

Onun gözlerinin gerçek yeşilini görebileceğim yeterli ışık olmuş olsaydı, karafatma rengi gözleri benimkilere o kadar cesaretle bakar mıydı merak ettim.

Sessizliğim karşısında, "Seni böyle acı içinde görünce daha önce yardım edebileceğimi bilmekten büyük üzüntü duyuyorum Christopher," dedi.

Garip yaşantımda bazı şeylerle ilgili tecrübem fazla bazı şeylerle ise azdı. Gün yüzüne yabancı olduğum halde, başka hiç kimsenin olamayacağı kadar geceye aşınaydım. Cahil budalaların zalimliklerinin hedefi olmama rağmen, insan yüreğiyle ilgili anlayışımın çoğu, ebeveynimle ilişkimden ve onların, beni seven, esasm

59

HİÇBİR ŞEYVEN KORKMA

da gün doğumu ve batımı arasında yaşayan arkadaşlarından kaynaklanır; sonuç olarak düzenbazlıkla çok az karşılaştım şimdiye dek.

Sanki yalnızca onu değil, beni de utandırmış gibi Sandy'nin düzenbazlığı karşısında sıkıntı duydum ve küstah gözlerine daha fazla bakamadım. Başımı eğip gözümü yere diktim.

Sıkıntımı yanlış anlayıp dilimi kederimin bağladığını zannederek verandaya çıkıp elini omzuma koydu.

Geri çekilmemeyi başarabildim.

"İşim insanları rahatlatmak Christopher ve bunda başarılıyımdır. Fakat şu anda ölümü anlamlı kılacak ya da katlanılmasını kolaylaştıracak sözleri hakikaten bulamıyorum."

Kıçına bir tekme yapıştırmak istedim.

"İyi olacağım," dedim, kötü bir şey yapmadan ondan uzaklaşmam gerektiğini idrak ederek.

"Kendimi çoğu insana söylerken duyduğum sözler, babanın sevdiği şürlerde bulamayacağın yavan sözlerdir. Onları tekrarlamayacağım sana, bütün o insanlardan biri olmayan sana," dedi Sandy.

Başım hâlâ yerde onaylayarak elinin altından arkaya doğru yavaşça çekildim. "Teşekkürler Bay Kirk. Canınızı sıktığım için özür dilerim."

"Canımı sıkmadın. Tabu ki sıkmadın. Keşke beni haberdar etseydin önceden, geciktirebilir...," dedi Sandy. Sizin kabahatiniz değil. Tamam. Gerçekten."

Tuğla döşeli basamaksız verandadan gerileyerek çıkmış olduğum revakın altındaki asfalt yolda dönerek Sandy'den uzaklaştım.

Karanlıktaki çıkışa doğru bir kez daha gerilerken, "Dini törenle ügik bir şey istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, hayır şimdikk yok. Yarın büdüririm."

DEAN KOONTZ

60

"Yürüyüp uzaklaşırken Sandy, "Christopher iyi misin?" dedi.

Bu kez biraz uzaktan ona dönerek, yan yana ayarlanmış duygu yansıtmayan düz bir sesle, "Evet iyiyim. İyi olacağım. Teşekkürler Bay Kirk."

"Keşke beni önceden haberdar etseydim"

Omuzlarımı silkerek ellerimi ceketimin cebine sıkıştırıp bir kez daha dönüp yürüyerek *Pieta'yı* geçtim.

Taklit heykel mika kanşımmdan dökülmüştü ve dolunay mika parçacıklarında titrek pırıltılar yapıyordu. O yüzden bizim beton döküm Lady'nin yanaklarında göz yaşları parlıyor gibi gözüküyordu.

Ölü kaldıncıya dönüp bakma dürtüsüne karşı koydum. Beni hâlâ izlediğinden emindim.

Fısıldayan sahipsiz ağaçlar arasındaki yoldan aşağı devam ettim. Sıcaklık düşmüştü. Binlerce millik okyanusu aşip sahile doğru esen hafif rüzgâr denizin kokusu dışında başka bir şey taşımıyordu.

Sandy'nin görüş mesafesinden çıktıktan sonra dönüp arkama baktım. Dik çatıyı ve yıldızlı gökyüzüne doğru uzanan karanlık bacalan görebildim sadece.

Asfalttan çimenkğe geçip bu kez ağaçların gizleyen gölgeliklerinde tekrar tepeye doğru yöneldim. Ay karabiber ağaçlarınm uzun saç buklelerini altın şeritlerle örüyordu.

6

Cenaze Evi'nin olduğu göbek, *Pieta*, veranda tekrar göründü.

Sandy içeri gkmiş, ön kapı kapanmıştı.

Çimenlikte kalıp saklanmak için çak ve ağaç gölgeliklerini kukanarak evin arka tarafına geri döndüm. Büyük verandadan, yirmi bir metrelik su dolu havuza, kocaman bir avluya ve düzenk gül bahçelerine iniliyordu. Bunlardan hiçbirisi halka açık odalardan görülemezdi.

Bizimki büyüklüğünde bir kasaba her yıl yüz kişiyi ölümle kaybederken, yaklaşık iki yüz yeni-doğana hoş geldin der. Sadece iki cenaze evi vardır. Kirk'ün cenaze evi işin yüzde yetmişine ek olarak, bölgedeki daha küçük kasabalardan da bunun yansı kadannı alırdı herhalde. Görünüşe göre ölüm Sandy için iyi bir yaşam kaynağı.

Avludan görünen manzara gün ışığında nefes kesen güzekikte olmalıydı: göz alabildiğine doğuya kadar yumuşak eğimk kıvrımlarla yükselen kimsenin yaşamadığı tepeleri, budaklı kara gövdeleriyle yayılan meşe ağaçları süslüyordu. Gizlenmiş tepeler renksiz çarşafların altında uyuyan devler gibi uzanıyorlardı şimdi.

Işıkk pencerede kimsenin olmadığını görünce hızla

DEAN KOONTZ

60

avluyu geçtim. Gül yaprağı gibi beyaz ay, yüzme havuzunun mürekkep rengi suyunda yüzüyordu.

Evin bitişiğindeki L biçiminde geniş garajda iki cenaze arabası, Sandy'nin kendi arabaları, evden uzaktaki ucunda da krematoryum vardı.

Garajın köşesini dönüp devasa okalıptüs ağaçlarının ayışığını epeyce tuttuğu yer olan L'nin ikinci kolu boyunca saklanarak yürüdüm. Havada ilaç kokusu vardı. Kuru yapraklardan bir halı ayağımın altında çıtırdıyordu.

Ayışığı Körfezi'nde benim bümediğim tek bir köşe yoktur. Gecelerimin çoğu özel kasabamızın keşfiyle ge-

çerdi. Bazen bu gezilerin uğursuz keşiflerle sonuçlandığı da olurdu.

İleride, sorumdaki keskin ışık, krematoryumun penceresini işaret ediyordu. Bir sonbahar akşamı, Bobby Hallovvay'le on üç yaşıımızdayken gördüğümüzden çok daha kötü bir şey görmek üzere olduğum inancıyla -sonunda doğruluğu çıktı ortaya- pencereye yaklaştım.

Benim yaşıimdaki herhangi bir erkek çocuk kadar meraklı olduğum on yıl kadar önce, ölümün ürkütücü cazibesi ve gizemiyle bütün erkek çocuklar gibi büyülenmişim. O zaman da arkadaşım olan Bobby Hallovvay'le cesetler, tiksindirici ve şok edici şeyler peşinde ölü kaldırıcının özel mülkünü gizlice dolaşmanın cesaret işi olduğunu düşünüyorduk.

Ne bulmayı umduğumuzu ya da beklediğimizi anımsayamıyorum. İnsan iskeleti koleksiyonu mu? İnsan kemiklerinden bir veranda salıncağı mı? Aldatıcı normal görünüşleri altında Frank Kirk'le oğlu Sandy'nin, ev temizliği ve yemek pişiren köleler olarak

63

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

kullanmak üzere, fırtına bulutlarından ölü komşularımızın canlanmasını diledikleri bir laboratuvar mı?

Gül bahçesinin sonunda, bakımsızlıktan kök salan uğursuz dikenlerin arasında, kötülük tanrıları Cthulhu ve Yog-Sothoth'un sunağına ayağımızın takılmasını bekliyorduk belki de. O günlerde Bobby ile bol miktarda H.P.Lovecraft okuyorduk.

Bobby bizim tekin olmayan iki çocuk olduğumuzu söyler. Ben de tekin olmadığımızın kesin olduğunu ama öteki çocuklardan bizimkinin ne daha az, ne de fazla olduğunu anlatırım ona.

Boby, "Belki öyle ama öbür çocuklar büyüdükçe bu durumdan çıkarken, biz içine daha çok girdik," der.

Bu konuda Bobby ile aynı fikirde değilim. Ben şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseden daha fazla tekinsiz olduğuma inanmıyorum.

Bobby kendisinininkini çok değerli tuttuğu için benim de inanıp değer vermemi ister.

Kendinin tekinsiz olduğunda *ısrarlıdır* o. İkimizin de tekinsiz olduğumuzun doğruluğunu kabul edip benimseyerek bizim onun için doğayla daha büyük bir uyum içinde olduğumuzu, çünkü doğanın zaten tekinsiz olduğunu söyler.

Bir sonbahar gecesi, cenaze evi garajının arkasında, Bobby Halloway'le krematoryum penceresini keşfederek cama vuran büyümlü ışığın cazibesine kapıldık.

Pencere yüksekte olduğu için boyumuz içeriği gözetlemeye yetmiyordu. Bir düşman karargâhını basan komandoların gizliliği içinde, avludaki tik ağacından bankı kapıp garajın arkasına, ışıklı pencerenin altına yerleştirdik.

Bankın üzerinde yan yana durarak manzarayı birlikte seyredabiliyorduk. Pencerenin iç tarafında panjur vardı; ama birisi panjur çubuklarını kapatmayı unut

DEAN KOONTZ

muş, böylece bize Frank Kirk ve yardımcısını iş başındayken seyretme imkânı vermişti.

Odadan gelen ışık bana zarar verecek kadar parlak değildi. Burnumu cama dayadığımda en azından kendime söylediğim buydu.

Tek basımayken de ihtiyatlı bir çocuk olmayı öğrenmiş olmama rağmen, yine de macera ve arkadaşlık aşkıyla dolu bir çocuktum. Onun için Bobby Halloway ile o anı paylaşmak uğruna körlük tehlikesini, bile bile göze alabilirdim.

Pencerenin yakınındaki parlak, çelik tekerlekli sedyenin üzerinde yaşlı bir adamın bedeni duruyordu. Üstü bir çarşafla örtülüydü. Sadece harap olmuş yüzü meydandaydı. Sanki bir fırtınada can vermiş gibi sarı-beyaz saçları keçeleşmiş ve dolaşmıştı. Grileşmiş derisi, çökmüş yanakları ve çatlak dudaklarına bakarak onun bir fırtınaya değil de, uzun süren bir hastalığa yakalanmış olduğu hükmüne vardık.

Bobby ile ben onu hayattayken tanımış olsaydık bile, kül gibi rengi ve bir deri bir kemik haliyle artık tanıyamazdık. Sadece rastladığımız birisi olsaydı, daha az korkutucu olmazdı ama belki bu çocukça büyülenmenin ve gizli hazzın daha az hedefi olurdu.

Sadece on üç yaşında olduğumuz, bununla gurur duyduğumuz için cesetle ilgili en zorlayıcı, dikkate değer ve harika olan da, kuşkusuz cesete ilişkin en tiksini-

dirici şeydi bize göre. Gözün biri kapak, öteki ise kıpkırmızı kanla dolmuş biçimde sonuna kadar açıktı.

O göz bizi nasıl da ipnotize etmişti.

Bir taşbebeğin boyalı gözü kadar ölü olsa da, bizi ta içimize kadar görüyordu.

Bazen dehşetin yarattığı sessiz bir vecdle, bazen de birbirimize acele acele bir şeyler fısıldayarak odanın köşesindeki krematoryumu hazırlayan Frank ve yardımcı

65

*HIÇBİR **ŞEYDEN** KORKMA*

sim seyrediyorduk. Adamlar kravatlarını gevşettiklerine, kokarını sıvadıklarına ve yüzlerine ince bir ter sızınması aktığına göre oda sıcak olmalıydı.

Sonbahar gecesi ıkkıttı. Yine de Bobby ile titriyor, diken diken olmuş tüylerimizi birbirimizle karşılaştırıyorduk. Morgcular cesetten çarşafı sıyrınca, biz çocuklar öldürücü hastakgım ve üeri yaşın dehşeti karşısında soluk soluğa kaldık. Fakat *Gece Yaşayan Ölü* gibi video tümlelerini neşeyle seyrettiğimizde olduğu gibi, dehşet karşısında duyduğumuz aynı tatlı heyecanla soluk soluğa kalmıştık.

Ceset karton bir kutuya yerleştirilip krematorun mavi alevlerinin içine yerleştirilince, Bobby'nin koluna sıkıca sarıldım. O nemk ekyle enseme kavradı. Sanki doğaüstü manyetik hık güç pencereyi kırıp bizi karşı konulmaz biçimde ileriye doğru çekecek, odaya ve ölü adamlara ateşin içine sürükleyecekmiş gibi bkbirimize apansız sarıldık.

Frank Kirk krematorun kapağını kapattı.

Fmnın kapağı kapanırken çıkan madeni ses, kapalı pencereden bile kemiklerimizin içinde yankılanacak kadar yüksekti bir sonu yeterince ifade ediyordu.

Tik ağacından bankı avluya geri götürüp ölü kaldırıcının mülkünden kaçtıktan sonra, okulun arkasındaki futbol sahasındaki sıralara gidip oturduk. Sahada oyun olmadığından ışıklar kapakydı ve benim için emniyetliydi. Bobby'nin yolunun üzerindeki 7-Eleven'dan aldığı patates cipslerini atıştırıp coca colaları içtik.

"Kıyaktı, öyle bir kıyaktı ki," diye Bobby heyecanla konuştu.

"Şimdiye kadar gördüğüm en kıyak şeydi," diye onay verdim.

"Ned'in iskambil kâğıtlarından da kıyaktı."

Hiçbirşeyden Korkma F-5

DEAN KOONTI

Ned geçen ağustosta ailesiyle birlikte San Francisco'ya taşman bir arkadaşımızdı. Ned bir deste iskambil kâğıdı- bunu nasıl becerdiğini hiç ortaya çıkarmıyordu- ele geçirmişti. Kâğıtların arka yüzlerinde, elli iki farklı güzelin çıplak, gerçekten tahrik edici renkli fotoğrafları vardı.

"İskambil kâğıtlarından kesinlikle daha kıyak," diye kabul ettim. "Ters dönmüş tankerin otobandaki patlamasından bile daha kıyak."

"Aman tanrım, evet ondan bir milyon kat daha kıyak. Zach Blenheim'i boğanın boynuzlayıp koluna yirmi sekiz dikiş atıldığımdakinden de kıyak."

"Kuzey kutbu bundan daha soğuktur kuşkusuz."

"Gözü!" dedi Bobby, göz çukurundaki kanı hatırlayarak.

"Aman Tanrım! Gözü!"

Hiç olmadığı kadar çok Coca cola içip konuşup gü-lüştük o gece.

On üç yaşımızdayken ne acayip çocuklarmışız.

Futbol sahasındaki sıralarda otururken bunun, arka-daşlığımızı hiçbir şeyin ve hiç kimsenin asla gevşeteme-yeceği bir düğümle bağlamış olduğunu büüyordum. İki yıldır arkadaşlık ama o gece dostluğumuz güçlenmiş, gecenin başlangıcından daha karmaşık olmuştu. Bizi bi-çimlendiren bir hayat tecrübesi paylaşmıştık ve bunun yüzeyde görüldüğünden daha derin olduğunu, biz yaştaki çocukların kavrayabileceğinden daha derin olduğunu hissediyorduk. Bobby'nin benim gözlerimde kazandığı yepyeni hayranlığı, ben de onun gözünde ka-zanmıştım, çünkü cesaret isteyen bir şey yapmıştık.

Sonraları bu anın sadece bir giriş olduğunu anlaya-caktık. Birbirimizle olan *gerçek* bağımız, aralık ayının ikinci haftasında, gözünden kan fışkıran cesetten sınır

66

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

sız ölçüde daha rahatsız edici bir şeyi gördüğümüz za-man oluştu.

On beş yıl sonra şimdi, bu maceralar için çok yaşlı olduğumu ve on üç yaşında çocuklar kadar rahatça, başka insanların özel mülklerinde bilinçli bir şekilde gizlice dolaşmanın rahatsızlık verici olduğunu düşünecektim. Kaderim olan cama yüzümü dayamak için, kuru okalıptüs yapraklarından bir sergiye ihtiyatla basarak bir kez daha buradaydım.

Uzun zaman önce Bobby ile benim içeriği gözetlediğimizdeki panjur aynen duruyordu ve zamanla sararmıştı. Panjur çubukları belli bir açıda ayarlanmıştı ama aralarındaki boşluklar krematoryumun içini tamamen görmeye izin verecek ölçüde genişti ve boyum da avludaki banka ihtiyaç duymayacak kadar uzundu.

Sandy Kirk ve yardımcısı, Power Pak II krematoryum sisteminin yakınlarında iş başındalardı. Yüzlerinde operatör maskesi, ellerinde lastik eldiven ve önlerinde atılabilir plastik önlükler vardı.

Pencerenin yakınındaki tekerlekli sedyede, içinde ölü adamın yattığı fermuarı açık, bezelye kabuğu gibi ikiye ayrılmış saydam olmayan vinil torba duruyordu. Uelli ki babamın adıyla yakılacak olan serseriydi.

Dövülmüş olduğundan yaşını tahmin edemiyordum. Yüzü vahşice hırpalanmıştı.

Başlangıçta gözlerini kabuk bağlayıp kararmış kanın sakladığını zannettim. Sonra gözlerinin yok olduğunu fark ettim. Boş oyuklara bakakaldım.

Bobby ile bende o kadar dehşet yaratan, gözlerin-den kan fışkırmış o yaşlı adam aklıma geldi. Bununla

DEAN KOONJI

68

karşılaştırınca o hiçbir şeydi. O doğanın sadece kişisel olmayan muamelesiyken, bu insan şiddetiydi.

Yıllar önce o ekim ve kasım ayında Bobby Hallo-way'le krematoryum penceresine belirli aralıklarla gittik.

Karanlıkta sürünürken yerlerdeki sarmaşıklara takılmamaya çalışıyor ve çepeçevre okaliptüs ağaçlarının kokusunu ciğerlerimize dolduruyorduk. O günden sonra bu koku benim için ölümle özdeş oldu.

O iki ay süresince Frank Kirk on dört cenaze işi yaptı ama bu merhumlardan yalnızca üçü yakıldı. Diğerleri tahnit edilip geleneksel biçimde gömüldü.

Tahnit odasının penceresi olmadığı için Bobby ile ben matem tutuyorduk. Sanctum sanctorum-ıslak tahnit işlemini yaptıkları yer-, Bobby'nin dediğine göre bizim gibi mezar casuslarına karşı güvenlik tedbiri olarak bodrum kattaydı.

Burnumuzu soktuğumuz yerin Frank Kirk'ün kuru işiyle sınırlı olması, beni gizli gizli rahatlatmıştı. Fena halde hayal kırıklığına uğramış gibi yapsa da Bobby'nin de rahatladığını sanıyorum.

Aslında Frank gakba yakma işlemini geceyle sınırlarken, tahniti çoğunlukla gündüz yapıyordu. Bu da benim katılımımı mümkün kılıyordu.

Kocaman krematör-Sandy'nin bugün kukandığı Power Pak H'den daha kaba sabaydı-çok yüksek ısıda insan cesetlerinin işini bitiriyor olmasına rağmen, yine de

bacadan incecik bir duman çıkıyordu. Frank acık a e bi-reyleri ya da merhumun dostlarına saygı göstererek yakmayı sadece gece yapıyordu.       gündüz gözü, tepedeki cenaze evine aşağıdan bakıp gökyüzüne doğru

69

HIÇBİR ŞEYDEN KORKMA

yükselen incecik duman kıvrımları halinde sevdikleri varkkların sonunu g rebikrlerdi.

Bobby'nin babası Anson, Ayı ı ı Körfezi Gazetesi'nin editörüydü. Bobby gazetede çalışanlarla bağlantılarını ve samimiyetini kullanarak gerek doğal nedenler, gerekse kaza nedeniyle olan ölümlerle ilgili günlük en son bilgileri akyordu.

Frank Kirk'e yeni bir ceset geldiğinde biz her zaman haberdar oluyorduk ama yakılacak mı, yoksa gömülecek mi emin olamıyorduk. G ne  batır batmaz bisikletlerimize atlayıp morgun civarına gidiyor, cenaze evinin arazisine gkiyorduk. Krematoryumun pencresinde ışık görününceye ya da o cesedin yakılmayacağını sonunda kabul edinceye kadar bekliyorduk.

 lk Ulusal Banka'nin atmış yaşındaki müdürü Bay Garth ekim ayı sonlarında kalp krizinden öldü. Onun yakılı ını da seyrettik.

Kasım ayında Henry Aimes adk marangoz çatıdan d   p boynunu kırmı tı. Aimes yakıldığı halde Bobby ile ben hiçbir Şey g rememi tik.       Frank Kirk ya da yardımcısı panjurun çubuklarını kapatmayı akıl etmişti.

Rebecca Acquilain'in yakılma işlemi için geldiğimizde, aralık ayının ikinci haftasında, panjuru açılmış bulmuştuk. Benim değil de Bobby'nin ortaokuldaki matematik öğretmeni Tom AcquilainTe evkydi. Kasaba kütüphanesinde çalışan Bayan Acquilain yalnızca otuz yaşında ve Devkn adk beş yaşında bir oğlan çocuğunun annesiydi.

Tekerlekli sedyede üzerinde boynuna kadar çarşaf örtülü olarak yatan Bayan Acquilain o kadar güzeldi ki gözlerimizde sadece bir görüntü değil, göğüslerimizde ele ağırlık yapmıştı. Nefes alamıyorduk.

Güzel bir kadındı ama biz ona uzaktan hiç âşık ol

DEAN KOONTZ

70

mamıştık galiba. Kütüphaneciydi, birisinin annesiydi. Biz on üç yaşımızdayken, gökten düşen yüdz ışığı kadar asude, yağmur damlası kadar berrak bir güzelliğe meylimiz yoktu. Bakışlarımızı iskambil kağıtlarındaki kaba gösterişli kadın tipleri çekiyordu. Şimdiye kadar pek çok kez Bayan Acquilain'e bakmıştım ama onu asla görmemiştim.

Çok çabuk öldüğü için ölüm onu hırpalamamıştı.

Kuşkusuz doğduğunda var olan ama hiç şüphelenilmeyen beyindeki kılcal damarlardan birindeki çatlak artıp bir öğleden sonrada patlamış ve birkaç saat içinde ölmüştü.

Tekerlekli sedyede yatarken gözleri kapalıydı. Yüzü sakindi. Sanki uyuyordu. Hatta hoş bir rüya görüyormuş gibi dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

İki morgcu Bayan Acquillain'i karton kutuya nakledip sonra krematora koymak için çarşafı kaldırdığında tarife kelimelerin yetmeyeceği kadar güzel, incecik, mükemmel orantılı bir vücut gördük. Erotizmi aşan bir güzellikti. Biz ona sapkın bir arzuyla değil huşuyla bakıyorduk.

Öyle genç gözüküyordu ki.

Ölümsüz gibiydi.

Morgcular onu alışılmadık bir saygı ve nezaketle krematora taşıdılar. Ölmüş kadının arkasından kapı kapandığında Frank Kirk lastik eldivenleri sıyırıp attı ve elinin arkasıyla önce sol gözünü, sonra sağ gözünü kuruladı. Kuruladığı ter tanecikleri değildi.

Diğer ölüleri yakma sırasında Frank ile yardımcısı, ne dediklerini duymasak da sürekli çene çalıp dururlardı.

Bu geceyse hemen hemen hiç konuşmamışlardı.

Bobby ile ben de suskunduk.

Bankı yerine geri götürdük. Frank Kirk'ün mülkünden sessizce uzaklaştık.

71

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Bisikletlerimize atlayıp karanlık sokakları bilinçle seçerek Ayışığı Körfezi'ne gittik. Doğru plaja gittik.

Mevsimin bu saatinde geniş kıyı şeridi ıssızdı. Arkamızda kalan kasabanın ışıkları, tepelerde yuva yapan

ve ağaçların arasında kanat ırpan Anka kuşunun tüyle-ri kadar göz alıcıydı. Önümüzde engin Pasifik Okyanu-su'nun mürekkep rengi suları uzanıyordu.

Suyun yüzeyi tatlı tatlı oynuyordu. Geniş aralıklarla kıyıyı yalayan alçak köpüklü dalgalar, tembel tembel te-peye çıktıklarında fosforlu ışıklar saçıyordu.

Denizin yüzeyini seyrederek kumda otururken Noel'e ne kadar yaklaştığımızı düşünüp duruyordum. İki hafta sonraydı. Noel'i aklıma getirmek istemiyordum ama beynimin içinde bu düşünce göz kırpıştırıp duruyordu. Bobby'nin ne düşündüğünü bilmiyordum. Sormadım da. Konuşmak istemiyordum. O da konuşmak iste-miyordu.

Anasız kalan küçük Devlin Acquilain için Noel'in nasıl olacağı düşüncesine dalmıştım. Belki de ölümün anlamını anlayamayacak kadar küçüktü.

Kocası Tom Acquilain ise ölümün anlamını fazlasıyla biliyordu. Yine de Devlin için bir Noel ağacı dikerdi herhalde.

Noel süslerini ağaca asacak gücü nasıl bulacaktı?

Kadının bedeninden çarşafın sıyrılmasını gördükten sonra ilk kez konuşan Bobby, "Gel yüzelim," dedi sade-ce.

Gün ılık geçmesine rağmen -El Nino'nun olduğu bir yıl değildi- aralık aynıdaydık. Güney yarımküreden gelen üik akıntı kıyıya vursa da, suyun sıcaklığı pek iç açıcı değildi, üstelik hava da hafifçe soğumuştı.

Bobby çıkarıp katladığı giysilerini kumlanmasın di

ye yosun örtüsünün üzerine düzenlice yerleştirdi. Yosunlar günün erken saatlerinde ıslanmış sonra güneşle kurumıştu. Ben de kendiminkileri katlayıp onunkilerin yanma koydum.

Denizin kapkara sularına cırılçıplak koştuk ve sonra dalgalara karşı yüzmeye başladık. Kıyıdan çok uzaklaşmıştık.

Hafif bir kulaçlamayla ve minimum ayak vurarak kuzeye dönüp kıyıya paralel yüzmeye başladık. Suların çekilme zamanıydı ve akıntı vardı. Biz ise tehlike yaratacak kadar uzağa yüzmüştük.

İkimiz de çok iyi yüzücüydük ama bu tam bir pervasızlıktı şu anda.

Genellikle yüzücüler suya girdikten bir süre sonra soğuk sudan rahatsız olmazlar. Vücut ısısı düştüğü için vücut ve su sıcaklığı arasındaki fark çok daha az algılanabilir. Ek olarak yüzmeye hareketi de sıcaklık izlenimi yaratır. Güven veren ama aldatıcı sıcaklık duygusu artabilir ki bu çok tehlikelidir.

Gerçi bizim vücut sıcaklığımız düştüğü ölçüde suyun soğukluğu da artıyordu. Rahatlatıcı bir noktaya, aldatıcı olsun başka türlü olsun biz hiç ulaşamıyorduk.

Kuzeye doğru çok uzaklaştığımız için artık kıyıya doğru yüzmemiz gerekiyordu. Sağduyu sahibi olsaydık giysilerimizi bırakmış olduğumuz kuru yosun yığınınaya yürüyerek dönerdik.

Onun yerine durup dinlenerek, içimize işleyen soğuk havayı derin derin ciğerlerimize doldurarak tek kelime konuşmadan gelmiş olduğumuz yöne, kıyıdan hâlâ çok uzakta, güneye doğru dönüp yüzmeye başladık.

Bacaklarım ağırlaşmıştı. Hafif ama korkutucu kramplar giriyordu mideme. Kalbimin vuruşları beni dibe çekecek kadar sertti.

Dalgalar suya ilk girdiğimizde olduğu kadar yumu

73

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

şak olmasına rağmen soğuk beyaz köpüklerinin dişleriyle ısırıyordu.

Birbirimizi gözden kaybetmemeye dikkat ederek yan yana yüzüyorduk. Kış göğü hiçbir rahatlık sunmuyordu. Kasabanın ışıkları yıldızlar kadar uzak ve deniz düşmancaydı. Sahip olduğumuz her şey dostluğumuzdu ve her ikimizin de bir tehlike ânında ötekini kurtarmak için öleceğini biliyorduk.

Başladığımız yere geri dönünce kendimizde sudan çıkacak gücü nerdeyse bulamadık. Yorgunluktan bitmiş durumdaydık. Midemiz bulanıyordu. Rengimiz kumdan daha solgundu ve tir tir titrerken bir yandan da denizin ağzımızı buruşturan tadını tükürüp duruyorduk.

O kadar acı bir soğuk vardı ki krematoryum fırınının sıcaklığını artık aklımıza getiremez olmuşuk. Üstümüzü giyindikten sonra bile hâlâ donuyorduk. Ama iyi olmuştu bu.

Kumsalın dışında bıraktığımız bisikletlerimize gidip en yakın caddeye ulaşmak için, plajla sınırdaş olan çimenlikli parktan geçtik.

Bobby bisikletine binerken, "Bok," dedi.

"Evet öyle," dedim.

Ayrı mahallelerdeki evlerimize döndük.

Hasta gibi doğruca yatağa girdik. Uyuduk. Rüya gördük. Hayat devam ediyordu.

Krematoryumun penceresine bir daha asla dönmedik.

Bayan Acquilain'i bir daha asla konuşmadık.

Bunca yıldan sonra da gerek Bobby, gerek ben hâlâ birbirimizi kurtarmak için tereddüt etmeden hayatımızı verirdik.

Dünya ne kadar garipti. Elimizin altında dokunabildiğimiz bütün o şeyler, beş duyuya o kadar gerçek gelen bütün o şeyler -bir kadının güzel yapısı, insanın eti

DEAN KOONTZ

74

kemiği, soğuk deniz ve yıldızların pırıltısı-dokunamadığımız, tadamadığımız ya da göremediğimiz şeylerden çok daha az gerçektir.

Bisikletler ve ona binen çocuklar, yüreklerimizde ve akıllanımızda hissettiğimizden daha az gerçek, dünya kaldıkça sürececek dostluk, sevgi ve yalnızlıktan daha az hakikidir.

Çocukluktan akıp gelen zaman ırmağındaki bu mart gecesinde, krematoryum penceresi ve ötesindeki sahne, arzu edeceğimden çok daha gerçektir. Birisi serseriye öl-

dürünceye kadar hayvanca dövmüş, sonra da gözlerini çıkarmıştı.

Gerçekler ortaya çıktığında, bu cesedin babamın bedeninin yerine konmasının ve cinayetin bir anlamı olsa bile, niçin gözler alınmıştı. Yakıp kül eden krematoryum ateşine, bu zavallı adamı gözsüz olarak göndermenin mantıklı bir sebebi olabilir miydi?

Yahut da birisi anlaşılmaz, pis bir heyecan için mi serserinin biçimini tamamen bozmuştu?

Kulağında tek inci küpe olan kafası traşlı iri kıyım adam aklıma geldi. Yüzünde duygu yoktu. Ondaki avcı bakışları kapkara ve durgundu. Sesinin soğukluğu çelik raspalama sesini anımsatıyordu.

Böyle bir adamın, tembel tembel çubuk yontan bir köy efendisinin keyfi içinde göz oyarken, başka bir insanın acısından haz duyacağını tasavvur etmek mümkündü.

Hastane bodrumunda yaşadıklarım sırasında ortaya çıkan bu garip, yeni dünyada, elbette Sandy Kirk'ün de serserinin bedenini tahrip ettiğini akla getirmek zor değildi: Bir GQ modeli kadar sağlıklı ve yakışıklı Sandy; onun aziz babası Rebecca Acquilain'in yakılışı sırasında

75

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

gözyaşı dökmüştü. Çıkarılan gözler, Bobby ile benim gül bahçesinin köşesindeki dikenli köşede hiç bulamadığımız o sunağa sunulmuştu belki de.

Krematoryumda Sandy ile yardımcısı tekerlekli sedyeyi firma doğru çevirirlerken telefon çaldı.

Bir tehlike işareti almışçasına pencereden geri çekildim. Cama tekrar yaklaştığımda Sandy'nin operatör maskesini aşağı çekip duvardaki telefonun ahizesini kaldırdığını gördüm. Ses tonu önce şaşırdığını sonra tehlike işareti aldığını, sonra da öfkelendiğini gösteriyordu ama çift camın arkasından ne dediğini duyamıyordum.

Sandy ahizeyi duvardaki kutuyu yerinden oynatacak kadar sertçe çarparak kapattı. Hattın öbür ucundaki her kimse, kulağı bir temiz yıkanmış olmalıydı.

Sandy lastik eldivenlerini sıyırırken yardımcısıyla acele acele konuştu. Adımı söylüyor gibi geldi bana, takdir ya da sevgiyle değil ama.

Yardımcısı Jesse Pinn ince uzun tazi yüzlü, kızıl saçlı, kahverengi gözlü bir adamdı. İnce ağzı, avlanmış tavşanı tatmanın beklentisi içinde açlık çeker gibiydi. Pinn serserinin cesedinin üzerine ölü torbasının fermuarını çekmeye başladı.

Sandy'nin takım elbisesinin ceketi kapının sağ tarafındaki duvar askılıklarının birinde asılıydı. Ceketi askıdan aldığı anda ceketin altında, ucunda tabanca sarkan bir omuz askılığını görmek şaşırttı beni.

Sandy, Pinn'in ölü torbasıyla beceriksizce uğraştığını görünce ona sert sert bir şeyler söyleyip pencereyi işaret etti.

Pinn birdenbire bana doğru dönünce camdan hızla geri çekildim. Gelip panjurun yarı açık çubuklarını kapattı. Görüldüğümünden kuşkuluydum.

DEAN KOONTZ

Öte yandan kötü şartlar altında iyimser olduğumu aklımda tutarak, bu sefer kötümser bir içgüdüyü daha fazla dinlemenin akıllıca olacağına karar verdim ve oylanmadım. Arka bahçeye doğru uzanan ölüm kokusunun içinden okaliptüs ağaçlarıyla garaj duvarı arasına koştum.

Yaprak yağmağı ayak altında salyangoz kabuğu gibi çatırdıyordu. Bereket versin ki tepedeki dalların arasındaki rüzgârın uğultusu bu sesi bastırıyordu.

Denizin üzerinden, çok uzaklardan kopup gelen rüzgârın yankı yapan fısıltıları, hareketlerimi gizliyordu.

Tabii ki beni takip edenlerin ayak seslerini de gizliyordu.

Telefonun hastanedeki görevlilerden biri tarafından edildiğinden emindim. Bavulun içindekileri inceleyip babamm cüzdanını bulmuş, böylece garajda olduğumu anlamış ve ceset değiş tokuşunun tanığı olduğum sonucuna varmışlardı.

Sandy aldığı bilgiden sonra, kapısında boy göstermemin, görüldüğü kadar masum olmadığını fark etmişti. O ve Jesse Pinn, oralarda pusuya yatıp yatmadığımı görmek için dışarı çıkacaklardı.

Arka bahçeye ulaştım. Otları biçilmiş çayırılık, hatırladığımdan daha açık ve geniş görünüyordu.

Dolunay dakikalar öncesinden daha parlak değildi ama daha önce bu zayıf ışığı emmiş sert yüzeyler şimdi bunu

yansıtıyordu. Gümüşümsü uğursuz ışık, beni gizlenmekten mahrum ederek geceye yayılıyordu.

Geniş tuğladan avluyu geçmeye cesaret edemedim.

Buraya gelirken izlediğim rotayı izlememek çok riskli olacaktı.

Çayırılığı koşarak geçip arkada taraftaki gül bahçesine girdim. Önümde tünel gibi sayısız çardak ve labirent yollar oluşturan birbirine sarılmış dalların olduğu aşağı

77

HİÇBİR ŞEVDEN KORKMA

ya inen setler uzanıyordu. Bahar, yumuşak iklimli kıyılarımızda, takvimdeki bahar kutlama tarihini geciktirmez. Gerçekten de güller şimdiden açmış. Kırmızı ve öbür koyuca renkli çiçekler, kötülük sunağına adanan güller, ayışığında siyah gözüküyordu ama rüzgârın ninişiyle başlarını sallayan kocaman, beyaz, bebek başı kadar büyük güller de vardı.

Adamların sesi arkamdan yükseldi. Rüzgârın sesiyle kesik kesik geliyordu.

Uzun sarmaşıkların arkasına çömelip kafesin parmaklıkları arasından arkaya baktım. Dikenli fidanları ihtiyatla kenara çektim.

İki el fenerinin ışığı, garajın yakınından çalılıktaki gölgelere düştü. Ağaç dallarının arasında sıçrayan hayaletler gönderip pencerenin camında parıldadı.

El fenerinin biri Sandy Kirk'teydi. Gözüme çarpmış olduğu kadarıyla elinde bir de tabanca tuttuğundan kuşum yoktu. Bir silah da Jesse Pinn'de olabüirdi.

Bir zamanlar morgcular ve yardımcıları silah taşımazlardı. Bu akşama kadar da hâlâ o çağda yaşadığımı farz ediyordum.

Evin uzak köşesinde üçüncü bir el feneri görünce şaşırdım. Derken bir dördüncü, derken bir beşinci. Ve bir altıncı.

Bu yenilerin önceden orada mı oldukları, ya da o kadar süratle nereden çıktıkları hakkında en küçük bir ipucuna sahip değildim. Bir rüyadaki kötü ruhlar kadar şekli olmayan tehditkâr silüetler, el fenerleriyle amaçlı bir şekilde bahçeyi araştırarak avluyu ve yüzme havuzunu geçip gül bahçesine doğru ilerledüler.

7

Uykudayken bizlere eziyetli anlar yaşatan labirentler ve yüzleri olmayan takipçiler şimdi birer gerçektir.

Bahçeler tepenin yamacından beş geniş set halinde iniyordu. Aralarında bu iniş çıkışlar olmasına rağmen aşağıya süratle iniyordum. Ayağım takılarak düşüp bacağımı kırma korkusu içindeydim.

Çardak ve gerçek olmayan tüneller harabeleri anımsatıyordu. Alt setlerdeki dikenli dallar azmanlaşmışlardı.

Gece, uyanırken görülen kabusu dönmüştü.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki yıldızlar başımın üstünde dönüyordu.

Gökyüzü başıma çökecekmiş gibi üzerime doğru çığ gibi kayıyordu.

Bahçenin sonuna daldığımda demir bir çiti gördüğüm kadar hissettim de. İki metre yüksekğindeydi. Siyah boyası ayışığında parlıyordu. Ökçelerim yumuşak toprağa gömüldü ve sağlam kazıklarla çarpışmamak için frenledim kendimi ama bir yerimi acıtacak kadar sert değil.

Çok fazla ses yapmamıştım. Sivri uçlu dikey demir çubuklar, yatay olanlarla kaynak yapılmıştı. Benim

79

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

çarpmamla birlikte demir çitten büyük bir takırtı değü, birazcık tıngırdama sesi çıktı.

Ağzımdaki acı tat bana rahatsızlık veriyordu. Ağzım o kadar kurumuştı ki tüküremiyordum.

Sağ şakağım sızlıyordu. Elimle yüzümü yokladım. Üç tane diken batmıştı. Onları çekip çıkardım.

Tepe aşağı uçmam sırasında farkında olmadan bir gül fidanına çarpmış olmalıydım.

Belki sık ve derin nefesler aldığım için, güllerin tatlı kokusu içimi çok fazla baydı ve çürük kokusu gibi geldi burnuma. Benim koruyucu losyonun kokusu da, neredeyse ilk sürdüğümdeki kadar canlanmıştı ama o da terlememle birlikte keskinleşmiş ekşi ekşi kokuyordu. Av köpeği gibi kokumu alarak peşime düşen altı takipçinin saçma ama sarsılmaz mahkûmiyet kararıyla alt ediliyordum. Rüzgâr arkalarından geldiği için şu anda güvenlikteydim.

Sivri uçlar ellerime ve kemiklerime batarak demir parmaklıklara sıkıca tutunup tepeye göz attım. Takipçiler en yüksekteki setten ikinciye iniyorlardı.

Fenerlerin uzun ışıık huzmeleri güllerin arasını tarıyordu. Kafeslerin bölümleri, üzerine bir an vurup geçen fener ışıığında ölü canavarların kemiklerini andırıyordu. Bahçeler takipçilere yukarıdaki açık çayırılıktan daha fazla saklanacak yer sağlıyordu.

Demir parmaklıklardan tırmandım ve blucinimin bacasının ya da ceket kolumun, sivri uçlara takılmasından sakınarak tepeden aşağı sallandım. Bunun ötesinde açık arazi uzanıyordu: Gölgeli vadiler, ayışıınınm aydınlattığı dizi dizi tepeler, geniş alana yayık ve pek görülemeyen kara meşe ağaçları.

Son kış yağmurlarıyla fıskıran yabancı otlar, parmaklıklardan içlerine düştüğümde dizime kadar geldi.

DEAN KOONTZ

SO

Ayakkabılarımın altında ezilen ince uzun otlardan çıkan yeşil özün kokusunu aldım.

Muhakkak ki Sandy ve ona eşlik edenler, arazinin her metre karesini tarayacaklardı. O nedenle cenaze evinden uzaklaşmak için tepe aşağı fırladım. Onlar demir parmaklıklara gelmeden önce, el fenerlerinin ışııklarının ulaşamayacağı bir noktaya varmaya can atıyordum.

Bu pek iyi olmasa da kasabadan ters istikamete yöneldim. Bu vahşiliğin ortasında yardım bulamazdım.

Doğuya doğru her adım, yalnızlaşmaya daha da yakla-

şan bir adımdı ve bu yalnızlık içinde ben hem herkes kadar, hem de çok kişiden daha fazla zarar verilebilir durumdaydım.

Mevsim nedeniyle şans biraz benim yanımdaydı. Yazın, kavurucu sıcakları olmuş olsaydı, yüksek otlar buğday gibi sarı ve kâğıt kadar kuru olacaktı. Yürüdüğüm yol çığneden otlar yüzünden belli olacaktı.

Taze otların geçtiğim yolu saklaması için, arkamdan hemen kapanacak kadar esnek olduğundan umutluydum. Yine de dikkatli bir takipçi büyük olasılıkla izimi sürebilirdi.

Çitin yaklaşık 60 metre kadar ötesinde, tepenin altındaki çayırılık alan sık bir çalılığa çıkıyordu. Bu doğal mania bir buçuk metre boyundaki çalılarla, keçisakalı otu ve kocaman aureola kümelerinden oluşuyordu.

Aceleyle bu yığınağın arasından doğal bir kanala daldım. Fırtınalar toprağın altındaki kayaları ortaya çıkardığı için bitkiler burada pek boylanamamışlardı. İki haftadır hiç yağmur yağmadığı için de bu kayalık yol kurumuştı.

Nefes almak için durdum. Sırtımı çalıya dayayarak takipçilerin inmiş oldukları gül bahçelerinden ne kadar uzakta olduğumu görmek için uzun otları ikiye ayırdım.

S83

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Dördü demir çite tırmanıyordu bile. El fenerlerinin huzmesi gökyüzünü yarıyordu, demir parmaklığa tır-

manıp geçerlerken ışık demir çubuklarda takılıyor, sonra rastgele toprağı düşüyordu.

Adamlar cesaret kıracak kadar evik ve hızlıydılar.

Hepsinin de Sandy Kirk gibi silahı var mıydı?

Onların keskin hayvan içgüdüleri, abuklukları ve sebatları göz önüne alınacak olursa, belki silaha ihtiyaçları bile olmazdı. Beni yakalarlarsa belki de elleriyle paramparça ederlerdi.

Gözlerimi de alırlar mı diye merak ettim.

Kanal tepenin kuzeydoğusuna doğru çıkıyor ve tepenin güneybatısına iniyordu. Ben şu anda kasabanın en kuzeydoğı uçundaydım. Tepeye çıkarsam hiç yardım bulamayacaktım.

Olabüdiğince abuk insanların olduğı bölgeye geri dönmek niyetiyle güneydoğuya yöneldim.

Kış günleri göl yüzeyindeki buz kaymağı gibi, önümdeki sığ kanalda ayışığının cilaladığı kaya tabakası gittikçe belirsizle şiyordu.

Oynak bir taşa basma ya da doğal bir çukurda bileğimi kırma korkusunu bastırarak, rüzgâr nasıl bir yelkenli tekneye yol veriyorsa, bana da karanlığın yol vermesine izin vererek kendimi geceye teslim ettim. Donmuş kayalarda paten yaparmış gibi, ayak seslerimin heyecanını duymadan tedricen inen bayır aşağı koşmaya başladım.

İki yüz metre içinde tepelerin birbirleriyle birleştiğı ve dolayısıyla yar oluşturduğu bir yere geldim. Hızımı

azaltarak beni direkt olarak Ayıışığı Körfezime
götürecek sağ istikameti seçtim.

Bu kesişme noktasını geçtikten kısa süre sonra ka-
sabahın yaklaşan ışıklarını gördüm. Işık kaynakları o

Hiçbirşeyden Korkma F-85

DEAN KOONTZ

85

doğal manianın ötesindeydi ama ben onların el fenerle-
rinin ışığı olduğunu görebiliyordum,

Cenaze evindeki adamların hiçbiri gül bahçelerinden
çıkıp bu kadar çabuk benim önümde olamazlardı.

Bunlar ek takipçilerdi.

Beni kısaç hareketiyle tuzığa düşürmeye girişmişlerdi.

Sanki topraktan büyüyle fıskırmış bir ordu ya da bir
müfreze tarafından takip ediliyormuşum gibi geldi
bana.

Durakladım.

Çıplak kayalıktan, kanalı saran sık çalılığın ve adam
boyu otların içine atlamayı düşündüm. Bu bitkilerin dü-
zenini ne kadar az bozarsam bozayım yine de, geçtiğim
geçidin bu izcilere aşikâr olacak izleri bırakacağımdan
hemen hemen emindim. Çalılarının arasından fırlayacak-
lar ve ben açığıtaki yamaca tırmanırken ele geçirecekler
ya da ateş edeceklerdi.

İlerideki bentin üzerinde fenerlerin ışıkları büyüdü.

Uzun otlann dalları, hakiki bir gümüş tabaktaki güzel
kabartmalar gibi çan biçimindeydi.

Çukurdaki Y'ye geri çekildim ve biraz önce tercih etmediğim sol kola girdim. On sekiz yirmi metre sonra sağa, kasabaya doğru götürmesi gereken bir Y'ye daha geldim. Onların oyunlarına geleceğimden korktuğum için beni ıssız tepelere götürecek olsa bile sol istikamete girdim.

Yukarıda bir yerden, batı yönünden, önce uzaktan gelen sonra yaklaşan bir motor homurtusu yükseldi. Motor sesi o kadar güçlüydü ki alçaktan geçen bir uçaktan geldiğini zannettim. Bu bir helikopterin değil, daha çok bir uçağın gümbürtüsüne benziyordu.

Derken göz kamaştıran bir ışık demeti, direkt olarak çukur bölgeyi tepemden geçip iki yüz metre kadar yük

83

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

seklikteki sağ ve sol tepeleri yaladı. Işık o kadar parlaktı ve keskindi ki ağırlığı ve dokusu var gibi gözüküyordu. Güçlü fener ışığı yay biçiminde uzanıyor doğu ve kuzeye kadar uzak bayırlarda yansımalar yapıyordu. Bu kadar kısa sürede bu ileri savaş araçlarını nereden bulmuşlardı?

Sandy Kirk, cenaze evinin altında silah ve cephanelerle tıka basa doldurulmuş gizli sığınaktan kumanda edilen, hükümet karşıtı bir örgütün büyük komutanı mıydı?

Hayır, gerçek gelmiyordu bana bu. Düşüşteki bir toplumun halihazırda yaşanan olayları türünden şeyler günümüzde gerçek hayatın esası oldu. Oysa bu

esrarengizdi. Burası akşam haberlerinin vahşı bir nehir gibi aktığı bölgeydi.

Yukarıda ne olup bittiğini anlamam lazımdı. Eğer araştırmazsam, laboratuvar labirentine düşen dilsiz bir fareden daha iyi durumda olmazdım.

Sağ tarafa, çalılığın içine doğru saldırıp sonra uzun yamacı tırmandım. Çünkü görünüşe göre ışığın kaynağı öteki yöndü. Tepeye çıktığımda ışık tekrar yukarıdaki alanı aydınlatıp benim gideceğim yolun üzerindeki yamaçtan geçti. On metre kadar ellerim ve dizlerim üzerinde süründükten sonra, sonuncu on metre de karnımın üzerinde kıvrıla kıvrıla ilerledim. Tepede, gizlenme imkânı veren bir kaya kovuğuna girip ihtiyatla başımı kaldırdım.

Siyah bir Hummer - halka satışa çıkarılması öncesinde bu aracın orijinal askeri tipi olan Humvee'ydi belki de - benim olduğum tepeden uzaktaki bir tepede duruyordu. Kendi farlarının ışığında tam ortaya çıkmasa bile, yanılığa yer vermeyecek ölçüde Hummer'ın **bütün** özelliklerini gösteriyordu: Sandık gibi, hantal, devasa lastikler ve hemen hemen her arazide hareket edebilme kabiliyeti.

DEAN KOONTZ

Şimdi iki ışıldak görüyordum. Bir tanesi sürücüde, diğeri de şoför mahallindeki adamdaydı. Her birinin camı salata tabağı büyüklüğündeydi. El fenerlerinin elektrik gücü göz önüne alınacak olursa, bunların Hummer'ın motoruyla çakıştırılıyor olmaları lazımdı.

Sürücü elindeki ışığı söndürüp Hummer'ı geri vitesine aldı. Koskocaman araba kuyruğunu bana doğru yönelterek meşe ağaçlarının yayılan dallarının altından, sanki yolunun üzerinde hiçbir engel yokmuş gibi, hızla geçip yüksek çayırılığa doğru vurdu. Önce gözden kaybolup sonra yarın hemen dışında tekrar ortaya çıktı ve daha uzaktaki yokuşu hızla tırmandı. Hiç çaba sarf etmeksizin bu tepe yamaçlarını zapt ediyordu.

El fenerleri ve muhtemelen silahlarıyla yürüyen adamlar yara doğru yol alıyorlardı. Tepeleri Hummer tutarken, onlar da takipçilerin beni bulabücekleri yere, aşağıya inmeye zorlamak için yüksek yerleri kullanmı engelleme girişimi içindelerdi.

"Kimsiniz siz?" diye homurdandım.

Hummer'm motorundan beslenen ışıldaklar uzak tepeleri tarıyor, kararsız bir rüzgârın estiği ot denizini ışığa boğuyordu. Dalga dalga yayılan ışık yüksek yerlerde kırılıyor ve meşelerin gövdelerine dolanıyordu.

Derken koca araba yeniden harekete geçti. Bu kez daha engebeli bir arazide ilerliyordu. Işıldakların birisi tepe boyunca, yarın içinde ve dışında çılgınca dönerken, farları açık Hummer başka bir üstünlük sağlayan noktaya doğru yol alıyordu.

Bu hareket kasabanın okyanusa yakın düzlük yerlerinden ve alçak tepelerindeki sokaklardan görülebüüyor muydu acaba? Tesadüfen sokağa çıkan birkaç kişinin, ilgisini çekmeye yetecek kadar ortada olan karmaşayı görececek bir açıdan yukarı bakması mümkündü.

Gözlerine bu ışıldaklar çarpan kişiler, dörderli grup

85

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

lar halindeki kolej çocuklarının karaca ya da geyik avında olduklarını zannedebilirlerdi: Yasa dışıydı ama çoğu kişinin hoşgörü gösterdiği kansız bir spordu bu.

Biraz sonra Hummer'ın ışığı bana doğru gelmeye başladı. Onun araştırma düzenine göre, iki hareket daha yapınca tam bu tepede olacağı hükmüne vardım.

Tekrar bayırdan aşağı, daha önce yukarı tırmanmış olduğum yara indim: Tam olarak beni istedikleri yere. Daha iyi bir seçeneğim yoktu.

Şimdiye kadar kaçabileceğime güvenmiştim. Fakat artık güven duygum zayıflamıştı.

s

Otlann içinden kanala girip daha önce yöneldiğim doğrultuda yoluma devam ettim. Birkaç adım sonra durakladım. Önümdeki patikada bekleyen parlak, yeşil gözler irkiltti beni.

Coyote.

Kurda benzer ama daha küçük, yüzü kurt yüzünden daha dar bir hayvandı. Bu uzun bacaklı yaratıklar yine de tehlikeli olabilirdi. Medeniyet onların mülklerine el atınca, onlar da açık tepelerin civarlarındaki evlerin, sözde güvenli, arka bahçelerinde yaşayan evcil hayvanları katleder olmuşlardı. Aslında zaman zaman, eğer çok küçükse, çocuklara da vahşice saldırıp sürüklediği de duyuluyordu. Yetişkin insanlara pek nadir saldırımlarına rağmen, eğer bir çift ya da sürüyle kendi toprak-

larında karşı karşıya geldiğimde, üstün cüsseme ya da ılımlı olmalarına güvenmeye kalkışmazdım.

Gece görüş gücüm, göz kamaştırıcı ısıldaklardan kurtulup eski haline gelmişti. Bu kızgın yeşil gözlerin coyote'da olduğundan birbirine daha yakın olduğunu algılamadan önce gergin bir an geçti. Ayrıca, eğer göğsü toprağa dayalı saldırı pozisyonunda olmasaydı bile,

90

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

kötü niyetli bakışları coyote'unkinden çok daha alçak bir pozisyondan bana dikiliydi.

Gözlerim karanlığa ve ayışığına yeniden uyum sağlayınca, önümde duran bir kediden daha tehditkâr bir şey olmadığını gördüm. Coyote'dan çok daha kötü ve gerçek bir korkuya yol açacak bir puma değil, sıradan bir ev kedisiydi. Açık gri ya da bej tüylüydü. Bu karanlıkta tam olarak kestirmek imkânsızdı.

Çoğu kedi aptal değildir. Tarlafaresi ya da kertenkele avı peşinde ısrarla koşsalar bile coyote bölgesine cesaret edip girmezler.

Daha net görmeye başlayınca, önümde duran bu meraklı yaratığın her zamankinden daha hızlı ve atik olduğu çıktı ortaya. Dikelip kulaklarını kaldırarak komik bir şekilde başı yukarıda gergince beni incelemeye başladı.

Ona doğru bir adım attığımda, dört ayağının üzerine kalktı. İkinci bir adım atınca da dönüp ayın gümü-

şümsü ışığında patikada koşup karanlıkta gözden kayboldu.

Öte tarafta ise Hummer tekrar harekete geçmişti.

Homurtusu hızla büyüdü. Tekrar koşmaya başladım.

Yüz metre kadar yol aldığımda Hummer'm motoru arlık gürlemez olmuştu. Yakında bir yerlerde oyalanıyordu.

Tepede ışıkların yırtıcı gözleri, av peşinde geceyi

Kırıyordu.

Yardan çıkan öteki kola ulaştığımda kediye beni beklerken buldum. Gideceği yöne karar vermemiş olarak ayırım noktasında oturuyordu.

Sol patikaya doğru hareket ettiğimde, sağ tarafa doğru telaşla fırladı. Birkaç adım attıktan sonra durup fener gibi gözlerini bana çevirdi.

Kedi zekice çevremizdeki tüm takipçilerin farkın

DEAN KOONTZ

88

daydı; yalnızca Hummer'm değil, yürüyen adamların da...Keskin duyularıyla onlardan akan saldırganlığı ve henüz karar verilmemiş şiddeti algılayabilirdi. O da benim kadar bu insanlardan kaçma arzusundaydı. Eğer olanak verilirse kaçacağım yönü, kendiminki yerine hayvan içgüdüsüne uyarak seçmem daha iyi olacaktı. Motoru boşta çalışan Hummer birdenbire gürleme-ye başladı. Gök gürlemesine benzer sesi yarın içinde hem öne hem de geriye doğru yankılar yapıyordu. Çünkü aynı anda hem yaklaşıyor hem de uzaklaşıyor gibi

geliyordu ses. Bu ses fırtınası yüzünden kararsızlığa kapıldım ve kararsızlık içinde bir an bocaladım. Sonra kedinin yolundan gitmeye karar verdim. Soldaki patikadan geri dönerken Hummer, oldukça ilerlemiş olduğum yarın doğu tarafındaki tepenin üzerinde kükrüyordu. Bir an durdu, havada asılı kaldı. Sanki zaman duruyormuşçasma, havadaki ip cambazının yürüdüğü çifte ip gibi farlar ve bir ışıdak gökyüzünün kara çadırını deldi. Zaman birdenbire harekete geçti ve yeniden akmaya başladı. Hummer takırdayarak ilerliyordu. Ön tekerleri yamaca çarpıp arka tekerleri tepeyi geçti. Tepe aşağı inerken tekerlerinin altındaki toprak ve ot parçacıklarını etrafa kusuyordu. Adamın biri keyifle haykırdı, öteki kahkaha attı. Adamlar sürek avında eğleniyorlardı. Kocaman araba benim önümden sadece elli metre kadar inince ellerindeki ışıldaklar yan taradı. Kendimi yere attım ve oyuğa girmek için yuvarlandım. Kayalık kanal kemiklerimi acıttı ve cebimdeki güneş gözlüğünün parçalandığını hissettim. Sıçrayıp ayağa kalktığımda yıldırım gibi keskin ışık durduğum yerin karşısını yakıyordu. Işığın parlaklığına karşı gözlerimi kısarken ışıldağın önce titreştiğini sonra da güneye doğru kaydığını gördüm. Hummer yardan

89

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

yukarı bana doğru gelmiyordu. Hummer yakın çevreden çıkıncaya kadar öteki yarda onunla karşılaşma teh-

likesindense, arkamdaki tepenin daha dar noktasıyla patikaların kesiştiği yerde kalabilirdim. Dört tane ışıldak bu noktaya kadar izlemiş olduğum patikada uzaktan göz kırptı. Bununla birlikte tereddüt gösterme lüksüne son verdim. O adamların ışıldaklarının ulaşacağı noktanın çok ötesindeydim ama hızla yaklaşıyorlardı ve yakın bir keşfedilme tehlikesi içindeydim.

Tepe noktasını dönüp yarın batı tarafına girdiğimde kedi sanki beni bekliyor gibi hâlâ oradaydı. Beni arkasına takarak fırladı ama onu gözden kaybetmemem için o kadar da hızlı değil.

Beni ele verecek ayak izleri bırakma imkânı tanımayan ayağımın altındaki kayalığa şükran duyuyordum. Sonra birden fark ettim ki kınlan güneş gözlüğümün cebimde sadece parçaları kalmış. Koşarken cebimi yok-lamıştım ve elime camlardan birinin sivri uçları ve eğril-miş bir sap gelmişti. Kalan kısım düşmüş olduğum yerde dağılmış olmalıydı.

Dört takipçinin kırık parçaları bulacakları muhakkaktı. Güçlerini bölüp her bir yara iki adam salıp avlan-na yakın olduklarını gösteren bu delilden aldıkları enerjiyle daha hızlı ve güçlü olarak beni izleyeceklerdi.

Tepenin uzak tarafında, ışıldaklara nerdeyse yakalanmış olduğum vadinin dışında Hummer tekrar tırmanmaya başladı. Motorun haykırması volümü artarak adım adım yükseliyordu.

Sürücü bu otlı tepede geceyi bir kez daha araştırmak için durursa ben onun altındaki araştırılmayan yerilen koşup kaçacaktım. Bunun yerine eğer tepenin karşısına geçip bu yeni yara girecek olursa farların ışığında yakalanabilirdim ya da yerim ışıldaklarla saptanabilirdi. Kedi koşuyor, ben koşuyordum.

DEAN KOONTZ

90

İki tepenin arasındaki bayırdan inerken yar öncekilerden daha geniş gözüküyordu. Ortasındaki kayalık yatak da daha genişti. Taş patika boyunca uzun otlar ve öteki çalılar diğer taraftakilerden daha sıkı. Belli ki daha fazla yağmur suyu alıyordu. Fakat bitki örtüsü kanallın her iki yanına da çok uzaktı. Zayıf bir ayışığımın bile üzerime düşmesiyle tehlikeli şekilde ortaya çıkacaktım. Ayrıca bundan öncekinin tersine geniş meyil, bir kent caddesi kadar dümdüz uzanıyordu. Gidiş yolumda beni onlardan saklayacak hiçbir dönemeç yoktu.

Yükseklerde Hummer bir kez daha durmuş gibiydi. Homurtusu rüzgârla uzaklara sürükleniyordu ve tek motor sesi benden geliyordu: Pompa yapan piston gibi kalp çarpın tısıyla, hırıltılı soluğum.

Kedi dört ayağının üzerinde benden fiilen daha çevikti. Saniyede yok olabilirdi. Yine de birkaç dakikadır sabit elli metrede bir durarak, beyaz ayışığımda açık gri ya da açık bej, bir kedinin sadece hayaleti, ruh çağırma seansları kadar tekin olmayan gözleriyle arasına arkasına bakarak benim yürüyüşüme ayak uyduruyordu.

Tam bu yaratığın zarar göreceğim yoldan çıkmam için bilinçli olarak bana yol gösterdiğini düşünmeye başlayıp Bobby Halloway'e kafayı yediren o insanlaştırma gizli törenlerinden birinin keyfini çıkarıyordum ki kedi benden kaçtı. Eğer bu kuru kayalık çukur yağmur sularıyla dolmuş olsaydı birikmiş su bu kedimsi hayvanı öte tarafa geçirtmezdi. İki saniyede, en fazla üç saniyede gecenin içinde kayboluveriyordu.

Bir dakika sonra kediyi kanalın sonunda buldum. Üç tarafında dik yükselen otlu tepelerin olduğu kör bir çukur çıkmazındaydık. O kadar dikti ki kesinlikle peşimde olan iki takipçiden paçayı kurtarmak için yapacaklarımı yeterince hızla ölçemiyordum. Tam tuzaktı. Odun parçaları, karmakarışık ölü ot yumakları ve

91

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

çamur kanalın sonuna yığılmıştı. Kedinin yan yanya, karanlıkta parlayan beyaz dişleriyle bana Chire¹ gibi sırtacağını bekliyordum. Onun yerine yığınağa doğru koştu, pek çok boşluktan birine kıvrılarak girip yine ortadan kayboldu.

Bu bir kanaldı. Yağmur sularının bu noktaya ulaştığında bir yere gitmesi lazımdı.

Telaşla iki buçuk metre uzunluğunda ve doksan santim yüksekliğinde bel veren, çatırdayan ama beni taşıyabilen döküntü tepesine tırmandım. Bunların hepsi tepenin yamacındaki su yolunun ağzına konulan çelik bir ızgaraya sürüklenmişti.

Izgaranın ötesinde beton ayaklar arasında iki buçuk metre çapında bir kanal vardı. Belli ki tepelerden gelen sel sulanını, Pasifik Coast Highvay'ın altından geçen Ayışığı Körfezi sokaklarının altındaki kanallara, sonra da denize akıtan sel-kontrol projesinin bir parçasıydı. Suyun tam akışını engelleyen bu birikintiler her kış birkaç kez, sürekli bakım işçilerince ızgaradan temizlenirdi. Çok açık ki son zamanlarda bu işlem yapılmamıştı! Kedi kanalın içinden miyavladı.

Kedinin büyüyen sesi beton kanal boyunca mezardan gelen yeni bir ses gibi yankılandı.

Izgaranın çelik kafesi on santimetrekare aralıklıydı. Kedinin eğilip bükülüp içinden geçebileceği genişlikte ama benim için yeterli genişlikte değildi. Izgara, taşıyıcı ayaklar arasındaki kanal ağzının genişliği kadardı ama lepesine kadar ulaşmıyordu. ,

Kanalın eğimli tavanıyla ızgaranın tepesi arasındaki **alınış** santimetrelik boşluktan önce bacaklanmı sallandırdım. Neyse ki ızgaranın dikey demirlerinin uçları kapalıydı aksi halde bunlara saplanacaktım.

Yıldızlarla ayı arkamda bırakarak ayağa kalktım ve

DEAN KOONTZ

92

zifiri karanlıkta etrafımı görmeye çalıştım. Başımı tavana vurmamak için hafifçe kamburlaştım. Rutubetli betonun ve çürüyen otların çok da kötü olmayan kokusu alt taraftan burnuma geliyordu.

Ayağımı kaydırarak öne doğru adım attım. Kanalin pürüzsüz zemininde yalnızca hafif bir yapışkanlık vardı. Birkaç metre sonra, zeminde bir kırık olabileceği ve düşebileceğim korkusuyla durakladım.

Gazlı çakmağı blucin ceketimin cebinden çekip aldım ama çakmaya çekmiyordum. Kanalin eğimli duvarlarında titreşen ışık dışarıdan görölürdü.

Kedi tekrar seslendi. İleride görebildiğim tek şey onun parlak gözleriydi. Aşağıda duran hayvanla aramdaki açığı hesaplayıp mesafeyi tahmin ederek devasa kanalın zeminin ani değil, yavaş yavaş yükseldiği sonucunu çıkardım.

Alev alev yanan gözlere doğru ihtiyatla ilerledim.

Yaratığa yaklaştığımda o dönüp uzaklaştı ve onun çift fenerinin ışığından yoksun kalarak durakladım.

Saniyeler sonra yeniden konuştu. Yeşü bakışları tekrar ortaya çıkarak göz kırpmadan üzerimde sabitleş-ti.

Bir kez daha ileri doğru adım atarken güneşin batışından bu yana -babamın cesedinin çalınması, hırpalanmış gözsüz serseri, cenaze evinden beri takip edümem-yaşadığım bu gariplikleri hayretle karşılıyordum. Söylemek gerekirse en azından inanılmazdı ama safi garabet olduğu için, kaplan soyundan bu küçük yaratığın davranışları hiçbir şeyle mukayese bile edilemezdi.

Aslında onda öyle bir şey bulunmadığı halde kötü durumumun bilincinde olduğunu bu basit ev kedisine atfederek bu anda belki de hakkettiğinden fazla anlam yüklüyordum ona.

Belki.

93

HİÇBİR ŞEYDİN KORKMA

Körlemesine, ilkinden daha ufak başka bir yığma geldim. Daha önceki yığının tersine bu ıslakçaydı, ayaklarımın altında şapırdıyor ve keskin, pis bir koku yükseliyordu.

Karanlıkta el yordamıyla ihtiyatlı davranarak güçlkle üstüne tırmandım. Bu yığmağın başka bir çelik ızgaranın önünde yığınak yaptığını keşfettim. İlk ızgaranın tepesinden kaçmayı başaran çerçöp burada yakalanmıştı.

Tırmanıp bu engeli de sağ salım aşarak öteki tarafa geçtikten sonra çakmağı kullanma riskini göze aldım. Alevin çevresinde elimi siper ederek karanlığa doğru tuttum.

Kedinin gözleri pırıl pırıl yanıyordu: Şimdi yeşü benekli bir sarıydı. Uzunca bir an bakıştık, sonra rehberim -eğer sahiden öyleyse- dönüp fırladı ve kanalın aşağılarında hızla gözden kayboldu.

Yolumu bulmak için çakmağı kullanarak ve gazı idare etmek için alevi kısarak ana kanala açılan daha küçük yan kolları geçip tepenin ortasından inmeye başladım. Yüzeyinde, dört aylık yağmur mevsiminde gelişmiş gri-siyah mantarlardan ince bir halının olduğu çamurlu su birikintisine inen geniş beton basamakların bulunduğu taşma savağa ulaştım. Kaygan basamaklar tehlikeliydi ama işçilerin güvenliği için duvarın bir tarafına çelik bir

tırabzan konulmuştu ve en son selin getirdiği ölü otlar üzerinde asılı kalmıştı.

Aşağı inerken, bir yandan da arkamda kalan tüneldeki seslere, takipçilerin seslerine, kulak kabartıyordum ama bütün duyduğum kendi çıkardığım seslerdi. Ya takipçiler kanal yoluyla kaçmamış olduğuma karar vermişler ya da kanalın içinde beni izlemeye başlamadan önce uzun zaman tereddüt geçirmişlerdi.

Taşma savağının dibindeki son iki geniş basamakta,

DEAN KOONTZ

94

baştan düşündüğüm gibi mutlaka çok zehirli olan, ışıksız nemli ortamda büyümüş, soluk renkli, yuvarlak şapkalı mantarların içine nerdeyse dalıyordum.

Çelik tırabzana yapışıp ayakkabımla bile dokunmaktan kaçınarak kaygan beton zeminden ağır ağır geçtim.

Çakmağın alevini dolaştırdığımda önümde duran şeylerin mantar değil kafa tasları olduğunu anladım.

Kuşların kırılğan kafatasları. Kertenkele kafatasları. Daha büyük olanları da herhalde kedi, köpek, rakun, tavşan ve sincap olabilirdi.

Sanki kaynar suyla yıkanıp temizlenmiş gibi hiçbir kafatasında en ufak bir et kırıntısı yoktu. Çakmak ışığında beyaz, sarı-beyaz görünüyordu ve sürüyleydi, belki yüz taneydi. Bacak kemiğı, kaburga kemiğı hiç yoktu. Sadece kafatası vardı. Üç sıra halinde, yan yana düzgün bir şekilde sıralanmıştı.

Bunlara ne anlam vereceğimi bilemedim. Kanalın duvarlarında şeytansı izler, o türden kötücül tören göstergeleri yoktu ama yine de bu sahnenin inkâr edilemez sembolik bir manası vardı. Bu koleksiyonun genişliği bir sürekliliğin işaretiydi.

On üç yaşımızdayken benle Bobby HaUoway'i yakalayan ölümün büyüsunü hatırlayarak acaba bu tüyler ürpertici işi, bizim fevkimizde çok daha kötü çocuklar mı yapmıştı diye merak ettim. Kriminologlar çoğu seri katilin üç dört yaşlarında böceklerle işkence yapmaya ve onları öldürmeye başladığını, çocukluk ve ergenlik çağlarında küçük hayvanlara doğru ilerleme kaydettiklerini ve en sonunda da insan öldürdüklerini iddia ederler.

Belki de bu mezar odalarında kötücül genç katil adayları, hayatta yapacağı işin alıştırmalarını yapıyorlardı.

Bu kemikli yüzlerin üçüncü sırasının ortasında parlayan bir kafatası diğerlerinden dikkat çekecek ölçüde

95

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

farklıydı. İnsan kafatası gibi gözüküyordu. Küçük ama insana ait, sanki çocuk kafatası gibi. "Aman Tanrım!"

Fısıltım beton duvarlardan bana geri döndü.

Kendimi hiç bu kadar rüyada gibi hissetmemiştim.

Küçük insan kafatasına dokunmak için uzanmadım bile.

Ne ölçüde gerçekdışı gözüküyor olursa olsunlar, dokunamayacak kadar soğuk, kaygan, çok sert olduklarını biliyordum.

Bu vahşı koleksiyonu yapan her kimse, karşılaşmaktan kaçınma endişesiyle kanalın içinde yoluma devam ettim.

Kedinin betona tüy gibi sessizce dokunan hafif pençeleri ve esrarengiz gözleriyle tekrar ortaya çıkmasını bekledim ama ya benim görüş açımın dışındaydı ya da kanalın yan yollarına girmişti.

Tam bana güvenlik sağlayan çakmağın gazının yetmeyeceği endişesine kapılıyordum ki önce hafiften bir gri ışık gözüküp artarak parlaklaştı. Işığa doğru koşunca tünelin açık bir su kanalına çıktığını anladım.

Nihayet kasabanın kuzey düzlüğünde, alışkın olduğum bölgedeydim. Denizden bir kaç blok, kolejden yarım blok ötedeydim.

Cilalı gökyüzünün en yüksek noktası elmas beyazlığında parlıyordu.

Wells Fargo Bank binasının duvarındaki ışıklı dijital ekranda saat 7.56'yı gösteriyordu. Babam öleli üç saat olmamıştı ama onu kaybettiğimden beri sanki günler geçmiş gibiydi. Sıcaklık aynı ekranda yirmi derece gözüküyorsa da gece bana daha soğuk geliyordu.

Bankanın köşesini dönünce bir blok aşağıdaki Tidy Time Çamaşırhanesi floresan ışığını sel gibi dışarıya boşaltıyordu. Şu anda içeride çamaşır yıkayan müşteri yoktu.

Hazırladığım bir dolarlık banknot elimde, gözlerim kısıp, şapkamın siperliğiyle korunmayı maksimum düzeye çıkarmak için başımı eğerek içeri girip deterjan ve

çamaşır suyunun keskin kimyasal kokuları içine daldım. Doğruca bozuk para makinesine gidip bir dolan attım. Makinenin verdiği dört çeyreği kapıp koşarak dışarı çıktım.

İki blok sonra, postanenin dışında, iki yanına kanat gibi siperlik konulmuş bir telefon duruyordu. Binanın duvarına monte edilen telefonun üzerinde bir güvenlik ışığı vardı. Şapkamı üzerine asınca gölgelendi.

Manuel Ramüez'in hâlâ evde olacağını hesap ettim.

Telefon ettiğimde annesi Rosalina onun saatlerdir olma

97

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

dıgımı söyledi. Öteki polis hasta olduğu için iki vardiya çalışıyormuş. Akşam masa başı görevinde olacağını, gece yansından sonra da devriye gezeceğini söyledi.

Ayışığı Körfezi Polisimin santral numarasını çevirip operatörden Polis Ramirez'i istedim.

Benim değerlendirmeme göre kasabanın en iyi polisi olan Manuel benden yedi santim kısa, on beş kilo lazla on iki yaş büyüktür ve bir Meksikalı Ameri-kan'dır. O beyzbol sever. Ben hiçbir zaman spor izlemem, çünkü kayıp giden zaman konusunda had safhada duyarlıyım ve değerli saatlerimi o kadar pasif aktivite-ler için kullanmaya gönüllü değilim. Manuel country müziği tercih eder, ben rock müziği severim. O sadık bir Cumhuriyetçi'dir. Ben politikaya hiç ilgi duymam. Fi İmlerde onun günahkârlık zevki Abbot ve Costello. benimki ölümsüz Tackie Chan. Biz dostuz.

"Chris, babanı duydum," dedi Manuel telefona geldiğinde. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Ben de öyle aslında."

"Hayır, sen bir şey söylemek istiyorsun değil mi?"

"Onunla ilgili değil." "İyi misin?"

Konuşamamak beni hayrete düşürdü. Korkunç kaybım ağzımın tavanını dilime diken ve dikişle boğazımı kapatan bir operatör iğnesi gibi oldu birdenbire.

Garip bir şekilde babamın ölümünden hemen sonra Dr Cleveland'dan gelen aynı soruya tereddütsüz cevap verebilmişim.

Kendimi Manuel'e doktordan daha yakın hissediyordum. Dostluk sınırlarımı gevşetmiş ve acıyı ortaya çıkarmıştı.

"Çalışmadığım bir akşam bize uğra," dedi Manuel. "Bira içer, tamales yer, birkaç Jackie Chan filmi seyrederiz."

Hiçbirşeyden Korkma F-7

DEAN KOONTZ

Beyzbol ve country müziğe rağmen ManuelTe pek çok ortak yanımız vardır. Gece yansından sabah sekize kadar gece vardiyasında çakşır. Bazen de personel eksikğinde, bu mart gecesinde olduğu gibi, çift vardiya çakşır. O da benim gibi geceyi sever ama gece çakşmak onun için aynı zamanda gereklidir de. Gece vardiyası gündüzden daha az arzu edilir olduğu için ücret yüksektir. Daha da önemlisi öğleden sonra ve akşam saatlerini bağnna bastığı oğlu Toby ile geçirebilir. On altı yıl önce Manuel'in kansı Carmekta, Toby'yi dünyaya getir-

dikten hemen sonra ölmüştü. Çocuk narin ve Down sendromu kurbanıydı. Carmekta'nın ölümünden sonra annesi hemen Manuel'in evine taşınmıştı ve hâlâ da Toby'nin bakımına yardımcı oluyordu. Manuel Ramirez sınırlanmış olmayı iyi biki. Çoğu insanın irade gücüne ve alinyazıma henüz inanmadığı yaşıta, o hayatının her günü kaderin ekni hisseder. Manuel Ramirez üe müşterek pek çok yanımız var.

"Bira ve Jackie Chan, harika," diye onayladım. "Ama tamalesi kim yapacak, annen mi sen mi?"

"Ah, *mi madre* değil, söz veriyorum."

Manuel olağanüstü bk aşçıdır ve annesi de kendisinin olağanüstü bir aşçı olduğunu düşünür. Onların us-takk karşılaştırması, iyi niyetle iyi iş arasındaki farkın, aydınlatıcı bir örneğini teşkil eder.

Arkamdaki sokaktan bir araba geçti. Aşağıya baktığımda gölgemin yaya kaldırımına kadar uzandığını gördüm.

"Manuel, benim için yapabileceğin bir şey var, tamaleden daha fazla bk şey." "Söyle Chris."

Uzun bk duraklamadan sonra, "Babamla ügik ...onun cesediyle."

Manuel benim tereddütüme eşkk ediyordu. Düşünse

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

celi sessizliği, bir kedinin merakla kulaklarını dikmesine eşitti.

Sözcüklerimin taşıdığı anlamdan daha fazlasını duyuyordu. Konuştuğunda bu kez ses tonu farklı çıktı. Hâlâ bir dost sesiydi ama aynı zamanda da bir polisin sertleşmiş sesiydi. "Ne oldu Chris?"

"Oldukça esrarengiz."

"Esrarengiz mi?" dedi, beklenmedik bir tat gibi sözcüklerin lezzetine vararak.

"Aslında bunu telefonda anlatmamayı tercih ederim. Karakola gelirsem benimle parkta buluşur musun?"

Polisin karakoldaki bütün ışıkları söndürüp karanlık mum ışığında benim ifademi almasını bekleyemezdim. "Konuşacağımız şey bir suçla mı ilgili?"

"Kesinlikle. Ve esrarengiz."

"Şef Stevenson bugün geç saate kadar çalışıyor. Fazla uzun kalmayacak ama hâlâ burada. Ondan beklemesini istememi mi düşünüyorsun?"

Ölü serserinin gözsüz yüzü beynimde canlandı.

"Evet," dedim. "Evet, Stevenson da bunu duymalı."

"On dakika içinde burada olabilir misin?"

"Görüşürüz o zaman."

Telefon ahizesini yerine koyup ışığın üzerine asılı şapkamı alarak sokağa doğru döndüm. İki araba daha geçerken far ışıklarına karşı bir elimi gözlerime siper ettim. Arabanın birisi son model Saturn, diğeri Chevy cipti.

Ne beyaz minibüsle cenaze arabası, ne de Hummer ortada yoktu.

Aramanın devam ettiğinden aslında korkuyor değildim. Şimdiye kadar serserinin cesedi krematoryumun fırınında yanıp kül olmuş olmalıydı. Delilin küle indir-

genmesiye garip hikâyemi destekleyecek delil yok olmuştu. Sandy Kirk ile görevliler ve bütün isimsiz ötekiler kendilerini artık güvende hissediyorlardır.

Elbette beni öldürme ya da kaçırma girişimi, daha fazla tanık olasılığını artıracakđ için, o zaman da uğraşılması gerekecek o suçun tanıklarını ortaya çıkarma tehlikesi yaratacaktı. Bu esrarengiz suikastçüerin amacına saldırıdan çok dikkat hizmet ederdi; özellikle onların yegâne tanığı, gün doğumuyla günbatımı arasında sıkı

sıkıya kapalı perdeleri çekilmiş evden gelen, güneşten korkan, örtülerin, peçelerin, kukuletaların ve losyon maskelerinin inayetiyle yaşayan, gece bile kimyasal maddelerden ve örtülerden bir kabuk altında kasabada sürünen kasabanın hilkat garibesi olursa.

İthamımın ahlaka aykırı yapısı göz önüne alınacak olursa çok az kişi hikâyemi inandırıcı bulacaktır. Fakat Manuel doğruyu anlattığımı bilecektir. İnşallah polis şefi de bana inanır.

Postanenin dışındaki telefondan uzaklaşıp karakola doğru yöneldim. Karakol sadece birkaç blok ötedeydi. Gecenin içinde koşarken bir yandan da, Manuel'e ve onun amiri Lewis Stevenson'a söyleyeceklerimi iyi hazırlamak için içimden tekrarlama yapıyordum. Heybetli, uzun boylu, geniş omuzlu atletik Stevenson'un yüzü, profilden antik Roma paralarının üzerine basılacak kadar soyluydu. Bazen kendini adanmış polis rolü oynayan bir aktör gibi gözükürdü. Eğer bu roldüyse bile ödüllük kalibredeydi. Elli iki yaşında rahatça saygı ve güveni hak eden, yaşadığı yıllardan daha bilge -öyle gözükmeye gayretine düşmeden- olduğu izlenimi uyandırıyor. Onun içinde -onun pozisyonunda herkesin ihtiyacı olan ama pek azının sahip olduğu nitelikler- bir psikolog ve bir rahipten bir şeyler vardı. Güce sahip olmaktan hoşlanıp ama bunu kötüye kullanmayan nadir insanlardandı. Otoritesini şefkat ve adaletle kurardı. Çalıştığı bölümde ufacık bir skandal izi, başarısızlık ya

da randıman düşüklüğü olmadan on dört yıldır polis şefliği yapıyordu.

Böylece gökyüzünde daha önceki saatlerden daha yükseğe çıkan ayın aydınlattığı lambasız dar sokaklara daldım. İnandırıcı bir hikâye anlatma umuduyla sözcükleri beynimde mırıldanarak çitleri, patikaları, bahçeleri, çöp bidonlarını geçtim. Manuel'in önerdiği on dakika yerine iki dakika içinde karakol binasının arkasındaki park yerine gelince onu yüklediğim tüm iyi vasıflardan soyan fesat ânında gördüm. Yüzü ne kadar asil olursa olsun para ya da bir anıtlı şereflendirilmeyi, hatta karakolda valinin, Amerikan Devlet

Başkanı'nınkinin yanma fotoğrafının asılmasını hak etmeyen bir adam olduğu açığa çıktı.

Stevenson karakol binasının öteki ucunda, arka giriş kapısına yakın, kapının üzerindeki şapkalı güvenlik lambasından dökülen mavimtırak ışıktaki duruyordu. Mavi gölgeler içinde yan yanya gözüken görüştüğü adam, bir iki metre uzaklıkta duruyordu.

Onlara doğru yönelerek araba parkını geçtim. Derin bir konuşmaya daıldıkları için benim geldiğimi görmediler. Ayrıca yük kamyonlanm, devriye arabalannın ve özel arabalann arasından geçerken sokak lambalarının saçtığı ışığın da mümkün olduğu kadar dışında kalmak için çoğunlukla gizlenmişim.

Açıklığa doğru adım atmadan hemen önce Stevenson'un ziyaretçisi ona doğru yaklaştı, ben şokla durakladım.

Traşlı kafasını, sert yüzünü, kırmızı kareli gömleğini, blucinini ve iş ayakkabılarını görmüştüm.

Bu uzaklıktan inci küpesini seçemiyordum.

İki büyük aracın yanına kaydım ve çabucak saklanmak için aralarındaki daha koyu karanlığa doğru bir kaç

DEAN KOONTZ

108

adım geriledim. Arabalardan birinin motoru hâlâ sıcaktı ve soğurken çıtırdıyordu.

İki adamın seslerini duyabildiğim halde sözcükleri seçemiyordum. Kıyı rüzgârı ağaçlara romantik hikâyeler anlatıyor, bu biteviye fısıltı ve ıslık sesi onların konuştuklarını benden saklıyordu.

Sağımdaki aracın, motoru sıcak olanının, gecenin ilk saatlerinde dazlak adamın Mercy Hastanesi'nden babamın cenazesini götürdüğü beyaz Ford minibüs olduğunu fark ettim.

Kontak anahtarının üzerinde olup olmadığını merak ettim. Yüzümü sürücü tarafındaki cama dayadım ama içeriyi pek fazla göremedim.

Eğer minibüsü çalabilseydim hikâyemi doğrulayacak can alıcı bir delile sahip olacağım büyük olasılıktı.

Babamın cesedi başka bir yere götürülmüş olsa ve artık bu minibüste olmasa bile serserinin kanı mahkeme için az kanıt olmazdı.

Motorun nasıl çahştırılacağını bilmiyordum.

Canı cehenneme, *kullanmayı* da bilmiyordum.

Mozart'ın beste yapmasıyla eşit araba sürmeye karşı doğal bir yeteneğe sahip olduğumu keşfetsem bile, kıyı boyunca yirmi mil güneydeki ya da otuz mil kuzeydeki başka bir polis karakoluna kadar gidemezdim. Araba farlarının ışığında ve tepelerde kırılan değerli güneş gözlüğüm olmaksızın olmazdı.

Üstelik minibüsün kapısını açar açmaz iç ışıklar yanar, iki adamın dikkatini çekerdi.

Beni yakalamaya gelirlerdi.

Beni öldürürlerdi.

Polis karakolunun arka kapısı açıldı. Manuel Ramirez dışarı çıktı.

Lewis Stevenson ile suç ortağı önemli konuşmalarını derhal kestiler. Bu uzaklıktan Manuel'in dazlak ada

103

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

mı tanıyıp tanıyamadığını ayırt edemiyordum ama sadece polis şefine hitap ediyor gibiydi.

Manuel'in -Rosalina'nın hayırlı oğlu, Carmelita'nın yaşlı dulu, Toby'nin sevgili babası- cinayet ya da mezar soygunculuğunun içindeki bir taraf olacağına

inanamazdım. Bizler hayatlarımızdaki insanların

birçoğunu hiçbir zaman tanıyamayız. Onların içlerini gördüğümüz inancı ne kadar derin olursa olsun gerçek anlamda tanıyamayız. Çoğu insan derinlerindeki garip akıntılarla yeri değişen zerreciklerin oluşturduğu

sonsuz sayıda tabakayı içeren, bulanık bir göldür. Fakat Manuel'in berrak sudan kalbinin, ihaneti saklayacak

yeteneğinin olmadığına hayatım üzerine bahse girmeyi arzu ediyordum.

Onun hayatı üzerine bahse girmek istemiyordum.

Bununla birlikte ayrıntılı mahkeme kanıtı bulmak amacıyla aracı bağlamak için beyaz minibüsün arkasını benimle aramak üzere resmen göreve çağırıyordum, kendim kadar onun da ölüm tezkeresini imzalamış olabilirdim. Hatta bundan emindim.

StevensonTa dazlak adam birdenbire araba parkını araştırmak için Manuel'den uzaklaştılar. Onlara benim telefonumdan Manuel'in o sırada söz etmiş olduğunu anladım.

Hemen çömelip market kamyonu ile minibüs arasındaki karanlığa sindim.

Minibüsün arkasındaki plakayı okumaya çalıştım. Her zaman çok ışıkla rahatsız olurken bu kez az ışık beni zora soktu.

Çılgıncasına harfleri ve yedi numarayı parmak uçlarımla takip ettim ama körlerin okuma biçimiyle onları hafızama alamadım.

Dazlak adamın, Stevenson değilse eğer, minibüse geleceğini biliyordum. Harekete geçmişti bile. Kasap, ceset tüccarı, gözlerin hırsız dazlak adam.

DEAN KOONTZ

104

Çömelik kalarak park edilmiş araba ve kamyon sıralarının arasından dar sokaklara geri dönmek için buraya geldiğim rotayı izledim. Saklanmak için çöp bidonlarını

kullanarak Dumpster'a doğru süründüm. Onu geçince köşeyi dönüp öteki geçide girdikten ve karakolun görüş açısından çıktıktan sonra ayağa kalktım ve kedinin çevikliğiyle, gece yarattığı bir baykuş gibi gecenin içine süzıldüm. Gün doğmadan önce güvenli bir korunak bulacak mıyım, yoksa hâlâ yakıcı güneş altında dolaşıyor mu olacağım, diye merak ediyordum.

10

Eve gitmemin bir tehlikesi olmayacağını düşündüm. Fakat orada aşırı oyalanmak aptallık olabilirdi. Karakoldaki iki dakika için gecikmiş sayılmazdım. Randevu saati geçtikten sonra, polis şefi Stevenson babamın cenazesini çalan adamla onu görmüş olacağımın farkına varmadan önce en azından on dakika beni beklerlerdi.

O zaman bile beni aramak için eve gelmezlerdi. Hâlâ onlar için ciddi bir tehdit değildim, olma ihtimalim de yoktu. Gördüğüm hiçbir şeyin kanıtına sahip değildim. Yine de esrarengiz fesatlarının ortaya çıkmasını engellemek için aşırı önlemler alma eğiliminde gözüküyorlardı. En küçük bir gevşek uç bırakma niyetinde değillerdi. Bu da benim boynumda bir ilmek anlamına geliyordu.

Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde Orson'u antrede bulacağımı umuyordum, ancak beni beklemiyordu.

Seslendim ama ortaya çıkmadı. Karanlıkta yaklaşıyor olsaydı bile onun koca pençelerinin döşemeye çarpan sesi duyardım.

Belki de huysuzluğu tutmuştu. Genellikle iyi huylu, oyuncu, kuyruğuyla Ayışığı Körfezi'ndeki sokakları sü

DEAN KOONTI

112

pürecek yeterli enerjiye sahip ve sıcak kanlıdır. Zaman zaman yine de dünya bütün ağırlığıyla üzerine çöker ve o zaman bir halı kadar gevşek serilir yatar. Üzgün gözleri açık ama kuçukuçu anıları üzerine ya da bu dünyanın ötesindeki kuçukuçu görüntüleri üzerine sabitleşmiş olur. Ara sıra hafif iç çekmelerden başka hiç ses çıkarmaz.

Daha ender olarak da onu kapkara bir keder içinde bulurum. Bu bir köpeğin girebileceği haddinden fazla derin bir durum olmalı ama ona yine de çok iyi uyar. Bir keresinde yatak odamdaki aynalı dolabın önünde yaklaşık yarım saat -köpek aklına sonsuz gibi gelen-kendi yansımasına gözünü dikerek oturmuştu. Kendi görüntüsünde onu büyüleyen şeyin ne olduğunu anlamamıştım. Oysa bunun hem köpeksi bir boşluk, hem de basit bir şaşkınlık olduğunu göz ardı etmemiştim. Kulakları düşmüş, omuzlan çökmüş, sallanmayan kuyruğuyla hüznün dolu gözüküyordu. Yemin ederim ki gözlerinin zapt edemediği, yaşlarla dolduğu zamanlar oluyordu.

"Orson," diye seslendim.

Merdivendeki lambayı yakan düğme, bütün evdeki elektrik düğmelerinin çoğu gibi bir reostaya bağlıydı.

Merdivenleri çıkmama yetecek en az ışık için düğmeyi çevirdim.

Orson merdiven sahanlığında da yoktu. İkinci salonda da beklemiyordu.

Odamdaki loş ışığı açtığımda orada da yoktu.

Doğruca en yakın komodine gittim. En üstteki çekmecedен içinde yedek bir para sakladığım zarfı çektim.

Zarfta sadece yüz seksen dolar vardı ama hiç yoktan iyiydi. Gerçi nakit paraya niye ihtiyaç duyabüeceğimi bilmiyordum. Parayı blucin cebime aktardım.

Komodin çekmecesini kapatırken yatak örtüsünün

107

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

üzerinde koyu renk bir nesnenin varlığı dikkatimi çekti. Onu aldığımda karanlığın içinde gözüken bu şey beni gerçekten hayrete düşürdü: Bir tabancaydı.

Şimdiye kadar bu silahı hiç görmemiştim.

Babamın hiçbir zaman bir tabancası olmamıştı.

İçgüdüsel bir hareketle tabancayı bırakıp parmak izlerimi silmek için yatak örtüsünün köşesini kullandım. Yapmamış olduğum bir şeyin üzerime yıkılma tuzağına düşmekten şüpheleniyordum.

Televizyonların radyasyon çıkarmalarına karşın yıllar boyunca sayısız film seyretmiştim. Çünkü ekrandan yeterince uzakta otursam güvenlikte oluyordum. Maşum insanların hikâyelerini -Cary Grant ve James Stewart'dan Harrison Ford'a kadar, işlemedikleri suçlar için amansızca takip edilip uydurma delillerle hapse atılan- bilirim.

Çabucak bitişikteki banyoya gidip düşük vathlı lambayı açtım. Küvette ölü bir sarışın yoktu.

Orson da orada değildi.

Tekrar yatak odasına dönüp ayakta sessizce evi dinledim. Eğer başka kişiler vardıysa bile onlar ruhlardı sadece.

Yatağa geri döndüm, terüddüt ederek tabancayı alıp fişekliği çıkarıncaya kadar beceriksizce uğraştım. Tamamen doluydu. Sonra yeniden içine sürdüm. Tabancayla ilgili bir tecrübem olmadığı için umduğumdan ağır buldum: En azından bir kilo ağırlığındaydı.

Krem rengi yatak örtüsünde, tabancayı bulduğum yerin yanında beyaz bir zarf duruyordu. O ana kadar dikkatimi çekmemişti.

Komodinin çekmecesinden küçük bir el lambası alıp zarfa tuttum. Zarfın üstü, sol üst köşesindeki göndericinin basılı adresi dışında boştu: Ayışığı Körfezi'ndeki Thor Tabanca Mağazası. Ne bir pulun ne de bir posta

DEAN KOONTZ

108

damgasının olduğu yapıştırılmamış zarfta biraz buruşukluk ve garip lekeler vardı.

Zarfı alınca elime bazı yerleri hafifçe nemli geldi.

İçindeki katlı kâğıt kuruydu.

El lambasının ışığında belgeyi inceledim. Standart başvuru formunun karbon kopyasında babamın özenli yazısını tanıdım; bu ateşli silaha sahip olma hakkını engelleyecek bir akıl hastalığı ve suç kaydı olmadığını ye-

rel polise resmen bildiriyordu. Aynı zamanda zarfın içinde, silahın 9 milimetrelik Glock 17 olduğunu ve babamın onu bir çekle satın aldığını gösteren silah faturasının bir karbon kopyası da vardı.

Faturanın tarihi içimi ürpertti: İki yıl önce 18 Ocak Annemin otobandaki araba kazasında ölmesinden sadece üç gün sonra Glock'u satın almıştı. Sanki korunma ihtiyacı hissetmişti.

Yatak odamın karşısındaki çalışma odasından şarj aletine takılı mobil telefonumu alıp kemerime taktım.

Orson çalışma odasında da yoktu.

Daha önceki saatlerde Sasha onu beslemek için eve uğramıştı. Belki o giderken Orson'u da götürmüştü.

Hastaneye giderken bıraktığım gibi kederli olmuş olsaydı -özellikle daha da kasvete gömülseydi - Sasha zavallı hayvancığı yalnız bırakamazdı. Çünkü Sasha'nın damarlarında şefkat de kan gibi akar.

Orson, Sasha ile gitmiş olsaydı bile 9 milimetrelik Glock'u babamın odasından kim getirip yatağımın üzerine koymuştu. Sasha olamazdı. Silahın varlığını bilemezdi ve babamın eşyalarını da karıştırmazdı.

Masa telefonu bir telesekretere bağlıydı. Yanıp sö

115

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

nen mesaj ışığının yanında iki mesaj olduğu gözüküyordu.

Makinenin otomatik saat-tarih bildirimine göre birinci arama sadece yarım saat önce yapılmış, konuşmacının

tek bir sözcük etmemesine karşın yaklaşık iki dakika sürmüş.

Sanki telefon hattından odamdaki kokuları alacak büyümlü güce sahipmiş de o suretle benim evde mi dışarıda mı olduğumu anlayacakmış gibi, başlangıçta derin nefesler alıyor, sonra yavaşça bırakıyordu. Bir süre sonra düşünceleri içinde kaybolmuş hayale dalan birinin davranışı içinde, kendi kendine mmm yapıyormuş ve kaydedildiğini unutmuş gibi, mmm yapmaya başladı. Doğaçlamaya benzer, hiçbir ahengin olmadığı, alçak, ürkütücü ve tekrarlı olan bu mmm şarkısı, tıpkı kötülük melekleri korosunun kendisine şarkı söylediğine inanan bir delinin duyabileceği türdendi.

Onun bir yabancı olduğuna emindim. MMM dan başka bir şey söylenmese de bir arkadaşımın sesini tanıyabileceğime inanıyordum. Onun yanlış bir numara aramadığından da emindim. Babamın ölümünü takiben vuku bulan olaylara karışan biri olmalıydı.

Makinedeki ilk arama sona erince yumruklarımın sıkıldığını fark ettim. Ciğerlerimde yararsız havayı tutuyordum. Sıcak kuru nefesimi verip serin tatlı havayı almama rağmen yine de ellerimi çözemiyordum.

Eve dönüşümden sadece birkaç dakika önceki ikinci arama ise Angela Ferryman, babama bakan hemşire tarafından yapılmıştı. Kendisini tanıtmıyordu fakat ben onun ince ama müzikal sesini tanımıştım: Tüm mesaj boyunca, bir çitin üzerinde hiç durmadan o kazıktan o kazığa zıplayan bir kuş gibiydi.

"Chris, seninle konuşmak istiyorum. Konuşmam lazım. Uygun olur olmaz. Bu gece. Gelebilirsen bu gece.

DEAN KOONTZ

117

Şu anda arabadayım, eve gidiyorum. Oturduğum yeri biliyorsun. Beni telefonla arama. Telefonlara güvenim yok. Bu telefonu da açmak istemezdim. Fakat seni görmem gerek. Arka kapıya gel. Mesajımı ne kadar geç alırsan al yine de gel. Uyumayacağım. Uyuyamayacağım."

Telesekretere yeni bir bant koydum. Eski kaseti masamın yanındaki atık kâğıt sepetinin dibindeki buruşurulmuş kâğıtların altına sakladım.

Bu iki kısa kayıt polis ya da yargıç için inandırıcı olmazdı. Her şeye rağmen bana olağandışı bir şeyler olduğunu göstermesi için sahip olduğum ufacık bir delil parçasıydı; bu küçük güneş almayan kalede benim doğumumdan bile daha olağandışı bir şeyler oluyordu. Yirmi sekiz yıl boyunca yara almadan yaşamımın XP ile sürmesinden daha da olağandışı.

Evde on dakikadan daha az kaldım. Yine de çok fazla oyalanmıştım.

Orson'u ararken, aşağı katta kırılan bir cam ya da zorlanan bir kapı, sonra da merdivenlerden çıkan ayak sesleri duymayı bekliyordum. Ev sessiz kalsa da, göldeki yüzeysel gerilim gibi ürkütücü bir sessizlikti bu.

Köpek, babamın yatak odasında ya da banyoda kuyruğunu sürüyerek gezmiyordu. Dolabın içine de girmemişti.

Saniye saniye o köpek herifle ilgili endişem büyü-yordu. 9 milimetrelik Glock'u yatağımın üzerine koyan her kimse, Orson'u o götürmüş ya da zarar vermiş olabilir.

Tekrar odama dönüp çekmecedan yedek güneş göz

111

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

lüğümü aldım. Yumuşak kabının içindeki gözlüğü gömlek cebime koydum.

Zamanı ışıktı rakamlarla gösteren kol saatime göz attım.

Hızla faturayı ve polis soruşturma formunu Thor Silah Mağazası'ndan gelen zarfın içine tekrar soktum.

Bunların bir delil mi yoksa sadece çöp mü olduğunu bilmeksizin şiltenin altına sokuşturdum.

Satın alma tarihi anlamlı görünüyordu. Birdenbire *her şey* anlamlı göründü.

Tabancayı muhafaza ettim. Belki tam filmlerdeki gibi bu bir tuzaktı ama bir silahla kendimi daha güvende hissediyordum. Keşke nasıl kullanıldığını bilseydim.

Deri ceketimin cepleri tabancayı saklayabilecek kadar derindi. Ölü bir çelik gibi değil, yaşayan bir şey gibi,

uyuşuk ama tümüyle cansız olmayan bir yılan gibi, sağ

cebime koydum. Kimildadığımda yavaşça kıvrıldı gibi

geldi bana: tombul ve tembel.

Orson'u aramak için merdivene yönelmiştim ki o temmuz akşamını hatırladım. Odamın penceresinden bahçede onu seyrediyordum. Burnunu rüzgâra doğru kaldırmış, semalardaki bir şeye yoğunlaşmış, en şaşırtıcı ruh hallerinden birinin derinlemesine içindeydi. Ulu-muyordu ve yaz göğünde ay yoktu. Onun çıkardığı ses ne bir ağlama ne de inlemeydi ama eşine rastlanmayan, tedirgin edici, zayıf bir bebek sesine benziyordu.

Panjuru kaldırıncı aşağıdaki bahçede olduğunu gördüm. Ayışığınm gümüşe boyadığı çimenlerde hani harıl bir çukur kazıyordu. Bu çok garipti çünkü terbiyeli bir köpekti ve asla toprağı kazmazdı.

Öfkeyle kazdığı bölümü terk edip birkaç adım öteye, sağ tarafa doğru gidip yeni bir çukur kazmaya başladı. Hareketleri çılgıncaydı.

DEAN KOONTZ

"Ne yapıyorsun oğlum?" Bahçede köpeğın durmadan kazma nedenini merak ediyordum.

Ceketimin cebinde kıvrım kıvrım olan tabancayla aşağı inerken, bahçeye gidip bebek gibi sesler çıkaran köpeğın yanına oturduğum o temmuz gecesini hatırladım.

Ateşin üzerinde bir vazoya şekil veren bir cam üfle-yicisinin ıslıklı tıslaması kadar inceden feryatları yüksekliyordu ve o kadar yumuşaktı ki en yakındaki kom-sulan bile rahatsız etmiyordu. Yine de bu seste beni sarsan bir perişanlık vardı. O feryatlarla, en koyu camdan daha koyu bir hüznü biçimlendiriyordu.

Yarak değüdi ve hasta da gözükmiyordu. Tüm anlayabildiğim, onun içini azapla dolduran şey, yıldızların manzarasıydı. Fakat köpeklerin görme gücü bize öğretildiği kadar zayıfsa, yıldızları iyi görememesi ya da hiç görememesi lazım. Yıldızlar neden Orson'un öyle acı çekmesine neden oluyordu? O gece öbür gecelerden daha derin değildi ki. Gözlerini gökyüzüne dikip ıstırapla feryat ediyor ve benim güven verici sesime karşık vermiyordu.

Ekmi başına koyup sırtına vurduğumda içinden şiddetk bir ürpermenin geçtiğini hissetmiştim. Ayağa fırlayıp bana uzaktan bakmak için yanımdan ayrılmıştı.

Benden bir an nefret ettiğine yemin ederim. Beni her zamanki gibi seviyordu; hâlâ benim köpeğimdi; yine de beni sevmekten kaçamıyordu; ama aynı zamanda da benden şiddetle nefret ediyordu. Sıcak temmuz havasında ondan yaydan soğuk nefreti gerçekten hissetmiştim. Bir bana, bir gökyüzüne bakıp bir an katı ve öfkeli,

113 HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Hiçbirşeyden Korkma F-120

bir an zayıf ve umutsuzluk içinde bebek sesi çıkararak bahçede dolaşıyordu.

Bunu Bobby Halloway'e anlattığımda köpeklerin kimseye nefret duyma ve gerçek umutsuzluk gibi karmaşık bir duyguyu hissetme yeteneklerinin olmadığını, duygusal hayatlarınm entelektüel hayatları kadar basit olduğunu söyledi. Ben kendi yorumumda ısrar edince Bobby, "Dinle Snow, eğer buraya gekp Yeni Dalga saç-

malıklarıyla benim kafamı şişirip duracaksan neden bir tabanca alıp beynimi dağıtmıyorsun? Ahmak felsefenle, usandırıcı küçük hikâyelerinle kafamı tokmaklaya tokmaklaya işkence yaparak öldürmekten daha insafk olurdu. İnsan tahammülünün de sınırı vardır, Saint Francis, benim bile."

Her şeye rağmen Orson'un benden nefret ettiğini, o temmuz gecesinde hem nefret edip hem sevdiğini ben biliyorum. Dahası gökyüzündeki bir şeyin ona azap verdiğini, içini umutsuzlukla doldurduğunu da biliyorum: Yıldızlar, gökyüzünün siyahlığı ya da belki onun hayal ettiği bir şey.

Köpekler hayal kurabüirler mi? Neden olmasın?

Rüya gördüklerini ben biliyorum. Uyku esnasında onu seyrederken hayali bir tavşanı avlar gibi tekme attığını gözlerimle gördüm. İç çekip inlediğini ve rüyadaki bir düşmana hırladığını kulaklanımla işittim.

Orson'un o geceki nefreti ondan korkmama neden olmadı ama onun için korktum. Sorununun benim için tehlike yaratacak huysuzluk ya da fiziksel bir hastalık olmadığını, ruhsal bir dert olduğunu biliyordum.

Hayvanlardaki ruhtan bahsedince Bobby çılgınca bağırıp çağırmış, sonuç olarak da şaşkınlıktan iyice eğlendirici bir tutarsızlığa düşmüştü.

O uzun gece boyunca bahçede oturup istememiş olmasına rağmen Orson'un yanında kalmayı sürdürmüştü

DEAN KOONTZ

tüm. Bana öfkeyle bakıyor, jilet gibi ince çığlıklarla gök kubbeyi gösteriyor, kontrolü dışında titriyordu. Şafak sökünceye kadar bahçede dönüp durmuştu. Sonra da nihayet tükenmiş olarak gelip başını kucağıma koymuştu. Artık benden nefret etmiyordu.

Gün doğumundan hemen önce, her zamanki uyku saatimden önce odama gidip yatmaya hazırlandığımda, Orson da benimle gelmişti. Çoğu zaman benim yatma zamanıma göre uyumayı tercih ettiğinde, ayak ucuma kıvrılır yatarı. Ama bu kez bana sırtını dayayarak yanıma uzanmıştı. Uyuyuncaya kadar kocaman kafasını ve güzel siyah tüylerini okşamıştım.

Ben bütün gün boyunca uyuyamamıştım. Panjurlu pencerelerin ötesindeki sıcak yaz sabahını düşünerek yatmıştım. Gökyüzü, içinde uçan kuşlarla tersine çevrilmiş mavi porselen bir kâseye benziyordu. Sadece resimlerde gördüğüm gündüz kuşları. Arılar ve kelebekler. Bir türlü tatlı uykuya dalamamıştım. Çünkü acı duygularla gırtlığıma kadar doluydum.

Hemen hemen üç yıl sonra şu anda, mutfak kapısını açıp arka terasa çıktım. Orson'u o kederli ruh halinde bulmamayı umuyordum. Bu gece ne benim, ne de onun için terapiye vakit yoktu.

Bisikletim terasta duruyordu. Merdivenlerden aşağı indirip meşgul olan köpeğe doğru sürdüm.

Orson bahçenin güneybatı köşesinde, çeşitli çapta ve derinlikte yarım düzine kadar çukur kazmıştı. Çukurlardan birine takılıp bileğimi burkmamak için dikkat

etmem gerekti. Bahçenin karşı köşesinde pençeleriyle ot yığınını saçıyor ve toprak keseklerini dağıtıyordu.

"Orson!"

115

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Karşılık vermedi. Çılgınca kazma işine ara bile vermedi. Toprağı kazan ön ayaklarının arkasından çıkardığı uçan toz topraktan kaçınmaya dikkat ederek yüz yüze gelmek için o anda kazdığı çukurun çevresini dolandım.

"Hey, arkadaş," dedim.

Köpek başı eğik toprağı kazarken bir yandan da merakla kokluyordu.

Rüzgâr durmuştu. Dolunay ağaçların en yüksek dallarında bir çocuğun kayıp balonu gibi asılı duruyordu.

Başımın üzerinden bir çobanaldatan pike yapıp uçan karıncaları ve erkenci bahar pervanelerini devşirmek için süzülürken *pe pe pe* diye bağıırıyordu.

Orson'u iş başında seyrederken, "İyi bir kemik buldun mu son günlerde?" dedim.

Kazmayı bıraktı ama hâlâ beni tanımadı. Kokusu bana kadar gelen yeni kazılmış toprağı aceleyle kokladı.

"Seni kim çıkardı dışarıya?"

Sasha onu tuvalet için dışarıya çıkarmış olabilirdi, l'akat sonra onu tekrar içeri sokacağından emindim.

"Sasha mı?" diye sordum yine de.

Eğer bahçedeki tahribatı yapmak için onu serbest bırakan kişi Sasha ise Orson onu gammazlamazdı. Hakikati okumayayım diye gözlerini benden kaçırdı. Hemen o sırada kazdığı çukuru terk ederken bir önceki çukura dönüp kokladı ve tekrar işe koyuldu. Belki babamın öldüğünü biliyordu. Sasha'nın da daha önce söylediği gibi hayvanlar bazı şeyleri bilirler. Belki de bu gayretli kazı işlemi, onun acısının yarattığı enerjiyi boşaltma biçimiydi. Bisikletimi onların üzerine yatırdım. Tasmaından yakalayıp dikkatini bana yöneltmesi için yumuşakça zorladım.

DEAN KOONTZ

124

"Sorunun ne?"

Gözleri yıldızlı gökyüzünün pırıltısına değil, tahrip ettiği toprağın karanlığına dikili, derin ve anlaşılmazdı.

"Gitmem gereken yerler var arkadaş," diye anlattım ona.

"Benimle gelmeni istiyorum."

Bitmez tükenmez bu büyük işi bırakmaya isteksiz olduğunu söylemiş gibi sızlandı ve boynunu büküp gözlerini çevresindeki harabeye dikti.

"Sabah gelirsin. Ben Sasha'da kalacağım ve burada seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Kulakları dikeldi ama bu Sasha'nın adından söz etmemden ya da söylediğim herhangi bir şeyden değildi. Eve doğru bakmak için güçlü gövdesini çevirdi.

Tasmasını bıraktığımda bahçenin karşı tarafına doğru koştu ama arka terasın oralarda durdu. Dikkat içinde, başını kaldırmış, tamamen sessiz ve tetikteydi.

"Ne oldu arap?" diye fısıldadım.

Gecenin suskunluğunda alçak sesli hırıltısını, ondan beş altı metre uzaklıktan belli belirsiz duyabiliyordum.

Evden çıkarken arkamdaki odaları ışısız bırakarak tüm elektrik düğmelerini çevirdim. Odaları karanlık doldurunca cama yüzünü dayamış hayaletimsi bir yüz göremedim.

Orson birisinin varlığını hissetmişti. Birdenbire bir kedinin çevikliğiyle fırladı ve bana doğru bir koşu tutturdu.

Bisikletimi yerden kaldırdım.

Kuyruğu düşüktü ama bacaklarının arasında değildi.

Kulaklarını düzleştirmişti. Orson beni geçerek arka kapıya doğru koştu.

Köpek cinsine has duyguların güvenilirliğine dayanarak, gecikmeden, kapıda köpeğe katıldım. Ev benim boyumda gümüş rengi sedir ağacından bir çitle çevriliy

117

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

di. Kapı da sedir ağacmdandı. Kapı sürgüsü elimin altında buz gibiydi. Sessizce kapıyı kaydırdım ve gıcırdayan kapı menteşelerine içimden lanet yağdırdım.

Kapıyı iterken bizi bekleyen biri olduğunu yarı yarıya umuyordum ama dar yol ıssızdı.

Güney tarafta, okalıptüs ağaclarının ötesinde, bir golf sahası, Ayışığı Körfezi Hanı ve Şehir Kulübü buluyordu. Cuma gecesinin bu saatinde yüksek ağacların gövdeleri arasından inceleyince, golf sahasının deniz kadar kara olduğu görülüyor, hanın pencereleri, Tahiti'ye gitmeye hazırlanan muhteşem bir geminin amber rengi lumbozlarına benziyordu.

Dar yol sol taraftan kasabanın merkezine doğru tırmanıp Katolik kilisesi St. Bernadette'ye bitişik mezarlıkta son buluyordu. Sağ taraftan ise tepeden aşağı düzlüğe, limana ve Pasifik'e iniyordu.

Krematoryumun penceresindeki ışığı ve cenazecinin sedyesinde yatan güzel genç anneyi bana hatırlatan okalıptüs ağaclarının kokuları içinde bisikletimi tepeye, mezarlığa doğru sürmeye başladım. Bisikletimin yanı sıra koşturan Orson, handan gelen dans müziğinin hafif nağmeleri, sorumdaki komşu evlerin birinden gelen bebek ağlaması, öte yandan cebimdeki tabancanın ağırlığı ve keskin gagalarıyla böcekleri kapan tepemin üzerindeki çobanaldatanlarla birlikte: Yerle göğün arasındaki karpanda hep birlikte...

11

Angela Ferryman'm telesekreterdeki mesajı gizli kalan bir şeyleri açıklama sözü gibi gözüküyüğü için onunla konuşmak istiyordum. Bu ifşaat için hazırdım.

Yine de öncelikle Sasha'ya telefon etmeliydim. Babamdan haber almayı bekliyordu.

St. Bernadette Mezarlığında durdum; kasabadaki en sevdiğim yerlerden biri, pırıl pırıl aydınlatılmış bölgelerden birindeki karanlıklar Umanı. Altı dev meşe ağacının gövdeleri, birbirine bağlanmış tepe dallarıyla biçimlenen bir tavana destek veren kolonlar gibi yükseliyordu. Altlarındaki sakın mekân bir kütüphanede raflar arasındaki geçitler gibi uzanıyordu. Mezar taşları, hayat yapraklarından alıntılar yapılan, başka yerlerde unutulmuş ama burada hatırlanan üzerinde isimleri yazık kitaplar gibiydi.

Orson mezarların üzerinden gündüzleri meşe palamudu toplayan sincapların izlerini koklayarak benden pek de uzaklaşmadan dolaşıyordu. O av izi süren bir avcı değil, merakını tatmin eden bir bilgeydi.

Kemerimden mobil telefonumu çıkarıp Sasha Godall'ın mobü telefon numarasının olduğu tuşa bastım. İkinci çalışta cevap verdi Sasha.

127

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Babam öldü," dedim.

Babamın ölüm haberinin bekleyişi içinde daha önce üzüntüsünü bana ifade etmişti zaten. Şimdi sesi kederle hafifçe gerginleşmesine karşın kendini çok iyi kontrol ederek ancak duyabileceğim bir sesle, "Öldü mü?...acı çekti mi?"

"Hayır, acı çekmedi."

"Bilinci yerinde miydi?"

"Evet, vedalaşma şansımız oldu."

Hiçbir şeyden korkma.

"Hayat kötü," dedi Sasha.

"Kural böyle," dedim. "Oyuna katılırız ve sonra bugün oyunu bırakmayı kabul etmek zorundayız."

"Yine de hayat kötü. Hastanede misin?"

"Hayır, dışarıda dolaşıyorum. Enerjimi boşaltıyorum. Sen neredesin?"

Explorer'dayım. Pinki'nin kafesine gidiyorum. Kahvaltı ederken şovla ilgili notlar üzerinde çalışacaktım." Üç buçuk saat yayında olacaktı. "Yahut da bir yerde oturup beraber yemek için bir şeyler alabilirim."

"Ben aç değilim," dedim. "Daha sonra görüşürüz ama."

"Ne zaman?"

"Sabah eve gittiğinde sende olurum. Yani senin için uygunsa."

"Çok güzel. Seni seviyorum Karadam."

"Seni seviyorum," diye karşılık verdim.

"Bu bizim küçük mantramız."

"Bu bizim gerçeğimiz."

Telefonu kapatıp tekrar kemerime taktım.

Bisikletle mezarlıktan çıkarken dört ayaklı arkadaşım da beni izledi ama başlangıçta biraz isteksizce. Ka-fası tamamen sincap gizemleriyle doluydu.

DEAN KOONTZ

120

Angela Ferryman'ın evine doğru yola çıktım. Yoğun trafiğin ve geniş aralıklı sokak lambalarıyla karşılaşma olasılığının mümkün olduğu kadar az olduğu ara

sokaklardan geçmeye çalışıyordum. Sokak lambalarının altından geçmekten başka seçim şansım olmadığında pedalları daha güçlü çeviriyordum.

Orson hızıma ayak uyduruyordu. Şimdi daha mutlu görünüyordu. Yanım sıra koşarken gece karanlığın-daki her şeyden daha siyahtı.

Sadece dört arabaya rastladık. Her seferinde gözümü kısıp farlardan gözlerimi kaçırdım.

Angela manolya ağaçlarının gölgesindeki o hoş İspanyol evlerinden birinde oturuyordu. Ön odalarda hiç ışık yoktu.

Yandaki kilitlenmemiş bahçe kapısı beni çardaklı bir geçide götürdü. Çardağın yanları ve kemerli tavanı yaseminlerle sarılmıştı. Yaz aylarında minik beyaz taçyapraklı çiçekler salkımlar halinde öyle bol açardı ki kafesten kat kat dantelalar dökülüyor gibi olurdu. Daha bu zaman bile avcı yeşili yapraklar canlanmıştı.

Yasemin rayihasını tadına vararak derin derin içime çektiğim sırada Orson iki kez hapşırdı.

Bisikletimi çardaktan geçirip evin arka tarafını dolaştım ve kırmızı renkli veranda direklerinden birine dayadım.

"Uyanık ol," dedim Orson'a. "Güçlü ol. Kötü ol."

Görevini anlamış gibi keyiflendi. Bobby Holloway ne derse desin belki de sahiden anladı.

Mutfak pencerelerinin ve içeriği hafifçe gösteren perdelerin ötesinde bir mum ışığı titreşiyordu.

Kapının yan taraflarında dört tane küçük cam tabaka vardı. Camlardan birini hafifçe tıklattım.

Angela Ferryman perdenin kenannı kaldırdı. Ürkek
121

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

bakışları aceleyle bana, sonra da yalnız gelmiş olduğumdan emin olmak için arkamdaki avluya kaydđ. Bir komplo korkusunu ima eden bir tavırla beni alıp arkadan kapıyı kilitledi. Dışandan bizi kimsenin dikizleyememesi için hiç aralık kalmadığına ikna oluncaya kadar perdeyi ayarladı.

Mutfak keyifli bir sıcaklıktaydı. Angela gri süveter üstüne bir de lacivert yün hırka giymişti. El örgüsü hırka sonuncu kocasına ait olabilirdi, çünkü boyu dizlerine, omuz dikişleri dirseklerine kadar iniyordu. Hırkanın kollannı o kadar fazla kıvrırmıştı ki katlar bileklerinde kelepçe gibi duruyordu.

Bu giysi yığını içinde Angela her zamankinden daha mini minnacık ve ince gözüküyordu. Belli ki üşüyordu. Rengi tamamen kaçmış, tir tir titriyordu.

Beni kucakladı. Ona hiç uygun olmayan bir bitkinlik hissetsem de bu onun her zamanki ateşli, kemikli, güçlü sarılışıydı.

Cilalı çam masaya oturdu ve beni de karşısındaki iskemleye oturmaya davet etti.

Şapkamı çıkardım. Ceketimi de çıkarmayı düşündüm.

Mutfak fazlasıyla sıcak olmasına karşın, kollarımı ceketin kollarından çekerken, tabanca ceketimin cebinde olduğu için iskemleye çarpacağından ya da yere düşece-

ğinden korktum. Angela'yı telaşlandırmak istemiyordum. Çünkü tabancadan korkacağı muhakkaktı.

Masanın ortasında, rubi rengi mumluklann içinde üç tane adak mumu yanıyor, titrek kırmızı ışıkları cilalı masaya vuruyordu.

Bir şişe kayısı konyağı vardı masada. Angela benim için de bir likör kadehi koydu ve içini yansına kadar doldurdu.

Kendi kadehi ağzına kadar doluydu. Bu onun ilk kadehi de değildi.

DEAN KOONTZ

122

Sıcaklığını içine almak istermiş gibi kadehi iki elinin arasında tutuyordu. Kadehi dudaklarına iki eliyle birlikte götürdüğünde her zamankinden daha fazla kimsesiz çocuk görünümüne bürünüyordu. Zayıf nahifliğine karşın, otuz beş yaşını çoktan aşmıştı. Kendi yaşından hemen hemen on beş yaş daha genç gözüküyordu. Bu anda nerdeyse çocuk gibiydi.

"Küçüklüğümünden beri her zaman hemşire olmayı istedim."

"En iyisi oldun," dedim içtenlikle.

Dudaklarında kalan kayısı konyağını yaladı ve bardağa gözünü dikti. "Annemde eklem romatizması vardı ve normalden daha hızlı ilerliyordu. Çok hızlı. Ben altı yaşımdayken bacaklarında çelik kelepçelerle ve koltuk değnekleriyle yürüyebiliyordu. On ikinci yaş günümünden

kısa süre sonra yatalak oldu. On altı yaşımdayken de öldü."

Ona yardımcı olacak anlamlı bir söz, bulup söyleyemedim. Kimse de bulamazdı. Ne kadar içten olursa olsun herhangi bir sözcük süke ekşiliği kadar sahte bir tat bırakırdı.

Bana anlatacağı önemli bir şeyi olduğu muhakkaktı ama sözcükleri sıraya koyup masada bana doğru yürüyüşe geçirmek için zamana ihtiyacı vardı. Çünkü bana söyleyeceği her neyse onu ürkütüyordu. Korkusu gözle görülebiliyordu.

Yavaş yavaş asıl konuya gelmeye uğraşırken, "Anneme kendisinin kolayca gidip alamadığı şeyleri ben getirmeyi istiyordum. Bir bardak buzlu çay. Bir sandviç. İlaçları. İskemlesine yastık vb. Daha sonraları da lazımlık. Ölümüne doğru da idrarını tutamadığında temiz çarşaf. Bu da beni hiç rahatsız etmedi. Ona bir şeyler getüdüğimde bana her zaman gülümser, zavallı kemikli elleriyle saçlarımı okşardı. Onu iyileştiremez, yürümesi

123

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

11i ya da dans etmesini sağlayamazdım ve acılarına korkularına çare olamazdım ama ona bakabilir, rahatını sağlar, onu izleyebilirdim. Bunları yapmak benim için her şeyden...her şeyden daha önemliydi.

Kayısı konyağı, konyak denemeyecek kadar tatlıydı ama beklediğim kadar değildi yine de. Aslında etkiliydi.

Ondan içebileceğim hiçbir miktar bana ailemi unutturamayacağı gibi Angela'ya da annesini unutturamazdı.

"Tüm arzum hemşire olmaktı," diye tekrarladı. "Uzun bir zaman tatmin eden bir çalışma hayatım oldu. Bir hastayı kaybetmek üzücüydü ama çoğunlukla hizmetimin mükâfatını görüyordum." Konyak kadehinden kaldırdığı gözleri bir anıyla iri iri açılmıştı. "Tanrım, ölesiye korkmuştum senin apandisit ameliyatında. Küçük Chris'imi kaybedeceğimi sanmıştım."

"On dokuz yaşındaydım. Pek küçük değil."

"Tatlım, sen yeni yürümeye başlarken hastalığın leşhis edildiğinden beri sana bakıyorum. Sen benim için her zaman küçük bir oğlan çocuğu olarak kalacaksın."

Gülümsedim. "Ben de seni çok seviyorum Angela."

Bazen duygularımı böyle çok açık ifade etmemin olağandışı olduğunu unuttur şimdi olduğu gibi insanları şaşkına ugratırım.

Gözleri yaşlarla bulutlandı. Gözyaşlarını bastırmak için dudağını ısırp kayısı konyağına başvurdu.

Akut hale gelinceye kadar belirtilerinin ortaya çıkmadığı apandisit vakalarından biri gelmişti dokuz yıl önce başıma. Öğleden önce kusuyor ve terliyordum. Yüzüm kızarmıştı. Karnımdaki sancı, beni kızgın yağın içindeki karides gibi iki büklüm yapmıştı.

Mercy Hastanesi'nde yapılması gereken olağandışı hazırlık ihtiyacı yüzünden ortaya çıkan gecikme nedeniyle hayati tehlikeyle karşı karşıya kalmıştım. Operatör

DEAN KOONTZ

124

125

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ameliyat odasında karanlıkta -hatta az ışıktaki bile- karnı kesip açma ve tüm işlemi karanlıkta yapma fikrini kuşkusuz pek uysalca karşılamamıştı. Ameliyathanenin parlak ışıklarına uzun süre maruz kalmanın ışınlardan korunmayan deride şiddetli yanıklara neden olacağı ve melanoma riski doğuracağı, tersi durumun ise ameliyat işlemine engel olacağı muhakkatı. Kesilecek yerin altındaki her tarafı örtmek -kasıklararımdan ayak parmaklarıma kadar -kolaydı; kaymasını engellemek için pamuklu çarşaf iğnelendi. Ek olarak vücudumun üst kısmıyla başımı ışıktan korumak için de üstüme bir çarşaf gerildi. Aynı zamanda narkozitöre, küçük bir el feneriyle nabzımı ve ateşimi kontrol etmek, ağızımdaki maskeyi ayarlamak, kalp atışlarımla izlendiği elektrokardiyografa çıkan elektrodların göğsümde ve bileğimdeki yerlerinde olup olmadığından emin olmak için çarşafın altına koyma izin verildi. Standart ameliyatlarda, karında kesilecek kısmın bir pencere dışında örtülmesi gerekiyordu. Benim vakamda ise bu dikdörtgen pencere mümkün olduğu kadar ince bir yarık biçimine indirildi. Doktor ışığın bağırsaklarımla üzerine tamamen düşmesini istiyordu, ama o zaman da organlarımla tüm ışığı almış olacaktı. Ne yazık ki onlar bütün bunları yapıncaya kadar apandisitim patladı. Çok titizce yapılan temizleme işlemine karşın peritonit meydana geldi. İltihabın artması

iki gün sonra ikinci bir ameliyatı gerektiren septik şoka neden oldu.

Septik şoktan kurtulduktan ve korkulan ölüm tehlikesini atlattıktan sonra da, aylar boyunca o güne kadar altından kalkmış olduğum hastalığım XP ile ilgili nörolojik problemlerden birinin başlama beklentisiyle yaşadım. Genel olarak bu durum ışığa uzun süreli maruz kalma veya bir yanıktan -bazen de anlaşılamayan nedenlerden -sonra gelişir. Ancak bazen bu sorunlar fiziksel bir travma ya da şokla ortaya çıkabilir. Baş ya da el titremeleri. Konuşma bozukluğu. Mental bozukluk. İlerleyecek, geri çevrilemeyecek nörolojik hastalıkları bekledimse de hiçbir şey olmadı.

Büyük ozan William Dean Howells, ölümün insanın fincanının dibinde olduğunu yazar. Fakat benim fincanımda hâlâ biraz tatlı çay varmış.

Ve kayısı konyağı.

Angela likör kadehinden büyükçe bir yudum daha aldıktan sonra, "Tüm istediğim hemşire olmaktı ama şu halime bak şimdi," dedi.

' Soru sormamı istiyordu, ben de öyle yaptım: "Ne demek istiyorsun?"

Rubi rengi mumluktan yükselen alevlere gözünü dikerek, "Hemşirelik yaşamın ta kendisiydi. Ben nerdeyse bir ölüyüm şimdi."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama bekledim.

"Korkunç şeyler yaptım, " dedi.

"Yapmadığına eminim."

"Korkunç şeyler yapanları gördüm ve onları durdurmaya çalışmadım. Suç aynı."

Bunu bir süre düşündükten sonra, "Hayır," dedi ama daha az rahatsız gözükmüyordu.

"Hiç kimse bütün dünyayı tek başına omuzlarında taşıyamaz."

"Bazılarımız daha çok gayret gösterirler," dedi. Ona zaman tanıdım. Konyak güzeldi. "Eğer sana anlatırsam şimdi öyle olacak. Çok fazla zamanım yok. Dönüşüm geçiriyorum." "Dönüşüm mü?"

"Bunu hissediyorum. Bir ay ya da altı ay sonra kim olacağımı bilmiyorum. Olmak istemeyeceğim birisi. Beni dehşete düşüren birisi. "

"Anlayamıyorum. "

DEAN KOONTZ

136

"Biliyorum."

"Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordum.

"Hiç kimse yardım edemez. Sen de, ben de, Tanrı da."

Bakışlarını mum alevinden kaldırıp kadehindeki altın sarısı sıvıya dikerek sakın ama şevkle konuştu: "Ch-ris, her zaman yaptığımız gibi onun düzenini bozacağız ama şimdiye kadar olduğundan daha büyük. Gurur, kibir, kıskançlık yüzünden...Biz onu kaybedeceğiz, onun tümünü. Aman Tanrım, onu kaybedeceğiz ve halihazırda yapılan şeyi çözümleyecek, geri çevirecek hiçbir yol yok."

Sesi bulanık gelmediği halde benden önce kayısı konyağından daha fazla içmiş olduğundan kuşkulandım. İçkinin onu abartıya sürüklediğini, algıladığı abartılı felaket her neyse onun bir kasırga olmadığını, sadece hafif bir sarhoşluğun etkisiyle büyüttüğünü düşünerek rahatlamaya çalıştım.

Mutfağın sıcaklığıma ve konyağa rağmen yine de iyi durumdaydı. Ben ise ceketimi çıkarmayı artık düşünmüyordum.

"Onları durduramıyorum," dedi Angela. "Fakat onların sırlarını saklamayı kesebilirim. Annene ve babana ne olduğunu bilmek senin hakkın Chris, bu bilgi sana acı bile verse. Hayatın yeterince zor zaten, fazlasıyla zor, bu olmaksızın da zor zaten."

Özellikle benim hayatımın zor olduğuna inanmıyorum. Farklıydım. Bu farklılığa öfke duyacak olsaydım ve gecelerimi sözüm ona normale karşı özlem duyarak geçirseydim, işte o zaman hayatımı granit kadar sertleştirir ve üzerinde kendimi parçalardım. Farklılığı bağrıma basarak, ondan kuvvet alıp zenginleşerek hayatımı çoğu kişiden ne daha zor, ne de bazılarından daha kolay sürdürüyorum.

Angela'ya bununla ilgili tek söz etmedim. Muallak

127

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ta kalan açıklamaları yapması için onu acıma duygusuyla yönlendirmemeliydim. Aksi halde yüzüm bir acı maskesine bürünür ve pür bir trajedi kahramanı gibi

kendimi ortaya koymuş olurdum. Macbeth olurdum. Kaçık bir Kral Lear olurdum. Kaderi erimiş demir olmaya mahkum *Terminator 2*'deki Schwarzenegger olurdum. "Pek çok dostun var...ama bilmediğin düşmanların da var," diye devam etti Angela. "Tehlikeli piçler. Onlardan bazısı yabancı..."Dönüşüyorlar."

Yine o aynı sözcük: *Dönüşme*.

Ensemi ovuşturduğumda derimde hissettiğimin örümceklerin hayali olduğunu anladım.

"Eğer bir şansın olacaksa...gerçeği bilmen lazım.

Nereden başlayacağımı, nasıl anlatacağımı bilemiyorum. En iyisi maymunla başlamak. "

"Maymun mu?" diye duyduğumun doğru olduğundan emin olmak için tekrarladım.

"Maymun," diye onayladı Angela.

Bu içerikte böyle bir sözcük komik bir nitelik kazanıyordu ve bir kez daha Angela ayık mı diye merak ettim.

Nihayet kadehten gözlerini kaldırdığında çocukluğumdan beri tanıdığım Angela Ferryman'm tek canlı tarafı olan gözlerinin ıssız havuzlara benzediğini gördüm. Bakışlarındaki kasvetli gri pırıltıyla karşılaşınca korkudan büzüldüğümü hissettim ve artık *maymun* sözcüğünde gizli bir komiklik bulamadım.

12

"Dört yıl önceki Noel akşamıydı," dedi Angela. "Güneş batınımdan bir saat kadar sonraydı. Burada mutfakta kurabiye yapıyor, iki fırını birden kullanıyordum.

Birinde ikolatalılar, ötekinde cevizli yulaf kurabiyeleri pişiyordu. Radyo açıldı. "Silver Bells" şarkısını söyleyen Johnny Mathis gibi birisiydi.

Gözlerimi kapatıp o Noel akşamındaki mutfağı hayalimde canlandırmaya çalıştım. Bu aynı zamanda Angela'nın bana dikili gözlerinden kaçış için de bir mazeret olmuştu.

"Rod eve gelmek üzereydi ve her ikimiz de tüm tatil boyunca çalışmayacaktık," diye devam etti Angela. Rod Ferryman kocasıydı.

Angela'nın bahsettiğı Noel'den altı ay sonra, üç buçuk yü kadar önce Rod bu evin garajında bir av tüfeğıyle intihar etmişti. Dostları ve komşuları şaşıp kalmışlardı. Angela harap olmuştu. Hayatına kastetmesi için gözle görünen bir sorunu olmadığı gibi asabi olmayan esprili, iyi huylu, kolayca sevilen, dışa dönük bir adamdı.

"Ben gündüz Noel ağacını süslemiştim," dedi Angela.

"Mum ışığında şarap açıp yemek yiyecek sonra da

139

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Harika Bir Hayat filmini seyredecektik. O filmi ikimiz de seviyorduk. Noel hediyelerimizi, bir sürü ufak tefek paketi birbirimize vermiştik. Noel yılın en sevdiğimiz zamanıydı. Hediyelere çocuklar gibi..." Sessizliğe büründü.

Ona bakmaya cesaret ettiğimde gözlerinin kapanmış olduğunu gördüm. Yüzündeki ayrılık acısından, onun cıva gibi hızla akan anılarının, Noel gecesinden kocası-

nın cesedini garajda bulduğu o yılın temmuz akşamına kaydığını anlamıştım.

Mum ışığı göz kapaklarında oynaşıyordu.

Gözlerini açtı ama bakışları bir süre uzakta kalan görüntüler üzerinde sabit kaldı. Konyağından bir yudum aldı.

"Mutluydum," dedi. "Kurabiye kokuları, Noel sarkılan.

Kız kardeşim Bonnie kocaman bir buket poinsettia göndermişti. Tezgâhın ucunda, şurada duruyordu, öylesine kırmızıydı ve neşe saçıyordu ki. Kendimi harika hissediyordum, gerçekten harika. Kendimi öyle harika hissettiğim...ve hissedeceğim son sefer oldu o. Sonla...

Arkamda bir ses duydum; garip bir cıvıltı, sonra iç çekmesi gibi bir şey; o sırada kurabiyeleri, fırınlamak için kullandığım kâğıttan çıkarıyordum. Arkamı dönünce bir de baktım ki bu masada bir maymun oturuyor."

"Aman Tanrım!"

"Korkunç, koyu sarı gözleriyle bir makaka maymunu. Onların gözleri bildiğimiz gibi değildi. Acayipti."

"Makaka maymunu mu? Türlerini tanıyor muydun?"

"Hemşire okulunun parasını, UCLA'da bir bilim adamının yanında laboratuvar asistanı olarak çalışarak ödemiştim. Makaka maymunları deneylerde en yaygın olarak kullanılan hayvanlardan biridir. Onlardan pek çok görmüştüm."

Hiçbirşeyden Korkma F-9

DEAN KOONTL

140

"Birdenbire onlardan birisini burada otururken buluyorsun."

"Masada bir kâse dolusu meyve vardı. Elma ve mandalinalar. Maymun mandalinalardan soyup yiyordu. O kocaman maymun, kabukları düzenli bir şekilde istifliyordu."

"Kocaman mı?" diye sordum.

"Herhalde senin aklına laternacının maymunu gibi o minik sevimli şeylerden biri geliyor. Makaka maymunları öyle değildir."

"Ne kadar büyüklükte?"

"Galiba atmış santim boyundaydı. Belki ağırlığı on beş kilo falandı."

Öyle bir maymunla mutfak masasının ortasında beklenmedik biçimde karşı karşıya gelindiğinde kocaman gözükürdü elbette.

"Çok şaşırmış olmalısın."

"Şaşırmaktan öte korktum. Çünkü onların ölçülerine oranla ne kadar kuvvetli olduklarını biliyorum. Çoğunlukla barışçdırlar ama kötü huylu olanlarıyla başa çıkmak gerçekten zordur."

"Evcil hayvan olarak evde saklanacak türden değil."

"Tanrım hayır. Normal insanlar için değil, en azından bana göre değil. Makakalarm zaman zaman sevimli olabildiklerini kabul ederim. Fakat bu sevimli falan değildi." Hayvanın o anda gözünde canlandığı açıktı.

"Hayır, o değildi."

"Peki nereden gelmiş?"

Yanıtlama yerine Angela sandalyesinde dikleşip başını kaldırarak dikkatle evi dinlemeye başladı.

Sıradan olanın dışında hiçbir şey duyamadım.

Belli ki kendisi de işitmemişti. Yine de tekrar konuşmaya başladığında rahatlamamıştı. İnce elleri kadehin çevresinde pençe gibi kenetlenmişti. "Hayvanın içe **HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA**

tiye, evin içine kadar nasıl girdiğini anlayamıyordum.

Aralık ayı o yıl aşırı sıcak değildi. Açık kapı ve pencere yoktu."

"Mutfığa girdiğini duymadın mı?"

"Hayır. Kurabiye hamurunu karıştırırken gürültü yapıyordum. Radyoda müzik vardı. Fakat o lanet şey masada ancak bir iki dakikadır oturuyor olmalıydı zaten. Çünkü orada olduğunu fark edinceye kadar mandalınanın sadece yansını yemişti."

Gözünün ucundan çevredeki gölgelerin içinde anlamlı bir hareket görmüş gibi, bakışları mutfığı tanyor-

Konyakla bir kez daha sinirlerini yatıştırdıktan sonra,

"Tam mutfak masasının üzerinde bir maymun iğrençti," dedi.

Olaydan dört yıl sonra bile, o yaratığın tüylerinden birkaçı masaya yapışmış ve hâlâ orada duruyormuş gibi, yüzünü buruşturarak titreyen eliyle cilalı çam tahtasını süpürdü.

"Peki ne yaptın?" diye baskı yaptım.

Yavaş yavaş arka kapıya doğru yanaşıp açtım. Maymunun oradan kaçıp gideceğini umuyordum."

"Olduğu yerde rahattı ve mandalina yemekten hoşnuttu herhalde," diye tahmin yürüttüm.

"Evet. Önce açık kapıya, sonra da bana bakıp sanki gerçekten kahkahayla güldü. Kıkır kıkır bir gülme sesi."

"Yemin ederim ki köpeklerin bazen güldüklerini gördüm ben. Maymunlar da herhalde gülerler."

Angela başını salladı. "Laboratuvarda gülen bir maymun olduğunu hatırlamıyorum. Kuşkusuz yaşamla-tımn nasıl olduğu göz önüne alınırsa neşeli olmak için pek fazla nedenleri yoktu."

Devam etmesi için cesaretlendirerek, "Dışarıya gitmeye niyeti yoktu yani," dedim.

DEAN KOONTZ

143

Cevap vermek yerine sandalyesinden kalkıp arka kapıya gitti. Kapı sürgüsünün çekili olup olmadığından emin olmak için kontrol etti.

"Angela?"

Beni susturarak terası ve ayışışınm aydınlattığı avluyu gözetlemek için perdeyi yana çekti. İnsanın içini ürperten bir ihtiyatla ve yalnızca iki santim kadar. Sanki camın öteki tarafında yüzünü dayamış ona bakan korkunç bir yüz bulmayı bekliyordu.

Benim kadehim boşalmıştı. Şişeyi elime aldım, durakladım, kadehe boşaltmadan tekrar yerine bıraktım.

Angela kapıdan geri döndüğünde, "sadece bir kahkaha değildi Chris. Bu ürkütücü sesi sana hiçbir zaman yeterince tarif edememem. Şeytansı...şeytansı küçük kı-

kırıtlar. Ah evet, ne düşündüğünü biliyorum. Bu sadece bir hayvan, sadece bir maymun. Onun için de iyi ya da kötü olamaz. Hırçın olabilir belki ama kötü olamaz, çünkü hayvanlar kötü huylu olabilirler ama onlarda bilinçli bir kötü niyet olamaz. İşte sen böyle düşünüyorsun. Ama sana söylüyorum bu sadece hırçın olmanın çok ötesindeydi. Bu kahkaha hayatımda duyduğum en soğuk sestir, en soğuk, en çirkin ve en kötücül."

"Sana inanıyorum," diye onu temin ettim.

Kapıdan geldiğinde sandalyesine dönüp oturmak yerine mutfak lavabosuna gitti. Lavabonun üstündeki pencerenin her santimetre karesi perdeyle örtülüydü ama casus gözlere karşı tamamiyle saklı olduğumuzdan iki kat emin olmak için sarı kumaş parçalarını yine de çekti.

Maymun şimdi bile orada oturuyormuş gibi gözlerini masaya dikerek, "O şeyi yere sonra da kapıya doğru kışkırlamayı düşünerek süpürgeyi aldım elime. Ona pata küte vurmam . Sadece dokundum. Anlıyor musun?"

133

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Kesinlikle."

"Fakat sinmedi, " dedi Angela. "Öfkesi aniden patladı. Yansı yenmiş mandalinayı yere fırlattı ve süpürgeyi yakalayıp benden çekmeye çalıştı. Ben bırakmak istemeyince de süpürge'nin sapında duran elime doğru tırmanmaya başladı."

"Tanrım!"

"O kadar çevik ve hızlıydı ki. Dişlerini çıkarmış çığlık atıp tükürerek doğruca bana doğru geliyordu. O zaman süpürgenin sapını bıraktım ve maymun sapla birlikte yere düştü. Ben ise buzdolabına çarpmcaya kadar geriledim."

Angela buzdolabına yine çarptı. İçinden şişelerin şingirtısı geldi.

O şey yerde, tam önümdeydi. Süpürgeyi yere vuruyordu. Chris, öyle öfkeliydi ki. Öfkesi, herhangi birinin duyacağı ölçüde makul değildi. Canını yakmamıştım, hatta süpürgeyle dokunmamıştım bile ama benim taralımdan süpürülmeyi kabul edemezdi."

"Makakaların barışçı olduklarını söylemiştin."

"Bu öyle değildi. Dudakları dişlerinden geriye çekilmiş, tükürüyor, bana doğru koşuyor, sonra geriliyor tekarilerliyor, zıplıyor, gözünü bana nefretle dikeyor, yumruklarıyla yere vuruyor..."

Süveterinin kol uçlarındaki kıvrımlar kısmen açılmıştı. Angela'nın elleri, kol yenlerinin içine sokulu, gözden uzaktı. Hafızasındaki maymun öylesine canlıydı ki, hemen sağ tarafından o anda üzerine atlayarak parmak uçlarını ısırmasını beklediği belliydi.

"Masalsı bir dev ya da cüce," dedi, "muzır bir cin. Masal kitaplarının habisi şeyi. O koyu sarı gözler..."

İçin için yanan o gözleri nerdeyse görebiliyordum.

"Sonra birdenbire benim yakınım tezgâhın üzerine sıçradı. Tam şuradaydı," diye parmağıyla gösterdi. "Buz-

DEAN KOONTZ

dolabının yanında, birkaç santim ötemdeydi. Başımı çevirince tam göz seviyesindeydi. Bana tısladı. Kötücül bir tıslama. Nefesi mandalina kokuyordu. İşte birbirimize o kadar yakındık. Biliyor..."

Konuşmasını kesip evi tekrar dinledi. Başını çevirip ışıksız oturma odasına açılan kapıya doğru baktı.

Onun paranoyası bulaşıcıydı. Güneşin batışından beri başıma gelenler yüzünden zaten sirayete açtım.

Sandalyemde dikkat kesilip uğursuz bir ses kulağıma gelecek mi, diye ben de başımı kaldırdım.

Işıktan yansıyan üç halka tavanda sessizce titreşiyordu. Perdeler yerlerinde sessizce asık duruyorlardı.

Bir süre sonra Angela, "Nefesi mandalina kokuyordu.

Tıskyor, tıskyordu. İsteseydi beni öldürebileceğini bikiyordum. Sadece bk maymun olsa ve benim ağırlığı-mın dörtte biri olsa bÜe beni öldürebilirdi. Yerdeyken o piçi tekmeleyip düşürebilirdim ama o anda tam yüz yü-zeydik."

Angela'nım ne kadar korkmuş olduğunu hayal etmekte hiç güçlük çekmiyordum. Bir deniz kenarındaki sarp kayalıklarda yuvasını koruyan, öfke çıkışlarıyla ve sert kanat çırpmasıyla durmaksızın gece karanlığına dalan, başınızı gagalayan ve saç tekerinizi yolan bk martı, Angela'nın tarif ettiği maymunun ağırlığının çok altındadır ama yine de ürkütücüdür.

"Açık duran kapıya koşmayı düşündüm," dedi Angela.

"Ama onu daha fazla öfkelenlendirmekten korktum.

Öylece orada donup kaldım. Sırtım buzdolabına dayandı. O nefretle dolu şeyle göz göze. Bir süre sonra beni sindirdiğinden emin olunca tezgâhtan atladı. Gidip iterek kapıyı kapattı ve çabucak masaya tırmandı ve birtirmemiş olduğu mandaknayı aldı."

Kendime biraz daha konyak doldurdum.

"Sonra bu çekmecenin, buzdolabının yanındaki çekmecenin kulpuna uzandım," diye devam etti. İçinde bıçaklar vardı."

O Noel akşamında olduğu gibi, Angela yine dikkatini masaya vererek içinde bıçaklar olan çekmeceyi bana göstermek için hırkasının kollarını yukarı çekip körlemesine çekmeceye uzandı. O tarafa doğru adım atmadan sadece eğilmiş ve bedenini esnetmişti.

"Amacım ona saldırmak değil, kendimi savunacak bir şeyim olmasıydı. Ancak daha elimi bir şeye süreme-den maymun masanın üzerinde ayağa fırladı ve bana yine çığlık atmaya başladı.

El yordamıyla çekmecenin kulpunu arıyordu.

"Kâsedden bir elma kapıp bana attı. Gerçekten bana vurdu. Ağzımın üzerine geldi ve dudağım yarıldı." Sanki şimdi yine saldırı altındaymış gibi kollarını yüzünün üzerinde çapraz yapmıştı. "Kendimi korumaya çalışıyordum. Maymun ikinciye, sonra da üçüncü elmayı fırlattı. Attığı çığlıklar, eğer çevrede kristal olsaydı çatlatacak kadar güçlüydü."

"Yani çekmecedeki ne olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?"

Kollarını savunma pozisyonundan indirerek, "Orada ne olduğunu sezgi yoluyla biliyordu, evet."

"Sen de bir daha bıçak almayı denemedin öyle mi?"

Başını salladı. "Maymun yıldırım gibi hareket ediyordu. Anında masadan atlayıp ben daha çekmeceyi çe-kerken üzerime gelip daha bıçağın sapma elimi süreme-den elimi ısıracağa benziyordu. Isırılmak istemedim."

"Ağzında köpük olmasa bile kuduz olabilirdi," diye onayladım.

"Daha kötüsü," dedi Angela tam manasını belirtmeksiniz, hırkasının kol ağızlarını kıvırıyordu yine.

"Kuduzdan daha mı kötü?" diye sordum. "Dudağımdan kan sızarken, bundan sonra ne yapa

DEAN KOONTZ

148

cağımı hesaplamaya çakşarak buzdolabına dayanmış duruyordum. Rod işten eve döndü. Oradaki arka kapıdan ıskk çala çala tam bu garabet durumun ortasına daldı. Ancak bekleyebileceğin gibi hiçbir şey yapmadı. Şaşırmıştı, hayır şaşıрма değüdi. Onu şaşırtan, maymunun kendisi değil, onu burada görmektir. Maymunu burada görmek. Onun akknı karıştıran buydu işte. Söylediğimi ankyor musun?" "Evet, sanırım."

"Rod -Akahın belası adam -maymunu bkiyordu.

"Maymun" mu? demiyordu. *Hangi cehennemden geldi bu maymun?*" demiyordu. Söylediği sadece, *Aman Tanrım, Aman Tanrım!*" dan ibaretti. O gece serindi. Yağmur ihtimlak olduğu için trençkot giyinmişti. Sanki böyle bir

şeyi bekliyormuşçasma ceketinin cebinden bir tabanca çıkardı. Yani, evet, işten dönüyordu ve üzerinde üniforma vardı. Ama ofiste tabanca taşımazdı ki. Barış zamanıydı. Tanrı aşkına, savaş bölgesinde değildi ya. Ayıışığı Körfezimin hemen dışında, küo alarak emekliliğini bekleyip can sıkıntısı içinde birtakım yazışmalarla uğraştığı masa başı işine tayin edümişti ama o tabanca aniden üzerinden çıkıyordu ve ben o tabancayı o zamana kadar o tabancayı taşıdığını büe bümiyordum."

Amerika Birleşik Devletleri Ordusu'nda albay olan Roderick Ferryman uzun yular Fort VVyvern'de görevkymiş. Şu anda terk edilmiş durumda bekleyen üs, on sekiz ay önce kapatılmış.

Çocukluğumdan beri Angela'yı -kocasını çok daha az tanıdığım halde, Albay Ferryman'ın orduda ne iş yaptığını hiçbir zaman tam olarak anlamamıştım.

Belki Angela da gerçekten bkmiyordu. O Noel akşamı kocası eve gelinceye kadar...

"Rod sağ ekndeki tabancayı maymuna doğrultmuştu ve benden daha da korkmuş gözüküyordu. Dudakla

137

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

11 sıkılmış, vahşileşmişti. Yüzündeki bütün kan çekilmiş, sanki yok olmuş, kemik gibi gözüküyordu. Bana bakınca, kabarmaya başlayan dudağıma ve çeneme yayılan kanı gördü ve sormadı bile. Bakışlarını tekrar maymuna çevirdi. Onun üzerinden gözlerini kaçırmaya korkuyordu. Maymun son mandalina dilimini elinde tu-

lıyor ama yemiyordu şimdi. Gözünü tabancaya dikmiş sert sert bakıyordu. Rod, "*Angie, telefonun yanına git. Samı arayacağın numarayı vereceğim*" dedi.

"Numarayı hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Önemli değil. Çünkü artık devre dışı zaten. Sanlı.ü numarasını tanıdım, çünkü üsteki ofis numarasıyla başındaki üç numara aynıydı."

"Sana Fort VVyvern'i aratıyordu yani," dedim.

"Evet. Telefona cevap veren adam kendim tanıtmamış ya da hangi bölümde olduğunu söylememiş, sadece merhaba, demişti. Ben Albay Ferryman'm konuşacağını ıyledim ona. Sonra Rod sol eliyle ahizeye uzandı. Ta-kınca sağ elindeydi. Adama, "*Makakayı evimde, mutfağın idinde buldum şimdi.*" dedi. Maymundan gözünü ayırma-dan dinliyordu. Sonra, "Allah kahretsin bilmiyorum ama o burada, tamam peki ama onu yakalamam için yardıma ihtiyacım var."

"Maymun da bütün bunları izliyordu öyle mi?"

"Rod telefonu kapattığında maymun çirkin, küçük gözlerini tabancadan kaldırıp doğruca ona çevirdi. Bakışlarında meydan okuma ve öfke vardı. Sonra o lanetli Nesi, insanın derisini karıncalandıran o kötücül küçük ka hkaha sesini, çıkardı. Bana, Rod'a ve tabancaya karşı ilgisini yetirmişe benziyordu. Son mandalina dilimini yedikten sonra başka bir tane soymaya başladı."

Kadehime koyduğum ama henüz dokunmamış olduğum kayısı konyasını alırken, Angela masaya dönüp

DEAN KOONTZ

yan. boşalmış kadehini eline aldı. Kadehini benimkiyle tokuşturunca şaşırdım.

"Neyin şerefine içiyoruz?" diye sordum.

"Dünyanın sonunun."

"Ateşle mi buzla mı?"

"O kadar kolay bir şey değil," dedi Angela. Buz gibi bir ciddiyet içindeydi.

Gözleri, Mercy Hastanesi'ndeki soğuk hava odasında dizili çelik ceset çekmecelerinin rengi gibi gözüktüyordu. Bakışları, kadehe kayıncaya kadar merhametle bana dikili kaldı.

"Rod telefonu kapattığında ona neler olduğunu anlatmamı istedi, ben de anlattım. Yüzlerce sorusu vardı. Kanayan dudağımı, maymunun bana dokunup dokunmadığını, sanki bunun elmanın işi olduğuna pek inanmıyormuş gibi, ısırıp ısırmadığını sorup duruyordu. Kendisi benim sorularımın hiçbirine cevap vermiyordu. Sadece, '*Angie, bilmen gerekmiyor,*' diyordu. Kuşkusuz bilmek istiyordum ama ne demek istediğini anlamıştım."

"Gizli bilgi, askeri sır."

"Kocam daha önce milli güvenlik konularında bazı hassas projelerin içinde olmuştu ama bunun eskide kaldığını sanıyordum. Bu konu hakkında konuşamayacağını söyledi. Ne benimle, ne de ofis dışında herhangi biriyle. Tek bir kelime bile."

Angela gözlerini kadehe dikmeye devam etti ama ben kendiminkinden bir yudum aldım. Tadı daha önceki gibi zevk vermiyordu. Hatta bu kez bana siyanürün kaynağı olan kayısı çekirdeklerini hatırlatan gizli bir acılık keşfettim tadında.

Dünyanın sonu için kadeh kaldırmak, her şeyde, mütevazı bir meyvede bile, insanın aklını esrarlı bir ihtimal aramaya itiyor.

139

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

İslah olmaz iyimserliğimi teyit eden ikinci bir yudum daha aldım ve daha önce bana haz veren lezzete yoğunlaştım.

Angela devam etti: "Rod'un telefonundan on beş dakika bile geçmemişti ki üç adam geldi. Sireni olmayan bir ambulans gibi bir şeyle Wyvern'den gelmiş olmaları gerekti. Hiçbirinin üzerinde üniforma yoktu. İkisi evin arkasını dolaşıp mutfak kapısından geldi. Kapıya vurmadan açıp içeri girdiler. Üçüncü adam ön kapıdaki kilidi, bir hayalet gibi sessizce açmış olmalıydı, çünkü öbür iki adamla aynı anda içeri girdi. Rod'un tabancası hâlâ maymuna çevriliydi ve kolu yorgunluktan titriyordu. Diğer üçünün de elinde uyuşturucu iğne atan tüfek vardı.

Dışarıdaki sakin sokağı, evin cazip mimarisini, bir çift manolya ağacını ve yaseminlerle sarılı çardağı düşündüm. O gece oradan geçen hiç kimse, bu sıradan taş duvarların arkasında oynanan acayip dramı tahmin edemezdi.

"Maymun onları bekliyormuş gibi gözüküyordu," dedi Angela. "Kaçmaya çalışmadı. Adamlardan biri iğne attı ona. Dişlerini çıkardı ve tısladı ama iğneyi çekip çıkarmaya bile teşebbüs etmedi. Ağzındaki ikinci mandalınadan kalan lokmayı yutmaya çabalarken düştü. Masanın üzerinde kıvrıldı, içini çekerek uykuya daldı. Maymunu alıp gittiler. Rod da onlarla birlikte gitti. Rod Noel gecesi sona erinceye, sabahın üçüne, kadar geri gelmedi. Cehennem azabı yaşadığımız o zamana kadar, Noel hediyelerimizi birbirimize verememiştik. Hiçbir şey artık aynı olmayacaktı, hiçbir çıkış yolu yoktu ve ben bunu biliyordum."

Nihayet, kalan konyağıyla kadehini benimkiyle tokuşturup tüfek patlaması gibi bir sesle masaya sertçe koydu.

Sergilediği korku ve melankoli, o ana kadar kemikte sinsi sinsi bulunan kanser gibiydi. Şimdi çok daha derindeki bir kaynaktan öfke fışkırıyordu.

"Noel'den sonraki gün, onların benden Allah'ın cezası kan örneklerini almalarına izin vermek zorunda kaldım."

"Kime?"

"VYvern'deki proje." "Proje mi?"

"O zamandan beri ayda bir kez. Bedenim bana ait değilmiş de, sanki içinde yaşamaya devam etmeme izin verilmesi için kanımla kira ödemek zorundaymışım gibi."

"Wyvern bir buçuk yıldır kapalıydı."

"Hepsi değildi. Bazı şeyler lmez. lemez. Onların ölümünü ne kadar çok istediğimizin önemi yoktur."

Kuruluk noktasına yakın incelikte olmasına karşın Angela kendi tarzında güzeldi: Porselen gibi şeffaf cildi, zarif alnı, yüksek elmacık kemikleri, özenle oyulmuş gibi burnu yüzünün dikey hatlarını dengeleyen ve bol bol gülümseyen büyük ağzı; bütün bu özellikleriyle birleşen bencillikten uzak yüreği, ölümsüzlük imajı yaratan etinin altındaki hastalıklı iskeletine ve kafatasının üzerine incecik gerilmiş derisine karşın onu sevimli kılıyordu. Şimdi ise öfkenin döndürdüğü arkla yüzündeki her çizgi şiddetle keskinleşmiş, sert, soğuk ve çirkin olmuştu.

"Onlara her ay kan örneği vermeyi reddedersem öldüreceklerinden emindim. Yahut da beni yakından gözlem altında tutabilecekleri gizli bir hastaneye kapatacaklardı."

"Neden kan alıyorlar? Korktukları nedir?" Anlatacak gibi oldu ama sonra dudaklarını sıktı. "Angela?..."

154

HIÇBİR ŞEVDEN KORKMA

Ben de her ay Dr Cleveland'ın isteği üzerine kan verirdim. Her zaman da bunu Angela yapardı. Kan kimyasındaki hafif bir değişiklikten deri ve göz kanserinin erken bulgularını saptayabilmek için deneysel bir işlem olarak yapılıyordu bana. Ben acısız ve kendi iyiliğim için kan verdiğim halde bu tecavüze içerlerdim ve eğer bu gönüllü değil de zorunlu olsaydı, ne kadar çok kızacağımı tasavvur edebiliyordum.

"Belki de sana anlatmamalıyım. Bilmen gerekse bile...kendini korumak için. Bunların hepsini sana anlatmak fitili ateşlemeye benziyor. Er ya da geç bütün dünya nasıl olsa patlayacak."

"Maymun bulaşıcı bir hastalık mı taşıyordun?"

"Keşke öyle olsaydı. Daha iyi olmaz mıydı? Belki şimdiye kadar tedavi edilir ya da ölürdüm. Ölüm gelecek şeylerden iyi olurdu."

Boş kadehi kaptı, avucunda sıktı. Bir an için mutfakın ortasına fırlatacağını zannettim.

"Maymun beni ısırmadı," diye ısrarla tekrarladı, "tırmalamadı, hiç dokunmadı bile. Rod'un buna inandığına bile emin değilim. Hiç şansa bırakmıyorlardı. Onlar beni...Rod beni kısırlaşmaya boyun eğdirdi."

Kırmızı, cam mumluktaki mum ışığı gibi parıldayan yaşlarla doldu gözleri.

"O sıralarda kırk beş yaşımıydım," dedi Angela. "Çocuğum hiç olmamıştı, çünkü zaten kısırdım. Bir bebeğimiz olsun, diye o kadar gayret sarfetmiştik ki; kısırlık doktorları, hormon tedavileri, her şey, her şey, ama hiçbir fayda etmemişti."

Angela'nın sesindeki acıya tahammül edemediğimden sandalyemde pasif bir şekilde ona bakarak oturmamıştım. Yerimden kalkıp ona sarılma isteği duydum. Bakım sırası bendeydi.

Sesindeki öfke titremesiyle, "Alçak herifler beni

DEAN KOONTZ

154

ameliyat ettirdiler. Sadece tüplerimi bağlamak yetmedi, bir de yumurtalıklarımı alıp tüm umutlarımı yok ettiler." dedi. Sesi kırık geliyordu ama Angela güçlüydü. "Kırk beş yaşımıdaydım ve zaten umuttan vazgeçmiştim ya da vazgeçmiş gibi davranıyordum. Ama benden onu keserek aldılar. Bunun aşağılayıcılığı, umutsuzluk... Bana nedenini bile söylemiyorlardı. Noel'in ertesi günü, güya maymunla ve davranışlarıyla ilgili bir mülakat için Rod beni üsse götürdü. Ayrıntılı bir şey anlatmıyordu. Çok esrarengizdi. Beni o yere götürdü... üsteki çoğu insanın varlığından haberdar olmadığı o yere. Arzum hıfına beni uyutup iznim olmadan ameliyatı gerçekleştirdiler. Her şey bittiğinde, *alçak herifler bana bunun nedenini bile söylemediler.*"

Sandalyemi itip ayağa kalktım. Omuzlarım ağrıyor, bacaklarım tutmuyordu. Bu derece etkileyici bir hikâyeye duymayı beklemiyordum.

Angela'yı rahatlatmak istememe rağmen ona yaklaşma girişiminde bulunamıyordum. Kadeh onun yumruklarının sert kabuğu içindeydi hâlâ. Bileyen öfke onun bir zamanlar güzel olan yüzünü çok keskin bir bıçağa dönüştürmüştü. Tam o sırada ona dokunmamı arzulayacağımı düşünmedim.

Ne yapacağımı bilemeden, sonsuz gibi gelen birkaç saniye, beceriksizce ayakta dikildikten sonra, sonunda arka kapıya gidip sürgünün yerinde olup olmadığını kontrol ettim.

"Rod'un beni sevdiğini biliyorum," dedi Angela, se-sindeki öfke yumuşamadan. "Bu olaylar onun kalbini kırdı. Yapmak zorunda kaldığı şey, onu tümüyle kırdı. Onlarla işbirliği yapıp beni aldatarak ameliyata sokmak onun kalbini kırdı. Ondan sonra hiçbir zaman aynı ol-madı."

Arkamı dönünce yumruğunu kaldırdığını gördüm.

143

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Bıçak ağzı gibi keskin yüzü mum ışığıyla pırıl pırıl bi-lenmişti.

"Onun amirleri, Rod ile birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu anlamış olsalardı, benden sır saklamaya devam edemiyeceğini bilirlerdi.

"Sonuç olarak sana her şeyi anlattı," diye tahmin yürüttüm.

"Evet. Ben onu bağışladım, bana yapılan şeyler için onu gerçekten bağışladım ama o hâlâ umutsuzluk içindeydi. Onu bu durumdan kurtarmak için elimden hiçbir şey gelemedi. Üzüntüsü o kadar derindi...ve o kadar korkuyordu ki." Öfkesi o anda keder ve acıma duygusuyla örtülmüştü. "O kadar korku içindeydi ki, artık hiçbir şeyden zevk almıyordu. Nihayet kendini öldür-dü... ve o öldüğünde benden kesip alacakları hiçbir şey ile kalmamıştı."

Yumruğunu indirdi. Elini açtı. Gözünü kadehe dik-li, sonra dikkatle masanın üzerine bıraktı.

"Angela maymunla ilgili sorun neymiş?" diye sordum.

Angela cevap vermedi.

Mum alevlerinin görüntüsü gözlerinde dans ediyordu. Kederli yüzü ölü bir tanrıçanın taş heykeline benziyordu.

Soruyu tekrarladım: "Maymunla ilgili sorun neymiş?"

Angela sonunda konuşmaya başladığında sesi fısıltıdan biraz yüksekçe çıktı: "O bir maymun değilmiş."

Sözcükleri doğru duyduğumu biliyordum ama bir .mlam ifade etmiyordu. "Maymun değil mi? Ama sen dedin ki..."

"Maymun gibi gözüküyordu."

"Gözüküyor muydu?"

"Ve kuşkusuz bir maymundu."

DEAN KOONTZ

144

Şaşırp hiçbir şey söylemedim.

"Hem maymundu, hem değildi," diye fısıldadı Angela.

"Sorun da buydu."

Angela mantıklı gözüküyordu. Anlattığı tuhaf hikâyenin gerçekten çok bir fantezi mi olduğunu merak etmeye başladım; eğer tabu farkı bilecek durumdaysa. Uzaklaşınca mum ışığında gözlerimin içine baktı. Artık çirkin değildi ama güzel de değildi. Artık küllerin ve gölgelerin oluşturduğu bir yüzdü. "Seni belki de çağırmamalıydım. Babanın ölümüyle ilgili duygusal yoğunluk içindeydim. Düşüncelerim berrak değildi."

"Bilmem gerektiğini söylemiştin...kendimi korumak için."

Başıyla onayladı. "Bilmen gerek. Doğru. Bilmen gerek. İncecik bir ipin ucunda asılı duruyorsun şimdi. Senden kimin nefret ettiğini bilmen lazım."

Ona elimi uzattım ama o tutmadı.

"Angela," diye yalvardım. "Annemle babama ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Onlar öldüler. Onlar yoklar artık. Onları seviyordum Chris, dostlarım olarak onları seviyordum ama onlar yok oldular."

"Benim yine de bilmem lazım."

"Eğer birisinin bu ölümlerin bedelini ödeyeceğini düşünüyorsan, o zaman bunu kimsenin hiçbir zaman ödemeyeceğinin bilincinde ol. Ne senin hayatın boyunca, ne de başka birinin. Gerçeği ne kadar öğrenirsen öğren kimse bedel ödemeyecek. Ne kadar uğraşırsan uğraş."

Kendimi elimi çekmiş, masada yumruk yapmış durumda buldum. Bir sessizlikten sonra, "Göreceğiz," dedim.

"Mercy'deki işimden bu akşam ayrıldım." Bu üzücü haberi açıklarken, yetişkin giysileri içindeki küçük bir

145

Hiçbir şeyden korkma

Hiçbirşeyden Korkma F-158

çocuğunu hatırlatacak ölçüde küçülmüş gözüktü; bir kez daha yatalak annesine buzlu çay, ilaç, yastık getiren o küçük kız. "Artık hemşire değilim."

"Ne yapacaksın şimdi?"

Angela cevap vermedi.

"Her zaman yapmak istediğin buydu," diye hatırlattım ona.

"Artık anlamlı gözüküyor. Savaşta yara sarmak hayati bir iş. Mahşerin ortasında yaraları sarmak ise aptalca. Üstelik de ben dönüşüyorum. Dönüşüyorum. Görmüyor musun?"

Gerçekten görmüyordum.

"Ben dönüşüyorum. Bir başka ben oluyorum. Başka bir Angela. Olmak istemediğim birisi. Düşünmeye cesaret edemediğim bir şey."

Onun gaipken konuşmasını hâlâ anlamıyordum. Wyvern'nin sırrının mantıklı bir yanıtı olabilir miydi bu, ya da kocasını kaybetmekten kaynaklanan onun kişisel umutsuzluğunun sonucu muydu?

"Eğer bunu bilmekte ısrar edersen, öğrendiğinde oturup seni memnun eden şeye içmek ve sonuna kadar seyretmekten başka yapacak hiçbir şeyin olmayacak."

"Yine de ısrar ediyorum."

"O zaman tahminimce anlatma zamanı," dedi Angela açık bir kararsızlıkla. "Ancak...ah Chris, senin kalbini paramparça edecek." Üzüntü yüz hatlarını sarkıtmıştı. "Bilmen gerektiğini düşünüyorum...ama senin kalbini paramparça edecek."

Bana arkasını dönüp mutfaktan giderken onu izlemeye başladım.

Beni durdurdu. "İhtiyacım olan şeyi almak için bazı ışıkları açmam lazım. Burada beklesen iyi olur. Ben her şeyi alır gelirim."

Onun karanlık yemek odasına gidişini izledim.

DEAN KOONTZ

146

Oturma odasında tek bir lamba açtı ve sonra orada görüş menzilimden çıktı.

Rahatsızlık duyarak sınır konulmuş odayı gezdim. Gizli gizli dolaşırken aklım karmakarışık. Maymun, bir maymundu hem de değildi. Yanlışıklık bu eş zamanlı "..du ve değildi" de yatıyordu. Bu ancak Lewis Carrol'un büyülü tavşan yuvasındaki Alice'li dünyasında bir anlam ifade ederdi.

Arka kapıdaki demir sürgüyü kontrol ettim yine.
Çekiliydi.

Perdeyi kenara çekip geceyi araştırdım. Orson'u göremedim.

Ağaçlar kımıldanıyorlardı. Rüzgâr tekrar geri dönmüştü.

Ay hareket halindeydi. Görünüşe göre Pasifik'ten yeni bir hava cereyanı geliyordu. Rüzgâr bulutları ayın yüzüne doğru dağıttığında, ayın gümüşümsü ışığı dalga dalga kapanacaktı.

Evdeki bir yerden, kısa sözsüz bir çığlık geldi. Angela'nın kendisi kadar ince ve hüzünlüydü.

13

Çığlık o kadar kısa ve derinden gelmişti ki, arka bahçedeki ayın hareketinden daha gerçek olmayıp sadece beynimdeki bir bölümü taciz eden hayali bir ses olabiliirdi. Maymun gibi hem "du", hem "değildi" vasfına sahipti.

Kapının perdesi parmaklarımın arasından kayıp camın üzerine sessizce düştüğünde, evdeki başka bir yerden boğuk bir düşme sesi duyuldu ve duvarları titretti.

İkinci çığlık birinciden daha kısa ve inceydi ama ürphe götürmez bir şekilde dehşet ve acı karışımıydı.

Belki Angela sadece bir tabureden düşüp bileğini burkmuştu. Belki de saçaklardaki kuşların ve rüzgârın sesini duymuştum. Belki ay peynirden, gökyüzü şekerden yıldızları olan emsalsiz bir çikolataydı.

Yüksek sesle Angela'ya seslendim.

Cevap vermedi.

Ev beni duyamayacağı kadar büyük değildi. Angela'nın sessizliğinde uğursuzluk vardı.

İçimden lanetler yağdırarak ceketimin cebinden Glock'u çektim. Mum ışığında umutsuzca tabancanın emniyetini arıyordum.

Sadece tek bir buton buldum. Ona basınca namlu-

DEAN KOONTZ

MS

nun altındaki küçük bir delikten yoğun kırmızı bir ışık çıktığında buzdolabının üzerine parlak bir nokta düştü. Nazik bir edebiyat profesörünün bile kolayca kullanabüeceği bir silah isteyen babam, bu lazer nişanlama sistemi için ekstra para ödemiş. Mükemmel adam. Tabancalar hakkında pek fazla bilgim yoktu. Tetik çekilirken bağlantısı kesilen, ateş ettikten sonra da silahı otomatik emniyete alan, içinde güvenlik düzeneğinin bulunduğu "güvenlik önlemi" özelliğine sahip silahların bazı modellerini biliyordum. Belki bu da o silahlardan biriydi. Eğer değilse, o zaman bir saldırıyla karşı karşıya geldiğimde, kendimi ya ateş edemiyor durumda bulur, ya da paniğe kapılarak kendi kendimi vururdum. Bunun eğitimini görmüş olmasam da, şu anda bu işi yapacak benden başka hiç kimse yoktu. Buradan çıkıp bisikletime atlayarak güvenli bir yere gitmeyi ve polise isim vermeden bir acil yardım telefonu yapmayı itiraf ederim ki düşünmedim değil. O zaman da aynada yüzüme bir daha bakamaz, Orson ile göz göze gelemezdim.

Ellerimin titremesinden rahatsız oluyordum ama derin bir nefes alma egzersizi ya da meditasyon için durup bekleyemezdim.

Mutfaktan kapısı açık yemek odasına doğru giderken tabancayı cebime koyup çekmecedan bir bıçak almak aklıma geldi. Angela maymun hikâyesini anlarken bıçakların bulunduğu yeri bana göstermişti.

Mantık üstün geldi. Bıçaklarla olan tecrübem ateşli silahlarla olandan fazla değildi.

Üstelik bıçak kullanarak başka bir insanı kesmek ve oymak, bir tetiği çekmekten daha çok insafsızlık gerektirir gibiydi. Benim ya da Angela'nın hayatı söz konusuysa ne gerekiyorsa yapabileceğimi düşündüm ama yakından ve kişisel olarak, ıslak bağırsak deşmeye naza

162

HİÇBİR ŞEYDEN KORUMA

ran, kuru ateş etmeye daha uygun olduğumu göz ardı edemedim. Çaresiz bir durumda çekinme, insanı öldürücü bir sonuca getirebilirdi.

On üç yaşında bir çocukken krematoryumun penceresinden içeriyi seyredebilmiştım. Yine de bütün bu yıllardan sonra mumyalama işleminin yapıldığı odadaki korkunç görüntüyü izlemeye hâlâ hazır değildim.

Hızla yemek odasını geçerek Angela'ya bir kez daha seslendim. Yine cevap vermedi.

Üçüncü kez seslenemezdim. Eğer eve biri girmişse, Angela'ya seslendiğim her sefer sadece yerimi belli etmiş olurdum.

Oturma odasında lambayı söndürmek için durmadım ama büyük adımlar atıp yüzümü de kapattım.

Antrenin iğne yağmuru gibi ışığına karşı gözlerimi 1ıarak çalışma odasının açık kapısından içeri bir göz attım. Orada kimse yoktu.

Tuvaletin kapısı aralıktı, kapıyı iterek tamamen aç-lım. Orada da kimsenin olmadığını görmek için ışığı açmam gerekmedi.

Kendimi şapkasız çıplak hissederek -mutfak masasının üzerinde bırakmışım -antredeki tepe ışığını kapat-lım. Ortalık kutsal loşluğa büründü.

Arkaya doğru dönüp yukarıda gözden kaybolan karanlık merdiveni gözetledim. Anlayabildiğim kadarıyla yukarıda hiç ışık yoktu. Bu benim için iyiydi. Karanlığa uyumlu gözlerim benim en büyük avantajımdı.

Cep telefonum belimde takılıydı. Yukarı çıkmaya haşladığımda polisi çağırmayı düşündüm.

Onlara verdiğim randevu sözünde duralayışımdan Honra Lewis Stevenson beni arıyor olabilirdi. Eğer öyleyse o zaman da komiserin kendisi telefona cevap verirdi. Belki küpeli, dazlak adam da onunla birlikte gelir-

11.

DEAN KOONTZ

163

Manuel Ramirez bana yardım edemezdi, çünkü o bu gece karakolda görevliydi. Başka bir polise haber vermeyi, kendim için güvenli bulmadım. Anladığım kadarıyla Komiser Stevenson, Ayışığı Körfezi'ndeki tek uzlaşma sağlanmış polis değildi. Belki polis gücünün her üyesi, Manuel dışında, bu kumpasın içine karışmış-ü. Aslında, dostum olmasına karşın Manuel'e de güvenmiyordum.

Merdiveni tırmanırken, eğer birisi kımıldarsa la-zer-nişanlama düğmesine basmak üzere hazır durumda, her

iki elimle Glock'u tutuyordum. Kendime sürekli olarak yanlışlıkla Angela'yı vurmamayı hatırlatıyordum. Merdiven sahanlığından dönünce merdivenin üst tarafının altından daha karanlık olduğunu gördüm. Oturma odasından sızan ışık bu yüksekliğe ulaşmıyordu. Hızlı ve sessiz bir şekilde merdivenden çıktım. Kalp çarpıntımı duymuyordum. Güzel güzel atıyordu. Çarpmaması beni şaşırtıyordu. Daha dün bir şiddete bu kadar yakın olabileceğimi düşünemezdim. İçimdeki tehlike karşısındaki endişe heyecanını tanımaya bile başlıyordum.

Yukarıdaki antreye dört kapı açılıyordu. Üçü kapalıydı. Merdivene en uzak olan dördüncü kapı aralık duruyordu ve odadan hafif bir ışık geliyordu.

Kapısı kapak üç odada kimsenin olup olmadığını saptamadan önlerinden geçmekten hoşlanmıyordum. O durumda arkamı tehlikeye açık bırakacaktım.

XP'm göz önüne alınınca, güçlü bir ışığa maruz kaldığımda özellikle gözlerime iğnelerin ne kadar hızlı battığını ve sulandığını düşünerek, o mekânları sadece sağ elimde tabanca, sol elimde küçük el lambasıyla araştırabilirdim. Bu zaman alıcı, tehlikeli ve hantalca olurdu. Bir odaya adım attığım her seferinde, ne kadar çömelir-sem çömeleyim ve ne kadar hızlı hareket edersem ede

151

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

y n, onu bulmaya kalmadan elimdeki dar bir alanı aydınlatan ışıkla, olası bir saldırı için anında yerimi belli etmiş olurdum.

En büyük umudum karanlığı kullanma anlamına gelen gücümü y nlendirmekti. Koridor boyunca her iki yönü de gözden kaçırmayarak, duvar kenarlarından hareket ediyordum. Benden hiç ses çıkmadığı gibi, evdeki bir başkasından da çıkmıyordu.

Sol taraftaki ikinci kapı gıcırtıyla açıldı ve dar ışık lı  zmesinin gerisindeki odanın küçük bir kısmı göründü. Tabancanın namlusunu kullanarak kapıyı iyice ittim. Asıl yatak odasıydı. Rahat ve hoştu. Yatak düzenliydi. Reng renk afgan bir battaniye koltuğun bir kenarından döküm döküm iniyordu. Ayak taburesinin  s-l nde katlanmış bir gazete duruyordu. Tuvalet masasının üzerindeki parfüm şişesi koleksiyonu pırıl pırıl parlıyordu.

Yatak komodinlerinin birinin üzerindeki lamba yanıyordu. Ampul düşük vatlıydı ve bez abajur, ışığın çoğunu tutuyordu.

Angela görünürde yoktu.

Gardırop kapağı açıktı. Angela belki oradan bir şey .ılmak için yukanya gelmişti. Asılı giysilerle ayakkabı kutuları dışında hiçbir şey göremedim içinde.

Bitişik banyonun kapısı aralıktı ve banyo karanlıktı.

()radan bakan birisi için gayet iyi görülen bir hedeftim.

Olabildiğince eğilip pervazla kapı arasındaki kara boşluğa tabancayı doğrultarak banyoya yaklaştım. Kapıyı ittiğimde kolayca açıldı.

Duyduğum bir koku, eşiği atlamamı engelledi.

Gece lambasının loş ışığı önümdeki mekânı aydınlatmadığı için küçük el lambasını cebimden çıkardım.

DEAN KOONTZ

152

Işık beyaz fayans zeminde kırmızı bir gölcüğün içinde parladı. Duvarlara kan fışkırmıştı.

Angela Ferryman, başı klozetin kenarına dayalı olarak yerde yığılmış yatıyordu. Gözleri bir zamanlar sahilde gördüğüm ölü bir martının gözleri gibi kocaman ve donuktu.

İlk bakışta boğazının yarı kör bir bıçakla kesilmiş olduğunu düşündüm. Ona çok yakından ve çok uzun bakmaya dayanamayacaktım.

Koku sadece sadece kan kokusu değildi. Ölürken altına da yapmıştı.

Kanatlı pencere tamamen açıktı. Tipik küçük bir banyo penceresi değildi ama, kurbanın kanının üzerine sıçramış olması gereken katilin kaçabileceği genişlikteydi.

Belki Angela pencereyi açık bırakmıştı. Onun altında eğer birinci kat verandasının çatısı varsa, katil buradan girmiş olabilirdi.

Orson havlamamıştı. Fakat o zaman bu pencere evin ön tarafına bakıyordu, köpek ise arkadaydı.

Angela'nın elleri, hırkanın kolları içinde sanki kaybolmuş gibi yanında duruyordu. Öylesine masum gözüküyordu ki, sanki on iki yaşındaydı.

Bütün hayatı boyunca kendini başkalarına hasretmişti. Onun bencillikten uzak fedakârlığından etkilenmemiş birisi şimdi geride kalan her şeyi yok etmişti.

Şiddetli bir acıyla sarsılarak banyodan çıktım.

Angela'ya sorularla yaklaşmamıştım. Bu korkunç sonu ona ben getirmemiştim. Beni çağırmıştı ve araba telefonunu kullandığı halde, birisi onun bir daha konuşmayacak şekilde hızla susturulması gerektiğini anlamıştı. Belki bu yüzleri bilinmeyen suikastçılar, umutsuzluğunun onu tehlike haüne getirdiğine karar vermişlerdi. Hastanedeki işinden istifa etmişti. Yaşamak için

153

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

bir nedeni kalmadığı hissine kapılmıştı. Üstelik o ne demekse "dönüşme" dehşetine düşmüştü. Onların her türlü denetiminin ötesinde kaybedecek bir şeyi olmayan bir kadındı. Çağrısına karşılık vermemiş olsaydım bile, onu yine de öldürürlerdi.

Yine de soğuk bir akıntıda, soluksuz sürüklenerek suçluluk duyguları içinde yüzüyordum.

Bağırsaklarımın içinden boğazıma doğru, nerdeyse ağzımın içinde yüzen kaygan şişman bir yılan balığı gibi, o akıntıları mide bulantısı izledi. Onu boğdum.

Buradan çıkma ihtiyacı duydum ama kımıldayamıyordum. Suçluluk ve dehşetin ağırlığı altında ezilmiştim.

Sağ kolum silahın ağırlığıyla şakul sicimi gibi yanımda asılı duruyordu. Sol elimdeki el lambası duvarda çentikli izler bırakıyordu.

Berrak düşünemiyordum. Düşüncelerim bir gel-git-deki birbirine karışmış ot yığını gibi anlaşılmazdı.

Yakınımdaki komodinin üzerindeki telefon çaldı.

Telefona uzaklığımı muhafaza ettim. Arayanın tele-sekreterimde derin derin soluyan adam olduğu, sanki ruhum açık telefon hattının içinden emilebilecekmiş, nefesiyle beni içine çekerek hayatiyetimin birazını çalmaya çahşacakmış duygusuna kapıldım. Onun uğursuz, alçak perdeden, ahenksiz mmm sesini duymak istemedim.

Telefon sonunda sustuğunda onun tiz çalma sesiyle düşüncelerim bir ölçüde netleşmişti. El lambasının düğmesini kapatıp cebime koydum ve tabancayı kaldırdım, birisinin yukarı antredeki ışığı açmış olduğunu farkettim.

Açık pencere ve çerçeveyi lekelemiş kan yüzünden evde Angela'nın cesediyle yalnız olduğumu var saymış,

DEAN KOONTZ

154

yanılmıştım. İçeri giren kişi hâlâ oradaydı ve merdivenlerle benim aramda bir yerde bekliyordu.

Katil yatak odasındaki banyodan sıyrılıp kaçamazdı. Kan izi krem rengi halıda onun geçmiş olduğu yerleri belli ederdi. Yine de alt kattaki kapı ya da pencereye acele geri dönmek için neden yukarı kattan kaçacaktı? Kaçtıktan sonra eğer fikrini değiştirip geride olası bir tanık bırakmış olduğunu düşünmüş ve benim için geri dönmeye karar vermişse, varlığını haber vermek için ışığı yakmazdı. Beklemediğim anda karşıma çıkmayı tercih ederdi.

İhtiyatla parlak ışığa karşı gözlerimi kısarak koridora çıktım. Kimse yoktu.

Ben yukarı kata ilk çıktığımda kapak olan kapılar şimdi sonuna kadar açılmıştı. Odalar ürkütücü biçimde ışıklıydı.

14

Sessizlik yaradan akan kan gibi, evin dip tarafından yukarı kattaki antreye fışkırıyordu. Derken bir ses yükseldi ama bu dışarıdan geldi. Saçakların arasında rüzgâr ılgıt yakıyordu.

Garip bir oyun başlamış görünüyordu. Ben bunun I inallarını bilmiyordum. Hasımlarımın kimliklerini de bilmiyordum. Sıkışıp kalmıştım.

Elektrik düğmesini yumuşak bir ışığa göre ayarladım. Kapısı açık üç oda da göreceli olarak aydınlandı.

Merdivenlere koşup aşağı inerek evden çıkmayı istiyordum ama bu kez arkamda araştırılmamış oda bırakmaya cesaret edemedim. Arkamdan saldırılıp Angela gibi boğazım kesilerek hayatım son bulabilirdi.

En büyük yaşama şansım soğukkanlılığımı muhafa-za
etmekti: Düşün. Her odanın kapısına ihtiyatla yak-I aş.
Evden dışarı çıkarken çok yavaş hareket et. Her adımda
sırtını koruduğundan emin ol.

Gözlerim daha az kısık, daha fazla dinleyerek ve hiçbir
şey duymadan yatak odasının karşısındaki antre-ye
doğru harekete geçtim. Eşiği geçmeden önce önüm-deki
sert tepe ışığından gözlerimi korumak için sol elimi
gözlerime siper ettim.

DEAN KOONTZ

170

Angela'nın bir çocuğu olabilseydi bu oda onun odası
olabilirdi. Onun yerine odada, bir sürü çekmecesini olan
camk bir dolap, arkalıkk bir tabure ve "L" biçiminde
yerleştirilmiş iki yüksek çalışma masası vardı. Burada
zamanını hobisi için kullanıyordu: Bebek yapma.

Antreye hızla bir göz attım. Hâlâ kimse yoktu.

Durmadan hareket et. Kolay hedef olma.

Hobi odasının kapısını sonuna kadar açtım. Kapının
arkasında saklanan kimse yoktu.

Aydmkk odaya kısa bir süre için girdim.

Angela iyi bir bebek yapımcısıydı. Hobi odasının öteki
ucundaki raflarda sergilenen otuz tane bebekle bunu

kanıtkyordu. Eserleri olan bebekler, Angela'nın

kendisinin diktiği özenk, zengin bir hayal dünyasının

ürünü olan kostümler içindelerdi: Kovboy, köylü kız,

denizci kıyafetleri ve jüponlu şık parti tuvaletleri... Be-

beklerin en harika yönü yüzleriydi. Her bir başı sabır ve

gerçek bir yetenekle oyup garajdaki fırında pişirmişti. Kimisi sırsız mat çömlektendi, kimisi parlaktı. Bebeklerin yüzlerini gerçekmiş gibi gösteren ayrıntılar büyük bir özenle boyanmıştı.

Angela yıllar boyunca bebeklerin bir kısmını satmış, bir kısmını armağan etmişti. Kalanlar belli ki onun en sevdikleri, ayrılmakta en çok gönülsüz olduklarıydı. Bu koşullar altında, kör bıçak bir psikopatın yaklaşacağı korkusuyla tetikteydim. Bebeklerin yüzleri birbirlerinden farklıydı; Angela sanki sadece bebek yapmıyor, aynı zamanda rahminde hiçbir zaman taşımamış olduğu bebeklerin yüzlerini sevgiyle hayal ediyordu.

Çakşma masasının üzerindeki ışığı açık bırakıp lambayı kapattım. Aniden oluşan gölgelerin içinde bebekler, yere atlamaya hazırlanıyorlarmış gibi raflarda yer değiştirmiş gözüksüler. Boyak gözleri -kimi yansıyan

157

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ışıkla parlak, kimi simsiyah sabit bakışlarıyla -uyanık ve buna niyetli gözüküyordu. Korku nöbetine kapıldım. Bebekler sadece bebektiler. Benim için bir tehdit olamazlardı.

GlockTa sağı solu tarıyarak koridora geri döndüm. Kimseler yoktu.

Koridorun bu tarafında bir banyo vardı. Aynaların, camların, sarı seramik yer karolarının ve porselenlerin parıltısına karşı gözlerimi ne kadar kısmış olsam da her köşeyi görebiliyordum. Orada bekleyen kimse yoktu.

Banyo ışığını söndürmek için içeriye gittiğimde, arkamdan bir ses yükseldi. Gerisin geriye asıl banyoya gittim. Parmakla tahtaya vuruluyordu. Gözümün kenarından bir hareket gördüm.

Sanki yaptıkları şeyi iyi bildiklerine sahiden inanıyorlarmışçasma yüzlerce atla-koş-vur filmindeki Cage, Kastwood, Schwarzenegger ve Stallone'yi taklit ederek, ben de onlar gibi yapacağım şeyi çok iyi biliyormuşçasına Glock'u iki elimle kaldırarak sese doğru ani bir dönüş yaptım. Elinde bıçağıyla kolunu kaldırmış, çılgın bakışlarıyla iri yarı birini görmeyi bekliyordum ama koridorda hâlâ yalnızdım.

Görmüş olduğum hareket, yatak odası kapısının içeriden itilerek kapatılmış olmasıydı. Pervaz ile hareket eden kapı arasındaki loş ışıktaki bükülmüş bir gölge hayal meyal gözüksü. Kapı bir banka kasasının tok sesiyle kapandı.

Ben oradan ayrıldığımda o odada kimse yoktu ve ben koridora çıktığımdan beri beni geçip içeri kimse de girmemişti. Saklandığı balkondan banyo penceresi yoluyla geri döndüyse oradaki ancak katil olabilirdi.

Eğer katil tekrar yatak odasına girse bile, ben farkında olmadan arkamdan sıyrılıp çıkarak ikinci kattaki

DEAN KOONTZ

155

ışığı az önce yakmış olamazdı. O nedenle de içeride iki kişi vardı. İkisinin arasında kıştırılmış olmalıydım.

ileriye mi geriye mi gitmeliydim? Berbat bir seçimdi. Lastik ayakkabısız benim için her iki yön de bok çukuruydu.

Merdivenlere koşmamı bekleyeceklerdi. Beklenmeyi yapmak daha güvenkkkydi. Onun için tereddüt etmeden yatak odasına koştum. Kapıyı, koluyla uğraşmadan, tekmeyle açtım ve Glock'u önümde tutarak hareket eden ne olursa olsun ateş etmek üzere içeri girdim. Yalnızdım.

Gece lambası hâlâ yanıyordu.

Hakda kanlı ayak izleri yoktu. Onun için de hiç kimse kank banyodan geçip içeri tekrar girmiş olamazdı.

Yine de banyoyu kontrol ettim. Yatak odasından gelen solgun ışıkla yetinip el lambasını cebimden çıkarmadım. Çünkü bütün o cank ayrıntıları yeniden görmeye ne ihtiyaç duyuyordum ne de istiyordum. Banyo camı açık kalmıştı. Koku iki dakika önceki kadar iğrençti. Klozetin önünde yığılmış duran şekil Angela'ydı. Loş ışıktta pek az görünmesine rağmen hayretle açılmış gibi açık duran ağzını ve kırpışmayan gözlerini görebikyor-dum.

Dönüp hole açılan kapıya sinirim bozularak baktım.

İçeriye kadar beni kimse izlememişti.

Yatak odasının ortasına geri döndüm.

Banyo penceresinden gelen hava cereyanı, yatak odası kapısını kapatacak kadar kuvvetü değildi. Üstelik de biraz önce gözüme ilişen bükülmüş gölgeyi hiçbir hava cereyanı fırlatamazdı.

Yatağın altındaki boşluk bir adamın saklanmasına yetecek kadar geniş olabilse bile, zeminle yatak yayları arasına rahatsız bir şekilde sıkışır kakrdı. Ayrıca da ben

159

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

kapıyı tekmeyle açıp içeri girmeden önce, o dar boşluğa liiç kimse kıvrılıp giremezdi.

Kimseye sığmak olamayacağı açık olan dolabın açık kapısından içini görebiliyordum. Yine de yakından içe-risine bir göz attım. El lambası dolabın tepesinden tavan arasına çıkan bir geçiti ortaya çıkardı. Katlanan bir merdiven dolabın arkasına konmuş olsaydı bile, hiç kimse tavan arasına çıkıp sonra da merdiveni, koridor-dan içeriye girdiğim bir iki saniye içinde yukarı çekmek için bir örümcek kadar hızlı davranamazdı.

Yatağın iki yanında perdeleri kapak pencereler vardı. Her iki pencere de içeriden kilitliydi.

Adam o yolla dışarı çıkmış olamazdı ama belki ben çıkabilirdim. Koridora dönmek istemiyordum.

Yatak odasını gözden kaçırmadan pencerenin birini açmaya çalıştım. Kapalıydı. Dikey bölmelerden oluşan Fransız stili bir pencereydi, onun için de camın birini kırarak dışarı çıkamazdım.

Sırtım banyoya dönüktü. Birdenbire omurgamın umde örümcekler yürüyormuş hissine kapıldım. Arkamdan, artık klozetin önünde yatmayıp tersine gümüş paralar gibi düz ve parlak gözleriyle boğazından kıpkır-kızıl kan damlayarak ayağa kalkmış Angela canlandı gö-zümün

önünde. Konuşmaya çalıştıkça, yarasından kaynakayan kanın sesini duyma beklentisi içindeydim.

Korkuyla arkama döndüm, Angela arkamda değildi. ancak içimde patlayan sıcak rahatlama soluğu, ne kadar ciddi bir biçimde, bu gerçeklerden uzak beklentinin pençesine düştüğümü kanıtlamıştı.

Hâlâ da onun pençesindeydim: Banyoda Ange-la'nın cesedinin ayaklanmasını bekliyordum. Onun ölümünden dolayı duyduğum şiddetli acı, kendi hayatım için duyduğum korkuyla yer değiştirmişti. Angela benim için artık bir insan değildi. O bir şey, bir hilkat ga-

DEAN KOONTZ

160

161

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ribesiydi. Öldüğümüzde hepimizin çürüyüp toza dönüşeceğimiz gerçeğinin, yüze yenilen bir yumruk gibi, hatırla hasıydı. Ondan birazcık nefret ettiğimi söylemeye utanıyordum. Çünkü ona yardım etmek için yukarı kata çıkmak zorunda kalmıştım. Beni bu mengineenin içine girmek zorunda bıraktığı, ona, benim sevgili hemşireme nefret hissi beslememe neden olduğu için, kendime nefret duyduğum ve beni kendimden nefret ettirdiği için ondan nefret ediyordum.

Bazen kendi düşüncelerimizden daha karankk hiçbir yer yoktur: Akkn ayışksız gece yarısı.

Ellerim yapış yapıştı. Tabancanın kabzası soğuk terimle kayganlaşmıştı.

Hayalet avcılığını kesip gönülsüzce koridora geri döndüm. Bir bebek beni bekliyordu.

Bu bebek Angela'nın hobi odasının raunda duran bebeklerin en büyüğüdü. Yaklaşık atmış santim boyundaydı. Bacaklarını açmış yüzü bana dönük, koridordaki banyonun karşısındaki, hâlâ araştırmamış olduğum, odanın açık kapısı yoluyla gelen ışıktaydı oturuyordu. Kolları ileriye uzanmış ve ekerinden bir şey sarkıyordu.

Bu iyi değildi.

Onu görmenin *iyi olmadığını*, tamamen kökünden *iyi olmadığını* bikrim.

Filmlerde böyle bir bebeğin görünüşü gibi bir gelişmeden sonra, iri yarı kötü adamın dramatik girişi kaçınılmaz olur. Hokey maskesi ya da yüzü kapatan kukuleta takan gerçek bir iri adam. Elinde bir testere, havak tüfek ya da bir T-Rex'in kafasını koparacak kadar büyük bir balta taşıyor olurdu.

Çalışma masasının üzerindeki lambanın hâlâ yarı yarıya aydınlattığı hobi odasına bir göz attım. İçeride gizlenmiş kimse yoktu.

Hiçbirşeyden Korkma F-176

Koridordaki banyoya gittim. Orada da kimse yoktu. Tuvaleti kullanma ihtiyacı duydum ama uygun bir zaman değildi.

Siyah lastik ayakkabı, siyah Jean ve siyah T-shirt giymiş bebeğe doğru gittim. Bebeğin ellerindeki nesne, siyerliğinin üzerine rubi kırmızısı iplikle iki sözcüğün işlenmiş olduğu lacivert bir şapkaydı: *Gizem Treni*

Onun benimki gibi bir şapka olduğunu düşündüm bir an. Sonra bunun aşağıda mutfak masasının üzerinde bırakmış olduğum şapkam olduğunu anladım.

Arama yapmadığım tek odanın açık kapısından ya da başka bir yerden sorun çıkması beklentisi içinde şapkayı minik porselen ellerden çekip alarak kafama geçirdim.

Bu şartlar altında ve bu ışıhta hangi bebek olursa olsun uğursuz ya da şeytani bir görünüşü olabilirdi. Ancak bu farklıydı. Çünkü kötülük olarak beni çarpan, sadece bu sırsız çömlek yüzdeki tek bir özellik değildi.

Beni zıvanadan çıkartan şey, esrarengiz bir aşinalık dışında bebeğe ilişkin herhangi bir tuhaflık da değildi: Onda benim yüzüm vardı. Benim yüzümün kalıbı çıkmıştı.

Aynı anda hem duygulandım hem de ürperdim. Angela yapıtlarından birinde beni sevgiyle anmak için, titizlikle yüzümün kalıbını çıkarmış. En sevdiği bebekler rafında onu saklayacak kadar beni seviyormuş. Yine de insanın görüntüsünün beklenmedik şekilde ortaya çıkması, ilkel korkular uyandırır; bu fetişe dokunup ruhumu ve aklımı bebeğin içinde tuzağa düşürülmüş bulurken, aynı anda kötü bir ruhun ortaya çıkarak gelip benim tenime yerleşeceği duygusuna kapıldım. O kötü ruh bu özgürlükten duyduğu sevinçle, gece karanlığında saldırıya geçerek benim bedenimde bakirelerin kafataslarını kırarak, bebeklerin kalplerini yiyecekti.

DEAN KOONTZ

162

Olağan zamanlarda -öyle zamanlar varsa- alışılmamış böyle canlı hayallerle eğlenirim. Bobby Halloway bununla, "Senin aklının üç yüz meydana sirki." diye dalga geçer. Bunun annemle babamdan miras aldığım bir özellik olduğuna şüphe yok. Onlar az bildiklerini bilecek kadar akıllı, öğrenmeyi hiç bırakmayacak kadar meraklı, her olayın ve her şeyin sonsuz ihtimaker içerdiğini anlayacak kadar anlayışları yüksek insanlardı.

Çocukken A.A. Milne, Beatrix Pötter'in şiirlerini okudukları gibi, erken gelişmemden emin biçimde Donald Justice ve Wallace Stevensi de okurlardı. Böylece hayal gücüm daima şiir mısralarımdan gelen sembollerle altüst olurdu. Olağandışı zamanlarda -cesetlerin çalındığı bu gece gibi- bütün kaplanların eğitimcilerini öldürmeyi bekleyip palyaçoların çuval elbiselerinin alünda kötücül kalp ve kasap bıçağı sakıyor oldukları akkımın üç yüz meydank sirkinde şimdi kendi iyikğim için hayal gücüm haddinden fazla yüksekti. *Harekete geç.*

Bir oda daha vardı. Arkamı sağlama akp kontrol ettikten sonra doğruca merdivenlere yöneldim.

Batıl inançlar içinde, hayaletim olan bebekle temastan kaçınarak holdeki banyonun karşısındaki odanın kapısını açmaya gittim. Basitçe döşenmiş bir konuk odasıydı.

Odadaki avizenin parlak ışığına karşı gözlerimi kısıp şapkamı yüzüme çektiğimde içeride hiç kimsenin olmadığını gördüm. Örtüsü tamamen yatağın kenarlarına sokulu olduğu için karyolanın altındaki boşluk meydaydı.

Bir dolap yerine, çekmecek bir ceviz masa ile altında yan yana bir çift çekmecesini ve yukarısında da iki uzun kapısı olan çok büyük bir gardırop vardı. Dolap kapılarının arkasındaki boşluk elinde bir testereyle ya da testeresiz bir adamın gizleneceği kadar büyüktü.

Burada da başka bir bebek beni bekliyordu. Arkamı

da kalan Christopher Snow bebeği gibi, kolları ileriye doğru uzanmış yatağın ortasında oturuyordu. Pembe ellerinde ne tuttuğunu anlayamadım.

Işığı kapattım. Yolumu aydınlatacak tek bir gece lambası bıraktım.

Holde birisine rastlarsam ateşle karşılık vermeye hazır olmak üzere konuk odasına geri geri girdim.

Orada dikili duran azman dolabı gözümün ucuyla görüyordum. Eğer kapılar kendiliklerinden açılsaydı, onlarda birkaç adet 9-milimetrelik delikler açmak için lazer ışını tutmama ihtiyacım olmazdı bile.

Yatağa atladım ve bebeği incelerken hem hol kapısına hem de dolap kapılarına sırtım yeterince dönük kaldı. Yukarıya dönük duran her bir elde bir göz vardı. El boyaması bir göz değildi. Taşbebeklerin durduğu dolaptan alınmış cam bir göz de değildi. Bir insan gözüydü.

Dolap kapıları hareketsiz duruyordu.

Zaman dışında holde hareket eden hiçbir şey yoktu.

Kupadaki kül kadar durgundum. Fakat hayat içimde devam ediyordu: Kalbim daha önce olmadığı kadar hızlı çarpıyor, kaburga kemiğinden kafesinde artık panikle yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu.

Bir kez daha bebeğin gözlerine baktım: Kanlı kahve-rengi gözler, nemli, akımsı, gözkapaksız çıplaklığı içinde şaşırtıcı ve şaşırmış görünüyordu. O gözler vasıtasıyla gördüğüm şeylerden biri, beyaz kamyonet ve inci küpeli, dazlak adamdı.

Angela'nın evinde aynı dazlak adamla uğraşmadığımdan emindim yine de. Bu alaycı, saklan-ara oyunu onun tarzı değildi. Çabuk, kötücül ve şiddet içerikli hareket tarzı onun zevkine daha uygundu.

Psikopat çocukların bakıcılarını vahşice alt ettikten sonra özgürlükten başları dönmüş vaziyette oyun oynadıkları bir ıslahhaneye yanlışlıkla düşmüşüm hissine ka-

DEAN KOONTZ

179

pildim. Öbür odalardan gelen kahkaha seslerini duyuyor gibiydim: Küçük soğuk ekerin arkasında uğursuz çınlamak kıkırtıların boğulduğu... Odadaki dolabı açmadım.

Yukarı kata Angela'ya yardım etmek için gelmiştim ama ne şimdi ne de bir daha asla ona yardımım doku-

namazdı. Bütün istediğim aşağı inmek, dışarı çıkarak bisikletime atlayıp buradan uzaklaşmaktı.

Kapıya doğru yaklaşırken ışıklar söndü. Birisi sigortayı kapatmıştı.

Karankk o kadar dipsizdi ki bana bile hoş gelmedi.

Perdelerle sıkı sıkıya örtülüydü ve süt ibriği ay, içeriye dökülmek için hiçbir boşluk bulamıyordu. Her şey kap-kara, kapkaraydı.

Körlemesine kapıya doğru koştum. Holde bekleyen birinin keskin bıçağının saplanmasıyla karşı karşıya kap-kp alt edileceğim köşede durakladım.

Sırtımı yatak odası duvarına dayayarak etrafı dinledim. Nefesimi tutuyor ama kalbimin çarpıntısını susturamıyordum. Kendimi vücudumun ihanetine uğramış hissettim.

Yine de kalbimin gök gürlemesi gibi çarpmasının üzerindeki sesleri, piyano menteşelerinin gıcırdadığını ve dolap kapılarının açıldığını duydum.

Aman Akahım!

Lanet okumuyor dua ediyordum. Belki ikisini de yapıyordum.

Glock'u yine iki elimde tutarak büyük dolabın olduğunu tahmin ettiğim yere nişan aldım. Tekrar düşünerek namluyu beş altı santim sola çevirdim.

Bu mutlak karanlığa uyum sağlayamıyordum. Dolaba nişan aldığıma emin olduğum halde, iki çekmecenin yukarısmdaki boşluğun tam ortasına hedef aldığımdan

emin olamazdım. Tek el ateş etmek lazımdı. Çünkü namludan çıkan alev yerimi açığı çıkarırdı.

Etrafa rastgele ateş etme riskini göze alamazdım. Etrafa saçılan kurşunlar, her kimse, o alçak herifi belki

165

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

yok edecekti ama benim onu vurmak için tek bir şansım olacak; küçük ama onu defedecek yine de gerçek bir şans.

Bir karşılaşmayı göze alarak koridor boyunca sinerek ilerledim ama öyle bir şey olmadı. Eşiği geçerken, dolaptan her kim çıktıysa -piyanonun gıcırdamasını hayal etmediğimi var sayarak - konuk odasının kapısını, kendimle onun arasına koymak için arkamdan çekerek kapattım.

Alt kattaki ışıklar belki ki aynı sigortaya bağlı değildi.

Karanlık koridorun sonundaki merdiven boşluğundan hafif bir ışık geliyordu.

Konuk odasından dışarıya fırlayacak her kimse, görmek için beklemek yerine merdivene doğru koştum.

Arkamdan kapının açıldığını duydum.

Basamakları nefes nefese, ikişer ikişer atlayarak inerken, başımın küçük örneği uçtuğunda nerdeyse merdiven sahanlığına inmiştim. Küçük kafa önümde duvara çarpıp önümde paramparça oldu.

Korku içinde kollarımla gözlerimi korudum. Porselen şarapnel göğsüme ve yüzüme sıçradı.

Sağ ökçem basamağın kenarına takılınca yana savrul-
ruldum. Nerdeyse düşüp karşımdaki duvara çarpıyordum ama dengemi korudum.

Merdiven sahanlığında parlayan yüzün parçaları
ayağımın altında çatırdarken saldırganımla yüz yüze
gelmekten kaçındım.

Bebegin siyah giysili, boynu koparılmış bedeni hızla
fırladı. Eğiknce başımın üzerinden geçip arkamdaki du-
vara hızla çarptı.

Yukarı bakıp tabancanın namlusunu gezdirdiğimde
orada vuracak kimse yoktu; sanki bebek bana atmak için
kendi kafasını koparmış, sonra da merdiven boşluğuna
bırakmıştı.

Aşağı kattaki ışıklar söndü.

Ürkütücü karankğın içinden bir yanık kokusu geldi.

15

Göz gözü görmez karanlığın içinde el yordamıyla
yürüyüp sonunda merdivenin tırabzanını buldum. Terli
elimini biriyle pürüzsüz tahtayı yakaladım ve aşağı kata,
evin girişine doğru inmeye başladım.

Basamaklardan inerken, bu karanlık sanki yılan gibi
beni sarıp kıvrılıyordu. Sonra hissetiğim şeyin karanlık
değil de hava cereyanı olduğunu fark ettim. Yılan gibi
kıvrılan sıcak bir hava akımı, merdiven boşluğuna tır-
manıyordu.

Bir dakika sonra, aşağıdan görülemeyen ama doku-
nabilir iğrenç kokulu bir duman kütlesi, merdiven
boşluğunu doldurarak, beni bir dalgıca dolanan dev bir

deniz ahtapotu gibi sardı. Öksürüp tıkanırken nefes alma çabası içinde, ikinci kattaki bir pencereden kaçmak umuduyla ters yöne döndüm. Yine de Angela'nın bulunduğu ana banyonun penceresinden kaçmayı düşünmüyordum.

Geri dönüp duraksamadan önce üç dört basamağı güçlükle tırmandım. Gözlerimi yaşartıp iğne gibi batan dumanın içinden yukarı katta titreşen ışığı gördüm.

Yangın.

Biri yukarıda diğeri aşağıda olmak üzere iki yangın

çıkarılmıştı. Şu ortada görünmeyen psikotik çocuklar delice oyunlarına dalmışlardı. O çocuklardan pek çok var gibiydi. Sandy Kirk ölülerini mezarlarından çağırma gücüne sahipmiş gibi, morgun bahçesinde topraktan fırlamışa benzeyen gerçek araştırma takımını bana hatırlattı.

Temiz hava umuduyla bir kere daha hızla aşağı koştum. Binanın en altında eğer öyle bir yer varsa hava bulurdum. Çünkü duman yukarıya doğru yükseliyordu.

Her nefes alma girişimi öksürük krizine neden oluyor, boğulma hissimi artırıyor ve endişemi besliyordu. O yüzden aşağıdaki antreye ulaşınca kadar nefesimi tuttum. Orada dizlerimin üzerine düştüm ve yere uzanınca nefes alabildiğimi keşfettim. Hava sıcak ve kekremsi kokuyordu ama her şey görecelidir. Bu hava, beni her zaman Pasifik'ten kopup gelen serin canlandırıcı havadan daha fazla heyecanlandırdı.

Orada yatıp kendimi solunum çılgınlığına teslim etmedim. Ağzımdaki kurumun birazını olsun dışarı atmaya gerekli tükürüğü hazırlamak ve kirlenmiş ciğerlerimi temizlemek için birkaç derin nefes almak amacıyla yete-ri kadar duraksadım.

Sonra havanın durumunu anlamak ve benim için değerli olan bu güvenli bölgenin ne kadar derin olduğunu öğrenmek için başımı kaldırdım. Derin değildi. On, on beş santim kadardı ama yine de bu sığ havuz, evden çıkma yolunu buluncaya kadar beni saklamaya yeterli olurdu.

Gerçi halının tutuştuğu hiçbir yerde kuşkusuz, hava bulunan güvenli bir bölge olamazdı.

Işıklar hâlâ sönüktü ve dumandan göz gözü görmüyordu. Karnımın üzerinde sürünerek en yakın çıkışa, ön kapıyı bulacağımı zannettiğim yere doğru çılınca yöneldim. Zifiri karanlıkta ilk rastladığım şey, yoklaya-

DEAN KOONTZ

184

rak anladığıma göre, bir kanepenin olduğu. Bu da kemeri geçip oturma odasına girdiğim ve izliyor olduğumu düşündüğüm yönün en az doksan derece dışına düştüğüm anlamına geliyordu.

Şimdi parlak portakal rengi bir alev dalgası, zemine yakın nispeten temiz havayı yalayarak geçip sanki bir ovanın üzerinde beliren bulut yığını gibi, yoğunlaşan

dumana hafifçe ışık verdi. Hak düzeyindeki bakış açım-
dan görüldüğü biçimiyle, kuru ot tarlası gibi uzanan ha-
knm bej naylon ipkkleri elektriğin kontak yapmasıyla
ışıldadı. Duman altındaki bu dar, hayat kurtarıcı bölge,
bir kapıdan geçtikten sonra düşmüş olduğum başka bir
dünyaya benziyordu.

Işığın bu uğursuz titreşimi, odada başka bir yerdeki
alevlerin yansımasıydı. Ne yazık ki karankğı çıkış yolu-
nu bulmama yardım edecek kadar aydınlatmadı. Aralık-
k ışık titreşimleri sadece şaşırmama ve cehennemden
korkmama yardımcı oldu.

Alevleri göremediğim sürece evin uzak bir köşesin-
deymiş gibi davranabiliyordum. Artık bu hileye de sığı-
namıyordum. Yansıyan alevleri görmemin bir avantajı
da yoktu. Çünkü alevler benden santimetre mi, yoksa
metre mi uzakta ya da yangın bana doğru mu gekyor,
yoksa benden uzaklaşıyor mu anlayamıyordum. Onun
için ışık, bana rehberlik yapmaktan uzak, sadece endi-
şemi artırıyordu.

Duman solumak zaman algımı çarpıttığı için beni ya
düşündüğümünden daha kötü etkiliyordu ya da yangın
alışılmadık hızda yayıkyordu. Kundakçılar büyük ihti-
malle benzin kullanmışlardı.

Antreye, sonra da ön kapıya geri dönmeye karar
verdiğimde, zemine yakın, giderek keskinleşen havayı,
çaresizkkten deliye dönerek, içime çektim ve kendimi
ileri çekmek için dirseklerimle hakyı kazarak, şöminenin

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

luğla duvarına alnımı sertçe çarpmaya kadar alev almayan mobilyaların arasından oda boyunca süründüm. Antreden daha fazla uzaklaşmıştım. Buna rağmen kendimi şömineye sürünüp kızağına geri dönen Noel Baba gibi bacadan yukarı çıkarken tasavvur edemedim.

Başım dönüyordu. Baş ağrısı kafa tasımı diyagonal biçimde ikiye ayırıyor, duman gözlerimi iğnelerken, luzlu ter içlerine doluyordu. Dumandan boğulmuyordum ama zemine yakın nispeten temiz havayı acılaştırarak dumanda yutkunamıyordum ve artık hayatımdan umut kesmek üzereydim.

Şöminenin, antreye giriş kemerinin neresine düştüğünü hatırlamaya çabalayarak sürüne sürüne odanın içine geri döndüm.

Bu yerden çıkış yolunu bulamamak bana saçma gözüküyordu. Tanrı aşkına burası bir malikâne ya da bir Şato değildi ki. Hiçbirisi de büyük olmayan yedi odalı, 2,5 banyolu mütevazı bir evdi. Ülkedeki en kurnaz emlakçi bile, Galler Prensi ile maiyetini tatmin edecek kadar kafa karıştırıcı bir yer olduğu izlenimi yaratacak şekilde burayı tarif edemezdi.

Zaman zaman akşam haberlerinde, ev yangınlarında hayatlarını kaybeden insanların hikâyelerini duyar ve toplam bir düzine basamaklı evlerde neden kapının ya da pencerenin kullanılmadığını hiçbir zaman anlayamayız. Tabii ki sarhoş ya da uyuşturucuyla kendilerinden geçmemişlerse. Yahut da yeteri kadar aptal olup

kedi yavrusu Fluffy'yi kurtarmak için alevlerin içine geri dönmemişlerse. Bir bakıma kendim, bir kedi tarafından kurtarıldıktan sonra aynı gece böyle düşünmem, nankörce görünebilir. Ancak şimdi bu şartlarda insanların nasıl öldüğünü anlıyordum: Duman ve zifiri karanlık, insana uyuşturucu ile alkolden daha fazla yönünü kaybettiriyordu. Panik, düşünceye hakim olamasa bile,

DEAN KOONJZ

170

kafa darmadağın oluncaya kadar zehirk havayı solumakla insanın akk daha az çalışır duruma geliyordu. Angela'ya ne olduğunu görmek için merdivenlerden yukarı ilk çıktığımda, yakınımıdaki şiddet tehditi altında bile ne kadar sakin ve akli başında kaldığıma hayret etmiştim. Bir kâse dolusu mayonez kadar insanın içini bayan erkek gururunun bolluğuyla kalbimde *tehlikeye karşı* şaşırtıcı bir heyecan bile hissetmiştim.

On dakika ne fark edebilir. Batman'ın yarı güveniyle bile, bu şartlarda kendimi hiçbir zaman aklayamayacağım vahşice görüldüğü için, tehlikenin romansı beni harekete geçirmekte başarılı olamadı.

Karankkta önümü göremeden emeklerken, birdenbire bir şey yüzüme tüyleriyle dokundu, burnunu boynuma ve çeneme sürdü: Canlı bir şey. Akkmın üç yüz halkalı sirkinde, Angela Ferryman'ın kara büyü ile canlandığı, beni bulmak için yerde karnının üzerinde sürüldüğü ve soğuk dudaklarıyla boğazıma berbat bir öpücük kondurduğu canlandı. Oksijen kaybı o kadar zarark etki

yapıyordu ki, bu korkunç görüntü bile beni sarsarak aklımın daha netleşmesine yetmedi ve gayri ihtiyari ateş ettim.

Tanrı'ya şükür ki yanlış yöne ateş etmişim. Çünkü kurşun sesi odada yankılandığı anda boğazımdaki soğuk burnu ve kulağımdaki sıcak dili tanımıştım. Bunlar benim hayattaki yegâne köpeğime, sadık arkadaşım Orson'uma aitti.

"Hey dostum," dedim ama sesim anlamsız bir kurbağa vraklaması gibi çıkmıştı.

Orson yüzümü yaladı. Köpeğin nefesi kokuyordu ama bunun için onu gerçekten suçlayamazdım.

Etrafı görebilmek için öfkeyle gözlerimi kırpıştırdım.

Düzensiz kırmızı ışık, odayı biraz önce olduğundan daha fazla aydınlatıyordu. Ama önümde yüzünü yere da-

yamış Orson'un yağlı tüylerinden daha fazlasını hâlâ lark edemiyordum.

Sonra anladım ki eğer eve girip beni bulabildiyse yangına yakalanmadan çıkış yolunu da gösterebilir.

Ayaklarımın üzerine sarsak sarsak kalkmak için yeterli gücü topladım. Mide bulantısı inatçı bir yılan balığı gibi boğazımdan yukarı tekrar yüzmeye başlamıştı ama daha önce olduğu gibi onu yine boğdum.

Gözlerimi sıkıca kapayıp şiddetli sıcaklık dalgasını düşünmemeye çalışarak uzanıp Orson'un deri tasmasını yakaladım. Bunu bulmak kolay oldu; çünkü yine Orson bacaklarıma dayanmıştı.

Orson bana rehberlik ederken, burnunu nefes alabildiği yere yakın tutuyordu. Ancak benim nefesimi tutup burnumu gıcıklayan dumanı almamam gerekiyordu. Becerebildiği kadarıyla mobilyanın az olduğu aralardan yürütüyordu beni ve bunca trajedi ile dehşetin ortasında ne olursa olsun eğlendiğinden hiç kuşku yoktu. Yüzümü bir kapı çerçevesine çarptığımda dişlerim ağzıma dökülmedi. Yine de bu kısa seyahat sırasında beni körlük yerine XP ile sınıdığı için Tanrı'ya durmaksızın şükrettim.

Biraz hava almak için kendimi yere atmazsam öleceğimi düşündüğüm sırada yüzümde serin bir esintinin varlığını hissettim. Gözlerimi açtığımda, alevlerin henüz ulaşmadığı, mutfakta olduğumuzu gördüm. Burada hiç duman yoktu, çünkü açık arka kapıdan gelen esinti dumanın tümünü yemek odasına sürüklüyordu.

Koyu kırmızı renkli mumluklardaki mumlar, kadehler ve açık haldeki bir şişe kayısı brendisi masada duruyordu. Gözlerimi kırıştırarak bu samimi tabloya bakınca, geçen birkaç dakika içinde yaşadığım olayların sadece kâbus olduğuna, ölü kocasının hırkası içinde yine kaybolmuş Angela'nın, burada benimle bir kez daha

DEAN KOONTZ

172

oturup kadehini doldurarak garip öyküsünü bitireceğine inanacaktım neredeyse.

Ağzım öylesine kuru ve paskydy ki, nerdeyse yanıma konyak şişesini alıyordum. Ama nasıl olsa Bobby

Hakoway'in birası vardır ve o çok daha iyi olurdu.

Mutfak kapısındaki sürgü artık kapak değildi. Orson ne kadar akıllık olursa olsun bana ulaşmak için kilitli

kapıyı açabileceğinden kuşkuluydum. Her şeyden önce anahtarı yoktu. Beki ki katiller bu yoldan kaçmışlardı. Dışarıda öksürerek ciğerlerimdeki duman kakıntısı-nm son izlerini de attıktan sonra Glock'u ceket cebime tıktım. Ekerimi blucinime sürüp temizlerken, sinirli bir halde arka bahçede saldırganları aradım.

Gölün gümüş pırıltılar saçan yüzeyinin altında bankların sürüler haknde yüzmesi gibi, bulut gölgeleri ayışığının aydınlattığı çimende yüzüyordu.

Esintiyle sakanan bitkiler dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Bisikletimi akp verendadan çardakk geçide doğru giderken, başımı kaldırıp alevlerin girdabına henüz tam anlamıyla düşmeyen eve hayretler içinde baktım. İçeride odadan odaya büyüyen yangının dıştan bakılınca çok ufak göstergeleri vardı sadece: Parlak alev asmaları, ikinci kattaki iki pencerenin perdelerine sankyor, dumanndan beyaz taçyaprakları saçaklardaki dekklerde çiçek açıyordu.

Kararsızca esen rüzgârın homurtusu dışında gece, doğaüstü bk şekilde sessizdi. Ayışığı Körfezi bir kent değildir ama yine de genellikle geceleri farklı bir sese sahiptir: Hareket haknde birkaç araba, uzaktan kokteyl salonundan gelen müzik sesi, bir arka verandada gitar egzersizi yapan bir çocuk, havlayan bir köpek, sokak temizleyen kamyonun büyük fırçasından çıkan süpürme sesi, Embarcadero Yolu'nun aşağısında, Mikennium Ar

■ **HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA**

cade'nin dışında toplanan ortaokul çocuklarının kahkahaları, Ocean Caddesi'ne yaklaşan yük kamyonları zincirinden ya da bir yolcu treninden ara sıra gelen melankolik ıskk sesi... Şu anda ve bu gece bunlar yoktu. Mojave Çölü'nün derinliklerindeki hayalet bir kasabanın en ölü mahakesinde gibiydik.

Oturma odasında ettiğim tek el ateşin sesi, görünüşe göre kimsenin dikkatini çekecek kadar yüksek ses çıkarmamıştı.

Kameriyenin altından, hoş kokulu yaseminlerin arasından bisikletimle yürürken kalbim hiç de sakin sakin atmıyordu. Orson'un arkasından ön kapıya doğru koştum. Orson sıçrayıp pençesiyle mandalı açtı. Onun bu oyununu daha önce de görmüştüm. Koşmadan ama hızlı hareket ederek evin önündeki yoldan caddeye çıktık.

Şanslıydık: Hiç tanık yoktu. Caddede gidip gelen araç ve yürüyen kimse yoktu.

Alevler yükselen evden koşarak uzaklaştığımı bir komşu görseydi, komiser Stevenson beni aramaya geldiği gerekçesini kukanmaya karar verebikrdi. Tutuklamasına karşı koyunca da vururdu.

Ayağımın birini kaldırımda tutarak bisikleti dengelemeye çalışırken dönüp geriye baktım. Rüzgâr kocaman manolya ağaçlarının yapraklarını titreştiriyordu. Dalların arasından, alevin aşağı ve yukarı kattaki birkaç pencereye daha atladığını görebikyordum.

İçim acı, heyecan, merak ve kederle dolu, daha az lambası olan bir sokağa yönelerek kaldırım boyunca bisikletimi sürdüm. Pençeleri gürültü çıkaran Orson yanımda koşuyordu.

Ferrymanların evlerinin camlarının kızgın alevlerle patlamaya başladığını işittiğimizde hemen hemen bir blok kadar uzaklaşmıştık.

16

Dalların arasından görünen yıldızlar, yaprakların arasından süzülen ayışı, dev meşe ağaçları, besleyip saran karankk ile mezar taşlarının sükûnetinde, saklanmış sincapların kokusu ezelden ebede kadar içimizden birisinin ilgisini çekecekti: St. Bernadette's Katolik Kiksesi'nin bitişiğindeki mezarkğa dönmüştük tekrar.

Bisikletim tepesinde granitten hâlek bir meleğin olduğu bir mezar taşına dayalı duruyordu. Ben de uç noktasında haç olan -halesiz- bir başka mezar taşma sırtımı dayamış oturuyordum.

İtfaiye araçlarının Ferryman'ların konutuna ulaşmasıyla birlikte siren sesleri ansızın gecenin sessizliğini yırttı.

Bobby Hakoway'in evine kadar, bütün o yol boyunca, pedal çevirmem mümkün olmamıştı. Çünkü bisikleti kullanmamı engelleyen inatçı bir öksürük nöbeti beni sarsıp duruyordu. Bir düzine şiddetli hapşırma ile yangının inatçı kokusunu ciğerlerimden söküp atarken, Orson'un da yürüyüşündeki yalpalama artmıştı. Akımlı **icin** fazlasıyla ölü olan bir kalabakın yanında, kurum

tatk balgamı öksürüp çıkararak, iki yüzyıl boyunca zelelelere , fırtınalara, yangınlara, böceklerle, felaketleri'

175

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ve -daha çok da son yıkarda- Amerikalıların her sokak başında en azından bir doughnut dükkanı dikme tutkusuna karşın hayatini sürdüren en yakındaki meşe ağacının yüzeydeki köklerine, bu güçlü ağacı öldürmeyeceğim umuduyla **tukurdum**. Ağzımdaki tat, çorbanın içinde kömür parçacıkları yemiş olsaydım pek de farkk olmazdı.

Yanan evde kendini tehkkeye atan sahibinden daha kısa süre kaldığı için Orson daha hızlı iyileşti. Ben öksürerek balgam çıkarmadan önce Orson, fırça kuyruklu kemirgenlerin bıraktığı kokuyu gayretle koklayarak, en yakın mezar taşlarının arasında ileri geri koşup duruyordu.

Öksürmeyle balgam çıkarma arasındaki sürelerde eğer görünürdeyse Orson'la konuşuyordum. O bazen soylu siyah başını kaldırıp beni dinkyormuş gibi davranıyordu. Arasına da beni cesaretlendirmek için kuyruğunu salkıyordu.

"O evde hangi lanet şey oldu?" diye soruyordum.

"Angela'yı kim öldürdü? Benimle neden oyun oynadılar? Bebeklerle yapılan o işlerin anlamı neydi? Neden onun gibi benim de boğazımı kesip onunla birkkte yakmadılar?"

Orson başını salkyordu ben de onun yanıtlarını yorumlama oyunu oynuyordum. Bilmiyordu. Kafa karıştırıcı biçimde başını salkyordu. O ipucuna sahip değildi, benim boğazımı neden kesmediklerini bilmiyordu.

"Bunun Glock yüzünden olduğunu zannetmiyorum. Yani onlarda birden fazlası, en az iki, belki de üç tane vardır nasıl olsa. Onun için eğer istemiş olsalardı beni kolaylıkla alt edebilirlerdi. Angela'nın boğazını kestiklerine göre üzerlerinde mutlaka süah vardı. Yani bunlar cidden alçak herifler, şiddet uygulayan katillerdi. Eğlence olsun diye insanların gözlerini kesip akrlar. Si-

DEAN KOONTZ

194

lah taşımak onları tiksindirecek değildi ya. Onun için de gözlerini Glock korkutmuş olamazdı."

Orson meseleyi düşünürken başını kaldırdı. *Belki Glock yüzündendi. Belki de değil. Sonra yine, belki öyleydi. Kim bilebilir ki? Bir Glock nedir ki, ne âe olsa? Peki o koku ne öyle? Ne kadar da şaşırtıcı. Ne kadar da keyif veren bir koku. O sincap sidiği mi? Affedersin Sahip Snow. Bu bir iş. Burada ilgilenmem gereken bir iş var.*

"Beni öldürmek için evi ateşe verdiklerini sanmıyorum. Aslında beni öldürüp öldürmedikleri umurlarında değildi. Eğer umurlarında olsaydı, beni yakalamak için daha doğrudan bir gayret gösterirlerdi. Angela'run cinayetini örtbas etmek için evi kundakladılar. Sebep buydu, daha fazlası değil."

Snıf, snıf, snıf-snıf-snıf: Yanan evden kalan kötü hava dışarı, hayat veren sincap kokusu içeri, kötü dışarı, iyi içeri.

"Tanrım öyle iyi bir insandı, öyle fedakârdı ki," dedim acı acı. "Ölmeyi hiç haketmemişti, hele böyle ölmeyi hiç hak etmemişti."

Orson koklamaya ara verdi ama sadece kısa bir süre.
İnsanın acı çekmesi. Korkunç. Korkunç bir şey. İstirap, ölüm, umutsuzluk. Ama yapılacak bir şey yok. Bunların çaresi yok. Dünyanın işleyiş biçimi, insanın varoluş doğası. Korkunç. Gel benimle sincapları kokla, Sahip Snow. Kendini daha iyi hissedersin.

Boğazıma bir yumruk düğümlendi, dayanılmaz bir ıstırap değÜ, daha alelade bir şey. Veremk gibi şiddetle öksürdüm. Sonunda ağaç köklerinin arasına siyah bir ıstıridye ekdim.

"Sasha burada olsaydı," dedim, "tam şu anda beni James Dean'e yine benzetir miydi acaba?"

Yüzümde yağlılık ve acı hissi duyuyordum. Yine yağk ekmle yüzümü sildim.

Mezarların üzerindeki incecik otlar ve granit mezar taşlarının parlak yüzeylerinde, esintiyle titreşen yaprakların ayışığında düşen gölgeleri, mezarlık perileri gibi dans ediyordu.

Bu garip ışıktaki bile yüzüme sürdüğüm elimin kuruyla kirlenmiş olduğunu görebiliyordum. "Pis kokum gökyüzüne kadar yükseliyor olmalı."

Orson birden sincap izlerine olan ilgisini yitirip heyecanla yanıma geldi. Gayretli gayretli ayakkabılarımı, bacaklarımı, göğsümü kokladı ve sonra da yüzünü ceketimin altından koltukaltıma soktu.

Bazen Orson'un bir köpeğin anlamasını beklediğimizden sadece daha fazla anlamak değil, aynı zamanda mizah ve iğneleme yeteneği de olduğundan kuşkulanyorum.

Yüzünü koltukaltımdan zorla çekip başını iki elimin arasına alarak, "Sen de gül kokmuyorsun, dostum," dedim. "Hem sen ne biçim bir bekçi köpeğisin? Belki ben oraya vardığımda halihazırda onlar da evdeydiler. Angela'nın bundan haberi yoktu. Ama onlar burayı terk ederlerken ne demeye popolarından ısırma dın? Eğer mutfak kapısından kaçtı larsa, senin önünden geçmişlerdir. Ben arka bahçede kalçalarını tutarak ve acı içinde uluyarak yuvarlanan o kötü adamları bulmadım."

Orson sabit derin gözlerle bakıyordu. Suçlama iması taşıyan sorularla sarsılmıştı. Sarsılmak. O barışcıl bir köpekti. O barışın köpeğiydi. Lastik topları avlayan, yüzleri yalayan, filozof ve çok yakın bir arkadaştı. Üstelik *Sahip Snow*, asıl iş canilerin eve girmesini engellemekti, onların gitmesini engellemek değil. Çünkü canilerden uygun bir kurtuluştı bu. Kim onların buralarda olmasını isterdi ki zaten? İyi bir kurtuluştı.

Orson'la burun buruna, gözlerinin içine bakarak otururken üzerime esrarengiz bir duygu çöktü -ya da

Hiçbirşeyden Korkma F-12

DEAN KOONTZ

17S

belki geçici bir delilik- ve bir anda onun için uydurduğum diyalogdan tamamen farkk olan gerçek düşüncelerini okuyabüdiğimi düşündüm. Farkk ve tedirgin edici. Başını tuttuğum ellerimi çözdüm ama o başını çevirmemeyi ya da bakışlarını yere indirmemeyi tercih etti yine.

Ben de bakışlarımı in diremedim.

Bobby Hakoway'e bunu açıklamak, beyin amekyatı tarif etmeye benzerdi. Yine de köpeğin benim için endişelendiğini hissediyordum. Bana acıyordu, çünkü acımın gerçek derinkğini kabul etmemek için o kadar sert bir mücadele içindeydim ki. Hayatta yalnız kalma ihtimalinin beni ne kadar derinden ürküttüğünün farkında olduğum için bana acıyordu. Henüz haberim olmayan, beni ezip geçecek bir kamyon felaketinin yaklaşmakta olduğunu görüyormuşum gibi her şeyden çok benim için korku duyuyordu: Alev alev yanan beyaz kocaman, bir tepe kadar büyük bir tekerlek, beni ezip toza çevirecek ve tozu için için yanmaya bırakacaktı.

Ne, ne zaman ve nerede olacaktı acaba?

Orson'un bakışları keskindi. Ölü kalplerini tartan köpek başk Mısır mezar tanrısı Anubis, daha dekci gözlerle bakamazdı. Benim köpeğim Lassie değüdi. Sevimli hareketleri ve yaramazlık için sınırsız kapasitesi olan bir Disney iti de değildi.

"Bazen," dedim ona, "beni zıvanadan çıkarıyorsun."

Gözlerini kırptırdı, başını saUadı ve kucağımdan atlayarak mezar taşlarının arasında daireler çizmeyi başladı. Onun parlak gözleri, belki içinde kendiminkileri gördüğüm aynalardı; ve gözlerimin yansımasında, belki de kendi kalbimdeki, doğrudan bakma arzusu duymadığım gerçekleri görmüştüm.

"Bu Hakoway yorumu olurdu," dedim.

179

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Orson ani bir heyecanla, sulama sisteminin ögleden sonraki sulama işleminden dolayı hâlâ nemk olan güzel kokulu yaprak yığının içinde dolaşıyor, bir ava takılmış gibi keyif içinde kuyruğuyla yeri döverek burnunu yaprakların arasına sokuyordu.

Sincaplar. Sincaplar seks yapmışlar. Sincaplar seks yapmışlar, sincaplar işte tam burada seks yapmışlar. Sahip Snow buraya gel, gel kokla burayı, gel kokla, çabuk çabuk çabuk çabuk, gel kokla sincapların seks yaptıkları yeri.

"Benim akkmı karıştırıyorsun," dedim Orson'a.

Ağzımdaki tadı kül tablasının içi gibiydi ama artık Şeytan balgamını çıkaramıyordum. Bobby'nin evine doğru yola çıksam iyi olacaktı.

Bisikletimi almadan önce dizlerimin üzerine kalkıp sırtımı dayadığım mezar taşma yüzümü dönerek, "İşler nasıl gidiyor Noah? Hâlâ huzur içinde yatıyor musun?" Taşın üzerine kazınmış yazıyı okumak için cep fenerini kullanmak zorunda değüdim. Daha önceleri binlerce kez okumuştum. İsim ve altındaki tarihi düşünerek saatler harcamıştım.

NOAH JOSEPH JAMES

5 Haziran 1888- 2 Temmuz 1984

Noah Joseph James, üç tane ilk adı olan adam. Beni şaşırtan senin adın değil; eşsiz uzun ömrün.

Doksan altı yılkk hayat.

Doksan altı ilkbahar, yaz, sonbahar, kış.

Yıldırıcı olasılıklar karşısında şimdiye kadar yaşadığım yirmi sekiz yıl var. Eğer Takh Tanrıçası iki ek dolu dolu

bana gekrse bunu otuz sekize çıkarabilirim. Doktorlar kötü kehanette bulunduklarını kanıtlarlarsa, olasılık yasaları geçici olarak durdurulursa, eğer ecel tatile

DEAN KOONTZ

180

çıkarsa, belki kırk sekizime kadar yaşarım. Noah Joseph James'e bahş edilen hayatın yansı beni hoşnut ederdi. Kimdi, dünyadaki bir yüzyılın daha güzel bölümünde ne yapmıştı, günlerini tek bir kadınla mı paylaşmıştı, yoksa üç kanyı da gömmüş müydü, çocukları rahip mi yoksa seri katil mi olmuştu, bilmiyor, bilmek de istemiyordum. Bu adam için harika ve zengin bir hayat tasavvur ediyordum. İyi bir seyyah olduğunu, Borneo'ya ve Brezilya'ya, Jubilee sırasında Mobile Bay'e, Mardi Gras için New Orleans'a, güneş ışınlarıyla yıkanan Yunan adalanna, Tibet'teki gizli topraklara gittiğine inanıyordum. Bütün kalbiyle sevdiğine ve derinden sevildiğine, bir savaşçı, bir şair, bir maceraperest, bir bilgin, müzisyen, sanatçı ve üzerindeki sınırlamaları -eğer varsa- yıkan yedi denize yelken açan bir gemici olduğuna inanıyordum. Benim için sadece bir isim olarak kalırsa bir gizem olacaktı ve ne olmasını istersem o olabilecekti. Güneşin altında yaşadığı upuzun hayatı, onun yaşantısına katıldığımı hayal ederek yaşayabilirdim.

Yumuşak bir sesle, "Hey Noah, 1984'te öldüğünde cenaze kaldırıcılarının silah taşımadığına bahse girerim," dedim.

Ayağa kalktım ve granitten meleğin bakışları altında bisikletimin dayalı durduğu bitişik mezara doğru adım attım.

Orson alçak sesle hırladı. Ansızın gerginleşip alarma geçti. Başını kaldırmış, kulakları dikleşmişti. Işığın yetersizliğine rağmen kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdığı görölüyordu.

Kömür karası bakışlarını izleyince, mezar taşlarının arasında sessizce süzülen uzun boylu, omuzlarını eğmiş bir adam gördüm. Ortamı yumuşatan karanlıkta bile adam, Noah'm komşularından biri tabutundan fırlayıp

181 HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ziyarete çıkmış gibi, siyah takım elbisesi içinde bir iskelet misali keskin kenar ve açılar toplamıydı.

OrsonTa durduğumuz aynı mezar sırasında durdu fVe sol elindeki garip bir nesneye başvurdu. Bu nesne ışıklı ekranıyla bir cep telefonu büyüklüğünde gözüküyordu. Ekndeki aletin tuşlarına dokundu. Elektronik nota-lann uğursuz müziği, mezarkkta kısa bir süre dolaştı. Fakat bunun tonlaması telefonunkinden farkkydı.

Bulut örtüsü ayın yüzeyinden tam o sırada çekildi.

Yabancı, ekşi elma yeşik ekranı daha iyi görmek için yüzüne daha da yaklaştırdı ve o iki yumuşak ışık, kim-Uğini saptamam için yetti. Kızıl saçlarıyla kızıl-kahve gözlerini göremiyordum ama uzun tazi suratı ve ince dudakları profilden bile kanımı donduracak şekilde tanıdıktı: Jesse Pinn, cenaze kaldıracısının yardımcısı.

Beni ve Orson'u fark etmemişti ama solunda, yalnızca dokuz on metre uzakkkta duruyorduk.

Granit rolü yapıyorduk. Orson artık hırlamıyordu.

Hulasa bile meşe ağağlarının arasından esen rüzgârın uğultusu onun sesini kolayca maskeleyebikrdi.

Ekndeki aygıttan başını kaldıran Pinn sağ tarafına, **St.** Bernadatte's'e, bir göz atıp sonra yine ekrana başvurdu.

En sonunda da kiliseye doğru yöneldi.

Ondan dokuz metreden biraz fazla uzakta olduğumuz halde bizi fark etmemişti.

Orson'a baktım.

Orson bana baktı.

Sincaplan unutup Pinn'in peşine düştük.

17

Cenaze kaldırıcısı omzunun üzerinden arkaya hiç bakmadan kilisenin arka tarafına doğru aceleyle yürüdü. Bodrum katının kapısına götüren geniş taş basamaklardan aşağı indi.

Onu gözden kaybetmemek için yakından izliyordum. Merdivenin başında duraklayarak aşağıdaki adama baktım.

Eğer dönüp baksaydı, ben kaçamadan görürdü. Ancak bu konuda çok fazla endişe duymuyordum. Adam o andaki işine o kadar dalmış görünüyordu ki, kutsal boru seslerinin çağrısıyla mezarlarından kalkan ölülerin şamataları bile dikkatini çekemezdi.

Ekndeki esrarengiz aygıtı inceleyip kapattı ve ceketinin iç cebine sokuşturdu. Başka bir cebinden ikinci bir alet

çıkarda ama elinde tuttuğu aletin ışığı, ilkinin tersine benim görmeme izin vermeyecek kadar zayıftı ve bunun ışıklı bir bölümü yoktu.

Meşe yapraklarının ve rüzgârın hışırtısında büe bir seriklik sesi duydum. Bu sesleri sert bir şakırtı izledi, sonra bir daha ve bir daha.

Süahtaki ayırıcı özekiği dördüncü şakırtı sesinde tanıdım. Bir Lockaid otomatik tabancaydı.

202

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

[Birkaç yıl önce Manuel Ramirez bir Lockaid kataloğu vermişti. Otomatik tabancalar sadece güvenlik güçlerine satılıyordu ve bir sivilin buna sahip olması yasa dışıydı. Jesse Pinn'in suratındaki teselli edici ifade, Sandy Kirk'ünki kadar inandırıcı olsa da, idamlık suçların örtülmesinde yardımcı rolü oynayarak cinayet kurbanlarını krematoryum fırınında yakıp kül ediyordu. Lockaid sahipliğini sınırlayan yasaya göre, onun buna sahip olma olasılığı yoktu. Kimbilir belki bu adamın da sınırları vardır. Örneğin belki bir rahibeyi sebepsiz yere kayadan aşağı itmez. Yine de bu gece krematoryum penceresine yaklaşan Pinn'in keskin yüzünü ve kızıl kahve gözlerindeki hançer ucu gibi pıltılan hatırlayınca, her ihtimale karşı yine de rahibe üzerine bahse girme fikrinden vazgeçtim. İhtiyatlı bir şekilde kapıyı denedikten sonra Lockaid'i cebine koydu.

Kapıyı itip açtığında penceresiz bodrumun ışıklı olduğu anlaşıldı. İçeriye dinlemek için yarım dakika kadar eşikte durdu. Kemikli omuzlan eğik, rüzgârın dağıttığı saçları saman çöpü gibi dikilmiş, başı yukarıda, gölge gibi duruyordu. Sonra canlanan bostan korkuluğu gibi birdenbire sıçrayarak dikeldi ve içeri girdi.

"Dur," diye fısıldadım Orson'a.

Merdivenlerden aşağı indim ve benim sonsuz itaatkâr köpeğim beni izledi.

Yan açık kapıya kulağımı dayadığımda bodrumdan gelen hiçbir ses duymadım.

Orson koklamak için burnunu dar aralığa soktu. Başına hafifçe vurmama karşın çekilmedi.

Onun gibi koklamak için değil, içeride ne olduğunu görmek için köpeğe yaslanarak ben de burnumu arak-
lan içeri soktum. Floresan ışığına karşı gözlerimi kısarak

DEAN KOONTZ

203

bakınca, on ikiye altı metre boyutlarındaki duvarları, betondan tavanı, kilisede kullanılan alet edevatın sıralandığı ve Pazar-okuluna ait odaların açıldığı bir mekân gördüm: Beş tane gazlı ocak, büyük bir su ısıtıcısı, elektrik sigorta panelleri ve tanımadığım makineler.

Jesse Pin ilk odanın karşısındaki yolun dörtte üçünü gitmiş, sırtı bana dönük, uzak duvardaki kapak kapıya doğru yaklaşıyordu.

Kapıdan uzaklaşarak gömlek cebimden gözlük kabını çıkardım. Velcro'nun kabı, bana yılan yekenmesini

anımsatan bir sesle açıldı. Niye bilmiyorum; çünkü ben hayatımda yılanın yellendiğini hiç duymamıştım. Daha önce bahsettiğim aşırı çakşan hayal gücüm müstehcenk-ge dönüş yapmıştı.

"İçerideki yer betondan," diye fısıldadım Orson'a.

"Benim Nike ayakkabılar ses çıkarmaz ama senin patilerin tıkırtı yapar. Sen burada kal."

Önümdeki kapıyı açtım ve bodruma girdim.

Orson dışarıda, merdivenin alt basamağında kalmıştı.

Belki de bu kez ona mantıkk bir neden gösterdiğim için itaat etmişti.

Ya da belki almış olduğu bir koku yüzünden daha ileriye gitmenin ihtiyatsızlık olduğunu bikiyordu. Köpeklerin sahip oldukları koku alma hissi, onlara insanın tüm duyularının toplamından daha fazla veri sunduğu için, bizimkinden binlerce kere keskindir.

Işık tehkkesi karşısında bana güvenkk sağlayan göz-lüklerimi takmış olmama rağmen, yine de oralarda do-laşacak kadar görebikiyordum. Jesse Pinn'in döndüğünü duyarsam girip saklanma umuduyla bir girinti aradım. Alet edevatin ve ocakların olduğu yerlere yakın durarak merkezde olmakdan kaçmıyordum.

Zaman ve ter, ekerimle yüzümdeki güneş losyonun etkisini çoktan azaltmıştı ama is tabakasının koruyucu

185

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

luk görevi yapacağını düşünüp yüzümün aynı ölçüde maskelendiğini varsayıyordum.

İçerideki kapıya ulaştığımda, beki bekrsiz iki ses duydum. Birisi Pinn'e ait olmak üzere iki erkek sesiydi. Sesler boğuktu ve söylenüenleri anlayamıyordum. Bir kulağıyla dikkat kesilmiş, beni gözleyen Orson'un durduğu dış kapıya bir göz attım.

İçteki kapının ötesi uzun, dar ve büyük boş bir odaydı. Kalorifer boruları ve açıkta duran su borularının arasında sadece zincirlere asık birkaç tavan ışığı park-yordu ama ben gözlüğümü yine de çıkarmadım.

Sonuç olarak odanın L biçimli olduğu ortaya çıktı. Sağ tarafa açılan öteki bölüm, birinciden daha geniş ve uzundu. İkinci bölüm depo olarak kukanıkyordu. Sesleri izleyerek malzeme sandıklarının, çeşitk kutsal günler ve kutlamalar için süsleme malzemelerinin, kıkse kayıtlarıyla dolu dosya dolaplarının arasından emekleyerek Uerkyordum. Gölgeler her tarafta cübbek ve kukuletalı keşişler toplantısı gibi gözüküyordu. Gözlüklerimi çıkardım.

Yaklaştıkça sesler büyüdü ama akustik çok kötü olduğu için ben sözcükleri yine de ayırt edemiyordum.

Bağırıyor olmasına karşın, ses tonundan Pinn'in öfkeli olduğu sonucunu çıkardım. Öbür adamın sesi ise cenazeciyi yatıştırmaya uğraşıyormuş gibiydi.

Odanın yan genişliğinde tam doğal boyutlar içinde bir Noel sahnesi yer akyordu: Sadece Joseph ve yanında beşikteki bebek İsa olan Meryem değil, aynı zamanda bÜge adamlar, develer, eşekler, kuzular ve vahiy melekleriyle tam bir ahır sahnesi vardı. Ahır, kütükler-

den yapılmıştı ve kuru otlar ise gerçektir. İnsan ve hayvanlar kümes tek üzerine alçı dökülerek yapıлып yüzleriyle elbiseleri yetenekli bir sanatçı tarafından boyan

DEAN KOONTZ

186

mıştı. Korunması için üzerine sürülen vernik, onlara bu zayıf ışıktaki bile Tanrısal bir parlaklık veriyordu.

Kim olduğunu anlayamadığım adam ile Pinn'in konuşmasındaki dağınık sözlerden anlam çıkarmaya çalışırken, bir bölümü benden uzun figürler arasında dolaşmaya başladım. Sahnedeki figürlerinin hiçbirisi dekada yerli yerinde olmadığı için insanın kafasını karıştırıyordu. Hiçbiri ötekiyle aslına uygun bir ilişki içinde değildi. Bilge kişilerden birisi, meleğin yukarıya kaldırdığı borazanının ağzına dayalı yüzüyle ayakta, Joseph bir deveyle sohbete dalmış gözüküyordu. Bebek İsa bir kenara bırakılmış saman balyasının üzerindeki beşiğinde ihmal edilmiş bir şekilde yalnız yatıyordu. Meryem yüzünde kutsal gülümsemesi ve tapman bakışlarıyla oturuyordu ama bakışlarının hedefi kutsal çocuğu değil de bir çinko kovaydı. Başka bir bilge kişi de bir devenin kışına bakıyor gözüküyordu.

Düzene konulmamış bu Noel sahnesi içinde ilerleyip dekorun sonuna yakın bir yerde saklanmak için lavta çalan bir meleği kullandım. Karankktaydım ama küisenin zemin katma çıkan merdivenlere yakın yerde, beş-altı metre ötede başka bir adamı taciz eden, ışığın altındaki Jesse Pinn'i görebüiyordum.

"Uyarılmıştın," diyordu Pinn, hırlama halini alıncaya kadar sesini yükselterek. "Keç kez uyanldm, ha?"

Pinn önünü kapattığından adamı başlangıçta görmedim. Sükûnetle konuşan adamın ne söylediğini de duyamadım.

Cenaze kaldıracısı iğrenme dolu bir tepkiyle, bir eliyle dağınık saçlarını tarayarak kızgmkk içinde odayı arşınlamaya başladı.

O anda ikinci adamın St. Bernadatte's kilisesinin rahibi Peder Tom Ekot olduğunu gördüm.

187

HİÇBK ŞEYDEN KORKMA

"Seni budala, aptal, piskk herif," dedi Pinn öfkeyle. "Seni boşboğaz, her yanından Tanrı fışkıran *mor on*."

Peder Tom doğuştan komedyen birinin anlamk ve kolayca şekilden şekle giren yüzüne sahip, bir metre yetmiş santim boyunda, tombul bir adamdı. Onun cemaatinden olmamama rağmen -ya da herhangi bir kilisenin- birkaç kez onunla konuşma fırsatım olmuştu.

Hayata nerdeyse çocuksu bir heyecanla bakan, kendisiyle ilgili alaycı bir mizah anlayışına sahip, fevkalade iyi huylu bir adama benziyordu. Cemaatinin ona tapma nedenini anlamakta güçlük çekmemiştim.

Pinn ona tapmıyordu. İskelet gibi ekni ve kemikli parmağını rahibe doğrultmuş, "Midemi bulandırırıyorsun sen. Seni gidi dürüst geçinen orospu çocuğu." diyordu. Gözüken o ki, Peder Tom bu edebe aykırı sözlü saldırıyı cevapsız savuşturmakta kararkydı.

Pinn bir yandan odayı arşınlarken, sözlerini Pe-der'in anlayabüceği bir gerçekliğe dökme çabası içindeymiş gibi, büyük bir asabiyetle elinin keskin tarafıyla havayı biçti. "Senin işe yaramaz şeylerini artık almayacağız. Bundan böyle karışmanı istemiyoruz. Dişlerini ağzına ben dökmeyeceğim ama bunu yapmaktan çok memnun olacağıma eminim. Bilirsin ki dans etmeyi hiç sevmem ama senin o budala suratın üzerinde dans etmek kesinkle hoşuma giderdi. Önceki gibi gözdağı vermek yok artık, hayır ne bu kez, ne de sonra. Onları .likandan göndermekle bile tehdit etmeyeceğim seni, çünkü o seni halledecektir. Peder Ekot, Tanrı adına acı çeken şehit. Ah, bu çok hoşuna giderdi öyle değü mi? Oyle çürümüş bir ölü için şikayetsiz acı çekmek, bir şehit olmak ha?" Peder Tom başını eğmiş, gözleri yerde, kokarı yanında sanki bu fırtına geçmesini sabırla bekkyormuş gibi öylece duruyordu.

DEAN KOONTZ

ISS

Rahibin pasifliği Pinn'i daha da alevlendirdi. Etin ete çarpma sesini duymak ihtiyacmdaymış gibi, sağ elini yumruk yapıp sol avucuna vurdu. "Bir gece uyandığında tepene binecekler ya da seni ansızın çan kulesine götürücekler, yahut da prie-dieu için diz çöktüğünde seni kurban edecekler ve sen vecit içinde kendini onlara teslim edeceksin, iğrenç bir vecit içinde acından keyif alarak, Tanrın için acı çekerek -onu böyle görebikrsin- ölü Tanrın için acı çekerek... Doğruca cennete gitme yo-

lun acı çekmek. Seni düsüz piç seni! Çok geç kaldın. Onlar seni parçalara ayırırlarken, onların ruhları için dua bile edersin. Öyle değil mi Rahip? Bütün bunlara karşık tombul rahip, gözleri yerde sessiz bir sabırla karşık veriyordu.

Benim sessiz kalabilmem çaba gerektirirken, ayrıca Jesse Pin'e soracağım sorular da vardı. Bir sürü soru. Gerçi burada ondan cevap alabümek için ayaklarını tutabileceğim krematoryum ateşi yoktu.

Pinn odayı arşınlamayı bırakıp Peder Tom'un üzerine yürüdü. "Sana artık gözdağı vermek yok, rahip. Bunun hiç anlamı yok. Bu sana Tanrı adına acı çekmek için düşünme heyecanı verir. Yolumuzdan çekilmezsen kız kardeşini harcarız, olacağı bu işte. Güzel Laura."

Peder Tom başını kaldırıncı Pinn'in gözleriyle karşılaştı ama hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Onu kendim öldürürüm," diye teminat verdi Pinn. "Bu tabancayla."

Ceketinin içinden bir tabanca çekti. Beki ki ceketinin içinde bir tabanca askılığı vardı. Bu zayıf ışıktı uzaktan bile silahın akşılmadı ölçüde uzun olduğunu görebiky ordum.

Savunma pozisyonuna geçerek ben de ceketimin içindeki Glock'un kabzasına koydum ekmi.

"Onu serbest bırakın," dedi rahip.

"Onu asla bırakmayacağız. O çok....ilginç. Aslına bakılırsa," dedi Pinn, "öldürmeden önce ona tecavüz edeceğim. Gittikçe garipleşse bile hâlâ güzel kadın."

Annemin dostu ve mesai arkadaşı olan Laura Eliot gerçekten sevimli bir kadındı. Bir yıldır onu görmemiş olmama karşın yüzünü gözümün önünde canlandırabiliyordum. Ashdon onu işten çıkardığında San Diego'da iş bulduğu varsayılmıştı. Babamla bana bir mektup yazmıştı. Kendisi bizzat gelip veda etmediği için hayal kırıklığına uğramıştık. Anlaşılan bu uydurulmuş bir hikâyeydi ve Laura iradesi dışında hâlâ oralarda tutuluyordu.

En sonunda sesini bulan Peder Tom, "Tanrı yardımcınız olsun," dedi.

Yardıma ihtiyacım yok," dedi Pinn. Tabancayı Laura'nın ağzına dayayıp tetiği çekmeden hemen önce, ağabeyinin onunla yakında cehennemde görüşeceğini söylediğini anlatacağım ona, sonra da beynini dağıtacağım."

"Tanrı yardımcım olsun."

"Ne dedin bakayım rahip, ha?" diye sordu alay ederek.

Peder Tom cevap vermedi.

"Tanrı yardımcım olsun mu' dedin? diye alay etti yine. "Tanrı yardımcım olsunmuş! Tanrı'nın sana yardım etme ihtimali yok lanet olası. Onun sevgili kullarından değilsin, öyle değil mi?"

Bu olağandışı ifade Peder Tom'un arkadaki duvara yaslanmasına ve elleriyle yüzünü kapatmasına sebep oldu. Emin değildim ama ağlıyor olabilirdi.

"Sevimli kız kardeşinin yüzünü gözünde canlandır," dedi Pinn. "Şimdi de onun tepesi uçmuş kafatasını ve kıvrılıp bükülmüş iskeletini gözünün önüne getir."

DEAN KOONTZ

210

Tabancayla tavana ateş etti. Susturucu takıldığı için silahın namlusu uzundu. Büyük bir patlama sesi yerine, bir yastığa yumruk atma sesi gibi bir ses duyuldu.

Aynı anda kurşun sert bir *çınlama* sesiyle, morgcu-nun tam üstünde asık duran lambanın dikdörtgen **bi**-çimk metal şapkasına çarptı. Floresan tüpü parçalanmadı ama harman tırpanı gibi uzun zincirinin ucunda iki yana

vahşice sakanmaya başladı. Lambanın ritmik biçimde sakanan ışığında, Pinn'in kendisi ük önce kımıl-damasa da, onun bostan korkuluğuna benzer gölgesi, kara kuşlar gibi kanat çırpın öteki gölgelerin üzerine zıpkyordu. Sonra Pinn tabancasını ceketinin altındaki meşin tabancakğa yerleştirdi.

Sallanan lamba zincirinin dönme hareketi sırasında **içice** geçmiş halkalar sürtünme yaparak, kan emmiş cübbeler giyinmiş kentenkele gözlü sunak oğlanlarının, bir şeytana tapma töreninde çaldıkları melodisiz züler gibi, uğursuz bir çınlamaya neden oluyordu.

Lambanın dönen zincirinin çıkardığı tiz sesler ve zıplayan gölgeler Jesse Pinn'i heyecanlandırmışa benziyordu. Zakm, ükel ve delice bir çığlık attı: Gece insanı uykusundan uyandıran ve bu türün kökeniyle ügik merak uyandıran cinsten azmış kedi çığkğı. Bu bol tükürüklü ses dudaklarından püskürürken, rahibin mide kısmına da iki sert yumruk indirdi.

Peder Tom bu çifte darbeyle ikiye katlanırken, Pinn birleştirdiği iki ekni rahibin ensesine indirdi.

Peder Tom yere düştü. Ben de sonunda tabancamı ceketimin cebinden çıkardım.

Pinn rahibin kaburgalarına tekme attı.

Glock'u kaldırıp Pinn'in sırtını hedef alarak laser ışığını açtım. Öldürücü kırmızı nokta Pinn'in kürek kemiklerinin arasında belirirken, nerdeyse *yeter* demek

191 HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

üzereydim. Fakat morgcu yumuşayarak rahipten uzaklaştı.

Ben sessiz kalmayı sürdürürken Pinn, Peder Tom'a, "Eğer çözümün parçası değüsen, sorunun bir parçası olursun. Geleceğin bir parçası olamayacaksan, öyleyse yolumuzdan defol."

Bunlar veda sözcüklerine benziyordu. Cenaze kaldırıcısı tam dönüp Peder Tom'un yanından uzaklaşırken, lazer ışığım kapatıp meleğin arkasına geri çekildim tekrar. Pinn beni görmedi.

Jesse Pinn gelmiş olduğu yoldan geri dönerken, ucundan lamba sarkan zincirin şarkısı ve sinir bozucu ses tepeden gelmiyor, kanında çekirge sürüsü kaynaşıyormuş gibi onun içinden yayıyor gibiydi. Gölgesi sürekli olarak önünden fırlıyordu. Sonra sakanan lambanın ışık arkının ötesine geçinceye kadar arkasında zıpladı. Sonra da karankkla birleşip L biçimli odanın öteki kolunda köşeyi döndü.

Glock'u tekrar ceketimin cebine koydum tekrar.

Şu anda görev başında olmayan Noel sahnesinin saklandığım köşesinden Peder Tom Ekot'u seyrediyordum. Merdivenin dibinde acıdan kıvrılmış, cenin pozisyonunda yatıyordu.

Hem tanık olduğum çatışmanın arkasında yatan koşuüarı öğrenmek, hem de ciddi biçimde yaralanıp yaralanmadığını anlamak için Peder'in yanma gitmeyi düşündüm ama kendimi ortaya çıkarmak istemediğim için bulunduğum yerde kaldım.

Jesse Pinn'in düşmanının, benim müttefikim olması gerekirdi ama Peder Tom'un iyi niyetinden emin olamazdım. Onlar iki hasım olsalar bile morgcuyla rahip, bu geceye kadar tümüyle farkına varmadığım esraren-giz bir yeraltı dünyasının aktörleriydüler. O yüzden, onların her ikisinin de, diğerleriyle benden daha çok diğ-

DEAN K00NTZ

192

riyle ortaklığı vardı. Peder Tom, Jesse Pinn'in arkasından bağırınca, cenaze kaldırıcısının siyah elbisesi uçuşarak, ince dudakları arasında titreşim yapan zalim azmış kedi çığkğıyla uçarak, geri geleceğini gözümde canlandırabiky ordum.

Üstelik de Pinn ve takımının, rahibin kız kardeşini bir yerde ekerinde tutukları bekliydi. Kız kardeşini ellerinde bulundurmaları, Peder Tom'u yerinden oynatmak için onlara bir kaldıraç gücü sağlarken, benim o tür bir kaldıracım da yoktu.

Dönen zincirin kanı donduran müziği giderek azaldı. Peder Tom protestosuz, irade dışı bir inilti bile çıkarmaksızın dizlerini kendine doğru çekerek toparlanıp ayağa kalktı. Tam anlamıyla dik duramıyordu. Maymun gibi kamburu çıkmış durumdaydı. Yüzünün ya da bedeninin duruşunda hiçbir komik yan yoktu artık. Bir ekyle merdivenin tırabzanına tutuna tutuna üst kattaki kıkseye doğru, merdivenleri gıcırdatarak kendini büyük bir zahmetle yukarı çekmeye başladı.

Sonunda üst basamağa ulaştığında ışıkları söndürecek ve ben aziz Bernadette's'in büe ürkütücü bulacağı bu karankta kalakalacaktrm. Artık gitme zamanıydı. Noel dekorundaki sahici boyutlu figürlerin arasından yola çıkmadan önce ilk kez gözümü kaldırıp önümdeki lavta çalan meleğin boyak gözlerine baktım. Benim gözlerimle aynı maviye sahip olduğunu sandım. Işık zayıf olmasına rağmen vernikli alçıdan yüzün geri kalanını inceleyince, melek ile aynı yüzü paylaştığımızdan emin oldum.

Bu benzeyiş beni hayrete düşürerek felce uğrattı. Bu Christopher meleğinin beni burada nasıl beklediğini anlama çabasına giriştim. Parlak ışıktaki yüzümü ben de görmüştüm ama şimdiki ışıkla aynı olan loş ışık oda

214

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

mın aynasındaki yüzümün yansımasını tanırım. Bu hiç şüphesiz bendim. Meleğin yüzü, bende olmayan kutsal bir gülümsemeyle idealize edilmişti ama benim yüzümdü.

Hastane garajından beri karşılaştığım her olay ve nesnenin bir anlamı var gibiydi. Bu rastlantılar beni artık eğlendiremiyordu. Baktığım her yerde, dünyadan esrarengizlik sızıyordu.

Kuşkusuz bu delüğe çıkan yoldu: Özenle hazırlanmış bir entrika, her şeyi gören ve bilen seçkin idarecüler tarafından yönetilirken, bu benim için tüm hayatı dışarıdan seyretmek oluyordu. Tür olarak insanoğlunun ay-

rıntılara karşı dikkatsizliği, paniğe kapılma eğikmi ve çenesini tutma yeteneksizkđi **gibi** belirgin nitekkleri nedeniyle, büyük ölçekte entrikaları sürdürme yeterkkđine **Nahip** olmadığını akk başında herkes anlar. Evrensel öl- ' ekte konuşacak olursak, biz ancak ayakkabılarımızı bağlayabiliriz. Evrenin gizli bir nizamı varsa, bu bizim be-1 **erimiz** değildir ve muhtemelen onu kavrama yeteneğine bile sahip değüiz.

Rahip merdivenin üçte birini çıkmıştı.

Ben sersemlemiş vaziyette meleği inceliyordum.

Yular yık Noel mevsimindeki pek çok gece, St. Bernadatte's'nin olduğu sokak boyunca bisiklet sürmüşünü.

Noel dekoru, her figür yerk yerinde kixsenin ön bahçesinde düzenlenmiş olurdu ve bu melek daha ön- eeleri orada yoktu. Yahut da ben orada olduğunun tar- tma varmamıştım. Bunun muhtemel açıklaması, orası- **nın** bu figürü değeriendirme riskini alamayacağım ölçü- de parlak ışikk olmasıydı. Cristopher Snow meleği sah- **nenin** bir bölümündeydi ama ben gözlerimi kıstığımdan Ona her zaman yüzümü çevirmiştim.

Rahip merdivenin yansına kadar gelmişti ve artık daha hızlı çıkıyordu.

Hlçbirşeyden Korkma F-215

DEAN KOONTZ

215

Sonra Angela Ferryman'm St Bernadatte's'deki ayine devam ettiğini hatırladım. Şüphe yok ki, bebek yaptığı

göz önüne aknarak, Noel dekorunun oluşumuna yeteneğiyle katılmaya razı edilmişti.

Esrarın sonu.

Angela'nm meleğe benim yüzümü neden verdiğini anlayamıyordum hâlâ. Eğer benim özettiklerim ahır sahnesinde herhangi bir şeye aitse, bunlar eşekte olmalıydı. Demek ki benimle ilgili düşüncesi, benim kendime atfettiğimden daha yukarılardaydı.

Angela'nm görüntüsü istemeden gözümün önüne geldi: Angela'yı Andromeda takımyıldızlarından daha uzaktaki bir görüntüye gözlerini dikmiş, başı arkadaki klozete dayanmış, boğazı kesilmiş durumda son kez banyoda gördüğüm gibi.

Onun zavalk hırpalanmış bedenini bulduğumda önemk bir ayrıntıyı kaçumış olduğumdan birdenbire emin oldum. Kan damlalarının beni geri püskürtmesi, acı veren şok ve korku içindeyken, tıpkı yularca kikse bahçesindeld pırıl pırıl ışıklandırılmış Noel sahnesindeki figürlere yıkar boyu bakmaktan kaçınmış olduğum gibi, ona da uzun uzun bakmaktan kaçınmıştım. Hayati bir ipucu görmüştüm ama bu büinçk bir biçimde zihnime kaydedilmemişti.

Biknçaltım şimdi bunu yüzüme vurarak benimle alay ediyordu.

Peder Tom merdivenlerin tepesine ulaştığında hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sahankğa oturmuş teselli edilemez biçimde ağkyordu.

Angela'nın yüzünü zihnimde hızla canlandırdım yordum. İleride yüz yüze gelme ve gönülsüzce de olsa Grand Guignol hatırasını keşfetme zamanım olacaktı. Melekten aynknp deve, Joseph, eşek, Meryem Ana ve kuzunun arasından geçerek Noel dekoru boyunca sessizce yürüdüm. Sonra dosya dolaplarını, malzeme

195

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

sandıklarının geçip az miktar şeyin depolandığı daha dar ve kısa bir yere, oradan da ambarın kapısına geldim.

Rahibin çıkarttığı ıstıraplı sesler, bu dünyayla öteki dünyayı ayıran soğuk duvarın içinden kendisini zar zor duyuruncaya dek sönüp giden çığlıklar gibi, beton duvarlarda titreşimler yaparak kaybolup gidiyordu.

Annemin öldüğü gece Mercy Hospital'deki soğuk hava odasında, babamın yürek burkan acısını hatırladım.

Tümüyle anlamadığım nedenlerle acımı içimde saklanın. İçimde o vahşi çığlıklardan biri yükselme belirtisi gösterdiğinde, enerjiyi çiğneyip ses çıkarmadan yutun-< aya kadar dudağımı ısırırım.

Bazı geceler, çene ağnsıyla uyanmıcaya kadar uykumda dişlerimi -şaşılacak bir şey yok- gıcırdatınm. Belki de uyanırken ifade etmeme seçimini yaptığım duygularımla ilgili rüyalarda sesimin çıkması korkusu içindeyim.

Kilise bodrumundan çıkarken cenaze kaldırıcısının - balmumu gibi san ve bir günlük kan oturmuşa benzeyen gözleriyle- yukarılardan önüme düşeceğini ya da

etrafımdaki karanhklann içinden süzölerek çıkacağını yahut da kutudaki bir yayın ucuna takılı kötü adam gibi, finn kapağından fırlayacağını bekliyordum. O ise yolumun üzerinde hiçbir yerde beni beklemiyordu. Orson, Pinn'den saklanmak için girmiş olduğu mezar taşlarının arasından bana doğru koştu. Köpeğin davranışına bakarak morgcunun gitmiş olduğu kanısına vardım.

Orson büyük bir merakla bana bakıyordu. Yahut da ben öyle yaptığını hayal ediyordum. Ona dedim ki, "Orada ne olup bittiğini gerçekten bilmiyorum. Ne anlama geldiğini de bilmiyorum."

Kuşkucu görünüyordu. Orson'un şüpheci gözükme

VEAN KOONTZ

196

hüneri vardı: Yüzü pervasız ve yalındı. Gözleri değişkenlik göstermezdi.

"Doğru söylüyorum/" diye ısrar ettim.

Yanım sıra yürüyen Orson'la bisikletime döndüm.

Ulaşım aracımı bekleyen granit melek, neyse ki bana benzemiyordu artık.

Sert rüzgâr, yerini hafif bir esintiye bırakmıştı tekrar.

Meşe ağaçları sessizdiler.

Bulut tekeri gümüş ayın önünde gümüş telkârüer gibiydiler.

Kikse çatısından yükselen kırlangıç sürüsü, ağaç dallarına kondu. Birkaç bülbül, Pinn oradan ayrılınca

kadar mezarkk kutsalkğmı kaybetmiş gibi, yerlerine geri döndü.

Bisikleti gidonundan tutarken mezar dizilerinin arasında, "'Karanlık çevrelerinde gittikçe kaskatı oluyor, sonunda toprağa dönüşürken.' Bu, büyük şair Louise Glück'e aitti."

Orson sanki aynı fikirdeymiş gibi kafasını salladı.

"Burada ne olup bitiyor, bilmiyorum ama bu iş sona ermeden önce pek çok insanın öleceğini düşünüyorum; bazıları da büyük ihtimake bizim sevdiğimiz insanlar olacak. Belki ben büe olabüirim ya da sen."

Orson'un bakışlarında vakar vardı.

Mezarkğın ötesinde, doğduğum kasabanın bana kemik tarlasından daha çok korku veren sokaklarına baktım.

"Gel bira alakm," dedim.

Bisikletime bindim. Orson mezarkk otlannın arasında köpek dansı yapıyordu ve biz şimdikk ölümü geride bırakmıştık.

Bobby gibi bir sörf delisi için bu kır evi, ideal bir meskendi. Körfezin kuzeydeki burnunda, ta en uçta, bin iki yüz metre karelik bir alan içindeki tek yapıydı. Etrafı kayalara çarpıp kırılan köpüklü dalgalarla çevriliydi.

Kasabadan bakınca Bobby Halloway'ın evinin ışıkları, körfezin iç taraflarındaki kıvrım boyunca gözükürken ışıklardan o kadar uzakta gözüküyordu ki turistler, körfezin korunaklı sularının ötesindeki açık denizde demir atmış bir gemi gördüklerini zannediyorlardı. Buralarda uzun zamandır yaşayanlar için bu kır evi bir nirengi noktasıydı.

Ev kıyılarda inşa edilen yapılara pek çok sınırlama gelmeden kırk beş yıl önce yapılmıştı. O günlerde rüzgârın ve hava koşullarının burundan çok daha iyi olduğu, sokakların ve kamu hizmetleri ağının daha elverişli olduğu kıyı boyunca ucuz toprak bolluğu olması nedeniyle hiçbir zaman yakınlarında komşu bir ev olmadı. Kıyılar, daha sonra da arkadaki tepeler dolunca, California Kıyı Kurulu tarafından çıkarılan yönetmelik, burunlarda inşaat yapmayı imkânsız kıldı.

Evin Bobby'nin mülkiyetine geçmesinden uzun za-

DEAN KOONTZ

220

man önce, yönetmelikteki bir ana madde evin korunmasını sağladı. Bobby koca köpüklü dalgaların sesiyle gizlenen bu yerde ölmeye niyetk olduğunu söyler; ancak yeni bininci yıkn ilk yüzyıknın ortasını geçinceye kadar değil.

Burun boyunca asfalt ya da parke taşı döşek bir yol yoktur. Sadece iki yanında alçak kum tepeciklerinin ve yer yer uzun seyrek kıyı otlarının olduğu çakıl taşlı bir patika uzanır.

Körfezi kucaklayan burunlar, kıvrılarak yarımadasalar yapan doğal oluşumlardır. Bunlar sönmüş bir yanardağın kenar kalıntılarıdır. Körfezin kendisi de binlerce yıl-

lık med-cezirle gelen kum tabakalarının oluşturduğu volkanik bir kraterdir. Kuzey burnunun iç denize yakın kısmında doksan ilâ yüz yirmi metreye varan genişliği, burun kısmında kırk metreye iner.

Bobby'nin evine giderken yolun üçte ikisinden sonra bisikletimden inip geri kalan yolu yürüyerek gitmem gerekir. Taşlık yolun üzerinde rüzgârın yığdığı kumlar otuz santimden biraz az derinkte tepelikler yapar. Bunlar Bobby'nin dört tekerlekli cipine bir engel teşkil etmez ama pedal çevirmeyi güçleştirir.

Huzur dolu bu yürüyüş insana genellikle düşünme cesareti verir. Bu gece burun sakindi ama bu sessizlik insana aydaki kaya silsilesi kadar yabancı geliyordu ve beni izleyen birisi varmış hissine kapılarak durmadan dönüp arkama bakıyordum.

Çatısı sedir ağacından olan tek katlı kır evi, tik ağacından yapılmıştı. Hava koşullarının etkisiyle parlak gümüşü bir renk alan tahta, bir sevgilinin dokunuşunu kabul eden bir kadın bedeni gibi, ay ışığıyla okşanıyordu. Evin üç tarafını çeviren derin veranda, saklanan sandalyeler ve veranda sakıncağıyla döşenmişti. Çevrede hiç ağaç yoktu. Manzara yalnızca kum ve

201

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

yabani otlardan ibaretti. İnsan gözü zaten yakınlardaki görüntüyü katlanılmaz bulur, bin iki yüz metreden daha uzak görünen Ay ışığı Körfezi'nin titreşen ışıklarını, gökyüzünü ve denizi tercih ederdi.

Sinirlerimi yatıştırmak amacıyla zaman kazanmak için bisikletimi ön verandanın parmaklığına dayayıp evi geçerek burnun uç noktasına yürüdüm. Orada plaja yüksekliği on metre olan bir bayırın tepesinde OrsonTa durduk.

Kırılan dalgalar öylesine yavaştı ki, bir dalgayı yakalamak için bayağı uğraşmak gerekirdi. Ayrıca dalganın yüksekliği süresi uzun da değildi. Ay dördüncü haftasında olmasına karşın, hemen hemen med-cezirin en düşük olduğu zamandı. Kasabanın içinde suskunlaşan ama burada yeterince sertleşen kara rüzgârı yüzünden dalgalar birazcık da bulanıktı.

Denizden esip okyanusun yüzeyini pürüzsüzleştiren rüzgâr ise güzeldir. Dalgaların tepesinden serpintiler savuran rüzgar, dalga boyunu kırılmadan önce yüksek tutar ve aralarında çukurlar olmasına neden olur.

Bobby üe ben on bir yaşımdan beri sörf yapıyoruz: O gündüzleri, geceleri de birlikte. Sörfçülerin pek çoğu ayışığında, pek azı da ay battıktan sonra çarpışır dalgalarla ama Bobby ile ben en çok yıldızsız gecelerdeki fırtına dalgalarını severiz.

Sörf ırkçılarını kızduan birbirine yapışık sörf piçleriydik. Ama daha on dört yaşıma gelmeden biz de birer sörf nazisi derecesine ulaşmıştık. Bobby ksedden mezun olunca, ben de evdeki eğitimimle onun dengi dereceyi aldıktan sonra, olgun birer sörf ustası olmuştuk. Hobby şimdi sadece sörf ustası olmanın çok ötesinde; o şimdi bir dalga uzmanı. Dünyanın her tarafından insanlar

büyük dalgaların nerede olduğunu öğrenmek için ona başvururlar.

DEAN KOONTZ

223

Tanrım, geceleyin denizi ne çok severim. Sıvının emdiği karanlıkta bu siyah dalgaların içindeyken, kendimi dünyanın hiçbir yerinde bu kadar evimdeymişim gibi hissetmem. Okyanusta yükselen yegâne ışık, doku-nulduğunda ışık saçan ve tüm dalgayı keskin bir limon yeşili rengi gibi parlatan ama ışıltıları gözlerime dostça görünen planktonlardan gelir. Gece deniz saklanmamı gerektiren hiçbir şey içermez.

Ben kır evine yürüyünceye kadar Bobby açık duran sokak kapısının önüne çıkmıştı bile. Arkadaşığımız nedeniyle evindeki tüm ışıklar, ışık şiddetini ayarlayan restoya bağkydı; şu anda onları mum ışığı seviyesinde kısmıştı.

Buraya geldiğimi anlaması için bir ipucu vermemiştim ona. Ne Orson ne de ben hiç ses yapmamıştık. Bobby işte böyle anlar.

Bobby mart ayında bile çıplak ayakkydı ama şort ya da mayo yerine blucin giymişti. Gömleği Havai tipiydi- başka stik yoktu- ama üzerinde komik papağanlar ve cafcak palmiye yaprakları olan kısa koku gömleğinin altına sıfır yaka, kotondan, uzun koku bir T-shirt giyerek mevsime ödün vermişti.

Verandanın merdivenlerini çıkarken sörfçülerin el işareti olan 'shaka' yaptı; bunu yapmak, büyük ihtimalle

temek 'shaka' olan *Uzay Yolu*'ndaki işaretten daha kolaydır. Ortadaki dört parmak avuç içine kıvnkp baş parmak ve küçük parmak uzatılarak el yavaşça sallanır. 'Merhaba, ne haber, sörf harika,' gibi hepsi dostça olan pek çok anlama gekr. Sörfçü olmayan birisine, örneğın bir çete mensubu gibi, bunu yaparsan çekip vurabkirler insanı.

Güneşın batışından beri olan her şeyi ona anlatmaya can atıyordum ama onun hayata yaklaşımı kayıtsız-cadu. Biraz daha kayıtsız olsaydı ölü olacaktı zaten.

Dalgalara binmek dışında sükûnete değer verir. Sükûnet onun için en büyük hazinedir. Bobby Halloway'le arkadaş olacaksanız, hayata yaklaşımını kabul etmeyi öğrenmeniz gerekir. Plajdan yarım kilometre uzakta olan hiçbir şey onu endişelendirmek için yeterli değildir ve hiçbir olay ona kravat taktıracak kadar ciddi değildir. Sohbetlerde fazla konuşmayıp ağırdan alır. Dolaysız ifadelerdense, dolaylı ifadeleri yeğler.

"Beni birayla bir sula bakalım," dedim ona.

Bobby, "Corona mı, Heineken mı, Löwenbrau mu? diye sordu.

"Bana Corona."

Oturma odasına giderken, kuyruklu kişi de bu gece içecek mi?"

"O Heinie içer."

"Hafif mi sert mi?"

"Sert," dedim.

"Köpekler için zor bir gece olmalı."

"Hem de nasıl."

Kır evi büyük bir oturma odası, Bobby'nin bütün dünyadaki dalgaları izlediği bir ofis, bir yatak odası, mutfak ve bir banyodan oluşuyordu. Duvarlar koyu renkli, iyice cilalanmış tik ağacındandı. Pencereler büyük büyüktü. Yerler arduvazdan ve mobilya rahattı.

Dekoratif eşya ise -doğal dekorun dışında- Pia Klick'in yaptığı sekiz adet suluboya resimle sınırlıydı. Pia Klick, Bobby'nin hâlâ sevdiği kadındı. Ancak Bobby'yi bırakıp Oahu'nun kuzey kıyısındaki Waimea Bay'e zamanını geçirmeye gitti. Bobby de onunla gitmek istedi ama Pia 'Manevi sığınağım,' dediği Waimea'da yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu yerin güzellik ve ahenginin, gelecekteki yaşamına karar vermek için ihtiyacı olan huzuru ona vereceğini düşünüyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bobby

DEAN KOONTZ

225

de öyle. Pia bir iki aylığına gittiğini söylemişti. Bu neredeyse üç yıl önceydi. YVaimea'da dalgalar aşırı derecede derin sularda meydana gelir ve duvar gibi yüksektir. Pia bu dalgaların yan şeffaf yeşim taşı renginde olduğunu söylüyor. Günün birinde o kıyılarda yürümeyi ve dalgaların kırılma seslerini duymayı hayal ediyorum. Ayda bir kez Bobby Pia'ya ya da Pia ona

telefon eder. Bazen birkaç dakika, bazen saatlerce konuşurlar. Pia başka bir erkekle değü ve Bobby'i seviyor. Pia tanıdığım en iyi, nazik ve akıkkı insanlardan biri. Onun bunu niye yaptığını anlamıyorum. Bobby de anlamıyor. Günler uçup gidiyor. Bobby ise bekkyor. Bobby mutfakta buzdolabından bir şişe Corona akp bana uzattı.

Kapağını açıp bir yudum aldım. Tuzsuz, limonsuz, iddiasız.

Orson için bir Heineken açtı. "Yansı mı hepsi mi?"

"Bu çok önemk bir gece," dedim. Vereceğim uğursuz haberlere karşın, Bobby ülkesinin tropikal ritminde hayale dalıp gittim.

Şişeyi Orson için muhafaza ettiğı emaye kaseye boşalttı. Orson Weües'in *Yurttaş Kane* filmindeki çocuğun kızağına atıf yaparak kâsenin içine büyük harflerle 'RO-SEBUD' yazmıştı.

Köpek dostumun bir alkolik olmasına sebebiyet vermeye hiç niyetim yoktu. Her gün bira içmez. Çoğunlukla da bir şişeyi paylaşıyoruz. Yine de keyif akyor ve hoşlandığı bir şeyi ondan esirgeme niyetinde de değüdim. Heybetk vücudu göz önüne aknacık olursa, tek birayla sarhoş olmaz. Ne olursa olsun ona iki şişe verme cesaretini gösterecek olursam, o zaman da *parti hayvanı* tanımını ona göre olur.

Orson gürültüyle Heineken'i yalarken Bobby kendisi için bir Corona açtı ve buzdolabına dayandı.

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Ben de lavabonun yanındaki tezgâha dayandım. Masa ve sandalyeler vardı ama biz mutfakta böyle dayanmaktan hoşlanırsınız.

Birçok bakımdan birbirimize benzeriz. Aynı boy, hemen hemen aynı kilo ve aynı beden tipine sahibiz. Onun koyu kahverengi saçları ve mavimsi pırıltılar saçan kuzguni siyah gözleri olmasına karşın bizi kardeş zannederler.

Her ikimizin vücudunda da sörf tahtasından kaynaklanan bir sürü yumru var. Bobby buzdolabına dayanmış dururken, bir yandan da çıplak ayağının biriyle, dalgın dalgın ötekinin üzerindeki yumruyu oğuşturuyordu. Bunlar sörf tahtasının sürekli baskısıyla oluşan ılüğüm düğüm kalsiyum birikintileri; sörf tahtasının üzerinde yatar pozisyonda kürek çekme hareketi, ayakların ve ayak parmaklarının üzerinde bu oluşumlara neden olur. Bu yumrulardan dizlerimizde ve Bobby'nin alt kaburga kemiğinde de var.

Benim tenim Bobby gibi güneşten esmerleşmiş değil kuşkusuz. Bobby esmerleşmenin çok ötesinde. O en yüksek derecede kahverengi güneş tanrısı. Yaz aylarında iyi yağlanmış bir tost gibi. Bobby cilt kanseriyle dans i'diyor. Belki bir gün o davet ettiği, ben de reddettiğim aynı güneş yüzünden öleceğiz.

"Bugün inanılmaz güzel dalgalar vardı," dedi. "iki metre yüksekliğinde, mükemmel şekilli."

"Şimdi yavaşlamış gözüküyor."

"Evet, güneş batınıma doğru yumuşadı."

Biz biralarımızı çekerken Orson mutlu mutlu yalanıyordu.

"Evet," dedi Bobby, "babam öldü."

Başımı salladım. Sasha onu aramış olmalıydı.

"İyi," dedi.

"Evet."

DEAN KOONTZ

228

Bobby gaddar ya da duygusuz değildi. Babamın acılarının sona ermesinin iyi olduğunu söylemek istiyordu. Biz aramızda, birkaç sözcükle çok şey söyleriz. İnsanların bizi kardeş sanması yalnızca kilomuzun, boyumuzun ve beden tipimizin aynı olmasından dolayıdır. "Hastaneye zamanında varman çok iyi olmuş." "Ya evet."

Bunları nasıl hatırettiğimi sormadı. Bikiyordu.

"Hastaneden sonra," dedi, "bir şova çıkıp birkaç zenci şarkısı söyledin herhalde."

Kurumlu elimi kurumlu yüzüme sürdüm. "Birisi Angela Ferrymani öldürüp suçu örtbas etmek için evi ateşe verdi."

"O birisi kim?"

"Keşke buseydim. Aynı kişiler babamın bedenini de çaldılar."

Bobby birasını içiyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

Bir serseriye öldürüp babamın bedeniyle değiş tokuş yaptılar. Bunları bilmek istemiyor olabikrinsin."

Kısa bir an, merakın çekimiyle bilmemenin bügeği-ni tarttı. "Eğer akıllıca gözüken oysa, ben daima duyduğumu unutabikrim."

Orson geçirdi. Bira gaz yapmıştı.

Köpek kuyruğunu saüayıp yalvararak baktığında Bobby, "Artık sana yok, kılık surat," dedi.

"Benim karnım aç," dedim.

"Çok da kirlisin. Bir duş akp benimkilerden bir şeyler giyin. Sonra fırına birlikte birkaç taco atarız."

"Yüzerek temizlensem diye düşünüyordum."

"Dışarısı çok soğuk."

"Bana on derece falan gibi geldi."

"Ben suyun sıcakğından söz ediyorum. İnan bana su çok soğuk. Duş daha iyi."

207

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Orson'un da temizlenmeye ihtiyacı var."

"Duşa seninle birlikte sok. Sürüyle havlu var."

"Ne iyi bir kardeşsin sen," dedim.

"Ya, ben çok iyi bir Hristiyanımdır. Bundan sonra dalgalara binmeyip artık üzerlerinde yürüyeceğim."

Bobby ülkesindeki birkaç dakikadan sonra rahatlamış ve yavaş yavaş vereceğim habere girme arzusu duymaya başlamıştım. Bobby sevgili bir dostun çok ötesindeydi. O bir yatıştırıcıydı.

Birdenbire buzdolabından uzaklaşarak başını kaldırıp dinlemeye başladı.

"Bir şey mi var?" diye sordum.

"Birisi var."

Ben giderek azalan rüzgârın sesinden başka bir şey duymamıştım. Pencere kapalı olduğundan ve dalga çok yavaş olduğundan denizin sesini bile duyamıyordum. Ancak Orson da tetikteydi.

Misafirin kim olduğunu görmek için mutfaktan dışarıya yöneldi ve "Kardeşim," dedim ve ona Glock'u sundum. Önce tabancaya, sonra bana baktı kuşkuyla. "Sen rahatına bak," dedi.

"Şu serseri. Onun gözlerini çıkardılar." "Neden?"

Omzumu çektim. "Neden..."

Bobby bir an ne söyleyeceğimi düşündü. Sonra blucininin cebinden bir anahtar alıp daha önce kilitlendiğini hiç görmediğim bir dolabı açtı. Daracık dolaptan kabzası tabanca gibi bir pompalı tüfek aldı.

"Bu yeni bir şey," dedim.

"Yalnızca korkutmak için."

Bobby ülkesinde alışlagelen bir hayat tarzı değildi bu.

"Sen rahatına bak," a karşı duramadım.

Bobby'yi OrsonTa birlikte karşıdaki oturma odasına,

DEAN KOONTZ

205

sonra da ön verandaya kadar izledik. Denizden esen rüzgâr hafifçe yosun kokusu getiriyordu.

Kır evi kuzeye bakıyordu. Körfezde hiç tekne görünmüyordu. Ya da en azından ışıklan yoktu. Doğuda kıyı boyunca ve tepelerde kasabanın ışıklan göz kırptıyordu.

Evin yakınındaki burnun en sonundaki alçak kum tepecikleri ve otlar ayışıyla buğulu buğulu parkyordu. Görünürde kimseler yoktu.

Orson üst basamağa doğru gitti. Başı yukarıda ve Ueriye doğru uzanarak havayı koklayıp yosundan daha üginç bir koku yakalamak için orada kımıldamadan durdu.

Bobby belki de altıncı hissine güvendiğinden kendi kuşkusunu teyit etmek için köpeğe bakmadı büe.

Bobby çıplak ayakla merdivenleri inip plaja inen dik eğimden aşağı bakmak için kum tepeciklerini geçti. Biri- si saklandığı yerden evi gözetlemek için o bayırın altın- da yatıyor olabüirdi.

Bobby setin üstünde buruna doğru bayın ve aşağıdaki plajı araştırarak yürümeye başladı. Her birkaç adımda bir evle kendisi arasında kalan bölgeyi araştırmak için dönüp geriye bakıyordu. Tüfek iki eknin arasında hazır vaziyette duruyordu. Araştırmayı askeri sistemle yapıyordu.

Akşkın gözüktüğü bu hareketi bir kereden fazla yaptığı aşikârdı. Birisi tarafından tacize uğradığından ya da davetsiz bir misafir tarafından rahatsız edildiğinden bana bahsetmemiştı. Genellikle eğer ciddi bir sorunu varsa bunu benimle paylaşırdı.

Bobby'nin sakladığı sır neydi, merak ediyordum.

19

Merdivenlerden uzaklaşıp burnunu verandanın doğu ucundaki bir çift direğin arasına sokan Orson Bobby'e

doğru değil, batı yönüne, geriye kasabaya doğru bakıyordu. Boğazından derin derin hırıltılar çıkıyor-
Onun baktığı yönü takip ettim. Şu anda karmakarışık bulut parçalarıyla yüzü kapanmayan dolunayda bile hiç kimseyi göremiyordum.

Motorun homurtusu ve köpeğin alçaktan hırlaması kesintisiz bir biçimde sürüyordu.

Batı tarafta Bobby burnun ucuna ulaşmıştı. Hâlâ selin üzerinde yürüyordu. Onu görebilsem de, gökyüzünün ve denizin süssüz dekorunda gri bir gölgeden biraz daha iyi seçilebiliyordu.

Ben başka yöne bakarken, birisi Bobby'nin bağırmasına bile fırsat bırakmadan birdenbire vahşice saldırırlı, ben de anlayamazdım. Burnu dolaşarak güney kıyı boyunca yürüyen ve eve yaklaşmaya başlayan silik şekil başkası olamazdı.

Hırlayıp duran köpeğe, "Beni korkutuyorsun," de-
Gözlerimi zorlasam da, Orson'un bakışlarının sabit-

Hiçbirşeyden Korkma F-232

DEAN KOONTZ

232

leştığı doğu tarafında bir tehlike ya da birinin varlığını hâlâ seçemiyordum. Tek hareket, seyrek uzun otlann kımıldanmasından ibaretti. Gittikçe azalan rüzgâr, basınçla yoğunlaşmış kumlan uçuracak kadar sert değildi. Bir av peşindeymiş gibi, Orson hırlamayı ve ayakla-nnı veranda merdivenlerine vurmayı bıraktı. Onun yerine

merdivenlerden sola doğru sadece birkaç metre koştu, bacağına kaldınıp mesanesini boşalttı.

Verandaya döndüğünde böğürlerinden gözle görülür bir ürperti geçti. Tekrar doğru tarafa bakarken yeniden hırlamaya başlamadı ama onun yerine sinirk sinirî sızlandı.

Ondaki bu değişildik beni öfkeyle havlamaya başlamasından daha fazla tedirgin etti.

Yan yan evin batı köşesine doğru giderken kumlu ön bahçeyi gözetlemeye çalışıyor ama aynı zamanda Bobby'i gözden kaçırmamak istiyordum.; **tabu** eğer uzakta görünürdeki gölge oysa. Az sonra hâlâ güney sette yürüyor olmasına karşın evin arkasında gözden kayboldu.

Orson'un sızlanmayı kesmiş olduğunu fark ettiğimde, dönüp bakınca gitmiş olduğunu anladım.

Orson'un böyle sessizce fırlayıp gitmiş olması olağandışı olsa bile, karankta av peşine düşmüş olmak diye aklımdan geçirdim. Gelmiş olduğum yoldan, verandanın karşı tarafına, merdivenlere doğru endişeyle geri dönerken dışanda kum tepeliklerinin arasında hiçbir yerde köpeği göremedim.

Sonra bezmiş durumda bakınırken onu açık duran ön kapıdan gördüm. Orson oturma odasına geri dönmüş, eşiğin hemen iç tarafında duruyordu. Kulakları kafatasına yapışmış dümdüz olmuştu. Başı eğikti. Elektrik şokuna girmiş gibi boynundaki tüyler diken diken

olmuştu. Ne hırlıyor ne de sızlanıyordu ama böğürlerinden ürperti geçiyordu.

Orson pek çok şeydi ama ödle ve aptal değildi. Onu odaya geri döndüren her neyse, korkusuna değiyor olmalıydı.

"Sorun ne dostum?"

Kısacık bir bakışla bile beni bilgilendirmekten kaçınan köpek, verandanın ötesindeki kıraç topraklara kafasını takmaya devam etti. Siyah dudaklarını dişlerinden geriye çekmiş olsa bile, hiç hırlamıyordu artık. İçinde bir saldırganlık maksadı barındırmadığı açıktı Orson'un; açtaki dişleri aşırı nahoş bir durumun ifadesiydi.

Geceyi taramak için dönünce gözümün ucuna bir hareket takıldı: Sırtını kamburlaştırmış halde koşan, evin doğusundan batısına geçen ve plaja inen bayırın tepesini gösteren kum tepeciklerinin arasında çevik uzun adımlarla ilerleyen, benden aşağı yukarı on metre kadar uzakta bir adamın belli belirsiz görüntüsüydü.

Birden dönüp Glock'u kaldırdım. Koşan adam ya toprağın altına girmişti ya da hayalet olmuştu.

Kısacası onun Pinn olup olmadığını merak ediyordum. Hayır. Orson, Jesse Pinn ya da onun gibi herhangi bir adamdan böylesine korkmazdı.

Verandayı geçip üç tahta basamaktan inerek çevredeki kum tepeciklerine daha yakından bakmak için kumluk bahçede durdum. Uzun otların serpintileri rüzgârla çevreye yayılıyordu. Kıyı ışıkları körfezin sularında titreyordu. Kimildayan hiçbir şey yoktu.

Mumyalanmış bir firavunun kurumuş beyaz yüzünden çözülen bez bandajlar gibi, dar uzun bir bulut ayın çenesinden sıyrılıyordu.

Belki de koşan adam bir bulut gölgesiydi. Belki. Ancak öyle olduğunu düşünmüyordum.

Evin açık kapısına dönüp bir göz attım. Orson eşik-

DEAN KOONTZ

212

ten çekilmiş, ön odaya girmişti. İlk kez geceyi evde geçilmiyordu.

Ben de kendimi evimde hissetmiyordum.

Yıldızlar. Ay. Kum. Otlar. Ancak gözetleniyorum duygusu.

Plaja inen bayırdan ya da kum tepeciklerinin arasın daki çukurlardan, ot perdesinin içinden birisi beni gö-

zetliyordu. Bir bakışın ağırlığı olabilirdi. Bu bir dizi dalga gibi üzerime geriüyordu.

Tüyleri diken diken olan sadece köpek değildi artık.

Ölümcul uzunlukta bir zaman yok olan Bobby için tam endişelenmeye başlarken kır evinin doğu ucunda gözüktü. Çıplak ayakları kumlara bata çıka yaklaşırken bana hiç bakmıyordu ama bakışları o kum tepeciğinden ötekine, durmaksızın dolaşıp duruyordu.

"Orson'un korkudan tüyleri diken diken oldu," de dim.

"İnanmıyorum," dedi Bobby.

"Tamamen diken dikendi. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Bu köpek safi cesarettir."

"Eğer öyleyse," dedi Bobby, "ona kusur bulmam. Benim de tüylerim diken diken."

"Dışarıda birisi dolaşıyor."

"Birden fazlası."

"Kim?"

Bobby cevap vermedi. Tüfeğin kabzasını ekne göflj ayarladı ve çevreyi incelerken onu hazır durumda tutmaya devam etti.

"Daha önce de geldiler," diye tahmin yürüttüm.

"Evet."

"Niye? Ne istiyorlar?" "Bilmiyorum."

"Kim onlar?" diye bir kez daha sordum. Daha önce olduğu gibi yine cevap vermedi.

"Bobby," diye bastırdım.

Birkaç yüz metre yüksekliğinde büyük renksiz bir kütle, okyanusun üzerinde, batıya doğru karanlığı gitlikçe artan bir şekilde yırtıyordu: Ayışığının gümüşü beyazlığında ortaya çıkan deniz sisi, ta kuzeye ve güneye uzanıyordu. Karaya gelsin ya da kıynın açıklarında asılı kalsın, sis sessizliğe zorluyordu. Pelikan biçimli sessiz kanatlarıyla yarımadanın üzerinde alçaktan uçuyor ve körfezin karanlık sularında kayboluyordu. Geriye kalan rüzgâr da bitince uzun otlar boyunlarını büküp sessizleştiler. Körfez kıyılarında daha yavaş kırılan dalgaların sesleri, bir ninniden de az olduğu halde daha iyi duyabiliyordum.

Burnun ta ucundan bir deniz kuşunun çağrısı kadar uğursuz bir çığlık gecenin sessizliğine oyuldu. Onunla aynı derecede keskin ve tüyler ürpertici bir cevap çığlığı evin yakınlarındaki kum tepeliklerinden yükseldi.

Kızılderililer'in kendilerine yurt arayan beyazların, çember biçiminde duran arabalarına saldırmadan önce, hareket koordinasyonunu sağlamak için kuş taklidi yaparak gecenin içinden birbirlerine çağrı yaptıkları şu eski Western filmlerini bana hatırlattı.

Bobby yakındaki bir kum yığnına ateş etti. Beni o kadar çok şaşırttı ki, kalbim yerinden oynadı.

Merminin sesi körfezde yankılanıp geri geldiğinde ve son yankılar da batıdaki kocaman sis yastıkta emilip bittiğinde, "Neden yaptın bunu?" diye sordum.

Bobby bana hemen cevap vermek yerine tüfeğe bir mermi daha sürüp geceyi dinledi.

Pinn'in Peder Tom Elliot'a verdiği gözdağını noktalamak için kilisenin bodrumundaki tavana ettiği ateşi hatırladım.

Sonunda deniz kuşu çığlığına benzer sesler kesilince Bobby kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Olasılıkla

DEAN KOONTZ

236

215

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

bu gerekli değil, ama arada bir onlara bir mermiyle hatırlatma yapmanın zarar da yok."

"Kim? Kime ikazda bulunuyorsun?"

Onun geçmişte esrarengiz olduğunu bikiirdim ama bu kadar bilmece olduğunu bümezdim.

Kum tepecikleri Bobby'nin dikkatini çekmeye devam ediyordu; onun yanında durduğumu unutmuşçası-na bana bakmadan önce bir süre daha geçti. "Hadi içeri girekm. Suratmdaki şu kötü Denzel Washington maske-sini sü de fırına beraberce birkaç can yakıcı tako atalım." Onu bu konuda daha fazla zorlamaktan daha iyiydi. Ya benim merakımı alevlendirmek ya da tekinsizliği ko-nusundaki değerli şöhretini büyütme için esrarengiz davranıyordu. Yahut da bu sun benden saklaması için iyi bir nedeni vardı. Hangisi olursa olsun, dalgalar ara-sında oluşan büyük çukurda sörf tahtasının üzerinde delicesine duruyormuş gibi, yaklaşılmazlığı olan özel Bobby mekânmdaydı.

Onu eve doğru arkasından izlerken hâlâ gözetlendi-ğimin farkındaydım. Büünmeyen gözetleyicinin dikkati, dalgasız plajda izler bırakan yengeç gibi, ensemde iğne-lenmeler yapıyordu. Ön kapıyı kapamadan önce bir kez daha geceyi taradım ama bizim konuklar sakk kalmaya devam ettiler.

Banyo büyük ve konforluydu: Tezgâh üstleriyle aynı sade siyah granit zemin, tik ağacından güzel dolaplar ve bizoterik aynalar. Köpek yıkanmasını ideal hale getiren kocaman duş kabinine dört kişi rahatlıkla sığabüirdi.

Corky Colkns -Bobby'nin güzel evini o doğmadan uzun zaman önce inşa eden kişi- gösterişçi bir adam ol-mamasına karşın, konfora ve hoşluğa önem vermişti.

Örneğin, duşun tam karşı köşesine düşen mermer döşeli dört kişilik jakuzi gibi. Belki Corky -değiştirmeden önce

ismi Toshiro Tagawa idi- plajdaki üç kızla bir sefahat âlemi hayal etmişti ya da belki sadece baştan aşağı iyice temizlenmeyi seviyordu.

Genç bir adamken -1941'de genç bir dâhi olarak hukuk okulundan mezun olduğunda sadece yirmi bir yaşındaymış- Toshiro, Manzanar'da kalmış, ikinci Dünya Savaşı boyunca hapis kaldığı Sadık Japon

Amerikalıların kaldığı kamp olan Manzanar'da aşağılanmış, öfke duyduğu için bir eylemci olmuş ve kendini baskı görenler için adaleti sağlamaya adanmış. Beş yıl sonra, adalet eşitliğinin imkânsızlığını anlayarak inancını yitirmiş. Ayrıca baskı görenlerinin çoğunun bir şans verildiğinde, kendi hakları konusunda ateşli birer baskıcı olabileceği inancı-İ na varmış.

Hukukta kişilik hakları alanına girmiş. Başarı eğrisi, Güney Pasifik tayfunlarının yıkamadığı büyük bir abide gibi dik olduğu için, insan hakları konusunda San Francisco civarındaki en başardı avukat olmuş.

Dört yılda bankada ciddi ölçüde parası birikince avukatlık mesleğini bırakmış. 1956'da otuz altı yaşındayken Ayışığı Körfezi'nin güney burnundaki bu evi yapmış. Hayli masraf yaparak toprak altından elektrik ve su getirip telefon hatları çektirmiş. Alaycılığının acılığa dönüşmesine engel olan keskin mizah anlayışıyla Toshiro Tawaga, bu kır evine taşındığı gün, adını yasal olarak değiştirip Corky Collins adını almış. Ondan sonraki hayatının geri kalan her gününü plaja ve okyanusa adanmış.

Kaburga kemiklerinin dibindeki, dizkapağının altındaki, ayak parmaklarının üzerlerindeki yumrular büyümüştü. Corky sörf yaparken dalgaların engellenmemiş gürültüsünü duyma arzusu nedeniyle hiçbir zaman ku

DEAN K00NTZ

216

lak tıkaçı kullanmıyordu, böylece kulaklarında exostosis oldu; soğuk su içine girdiğinde içkulağa giden kanal büzüşür ve sürekli bir tahriş nedeniyle iyi huylu bir kemik tümörü kanalı daraltır. Elli yaşına gelinceye kadar Corky'nin zaman zaman sol kulağı duymuyordu. Fırtınalı, büyük dalgak mevsimlerden sonra her sörfçü 'musluk burun' tecrübesi yaşar. Bu kabakk genellikle incecik bir bikini giyen insafsızca güzel bir kızla konuşurken olur. Yirmi yıkık kahramanca bir zorlamadan ve bunu izleyen Niyagara gibi bir burundan sonra Corky'nin sinüslerinde exostosis oluştu. Baş ağrılarını hafifletmek ve sinüslerdeki ifrazatın uygun şeküde akmasını sağlamak için amekyat olması gerekiyordu. Bu operasyonun her yıl dönümünde, 'Uygun Akış Parti' si verir oldu. Sonra da tuzlu suyla yakıcı güneşe yıkarca maruz kaldığından sörfçü göz hastakğı olan pterygium'a yakalandı ve görme gücü giderek azaldı. Dokuz yıl önce öldüğünde, böylece göz amekyatı zahmetinden de kurtulmuştu. Ölümü deri kanseri ya da köpekbakğı yüzünden değil, Koca Ana'nin kendisinden, okyanustan olmuştu. Corky o sırada atmış sekiz yaşında olduğu halde, çoğu sörfçünün denemeye cesaret

edemeyeceyi altı metrekk su aygırı uzunluğuna varan dalgaların gök gürlemesi gibi patladığı fırtınalı denize çıkmış. Tanıkların anlattığına göre, Corky zirvedeki o anı tüketinceye ve kırılan bir dalga tarafından suyun altında tutuluncaya dek, yuhalayarak eğlenen, neşeyle şarkı söyleyen, nerdeyse uçan tek kişikk bir grup olmuş. Karşı konulması imkânsız binlerce tonluk ağırkkı olabüen devasa dalgaların altında güçlü bir yüzücü bile yarım dakika ya da daha uzun kalmak zorunda kalabir. Daha da kötüsü Corky yankş bir anda suyun yüzüne çıkınca, iki dalganın oluşturduğu çukurda kalarak boğulmuş.

217

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Cakfornia'nın bir ucundan öbürüne sörfçüler, Corky Colkns'in mükemmel bir hayat sürüp mükemmel bir Ölümle hayatının son bulduğu fikrini paylaştılar. Kulaktaki exostosis, sinüslerdeki exostosis, her iki gözdeki pterygium, Corky'nin umurunda büe değildi. Bunların hepsi de can sıkıntısından ya da kalp hastakğından, bir ıll iste bütün hayat harcanarak hak edilmiş olan yüklü far emekklik çekinden daha iyiydi. Hayat sörfütü, ölüm KJrftü, doğanın gücü engin ve kucaklayıcıydı. Çoğu kişi İçin çok fazla dert kaynağı olan dünyadan, Corky'nin gıpta edilecek kadar tatlı bir geçiş yaptığı fikrinde kalpler birleşti. Kır evi Bobby'e miras kaldı.

Bu gekşme Bobby'i şaşırttı. Her ikimiz de bisikletle-
rimizin üzerine attığımız sörf tahtalarıyla burda ilk ma-
ceramızı yaşadığımız on bir yaşıımızdan bu yana l
'orky'yi tanıyorduk. Kırılan dalgaları yenmeye can atan
Ve tecrübeye karşı aç kurt gibi olan her sörf
meraklısının kılavuzuydu. Burun kendisinin gibi
hareket etmezdi ama herkes de, Santa Barbara'dan Santa
Cruz'a kadar bütün plajların sahibi gerçekten oymuş
gibi ona saygı gösterirdi. Başkalarının zararına olarak iyi
bir dalgayı berbat edenlere katlanamazdı ve sadece
keyfi davranan sörfçüleri hor görürdü. Fakat denize âşık
ve ritmiyle senkronize yaşayan herkes için bir üham
kaynağı ve bir dost olmuştı. Corky'nin bir alay dostu ve
hayranı vardı. Bunların bazdan onu otuz yddan uzun
bir süredir tanırlardı. Bu nedenle de, dünyevi varkğmı,
neden sa-Bece sekiz yıldır tanıdığı Bobby'ye miras
bırakmış oldu-r.ıma hepimiz şaşırdık.

Miras hükümlerini icra eden avukat açıklama olarak,
Corky'nin özlü bir şaheser olan mektubunu sundu
Bobby'ye:

DEAN KOONTZ

21S

219

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Bobby,

Pek çok kişinin önemk bulduğu şeylere sen önem
vermiyorsun. Bilgekk budur.

Önemine inandığın şeye ruhunu, kalbini ve aklını
vermeye hazır ol. Erdem budur.

Bize ait sadece deniz, sevgi ve zaman var. Tanrı sana denizi bağışladı. Sevgiyi daima kendi eylemlerinle bulursun. Ben de sana zamanı bağışkyorum.

Corky kendisinin otuz yedi yaşına kadar öğrenmemiş olduğu hakikatlerle ilgili Tanrı vergisi idraka sahip kişiyi, Bobby'de çocukluğundan beri görmüştü. Bu idraka saygı göstermeyi ve bunun gekşmesini teşvik etmeyi arzu etmişti. Tanrı bunun için rahmetini esirgemesin ondan.

Ashdon Koleji'ndeki birinci yık izleyen yaz, ev ve mütevazı bir miktar nakit para Bobby'ye miras kakınca okulu buaktı. Böyle bir şey yapması annesiyle babasının cinlerini tepesine çıkardı. Onların kızgınlığını bir omuz silkmesiyle geçiştirebildi, çünkü plaj, deniz ve gelecek onundu.

Üstelik de ailesi hayatları boyunca şuna buna hep öfke duymuştu. Annesi ve babası sahip oldukları yerel gazetenin aynı zamanda editörüydüler. Kendilerini hal ki aydınlatmanın yorulmaz savaşçıları sanırlardı. Bu da çoğu vatandaşın doğru şeyleri yapamayacak kadar bencil olduğunu ya da kendileri için neyin iyi olduğunu bilemeyecek kadar aptal olduğunu düşünmeleri anlamına gekyordu. 'Çağımızın büyük sorunu' için tutkularını Bobby'nin paylaşmasını bekledÜer. Ancak Bobby, ailesinin çığırtkanca üan ettiği ideakzminden kaçmak istedi; ve kötü bir şekilde gizlenmiş kıskançkktan, kinden ve bunların bir parçası olan bencükkten de. Bobby'nin tüm istediği barıştı. Aüesi de tüm gezegenin her köşesi için

barış istiyordu ama bunu kendi evlerinin dört duvarı itinde sağlama yetenekleri bile yoktu.

Şu anda onun geçim kaynağı olan işinin temelini atmasını sağlayan Corky'nin miras bıraktığı nakit nüve ve evle Bobby barışa kavuştu.

Her saatin akrep ve yelkovanı, bizleri parça parça kırpan bir makastır. Zaman o kadar değerlidir ki satın .ılmamaz. Corky'nin Bobby'ye bağışladığı sadece zaman değil, aynı zamanda da gerçekte saatsiz yaşama, saatin kırkında olmama şansı. Böyle insanın öfkeyle kırpılmasındansa, zaman daha bir incelikle geçiyor gibi geliyor insana.

Benim annemle babam da bana aynı şeyi vermeye (.alıştılar. Gerçi XP'm yüzünden saatin tik-taklarını ara sıra duyuyorum. Belki Bobby de bunu ara sıra duyuyordur. Belki de hiçbirimiz için saat bilincinden tamamen kaçmanın yolu hiç yoktur.

Aslında Orson'un umutsuzluk gecesinde, kederle yıldızlara bakıp onu rahatlama çabalarımı tümüyle reddettiği o mahut gecede, onun da kendi uçan zamanının farkındalığı buna sebep olmuştu belki de. Hayvanların basit akıllarının ölümlülük kavramını algılama kapasitesinin olmadığı bize anlatılır. Yine de her hayvanın bir yaşama içgüdüğü vardır ve tehlikeyi tanır. Bilim adamları ve filozoflar ne söylerlerse söylesinler eğer hayvanlar yaşamaya çabalıyorlarsa ölümü de anlarlar.

Bu bir Yeni Dalga duygusallığı değil. Bu sadece bir

Artık Bobby'nin duşunun altındaydık. Üzerindeki kurumu ovalarken Orson'un titremesi devam ediyordu. Su ılıktı. Bu titremenin banyoyla bir ilgisi yoktu. Köpeği bir sürü havluyla kurulayıp Pia Klick'in bıraktığı saç kurutma makinesiyle tüylerini kabartıncaya kadar sarsılması devam etti. Ben Bobby'nin blucinini ve

Uzun kollu mavi koton T-shirtini giyindiğim sırada Orson, gece karanlığında dışarıda olan her kimse, kuşkulandırmış gibi birkaç kez buğulu cama baktı ama güveni yeniden geri gelmişe benziyordu.

Kağıt havlularla deri ceketimi ve kasketimi sildim. Hâlâ duman kokuyorlardı. Kasket ceketten daha da fazla kokuyordu.

Şapkanın siperliği üzerindeki Gizem Treni sözcüklerinin zayıf ışıktaki zar zor okuyabiliyordum. Nakışla işlenmiş harfleri, Fort Wyvern'in daha da garip olan terk edilmiş mntıkalarından birinde kasketi bulduğum yeri harırlayarak baş parmağımın ucuyla ovuşturdum.

Wyvern'in bir buçuk yıldır kapalı olduğunu söylediğinde karşılık olarak Angela'nın verdiği cevap aklıma geldi: *Bazı şeyler ölmez, ülemez. Bizler onların ölmesini ne kadar arzu edersek edelim.*

Angela'nın evinin banyosuyla ilgili zihnimde başka bir geriye dönüş daha oldu: Onun ölü gözlerindeki ür-küntü ve ağzındaki 'O' biçiminde sessiz şaşkınlığın zihnimde kalan izlenimi. Yine onun bedensel koşullarıyla ilgili önemli ayrıntıları kaçırdığım kanısı hakim oldu. Daha önce olduğu gibi, onun kanlı yüzünü daha canlı olarak hatırlamaya çalıştığımda, zihnimde netleşmiyor asine silikleşiyordu.

Onu bertlat ediyorsuz, Chris...şimdiye kadar olandan daha da büyüklük...zaten hiçbir çare yok...yapılan şeyi gözümlemek içti.

.....

Tavuk parçacıkları, marul, peynir ve salsa ile doldurmuş takolar çok lezzetliydi. Lavaboya dayanmak yerine yemek için mutfak masasına oturduk ve yemeği bir-ayla götürdük.

Sasha daha önce beslemiş olmasına karşın Orson biraz tavuk için yalvardı ama beni bir Heineken daha vermek için kandıramadı.

Bobby radyoyu açtı ve şu anda yayınlanmakta olan Sasha'nın programına ayarladı. Gece yarısı olmuştu. Benden söz etmedi ya da şarkıyı ithaf ederek takdim etmedi ama Chris Isaak'ın 'Heart Shaped World' şarkısını çaldı. Çünkü bu benim en sevdiğim şarkılardan biriydi.

Akşamki olaylara tam anlamıyla yoğunlaşarak Bobby'ye hastane garajındaki olayı, Kirk'ün krematoryumundaki sahneyi ve cenaze evinin arkasındaki tepelerde beni izleyen, yüzü olmayan adamlardan oluşan takımı anlattım.

Bütün bunların başından sonuna kadar Bobby sadece, "Tabasko ister misin?" diye sordu.

"Ne?"

"Biberli salça sosu."

"Hayır," dedim. "Böyle de yeterince acı."

Buzdolabından bir şişe Tabasko sosu aldı ve yarısı yenilmiş ilk takonun içine serpti.

O anda Sasha, Chris Isaak'ın 'Two Hearts' ını çalıyordu.

Dışarıdan birisi bizi seyrediyor mu merakıyla gözüm tekrar tekrar masanın yanındaki pencereye takılıyordu. Başlangıçta Bobby'nin benim düşüncemi paylaştığını düşünmüyordum ama sonra fark ettim ki o da ara sıra ama kayıtsız görünerek dışarıdaki karanlığa dikkatle bakıp duruyordu.

"Storu indirsene," diye teklifte bulundum.

"Hayır. Aldırış ettiğimi düşünebilirler."

İkimiz de korkmuyor gibi davranıyorduk.

"Kimdir bunlar?"

Bobby sessizliğini koruyordu ama ben onu bekleme-

DEAN KOONTZ

245

ye devam ediyordum. Sonunda konuştu: "Emin değikni ki."

Bu samimi bir cevap değildi ama ben yumuşadım.

Hikâyeme devam ederken, Bobby'nin beni aşağılama riskini göze alamadığım için kanakn içinde ve tepelerde bana kılavuzluk eden kediden bahsetmedim. Ancak

kafatası koleksiyonunu tarif ettim. Komiser Stevenson'un küpek dazlak adamla konuşmasını ve yatağımın üzerinde bulduğum tabancayı anlattım.

"Kız gibi silah," dedi, Glock'a hayran hayran bakarak.

"Babam laser ışıklı olanını seçmiş.

"Mükemmel."

Bir kaya kadar kendine hakim Bobby bazen o kadar sakin dururdu ki, gerçekten beni dinliyor mu diye meraklamırdım. Çocukken ara sıra böyle olurdu. Ancak büyüdükçe bu gizemk sükûnet ona daha fazla yerleşti.

Garip bir maceranın şaşırtıcı haberlerini getiriyorum" ona. O ise sanki basketbol skorlarını dinliyormuş gibisinden bir tepki veriyordu.

Pencerenin ötesindeki karankğa bir göz attığımda dışarıdaki birinin silahının hedefi miyim, diye merak ettim. Sonra eğer bizi vurmaya niyetli olsaydı, kum tepciklerinin arasındayken öldürürdü zaten diye düşündüm.

Angela Ferrymanın evinde olan her şeyi Bobby'ye anlattım.

Bobby yüzünü buruşturdu. "Kayısı konyağı." "Ben çok içmedim."

İki kadeh o boktan içince foklarla konuşmaya başlarsın," dedi, kusma için sörfçülerin kullandığı argoyla.

Peder Tom'a dehşet salan Jesse Pinn'i anlatmıca kadar her birimiz üçer takonun altından girip üstünden çıkmıştık. Bobby bir çift tako daha yapıp masaya getirdi. Sasha, 'Graduation Day'i çakyordu o şuada.

"Bildiğimiz Chris Isaak programı işte," dedi Bobby.

"Sasha benim için çalışıyor."

"Evet ya, radyo istasyonunda Chris Isaak'ın Sasha'nın kafasına bir tabanca dayadığını hesaplayamamıştım doğrusu."

Ne o, ne de ben son takoyu da bitirinceye kadar konuşmadık.

Sonunda Bobby bir soru sordu. Bilmek istediği tek şey, Angela'nın söylemiş olduğu bir şeydi: "Angela sana, 'hem bir maymun, hem de değildi,' mi dedi?"

"Hatırladığım kadarıyla onun sözcükleri tam olarak... Maymuna benziyordu. Evet o bir maymundu. Hem öyleydi, hem değildi. Zaten sorun olan da bu."

"Ağzını sana tamamiyle kapatmışa benziyor."

"Korku ve ıstırap, büyük bir korku içindeydi ama manyaklaşmış değildi. Birisi onu çenesini kapatmak için öldürdü üstelik. Söylediği şeylerin bir anlamı olmalıydı."

Başını salladı ve biraz bira içti.

O kadar uzun süre suskun kaldı ki sonunda ben, "Peki buna ne diyorsun şimdi?" diye sordum.

"Bana mı soruyorsun?"

"Köpekle konuşmuyordum," dedim.

"Geç bunu," dedi.

"Efendim?"

"Bunu unut, hayatına devam et."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum," diye kabullendim.

"Öyleyse bana niye sordun?"

"Bobby, annemin ölümü belki bir kaza değildi."

"Belkinin epey ötesinde gibi geliyor bana."

"Belki de babamın kanserden öte bir şeydi."

"Sen de şimdi intikam için iz süreceksin öyle mi?"

"Bu kişiler cinayet suçundan paçayı sıyıramazlar."

DEAN KOONTZ

224

"Elbette sıyırabilirler. Cinayet işleyenler her zaman paçayı sıyırabilirler.

"İyi ama sıyırmamaları gerekir."

"Ben sıyırmaklar demedim ki. Sadece sıyıırıyorLu dedim."

"Büyorsun Bobby, hayat sörf, seks, yemek ve **bira** dan ibaret değildir."

"Ben öyle olduğunu hiç söylemedim ki. Sadece öyle olmak dedim."

"Eh," dedim pencerenin ötesindeki karankđı inceleyerek, "Ben korkudan ölmüyorum."

Bobby içini çekti ve iskemlede arkasına yaslandı "Dalga yakalamak için bekkyorsun ve şartlar cesaret isli yor. Kıyıya gerçekten devasa dalgalar vuruyor, yani allı metrekk dalga serisi ve senin sınırlarını zorluyor ama onlarla baş edebüecek ölçüde sınırlarını esnetebileceğın! bikyorsun. Buna karşın yine de tüm o dalgalar dizisi boyunca suyun yüzünde şamandra misak oturup dalga-ya çıkmıyorsan o zaman korkup pes ediyorsun demek \ tir. Fakat diyelim ki, bunun yerine aniden gelen dalgı lar uzun sürekk ve dokuz metrekk dalga dizisi; seni bitil meye çalışacak, sörf tahtasının üzerinden atacak ve altı- na alarak sana yosun yutturup Tanrı'ya dua ettirecek irikkte. Tüm ağırlığıyla üzerine geliyorlar. Seçeneğın ne fes almak ya da su üzerinde kalmaksa, o zaman tüm bu dalga dizisi süresince dalgaya çıkmayıp bekliyorsan kor kaklık etmiyorsundur. Olgun bir durum muhakemesi sergikiyorsundur. Safi sörf manyağı olanların bile buna biraz ihtiyacı vardır. Düşeceğini, bütün bütün mahvola çağını bildiğı halde bu dalgayı deneyen adam da, eh sa lağm tekidir."

Konuşmasının uzunluğu bana dokunaklı geldi. Çünkü benim için derinden endişeleniyor anlamına ge kyordu. "Demek," dedim, "bana salak diyorsun." "Henüz demiyorum. Bu durumda nasd davranacağına bağk."

"Olayları bekleyen bir budalayım o zaman."

"Senin salaklık potansiyelin, Richter ölçeğinin de ötesinde diyelim."

Başımı salladım. "Pekâlâ öyleyse, benim oturduğum yerden dokuz metre gibi gözüküyor."

"Belki de on iki metre."

"En fazla altı metre gözüküyor."

Göreceği sağduyunun tek mekânının kendi kafatasının içinde olduğunu söylemek istemiş gibi, göz kürelerini kafasının içine yuvarladı. "Angela'nın söylediklerinden anlaşılan, bütün bunların kökü Fort Wyvern'deki bir projeye dayanıyor."

"Angela bana göstermek istediği bir şeyi almak için yukarı kata çıktı; tahminime göre, bazı kanıtlardı; kocasının saklamış olduğu bir şey. O her neydiyse yangında yok edildi."

"Fort Wyvern. Ordu. Askerler."

"Yani?"

"Burada hükümetten söz ediyoruz," dedi Bobby. "Kardeşim, hükümetin dalga boyu dokuz metre de değil. Otuz metre. Bu bir denizaltı zelzelesinin dalga boyu."

"Burası Amerika."

"Eskiden öyleydi."

"Benim bir görevim var burada."

"Ne görevi?"

"Ahlaki bir görev."

Beni dinlemek başını ağrıtıyormuş gibi, kaşlarını çatmış, başparmağı ve işaretparmağıyla kaşlarının ortasını çimdikleyerek, "Akşam haberlerini açtığında duyarsan ki dünyayı tahrip edecek bir kuyruklu yıldız var, taytınla pelerininini giyinip o enayinin yönünü galaksinin ta öteki ucuna saptırmak için uzaya uçarsın."

"Pelerininim eğer kurutma makinesinde değilse."

"Salak."

"Salak."

20

"Buraya bak," dedi Bobby. "Daralar şu anda geliyor.

Bunlar İngiliz Hükümeti' nin hava durumu

uydusundan gelenler, işleme tâbi tuttuktan sonra

dünyanın her yerinde birkaç santimetre kare içindeki dalga yüksekliğini ölçebilirsin."

Bobby ofisindeki ışıkları açmamıştı. Çeşitli merkezi bilgisayarlar bağk büyük ekranlar onun için yeterli, benim içinde gereğinden fazla ışık sağlıyordu. Ekranlar j

dan renkk grafik çubukları, haritalar, uydu fotoğrafları ve dinamik hava durumu haritaları geçiyordu.

Ben şimdiye kadar bilgisayar çağıyla kucaklaşamadım ve asla da kucaklaşamayacağım. UV koruyucu gözlüklerle bir video ekranındaküeri rahatlıkla okuyamam ve filtrek olsa bile üzerime radyasyon ışınları bombardımanı yapan ekranların önünde saatlerce oturma tehkkesini göze alamam. Bunlar düşük düzeyk ışın yaysalar bile birikme göz önüne alınınca bilgisayar önündeki birkaç saatkk oturma benim için bir ışık nrtınası yerine geçer. Ben yazılarımı bloknotlara el yazısıyla yazarım: Kendim ve hastakğım XP ile ilgili yazdığım çok satan bir kitabım, *Time* Dergi'sinde uzun süre yayımlandı. Ara sıra yazdığım makaleler var.

250

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Bu bilgisayar dolu oda, faksla dünyanın her yerindeki abonelerine günlük tahminleri bildirdiği, bir Web sitesinin ve dalga bugisi almak için bir de 900' lü numarası olan Surfcaster'm, Bobby'nin dalga-hava tahmin servisinin kalbiydi. Bu odayla bilgisayar ağıyla bağlı, Ayışığı Körfezi' ndeki ofiste dört görevk çakşıyordu ama en son veri anakzlerini ve dalga tahminlerini Bobby'nin kendisi yapıyordu.

Dünyadaki okyanusların kıydarında ortalama altı müyon sörfçü düzenli olarak sörf yapar ve bunların beş buçuk milyonunu, - ölçüler koyaktan dalganın tepesine kadar-iki ila iki buçuk metrelik dalga boyu tatmin eder.

Üç yüz metreye kadar uzanan okyanus çalkantılarının gücü yüzeyinin altında gizlidir ve su yüzüne çıkıp kıyılarda kırıkncaya kadar bunlar dalga değüdür; bunun sonucu olarak da 1980'lerin sonlarına kadar da iki metrekk dalğanın ne zaman nerede bulunacağının güvenli tahminini yapma imkânı yoktu. Sörf tutkunları plajlarda günler boyu dalga bekleyerek zaman harcarlardı. Bu beş buçuk milyon sörf tutkununun önemli ölçüdeki bölümü, sörf tanrısı Kahuna'nın iyi niyetine güvenmekten-se, hareketin nerede olacağını ya da olmayacağını öğrenmek için Bobby'e birkaç papel ödemeyi tercih eder. Birkaç papel. Sırf 900'lü telefon numarasının aranma sayısı yılda sekiz yüz bindir ve her arama iki dolardır. Bobby gibi işten kaçman sörf asisinin, Ayışığı Körfezi'nin en zengini olması ihtimalk ironik. Gerçi bunun kimse farkında değil ve Bobby paranın çoğunu da bağış yapar.

"Burada," dedi Bobby, bilgisayarlardan birinin önüne bir iskemle koyarak. "Dünyayı kurtarmaya koşmacan ve beynini uçurtmadan önce bunu iyice düşün." Orson ekranı seyretmek için kafasını kaldırdığında Bobby yeni verileri çağırarak üzere tuşlara bastı.

DEAN KOONTZ

225

O altı milyon sörfçünün geriye kalan yarım milyonun çoğu dört buçuk metrenin üzerindeki dalgalarda sörf yapmaz ve tahminen bin kişiden azı altı metrelik dalgada sörf yapabilir. Sayıca az olmalarına karşın bun-

lar müthiş yetenek ve cesur tiplerdir ve bunların çoğu Bobby'den hava tahmini ister. Sörf için yaşar ve s öl için ölürlər. Destansı devasa dalgalan kaçumanm, özellikle kendi yörelerindeki, onlar için Shakespeareyen yi ğitlik trajedilerinden farkı yoktur.

"Pazar günü," dedi Bobby, tuşlara vurmaya devam ederek.

"Bu pazar mı?"

"İki gece sonra. Burada olmak isteyeceksin." "Büyük dalgalar mı gekyor?" "Muhteşem bir şey olacak.

Belki gezegenimizdeki üç yüz, dört yüz sörfçünün altı metrenin üzerindeki dalgalara tırmanma tecrübesi ve yeteneği var. Bir avuç insan, gerçekten devasa olan bu dalgalan izlemek için iyi para öder. Gerçi bu dalgalan çok tehkelidir ve belki de onlan öldürecektir. Dokuz, hatta on iki metre yüksekğindeki fırtına dalgalarna meydan okumak için dünyanın herhangi bir yerine uçan bu manyakların çoğu zengin adamlardır. Sıklıkla Jet Ski'deki bir kurtarıcı tarafından yedeğe aknarak çekirler, çünkü bu dev dalgaların arasından onlan akşümüş tarzda yakalamak çok güçtür, genellikle imkânsızdır.

Dünya geneknde dokuz metre ve daha yüksek, biçimleri uygun ve sörf yapmaya değer dalgalar yılda otuz günden daha fazla bulunamaz ve genellikle egzotik yerlerde olurlar. Haritalar, uydu fotoğrafları ve hava tahmin verilerini kuUanan Bobby, iki ya da üç günü kapsayan bir rapor sağlayabikiyor ve tahminleri o kadar güve-

nikr oluyor ki, tüm müşterülerinin en müşkülpesent olanları bue şimdiye kadar hiç şikâyetçi olmadı.

253

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Şurada." Bobby bilgisayardaki bir dalga grafiğine | işaret etti. Bobby, "Dalga Ayışığı Körfezi'nde, burunda | olacak. Pazartesi gün doğumuna kadar klasik bir pazar öğleden sonrası ve akşamı olacak," derken Orson ekrana daha yakından baktı.

Ekrana göz attım. "Altı metrelik mi görüyorum?"

"Bazı dalgaların dört metreye kadar çıkma olasılığıyla birlikte üç ila üç buçuk metre olacak. Biraz sonra Havaii'de olacak...sonra da bize gelecek."

"Canlı olacak."

"Tamamen...Büyük, yavaş-hareket eden fırtına Tali ili'nin kuzeyinden koptu. Denizden esen bir rüzgâr olacak. Onun için bu iri dalgalar, rüyanda gördüklerin- / den daha çılgınca ve keskin koyaklar sağlayacak sana."

"Mükemmel."

Bana bakmak için sandalyesini döndürdü. "Şimdi hangisine binmek istiyorsun? Tahiti'den gelen pazar gecesi dalgasına mı, yoksa Wyvern'den gelen ölümün felaket hattına mı?" "Her ikisine de."

"Kamikaze," dedi küçümsemeyle.

"Ördek," dedim gülerek. Sörfçü argosunda bu, oturup dalgaya binme cesaretini hiç gösteremeyen kimse anlamına gelir.

Orson tenis maçı seyrediyormuş gibi başını birimizden ötekine döndürüp duruyordu.

"Sersem," dedi Bobby;

"Salak," dedim. Sörfçülerin argosunda ve standart ingilizce'de ördekle aynı anlama geliyordu.

"Bundan benim yanımda olmayacağın anlamını çıkarıyorum," dedim.

Sandalyeden kalkarken, "Polise gidemezsin. FBI'a da gidemezsin. Paralan öteki taraf ödüyor. Hangi akla

DEAN KOONTZ

254

hizmeten Wywern'deki gizli projeyi öğrenmek gibi bir umuda kapılabilirsin?"

"Üzerindeki örtüyü azıcık da olsa kaldırmış bulunuyorum."

"Ya evet, bundan sonra öğreneceğin, seni öldürcecekleri şey olacak. "Dinle Chris, sen Sherlock Holmes ya da James Bond değilsin. Olsan olsan Nancy Drew okusun."

"Nancy Drew'un dosyaları kapatma başarısı olağa nüstü." diye hatırlattım. "Takip ettiği orospu çocukları mn yüzde yüzünü yakaladı. Suçla acımasızca mücadele eden Nancy Drew'ün eşiti sayılmaktan onur duyarım."

"Kamikaze."

"Ördek."

"Sersem."

"Salak."

Gevrek gevrek gülerken kafasını sakayıp uzamış traşını kaşıyarak, "Beni hasta ediyorsun." "Kafamı kızdırıyorsun." "Sen de aynı şekilde.¹"

Telefon çaldı ve Bobby cevap verdi. "Hey, harika, bu son programda nerdeyse uyudum...hepsi Chris Isa-ak durmadan. Benim için 'Dansin'i çal, tamam mı?" Ahizeyi bana uzattı. "Telefon sana Nancy."

Sasha'nın disc-jockey sesine bayıknım. Ger-çek-dünya sesi, beki bekrsizce daha derin, yumuşak ve ipeğimsi olan bu sesinden sadece hafifçe farkkdır ama etkisi çok derindir. Sasha'nın disk-jockey sesini duymak onun yanında yatma arzusu doğurur bende. Zaten mümkün olduğu kadar onun yanında yatmak isterini ama o radyo sesini kuüandığında onun yanında acilen yatmak isterim. Sasha'nın bu sesi stüdyoya girdiği an dan itibaren ortaya çıkar ve işi bitinceye kadar, hatla mikrofonda değilken bile onunladı.

231

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Bu melodi bir dakikada biter. Aralarda konuşmam gerekiyor," dedi, "onun için de çabucak söyleyeceğim. Hirisi seninle temas kurma çabasında, az önce istasyona geldi. 'Hayat ya da ölüm,' diyor."

"Kim?"

"Telefonda adını kullanamam. Emin ol yapamam. Nenin muhtemelen Bobby'de olduğunu söylediğimde...bu kişi telefon etmek ya da seni görmek için oraya gelmek istemedi."

"Neden?"

"Tam olarak nedenini bümıyorum. Ama...bu kişi sa-
hiden sinirkydi, Chris. 'Geceye aşına biriydim.' Kimi
kastettiğimi ankyor musun?"

"Geceye aşına biriydim."

Robert Frost'un bir şürinden alıntıladığı bir mısray-
dı.

Şiir tutkusunu bana babam aşılamıştı. Ben de Sas-ha'ya
bulaştırmıştım.

"Evet," dedim. "Sanırım kimi kastettiğini anladım." "Seni
mümkün olan en yakın zamanda görmek istiyor. 'Hayat
ya da ölüm,' diyor. Neler oluyor Chris?" "Pazar öğleden
sonra büyük dalga geliyor," dedim. "Benim söylemek
istediğim o değil." "Biliyorum. Geri kalanını sana sonra
anlatırım." "Büyük dalga. Ben becerebikr miyim?" "Üç
buçuk metrelik." "Sanırım ben de katılıırım şenkge."
"Sesine haydıyorum," dedim. "Körfez gibi sakın ol."

Sasha telefonu kapattı.

Bobby bu konuşmada sadece benim söylediklerimi
duyduğı halde, Sasha'nın telefonunun nitekk ve mak-
sadının ne olduğunu çıkaracak sezgi gücüne güvenerek,
"Neye girişiyorsun?"

/I AN K'ODNI/

232

"Boşver, Nancy saçmalıkları/" dedim, "Sen ilgilen
mezsın."

Hâlâ tedirginliği süren Orson'u Bobby ile ön verandaya çıkarırken mutfaktaki radyo, Chris Isaak'm 'Dan-sin'ini çalmaya başladı.

"Sasha dehşet bir kadın," dedi Bobby.

"Olağüstü," diye kabul ettim.

"Eğer sen ölüysen onunla olamazsın. Seni baştan çıkaracak kadar fettan değil çünkü.

"Fikrin anlaşıldı."

"Güneş gözlüklerin yanında mı?"

Gömlek cebime vurdum."Evet."

"Benim güneş koruyucu kremimden kullandın mı?"

"Evet, anneciğim."

"Sersem."

"Düşünüyordum da... dedim.

"Başlamanın tam zamanı."

"Yeni kitap üzerinde çalışıyorum."

"Nihayet tembel kıcını kaldırdın."

"Arkadaşlıkla ilgili."

"İçinde ben de var mıyım?"

"Şaşılacak şey ama evet."

"Gerçek adımı kullanmıyorsun değil mi?"

"Sana İgor adını taktım. Şey...Korkarım okuyucu söylemem gereken şeyle ilişki kuramayabilir, çünkü sen, ben ve tüm arkadaşlarım, farklı hayatlar yaşıyoruz."

Küçümseyici olduğu açık seçik bakışlarla bana bakarak veranda basamaklarının tepesinde duran Bobby, "Kitap yazmak için aklını başına toplaman gerektiğini düşündüm," dedi.

"Bu devlet kanunu değil ya."

"Olmadığı belli. Hepimiz farklı bir hayat sürdürürüz."

"Öyle mi? Maria Cortez farklı bir hayat mı sürdürüyor?"

Bobby ile benim gibi yirmi sekiz yaşında olan Maria, Manuel Ramirez'in küçük kız kardeşidir. Kendisi güzellik uzmanı, kocası da araba tamir ustasıdır. İki çocukları, bir kedileri ve yüklüce bir ipoteği olan küçük bir bahçeli evleri vardır.

Bobby, "Maria kuaför dükkanında birilerinin saçını yaparak ya da evde hakları süpürerek hayatı yaşamıyor. Hayatı iki kulağının arasında yaşıyor. Onun kafatasının içinde, bizim küçük sığ beyinlerimizin tasavvur edebileceğinden belki de çok daha garip, daha egzantrik bir dünya var. Gezegenimizde dolaşan altı milyar insan, büyük dünyadaki altı milyar küçük dünya demektir. Dışardan bakınca sıkıcı görünen ayakkabı satıcısı ve fast food aşçısı örneğin. Bazısının senden daha olağandışı hayatı vardır. Altı milyar hayat hikâyesi, her bir insan bir destan ve herkesin hayatı trajedi, zafer, iyilik ve kötülük, umutsuzluk ve umutla dolu. Sen ve ben kardeşim, o kadar özel değiliz."

Kısa bir an konuşmadım. Sonra palmiye ağacı ve papağan desenli gömleğinin koluna dokunarak, "bu kadar filozof olduğunu fark etmemiştim."

Omuzunu çekti. "Küçük bir bilgelik cevheri mi? Boşver, kurabiyeden çıkan bir talih kâğıdından aldığım bir şey, o kadar."

"Kurabiyenin büyük akıllısıydı herhalde."

"Hey, devasa bir dalga, arkadaş," dedi, şeytanca gülümseyerek.

Ayıışığının aydınlattığı sisten kocaman bir duvar, kıyıdan yanm mü açıkta hayal gibi gözüküyordu, daha

DEAN KOONTZ

259

önce olduğundan ne daha yakınlaşmış ne de dahi uzaklaşmıştı. Gece havası Mercy Hastanesi'ndeki soğuk hava odasındaki kadar durgundu.

Veranda merdivenlerinden inerken kimse bize ateş etmedi. Hiç kimseden kuş çığlığına benzer bir ses de çıkmadı.

Onlar plaja inen bayırın altında ya da kum tepeliklerinde saklanmışlar ve hâlâ oradaydılar. Saldırmaya hazır hareketsiz duran bir çingiraklı yılanın kıvrımlarında-ki boşalmayı bekleyen tehlikeli enerji gibi, onların dik kaderini üzerimde hissedebiliyordum. Bobby tüfeğini içeride bırakmış olsa bile yine de tetikte duruyordu. Bana eşlik ederken geceyi inceleyen'I benim hikâyeme daha önce gösterdiğinden daha fazkî ilgi göstermeye başladı: "Angela'nın sözünü ettiği şu maymun..."

"Ne olmuş ona?"

"Neye benziyormuş?"

"Maymuna benziyormuş."

"Şempanzeye mi, orangutana mı, yahut da her ney se işte, neye benziyormuş?"

Bisikletimin gidonundan tutup yumuşak kumun içinde yürütmek için döndürürken, "Makaka maymu-nuymuş. Söylemedim mi?" dedim.

"Büyüklüğü ne kadar?"

"Atmış santim boyunda, tahminen on kilo ağırlığın da olduğunu söylemişti."

Kum tepelerinin arasına göz atarak, "Onlardan bir çift de ben gördüm," dedi.

Şaşırdım ve bisikleti tekrar veranda parmaklıkların, dayayarak, "Makaka maymunu mu? Ta burada mı?"

"Aşağı yukan o büyüklükte bir tür maymun."

Kuşkusuz California'ya özgü yerel bir maymun tüm yoktu. Ormanlarda ve tarlalardaki tek primat insandı.

235

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Bir gece bir tanesini pencereden bana bakarken yakaladım. Dışarı çıktım ama yok olmuştu," dedi Bobby.

"Ne zamandı bu?" "Üç ay kadar önce," dedi.

Rahat etmek içinmiş gibi Orson ikimizin arasında yürüyordu.

"O zamandan beri gördün mü?" diye sordum. "Altı ya da yedi kez. Her zaman geceleri. Önceleri gizleniyorlardı ama son zamanlarda daha cüretH oldu-1 lar. Bölük haknde dolaşıyorlar." "Bölük halinde mi?"

"Kurtlar sürü haUnde dolaşırlar. Maymunlar içinse bölük haknde denir."

"Araştırma yapmışsın. Peki niye bana şimdiye kadar bunu anlatmadın?"

Bobby kum tepeciklerini gözetlerken sessiz kaldı. Ben de gözetkyordum onun baktığı yerleri. "Şu anda dışarıdakiler onlar mı?"

"Belki."

"Bu bölükte kaç tane var?"

"Bilmiyorum. Belki altı yedi tane. Sadece bir tahmin [bu."

"Bir tüfek aldığına göre, tehlike olduklarını mı düşünüyorsun?" "Belki."

"Bunları kimseye bildirdin mi? Örneğin hayvan kontrole?" "Hayır."

"Niye yapmıyorsun?"

Bana cevap vermek yerine tereddüt ederek, "Pia beni çıldırtıyor."

Pia Klick. Waimea'da uzaklarda. Bir iki aykğına gitmişti ama üç yü oldu gidek.

Bobby' nin maymunları hayvan-kontrol görevklerine

DEAN KOONTZ

236

237

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

bildirmemesiyle Pia'nın nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamadım ama bana bu bağlantıyı kuracağını hissettim.

"Pia, kendisinin Kaha Huna'nın reenkarnasyonu olduğunu keşfettiğini söylüyor," dedi Bobby.

Kaha Huna, Hawaii efsanevi sörf tanrıçası. Bir kere tannıçanm bir bedeni hiç olmadı ki böylece tekrar bedenleşme yeteneği olabilsin.

Pia Hawaiü yerlisi *kamaaina* değil, Kan-sas-Oskaloosa'da doğup on yedi yaşında evi terk edinceye kadar orada büyüyen bir *haole* olduğu göz önüne alınacak olursa mitolojik bir *uber wahine*'ye talip olma olasılığı gözüküyordu.

"Bazı nitelikleri eksik," dedim.

"Bu konuda ölümüne ciddi."

"Eh, Pia Kaha Huna olacak kadar güzel. Daha doğrusu herhangi bir tannıça olacak kadar aynca da."

Bobby'nin yanında dururken gözlerini iyice göremiyordum ama yüzü donuktu, anlamsızdı. Daha önce onun yüzünü böylesine anlamsız görmemiştim. Anlamsızlığın onun için bir seçim olduğunu bile fark etmemiştim şimdiye kadar.

"Kaha Huna olmanın bekâr olmayı gerektirip gerektirmediğine karar vermeye çalışıyor," dedi Bobby.

"Vay canına!"

"Galiba sıradan bir adamla, yani bir ölümlüyle yaşamaması gerektiğini düşünüyor olsa gerek. Bu da bir bakıma onun kendi ölümlülük yazgısının da günahkârca bir reddi olacak."

"Harika," dedim, anlayış göstererek.

"Ama Kahuna'nın şimdiki zamana ait bedeniyle karkoca olarak yaşamak onun için mükemmel olurdu."

Kahuna mitolojik sörf tanrısıydı ve modern sörfçü ler onu, eski zamanlarda yaşamış Hawauli bir büyücü doktorun hayatıyla ilgili efsaneden yaratmışlardı.

"Sen elbette Kahuna'nın reenkarnasyonu değilsin."

"Olmayı reddettim."

Cevaptan çıkardığım sonuca göre, Pia onu sörf tan-ı nsı olduğuna inandırmaya çalışmıştı.

Bobby, gözle görülür bir acı ve mahcubiyetle, "O kadar akıllı ve yetenekli ki," dedi.

Pia UÇLA'dan (University of California, Los Angeles) *summa cum laude* (en yüksek derecelerden biri) ile mezun olmuştu. Okula gittiği yıllar boyunca portre yaparak hayatını kazanmıştı. Şimdi onun hiperrealist yapıdan, ne kadar hızlı üretmek isterse o kadar hızlı ve etkileyici fiyatlarla satılıyordu.

"Nasıl bu kadar akıllı ve yetenekli olabilir de," dedi

Bobby, "ve sonra da...işte böyle?"

"Belki de sen Kahuna'sın," dedim.

"Hiç de komik değil bu," dedi, çarpıcı bir ifadeyle.

Çünkü her şey Bobby'ye göre bir ölçüde komikti.

Ayışışmda kumların içindeki otların rüzgârsız gece-ide sallanmayan başları düşmüştü. Aşağıdaki plajdan duyulan dalgaların yumuşak ritimleri, uzaklarda duardan bir insan kalabalığının monoton bir mırıltısı gibi geliyordu.

Bu Pia meselesi büyüleyiciydi ve maymunlardan daha fazla ilgi duymam anlaşılabilir bir şeydi.

"Bu birkaç yıldır," dedi Bobby, "Pia'dan çıkan şu Yeni Dalga saçmalığıyla...evet, bazen tamam, ama ba-ı zen bu kökten boz bulanıklıklara günler harcanıyor gi-İbi."

"Boz bulanıklık, çakıl tanecikleriyle kumun ağırlaşp kötü bir biçimde bulandırdığı dalga demektir. İçinde yürüdüğünüzde yüzünüzde şaklar. Keyifli bir sörf koşulu değildir.

"Bazen," dedi Bobby, "onunla konuşup telefonu kapattığımda, öylesine altüst oluyor, onu özlüyor ve bir

DEAN KOONJZ

235

likte olmak istiyorum ki...Nerdeyse onun Kaha Huna olduğuna kendimi inandıracağım. Öylesine *samimi* ki. Onun hakkında delice laflar etmiyor, tersine bu sessiz şey içinde yaşıyor ki, bu daha da tedirgin edici."

"Tedirgin olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bunu bilmiyordum." İçini çekip çıplak ayağının biriyle kumu eşelerken, Pia ile maymunlar arasındaki bağlantıyı kurmaya başladı. "İlk kez maymunu pencerede gördüğümde harikaydı, beni güldürdü. Biri-sinin evcil hayvanı kaçmış diye düşündüm...ama ikinci kez birden fazlasını gördüm. Bu Kaha Huna saçmalığı kadar esrarengizdi, çünkü maymun gibi davranmıyor-lardı."

"Nasıl yani?"

"Maymunlar şakacıdırlar, ortalığı birbirine katarlar. Bu herifler...Bunlar şakacı değillerdi. Maksatlı, ciddi, ür-

pertici küçük şeylerdi. Meraktan değil, belli bir program dahilinde beni izleyip evi inceliyorlardı."

"Ne programı?"

Bobby omuzlarını çekti. "O kadar acayiplerdi ki..."

Kelimeler ona yetersiz geliyor gibiydi, o zaman ben de on üç yaşımızdayken hikâyeleri bizde heyecan yara tan H.P.Lovecraft'dan bir kelime alıntılardım: "Tekinsiz."

"Evet, azami derecede tekinsiz. Hiç kimsenin ban.ı inanmayacağını biliyordum. Nerdeyse kendim halüsünasyon gördüğümü düşünüyordum. Bir fotoğraf makinesi kaptım ama tek bir resim bile çekemedim. Niye olduğunu biliyor musun?"

"Maymun elini objektife mi koydu?"

"Fotoğrafların çekilmesini istemiyorlardı. Karneni yı görür görmez koşup kapattılar ve delicesine hızlılar di." Tepkimi ölçmek için bana bir göz atıp sonra kum

235» HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

tepeciklerinde göz gezdirdi tekrar. "Fotoğraf makinesinin ne olduğunu biliyorlardı."

"Hey, şimdi de sen onları insanlaştırmıyor musun ha? Hayvanlara insan özellikleri ve davranışları atfetmiyor musun?" demekten kendimi alamadım.

Beni duymamazlığa geldi: "O geceden sonra fotoğraf makinesini dolaba kaldırmadım. El altında olsun diye mutfaktaki tezgâhın üzerinde muhafaza ettim. Eğer bir daha görünürlerse, onlar ne olduğunu fark etmeden hızla bir poz olsun çekebilirim, diye hesaplıyordum. Altı hafta kadar önce bir gece güzel bir rüzgârla iki buçuk

metrelik dalgalar vardı, koyak koyak üstüne. Dışarısının soğuk olmasına rağmen ıslak elbisemi giyindim ve tamamen güven içinde birkaç saat geçirdim. Fotoğraf makinesini yanımda plaja götürmemiştim."

"Neden götürmemiştin?"

"Bir haftadır o lanet maymunları görmemişim de ondan. Belki de tekrar görmem diye düşünüyordum. Neyse, eve döndüğümde üstümü çıkardım ve mutfığa gidip bir bira aldım. Buzdolabından geriye döndüğümde her iki camda da çerçevelere asılmış beni gözetleyen maymunlar vardı. Makineye uzandım ama makine yok olmuştu."

"Yanlış bir yere koymuşsundur."

"Hayır, temelli yok olmuştu. O gece plaja giderken kapıyı kilitlememiştim. Kapıyı artık kilitlemeden gitmiyorum."

"Bana makineyi maymunların aldığını mı söylüyorsun?"

"Ertesi gün tek makara film kullanımlık bir makine

'••itın aldım. Yine ocağın yanındaki tezgâhın üzerine koydum. O gece ışıkları açık bırakıp kapıyı kilitleyerek plaja gittim."

"Dalga iyi miydi?"

DEAN KOONTZ

240

"Yavaştı. Yavaştı ama onlara bir şans vermek istemişim. Benim yokluğum sırasında camm birisi kırılarak pencere açılmış ve makine çalınmış. Başka bir şey alınmamış. Sadece makine."

Tüfeğin niye dolapta kilit altında tutulduğunu şimdi anlamıştım.

Komşusu olmayan bu kır evi burundaydı ve hoş bir inziva köşesi olarak bana hep çekici gelmişti. Geceleri sörfçüler gittiği zaman, gökyüzüyle deniz bir küre oluşturur; bu kürenin içinde ev, hani şu sallandığında uçuşan kâğıtlarla dolu camdan kâğıt ağırlıklılandaki diorama gibi durur; ancak burada uğuldayan fırtınalar yerine derin bir huzur ve görkemli bir yalnızlık vardır. Ancak şimdi insanı besleyip geliştiren bu yalnızlık, cesaret kırıcı bir tecrite dönüşmüştü. Bir banş ve huzur duygusunun yerini gecenin bekleme içeren durgunluğu ve yoğunluğu almıştı.

"Aynca benim için bir uyan bırakmışlar," dedi Bobby. Büyük harflerle kabaca uğraşıla uğraşıla yazılmış tehditkâr bir not canlandırdım gözümde: KIÇINI KOI, LA! -imza-MAYMUNLAR

Yazılı bir delil bırakmayacak kadar, hatta daha dolaysızlığı bırakacak kadar akıllıydılar. Bobby, "Bir tanesi yatağıma sıçmış," dedi.

"Ah, pek güzel."

"Söylediğim gibi, gizli kalmayı tercih ediyorlar. Artık onların resimlerini bile çekmemeye karar verdim Eğer bir fotoğraflarını çekmeyi başarsaydım, iyice fitil olacaklardı."

"Onlardan korkuyorsun. Tedirgin olabileceğin ve korkacağın hiç aklıma gelmezdi. Bu gece senin hakkın da çok şey öğrenmiş oldum kardeşim."

Korktuğunu kabul etmedi.

"Ama o tüfeği satın aldın," diye baskı yaptım.

"Çünkü onlara zaman zaman meydan okumanın iyi olacağını ve bu küçük piçlere burasının benim bölgem olduğunu, buranın sahibinin Tanrı ile ben olduğumu göstermenin iyi olacağını düşünmüştüm. Ama korkmuyorum gerçekten. Bunlar sadece maymun işte."

"Ve sonra yine maymun değiller."

"Bazı günler Pia ile telefon hattından, ta Wai-me'a'dan bir virüs mü kaptım, diye merak ettiğim oluyor. Pia Kaha Huna olma takıntısı içindeyken, ben de yeni milenyum maymunlarına mı kafayı takmışım. Tabloid gazetelerin onları böyle adlandıracağından da şüpheliyim ya!"

"Milenyum maymunları. Kulağa iyi geliyor?"

"Onlara haber vermeme nedenim bu. Kendimi basının ya da kimsenin hedefi yapamam. Dört dilimlik bir ekmek kızartma makinesine benzer bir uzay gemisindeki uzaylıları ya da Yeti'yi gören şapşal olmayacağım. Hayat ondan sonra benim için hiçbir zaman aynı olmaz, öyle değil mi?"

"Sen de benim gibi bir garabet olursun o zaman."

"Tam tamına."

İzleniyor olma hissim daha da keskinleşti. Orson'dan kaptığım marifetle nerdeyse boğazımdan hırıltı çıkıyordu.

Bobby ile benim aramda duran köpek hâlâ tetikte ve sessizdi, başı yukarıda ve bir kulağı dikleşmişti. Artık titremiyordu ama çevremizdeki karanlıktan bizi izleyen her neyse ona saygılı olduğu açıktı.

"Angela'nın bana anlattığına göre, maymunların Fort Wyvern'deki olaylarla ilgili olduğunu biliyorsun," dedim. "Bu sadece bir tabloid gazetesi fantezisi değil artık. Bu gerçek, bu tamamen somut ve bunun için bir şeyler yapabiliriz."

"Hâlâ da sürmekte," dedi.

DEAN KOONTZ

268

"Ne?"

"Angela'nın dediğine göre Wyvern tümüyle kapanmış değil."

"Ama on sekiz ay önce terk edilmiş. Eğer operasyonları yürüten personel hâlâ oradaysa, biz bunu bilirdik. Üste yaşıyor olsalardı alışverişe ve sinemaya gitmek için kasabaya inerlerdi."

"Angela'nın bunu Armageddon olarak adlandırdığını söylemiştin. Dünyanın sonu bu, demişti."

"Evet, yani?"

"Yani dünyayı tahrip etmek için bir proje üzerinde faal çalışılıyorsa, sinema için kasabaya inme vaktini bulamazlar. Zaten dediğim gibi, bu bir deniz dibi dalgası Chris. Bu hükümet. Bu sulara sörf yapmanın ve kurtulmanın hiç yolu yoktur."

Bisikletimi gidonundan tutup tekrar yola çıkacak şekilde dikleştirdim. "Gördüğün şeylere ve maymunlarla karşılaşma rağmen yapacağın sadece geri durmak mı olacak?"

Başıyla onayladı: "Serinkanlı kalırsam sonunda ben den uzaklaşacaklardır. Zaten her gece de gelmiyorlar.

Haftada bir iki kez. Onların kendiliğinden gitmesini beklersem hayatımı eskiden olduğu biçime geri döndürebilirim."

"O zaman neden eğer kaybedilmiş bir davaysa?"

"XP'li adama göre," dedim, sahte bir ciddiyetle

"kaybedilmiş bir dava yok." "Kamikaze." "Sersem."

"Salak."

"Sersem," dedim sevecenlikle ve bisikletimi yunm şak kumun içine sürdüm.

Evin görece güvenliğini arkamızda bıraktığımız için Orson'dan hafifçe bir protesto sızıldanması çıktı. Burun»

243

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

dan içerilere doğru yönelirken, Orson gece havasını koklayarak yakınımnda kaldı.

On metre kadar gitmiştik ki Bobby küçük bir kum tepeciğini tekmeleyerek bir toz bulutu kaldırdı ve önümüze fırlayıp yolu tuttu. "Senin sorunun ne biliyorsun, değil mi?"

"Arkadaş seçimi mi?" dedim.

"Senin sorunun dünyaya bir damga vurmak. Arkanda, 'Ben buradaydım,' diyecek bir şey bırakmak istiyorsun."

"Bu umurumda bile değil."

"Bok."

"Diline dikkat et. Yanımızda köpek var."

"Kitap ve makale yazmanın nedeni de bu," dedi. "Bir iz bırakmak."

"Sevdiğim için yazıyorum."

"Ama her zaman bundan yakınırsın."

"Çünkü şimdiye kadar yaptığım en zor iş ama aynı zamanda da yapmaya değer, ödüllendirici."

"Neden o kadar zor olduğunu biliyor musun? Çünkü doğaya aykırı."

"Belki okuyup yazamayan insanlara göre."

"Biz bu dünyada bir iz bırakmak için yaşamıyoruz, kardeşim. Anıtlar, miraslar, izler... Bizlerin her zaman yanılgıya düştüğümüz nokta bu. Dünyada yiyip içip eğ-

lenmek, yaşamı huşuyla içine çekmek ve dalgaya binmekten zevk almak için buradayız."

"Bak Orson, yine Filozof Bob konuşuyor."

"Aslında dünyanın mükemmelliği, ufuktan ufuğa olan güzelliği. Bir işaret bırakmanın canı cehenneme, o sadece bir grafitidir. Hiçbir şey, bize bahşedilen dünyayı daha fazla iyilestiremiyor. İnsanın bıraktığı herhangi bir iz vandalizmden daha iyi değil."

"Ya Mozart'ın müziği?"

DEAN KOONTZ

244

"Vandalizm," dedi Bobby. "Michelangelo'nun sanatı peki?" "Grafiti."

"Renoir." diye sordum. "Grafiti." "Bach, Beatles." "İşitsel grafiti," dedi öfkeyle. Orson bizim konuşmamızı izlerken ürperiyordu. "Matisse, Beethoven, Wallace Stevens, Shakespeare."

"Vandallar, holiganlar."

"Dick Dale," tüm sörf müziğinin babası, Sörf Gitar Kralı'nın kutsal ismini düşerek.

Bobby'nin gözleri parıldadı ama yine de "Grafiti," demeye devam etti.

"Sen hasta bir herifsin."

"Bildiğin gibi en sağlıklı insan benim. Bu çılgınca yararsız savaşı bırak Chris."

"Savaşçı olarak bende küçücük bir merak görülüyor, aslı benim tembeller sürüsü arasında yüzüyor ol marndır."

"Hayatı yaşa. Onu içine çek. Keyif Al. Bu dünyad;ı yapacağın şey bu."

"Ben kendi üslubumda eğleniyorum," diye onu temin ettim. "Endişelenme, ben de senin kadar büyük bir serseri ve ayıyım."

"Bu senin temenni ettiğin."

Bisikletimi yürütmeye çakşırken Bobby bir adım ala rak yolumu kapattı yeniden."

"Pekâlâ," dedi uysalca. "Tamam. Ama yolun seri kısmına gelinceye ve tekrar bisiklete bininceye kadar bil elinle bisikleti tut, öbür elinle de Glock'u. Sonra da si'ı ratle git."

Tabancanın ağırlığıyla sarkmış göğüs cebime vur

245

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

dum. Angela'nın evinde bir posta kazara ateş etmişim. Fişeklikte dokuz kurşun kalmıştı. "Ama onlar sadece maymun," dedim, Bobby'yi taklit ederek. "Aynı zamanda değiller de."

Kara gözlerini inceleyerek, "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

Alt dudakını kısa bir süre çiğnedikten sonra, "Belki ben de Kahuna'yımdır."

"Bana söyleyeceğin şey bu değildi."

"Hayır, ama sana söyleyeceğim şey kadar tümünden saçma değil bu."

Gözleri kum tepeliklerinin üzerinde geziniyordu.

"Bölüğün lideri...Onu karanlıkta uzaktan sadece şöyle

bir gördüm, gölge gibi zar zor görünüyordu. Diğerlerinden daha iriydi."

"Ne kadar büyüklükteydi?"

Gözlerime bakarak, "Sanırım aşağı yukarı benim ölçülerimde bir herifti."

Daha önce, Bobby'nin plaja inen yarıdaki araştırmasından dönmesini verandada beklerken, gözümün ucuna bir hareket takılmıştı; uzun adımlarla kum tepeciklerinin arasında koşan bir adamın silik görüntüsü. Ben GlockTa dönünce oralarda kimsenin olmadığını görmüştüm.

"Bir adam mı? dedim. Lideri olduğu yeni milenyum maymunlarıyla mı koşuyordu? Bu da bizim Ayışığı Körfezi Tarzan'ı mı?"

"Eh, umarım bir insandır."

"Peki, ne anlama geliyor bu?"

Gözlerini benden kaçırarak omuzlarını silkti. "Benim gördüklerim sadece maymunlar değildi diyorum ben. Onlarla birlikte olan büyük bir şey ya da birisi vardı."

Ayışığı Körfezi'nin ışıklanna baktım. "Bir saatin ya

DEAN KOONTZ

273

da saatli bombanın tik taklarıyla tüm kasabanın patlayıcı madde üzerinde oturduğu hissine kapıldım."

"Benim görüşüm de bu kardeşim. İnfilak bölgesinin dışında kal."

Bisikletimi bir elimle tutarken öbür elimle Glock'u ceketimin cebinden çektim.

"Tehlikeli ve aptalca serüvenine doğru giderken, XP'li adam," dedi Bobby, "İşte sana aklında tutacağın bir şey."

"Sörf üstadından bir nebze daha bilgelik."

"VVyvern'de her ne olduysa -ve hâlâ devam ediyor olabilir- büyük bir bilim adamı grubu bunun içinde. Senin tüm yüzünden daha yüksek alınları olan muazzam eğitim görmüş adamlar. Hükümet ve ordu mensuplarının da bir çoğu buna dahil. Sistemin seçkinleri. Yöneticiler ve uygulayıcılar. Her şey yanlış gitmeden önce neden bunda rol aldıklarını bilirsin."

"Ödenecek faturalar, ailelere destek sağlamak mı?"

"Onlardan kalan her son kişi izini bırakmak istiyor."

"Bu bir hırs değil ki! Annemle babamın neden öldüklerini öğrenmek istiyorum sadece." dedim.

"Senin kafan istiridye kabuğu kadar kalın."

"Evet ama içinde bir inci var."

"O inci değil," diye üzerime gitti. "Fosilleşmiş maili kakası."

"Sözcükleri kendine göre kullanma tarzın var. Kitap yazmaksın."

İncecik soyulan bir limon kabuğu inceliğinde alayn bir gülümseme belirdi yüzünde. "Bir kaktüsü beceririm daha iyi."

"Evet, oldukça o işe benziyor."

"Bu dalga seni bir çalkalama dönencesine sokup sonra da süzüp atacak."

"Belki. Ama bu mükemmel bir sörf dalgası olacak."

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Itu dünyada sörf yapmak için olduğumu söyleyen sen değil misin?"

Sonunda yenilgiyi kabul ederek yolumdan çekildi ve sağ elini kaldırıp 'shaka' işareti yaptı.

Tabancalı elimle bisikleti tutarak ona bir *Uzay Yolu* işareti çaktım.

Cevap olarak bana parmak işareti yaptı.

Orson yanımda bisikletimi doğu yönüne, kumların içinden yarımadanın daha taşlı yönüne doğru yürüttüm. Tam uzaklaşmadan Bobby'nin bir şey söylediğini duydum ama sözcüklerini anlayamadım.

Durup döndüm ve eve doğru yönelen Bobby'e, "Ne diyorsun?" dedim.

"Sis geliyor diye," tekrarladı.

Ondan ötelere baktığımda batıdan inen kule gibi beyaz kütleyle, ayışığıyla parlayan buğudan ıığı gördüm; sanki korkulu bir rüyadaki kıyamet günü ölüm duvarının sessizce devrilişı gibi.

Kasabanın ışıkları bir kıta uzaklığında gözüküyordu.

DÖRT

DERİN GECE

21

Orson'la birlikte kum tepeliklerinin arasından çıkıp yarımadanın taşlık kısmına ulaşınca kadar kalın sis labakasıyla sarmalandık. Sis yüzlerce metre derinlikteydi ve ayışığının solgun ışığı sisin içinden toprağı kadar süzıldığı halde, aysız ve yıldızsız bir gecede olduğundan daha da körleştirici, gri bir karanlığın içinde kaldık.

Kasabanın ışıklan artık görünmüyordu.

Sis ses oyunlan yapıyordu. Dalgalann mınıtlıların hâlâ duyabiliyordum ama bir yarımada da değil de bir adadaymışım gibi, mınıtlılar dört bir yanımdan geliyordu sanki.

Bu bunaltıcı karanlıkta bisikletime binmeye cesaret edemedim. Görüş mesafesi sürekli olarak sıfırla, azami bir buçuk metre arasında değişiyordu. Kıvımlar yapan burun boyunca ağaç ya da başka engel olmadığı halde, kolayca yolumu şaşmp uçurumdan aşağı yuvarlanarak kolumu, bacağımı hatta boynumu bile kırabilirdim.

Üstelik hızımı ayarlamak ve kendimi dengede tutmak için bisikleti iki elimi de kullanarak sürmek zorunda kalacaktım ki, bu da tabancayı cebime koymak anlamına gelecekti. Bobbyie konuşmamdan sonra Glock'u

DEAN KOONTZ

252

elimden bırakmayı istemiyordum. Sis içinde bir şey, farkına varıp, cebimden tabancayı çıkararak ateş etme fırsatı bırakmadan birkaç metre yakınımaya kadar sokuldu.

Sol elimle bisikleti yürütürken, kendime güveniyor ve aldırmıyor gibi davranarak nispeten daha canlı bir kaç adım attım. Orson biraz ilerimde yürüyordu. Köpek tedirgindi. Mezarlıkta ıslık çalmanın ne gerçek, ne de j mecazi bir yararı yoktu. Orson durmaksızın kafasını iki j yana sallayarak koşuyordu.

Tekerlek zincirlerinin şingirtısı yerimi ele veriyordu. Bisikleti kaldırarak taşımam imkânsızdı. Bunu tek kolumla yapabilirdim ama sadece kısa bir mesafe için. Zaten bu sesin belki de önemi yoktu. Maymunlar büyük olasılıkla en yetersiz uyarıcıyı bile keşfedebilecek keskin hayvan sezgilerine sahiptiler; hatta izimi koku yoluyla da sürebileceklerine şüphe yoktu.

Orson da onların kokusunu alabilirdi. Bu bulanık gecede, siyah gövdesi zar zor gözüküyordu ve maymunların yakınlarda olduğunun mutlak kanıtı olan tüylerinin dikelip dikelmediğini göremiyordum.

Yürürken, sıradan maymunlarla bu yaratıkların farklarının ne olduğunu merak ettim.

Görünüşe göre, en azından maymunların büyüklük sıralamasında yukarı sıralarda yer alsa bile, Angela'nın mutfağında görülen türünün tipik örneğiydi. Anj>,<'la'nın söylediğine göre, gözleri 'korkunç koyu san' I renkteydi. Fakat bildiğim kadarıyla sarı renk, bu gruptaki primatların göz rengi yelpazesi içinde vardı. Bobhy kendisini rahatsız eden maymun bölüğüne ilişkin garip davranışlar ile gölgemsi liderlerinin olağandışı büyüklüğü dışında, bir acayıplikten söz etmemiştii: Biçimsiz k.1 fatası, alınlarında üçüncü göz ya da Dr. Victor Fran*

277

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

kenstein'in torununun, torununun, torununun kız torunu Heater Frankenstein'in gizli laboratuvarında birleşti-

rilmiş olduğunun göstergesi bir civata yoktu boyunlannda.

Fort Wyvern'deki projenin lideri, Angela'nın mutfakmdaki maymunun onu tırmaladığı ya da ısırdığı endişesine kapılmıştı. Bilim adamlarının bu endişesi göz önüne alınacak olursa hayvanın kan, tükürük ve diğer vücut sıvılarıyla bulaştınlabilecek bir mikrop taşıdığı sonucunu çıkarmak mantığa uygun görünüyordu. Zaten bu sonuç Angela'nın maruz kaldığı fiziksel incelenmeyle de destekleniyordu. Dört yıl boyunca ondan ay be ay kan örneği almışlardı ki, bu da mikrobun kuluçka devresinin uzun olduğu anlamına geliyordu.

Biyolojik savaş. Dünya yüzündeki her ülkenin lideri, bu iğrenç mücadelenin hazırlığının yapıldığını inkâr edip Tanrı adına ve tarih hükümlerinin ihtarıyla böyle canavarca bir araştırma ve geliştirme çalışmasında asla bulunmayacaklarına ilişkin sayfalar dolusu garanti anlaşmalarına ciddiyetle imza attılar. Bu arada her ulus gayretli gayretli, antraks karışımları hazırlıyor, veba mikrobundan aerosollerini kutuluyor ve egzotik yeni virüs ve bakterilerden oluşan bir koleksiyonun imalatını yönetiyordu. Gezegenimizin herhangi bir yerindeki bir iş bulma kurumunun önünde, içinde işsiz kalmış tek bir bilim adamı olan bir iş arama kuyruğu yoktu.

Yine de benim anlayamadığım, Angela'nın neden zorla kısırlaştırılmaya tâbi tutulmuş olduğuydu. Bazı hastalıkların çocuğun kusurlu doğma ihtimalini artırdığına şüphe yoktur. Angela'nın bana anlattıklarını de-

ğerlendirdiğimde, yine de VVyvern'dekilerin Angela ya
■a gebe kalabileceği bir çocuk için endişe duydukların-
dın dolayı onu kısırlaştırdıklarını zannetmiyordum.

DEAN KOONTZ

279

Onlan merhamet değil, paniğe varan bir korku yönlen-
dirmişe benziyordu.

Angela'ya, "Maymun bir hastalık taşıyor muydu?" diye
sormuştum. O da bunu elinden geldiği kadar red-
detmişti: *"Keşke bir hastalık olsaydı. Daha iyi olmaz mıydı?
Şimdiye kadar tedavi olur ya da ölürdüm. Ölüm gelecek olan-
dan evla olacak."*

Peki, hastalık değilse, ne?

Gecenin önceki saatlerinde duymuş olduğum de-niz-
kuşu çığlığına benzer çığlık, şimdi aniden geceyi ve sisi
yırtıp derin düşüncelerimden ayırdı beni.

Orson birdenbire durdu. Ben de durdum ve bisikletin
çıkardığı klik klaklar da kesildi.

Çığlık güney ve batıdan gelmiş gibiydi. Çok kısa bir
süre sonra, anlayabildiğim kadarıyla kuzeyden ve doğu-
dan cevabı geldi. Av gibi izleniyorduk.

Ses sisin içinde yanıltıcı bir biçimde dolaştığı için
kaynağının ne kadar uzağımızda olduğunu değeri-
lendiriyordum. Onların yakın olduklarına dair ciğerimin
teki üzerine bahse girebilirdim.

Dalgalann nabız gibi ritmik vuruşları gecenin içinde
yankılanıyordu. Sasha o sırada radyoda Chris Isaak'm
hangi şarkısını çalıyor, diye merak ettim.

Orson yürümeye başladı. Ben de ama öncekinden biraz daha hızlı. Tereddüt etmekle kazanacak bir şeyimiz yoktu. Issız yarımadadan çıkıp kasabaya dönünce-ye kadar -belki o zaman bile- güvenlikte olmayacaktık. Henüz on-on iki metre gitmemiştik ki o uğursuz uluma tekrar yükseldi ve karşılığı da geldi.

Bu kez duraksamadan yürümeye devam ettik.

Kalp atışlarım sanki koşuyordu. Bunların sadece maymun olduğunu kendime hatırlatsam da yavaşlamıyordum. Bunlar yırtıcı hayvan değillerdi. Meyve, fındık,

255 HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA ---

fıstık ve çilek cinsinden şeyler yiyen hayvanlardı. Barışsever bir krallığın vatandaşlarıydılar.

Aksi şeytan, Angela'nın ölü suratı aniden gözümün önüne geri geldi. Birdenbire onun cesedini ilk bulduğum andaki şok ve acı içinde yanlış yorumlamış olduğum bir şeyin farkına vardım. Boğazı yarı keskin bir bıçakla defalarca kesilmiş gözüküyordu. Çünkü yara yeri parça parçaydı. Hatta kesilmemişti: Isırılmış, yırtılmış ve çiğnenmişti. Şimdi, banyonun eşiğinde kalakalırken görmeyi arzu ettiğimden daha net bir şekilde, o korkunç yarayı görebiliyordum.

Daha sonra düşünmeye katlanamadığını yaraları, ondaki diğer izleri yarı yarıya hatırladım. Ellerinde şiddetli ısırık izleri vardı. Belki yüzünde de.

Maymunlar. Ama sıradan maymunlar değil.

Angela'nın evinde katillerin eylemleri -saklan-ara oyunu, bebeğin yaptıkları- çıldırmış çocukların oyunu

gibi görünmüştü bana. O odalarda bu maymunların birden fazlası olmalıydı: Bir insanın sığamayacağı yerlerde saklanacak kadar ufaktılar. Tıpkı hayaletler gibi, insan yeteneğinin üzerinde, hızlı davranıyorlardı.

Karanlığın içinden bir çığlık sesi daha yükseldi ve öteki iki yönden alçak bir sesle cevaplandırıldı.

OrsonTa birlikte adımlarımızı hızlandırdık ama telaşımı frenledim. Koşmamı korku işareti olarak -doğru da olurdu- yorumlayabilirlerdi. Korku yırtıcı bir hayvan için zayıflık işaretiydi. Eğer zayıflığımı sezerlerse saldırabilirlerdi.

Silaha o kadar sıkı yapışmıştım ki kabza sanki elime kaynak yapılmış gibiydi. Fakat bu bölükte kaç yaratık olduğunu bilmiyordum: Belki sadece üç dört, belki on, belki de daha fazla. Şimdiye kadar hiç silah kullanmadığım için -bir kere dışında, bu akşam tamamen kazara

DEAN KOONTZ

256

olanın dışında-bu hayvanlar üzerime çullanmadan önce ben onların hepsini birden yere seremezdim.

Ateşli hayal gücümü böyle karanlık materyallerle uğraşmaya bahş etmek istemediğim halde, bir makaka maymununun dişlerinin neye benzediğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Hepsi kör ön kesici dişler miydi? Hayır. Hatta otoburlar -elbette makaka maymunlarının otobur olduğunu varsayarak - bir meyvenin dışkabuklarını soymak ihtiyacını duyarlar. Mutlaka ön kesici dişleri, insandaki gibi belki sivri köpek dişleri bile

vardır. Bu özel türler Angela'yı avlamış olsalar da, makakanın kendisi bir yırtıcı hayvana dönüşecek şekilde ters evrim geçirmiş olamayacağını göre, uzun sivri dişleri olamazdı. Gerçi bazı maymunların sivri dişleri vardır. Habeş maymunları kocaman tehlikeli dişlere sahiptirler. Zaten makaka maymunlarının ısırma gücünü tartışmaya gerek yok. Çünkü bunların diş silahlarının yapısı göz önüne alınmadan, bu özel türün Angela Ferryman'ı süratle ve vahşice öldürmeye yetecek kadar iyi donatılmış olduğu görüldü.

İlk önce sağ tarafımda, birkaç metre ötede, sisin içinde bir kımıldıyı görmekten çok sezdim ya da duydum.

Sonra koyu renkli, belirsiz bir şeklin toprağa yakın hızlı ve ses'siz bir şekilde bana doğru geldiği gözüme ilişti. Kımıldıya doğru döndüm. Yaratık bacağıma sürtün-dü ve onu net biçimde göremeden sisin içinde kaybolup gitti.

Orson kavga için meydan okumaksızın o şeyi tehdit edercesine hırladı ama çekimser kaldı. Bisikletin öteki tarafındaki karanlığın içine sokulan gri sisin dalgalanan duvarıyla yüz yüze kaldı. Sadece boynundaki tüylerin değil, aynı zamanda sırtındaki tüylerin de dimdik ayaklandığını görebileceğimden emindim.

257

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Angela'nın bahsettiği parlayan koyu san gözleri göreceğimin yanı sıra yamalak beklentisi içinde toprağa doğru bakıyordum. Sis içinde birdenbire kayıplara karı-

şan şekil hemen hemen benim büyüklüğümdeydi. Belki de benden iriydi. Gölgemsi, şekilsiz, bir rüyada ölüm meleşinin insanın üzerinde uçuşması gibi, maddeden ziyade izlenimdi ve mutlaka korkunçtu, çünkü gizemi devam ediyordu. Uğursuz san gözleri, belirgin yüz hatları ve belli bir biçimi yoktu. Adam ya da maymun, yahut hiçbirisi: Bölüğün lideri var olmuş ve yok olmuştu.

OrsonTa birlikte yine durakladık.

İşe yarar bir ses yakalamak maksadıyla çevremizde dalgalanan karanlığı araştırmak için yavaşça kafamı çevirdim. Fakat maymun bölüğü, sis kadar sessiz hareket ediyordu. Plankton ve yosunlarla dolu kör bir akıntıya kapılmış, çevresinde dönüp duran bir köpekbalığı gözüne ilişmiş ve onun karanlıktan tekrar çıkıp kendisini ısırmasını bekleyen bir dalgıçmışım hissine kapıldım.

Bir şey bacağımın arkasına sürtündü ve blucinimin arkasına asıldı ama bu Orson değildi. Çünkü habis bir tıslama sesi çıkanyordu. Ona tekme attım ama dokunamadım ve bir kez bile bakamadan sisin içinde koybolup gitti.

Orson kendisi karşı karşıya gelmişçesine acı acı havladı. "Buraya gel oğlum," dedim telaşla, hemen yanıma geldi. Kumda ses yapan bisikleti bıraktım. Tabancayı her iki elimle birden doğrulttum. Vuracağım şeyi araştırarak kendi etrafımda tam bir dönüş yaptım.

Tiz ve öfkeli bir çığlık yükseldi. Bu bilinen maymun sesine benziyordu. En azından yanm düzine kadardı.

Eğer birini öldürürsem diğerleri korkup kaçabilirlerdi. Yahut da mandalina yiyen maymunun, Angela'nın

Hiçbirşeyden Korkma F-284

DEAN KOONTZ

258

mutfakta kendini savunmak için kullandığı süpürgeye gösterdiği tepkiyi verebilirlerdi: Öfkeli bir saldırganlık. Her halükarda görüş mesafesi hemen hemen sıfırdı ve onların göz pırıltılarını ya da gölgelerini göremiyordum. Onun için de sisin içine körlemesine ateş ederek cephanemi ziyan etmeye cesaret edemedim. Glock boşaldığı zaman kolayca av olacaktım.

Yoğun, durmaksızın kaynaşan sis bulutu dalgalann sesini bile boğmuştu. Orson'un patilerinin sesiyle kendi nefesim dışında hiçbir şey duymuyordum.

Bölük liderinin büyük, kara şekli, gri sis örtüsünün arasından tekrar belirdi. Uçma görüntüsü kesinlikle aldatıcı olduğu halde kanatlanmışçasına çaylak gibi üzerime çullanıyordu.

Orson hırladı, ben de tabancanın lazer mekanizmasını çekerek geriye sıçradım. Kırmızı bir nokta, sisin uyuşturan yüzüne düştü. Buzlucamın önünden hızla geçen bir gölgeden daha belirgin olmayan bölük lideri, ben lazer ışınını onun civamsı şekline daha yöneltemeden sis tarafından yutuldu.

Kanaldaki beton basamaklarda bulunan kafatası koleksiyonu hatırladım. Koleksiyoncu belki de yetişkinlik kariyeri için alıştırma yapan on beş yaşlarında bir sos-

yopat değildi. Belki kafatasları maymunlar tarafından toplanıp düzenlenmiş hatıralardı; bu çok acayip ve rahatsızlık veren bir tasarımdı.

Daha da rahatsız edici bir düşünce geldi aklıma: Belki Orson'un kafatasıyla benimki- tüm etleri soyulmuş, gözleri çukur ve parlak- bu sergiye eklenmek isteniyordu.

Çıglık atan bir maymun sis duvağının arasından fırlayıp Orson'un sutına atlayınca köpek ulumaya başladı.

Kafasını döndürüp dişlerini çıkardı ve bu davetsiz bini-ciği ısırmaya, aynı anda da sırtından atmaya çalıştı.

259

HİÇBİR ŞEVDEN KORKMA

O kadar yakın duruyorduk ki, sise ve yetersiz ışığa rağmen san gözleri görebildim. Parlak, soğuk ve öfkeli. Bana ateş püsküren gözlerle baktı. Orson'u vurmadan saldırgana ateş edemezdim.

Maymun Orson'un sırtında güçlkle durabiliyordu. Sonra kemikleri ve sınımlar gibi kaslarıyla bana vurdu; ben geriye doğru sendeleyince, deri ceketimi kullanarak göğsüme tırmandı ve o karmaşada kendimi yaralama riskini göze alamadığım için ona ateş edemedim.

Bir an yüz yüze geldik ve canı gözleriyle karşı karşıya kaldım. Yaratığın dişleri dışandaydı. Vahşice tıslıyor, nefesi iğrenç kokuyordu. O bir maymundu hem de bir maymun değildi. Dehşet uyandıran küstah bakışlarının niteliği esas olarak yabancı idi.

Basımdaki şapkayı kaptı. Ben de ona Glock'un namlusuyla vurdum. Şapkayı kapamayan maymun yere düştü. Tekme attım ve vurabildim. Şapkayı elinden vurarak aldım. Ciyaklayan maymun yuvarlanarak sisin içine kaçıp gözden kayboldu.

Orson tüm korkusunu unutup hayvanın arkasından koştu. Geri gelsin diye seslendiğimde itaat etmedi bana. Derken bölük liderinin iri yapılı şekli, öncekinden daha çabuk biçimde gözüktü yine. Ortaya çıktığı çabuklukta da yok oldu yeniden ama Orson'un şapkamı çalmaya çalışan maymunu izleme akıllılığını tekrar göstermesi için yeterince oyalanarak.

"Tanrım," dedim patlayarak, köpek sızıldanarak avını bırakıp geri dönerken.

Şapkamı yerden aldım ama başıma takmadım artık. Büküp ceketimin iç cebine tıktırdım.

Titreyerek ısınmamış olduğuma ve iyi olduğuma kendimi inandırdım. Tırmalanmış olsaydım bile elimdeki ya da yüzümdeki batmayı hissetmeyebilirdim. Ama

DEAN KOONTZ

260

hayır. Tırmalanmamıştım. Tanrı'ya şükürler olsun. Eğer maymun sadece beden sıvılarına temasla bulaşacak bir hastalık taşıyorduyorsa, benim onu almam mümkün olmazdı.

Ancak öte yandan yüz yüzeyleyken onun kokuşmuş nefesini solumuştum. Eğer hava yoluyla bulaşacak bir

hastalık taşıyorduyorsa, soğuk hava odasına tek yönlü bir bileti elime almıştım bile.

Karşılık olarak arkamda küçük bir tıkırtı oldu. Arkama dönünce, yerde duran bisikletimin göremediğim bir şey tarafından sisin içine doğru sürükleniyor olduğunu anladım. Bisikletin sadece arka tekerleği görünüyordu ve ulaşıp tek elle tekerleği yakalamadan önce, karanlıkta nerdeyse kaybolmak üzereydi.

Gizli bisiklet hırsız ve ben kısa bir halat çekme oyunu oynadık. Bölüğün iri cüsseli lideriyle değil, bir veya iki maymunla mücadele ettiğimi düşündüğüm için oyunu kolayca kazandım. Bisikleti tekerleklerinin üzerine kaldırıp Glock'u bir kez daha doğrulttum.

Orson yanıma döndü.

Sinirli bir şekilde, içtiği biranın sonunu dökmek için tekrar çişini yaptı. Ben de pantolonumu ıslatmadığıma şaşırdım nerdeyse.

Bir süre gürültüyle soludum. O kadar titriyordum ki, tabancanın iki elle tuttuğum kabzasının, aşağı yukan sallanmasını engelleyemiyordum. Sonra gittikçe sakinleşmeye başladım. Kalbim kaburga kemiklerimi çatlatacak kadar hızlı çarpmıyordu artık.

Hayalet gemi teknelerine benzeyen sisten gri duvar, yelken açmış gidiyordu. Tek bir çıtırtı bile yoktu. Haykırış ya da denizkuşu çığlığına benzer bir ses, rüzgârın fısıltısı ya da dalgaların uğultusu da duyulmuyordu.

Sanki son çatışmada ölmüşüm ve şimdi hayat koridoru

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

nun dışındaki soğuk aralıkta, Ahiret'e açılan kapının açılmasını bekliyormuşum gibi hissediyordum.

Sonuç olarak oyunun kısa bir süre sürüp sona erdiği belliydi. Tek elimle Glock'u tutarken, bisikleti doğuya doğru yanımda yürüttüm. Orson da yanımda yürüyordu.

Öncekinden daha uzak mesafeden de olsa maymun bölüğü beni hâlâ izliyordu. Sis içinde gizli gizli yaklaşan bir şekil görmedim ama oradaydılar.

Maymunlar ama maymunlar değil. Görünüşe göre VVyvern'deki bir laboratuvardan kaçmışlardı.

Dünyanın sonu olduğunu söylemişti Angela.

Ateşle değil.

Buzullarla değil.

Daha kötüsüyle.

Maymunlar. Dünyanın sonu maymunlarla geliyordu.

Kıyamet işareti primatlar.

Mahşer günü. Son, *fini*, *omega*, kapıyı kapat ve ışıklan ebediyen kapat.

Bu tümüyle çok çılgınca. Aklımı olgular çerçevesinde toplayıp onları belli bir mantık sırasına soktuğum her sefer, gerçekten büyük bir dalga vurup bunu kaybettiriyordu bana.

Bobby'nin tutumu, tembeller şampiyonu olmak ve modern dünyanın çözümsüz sorunlarından kendisini uzak tutmak konusundaki yumuşama bilmez karan, meşru bir hayat tarzı seçimi olarak bana her zaman çar-

pıcı gelmişti. Şimdi sadece meşru değil aynı zamanda akla uygun, mantıklı ve bilgece de görünüyordu bana. Yetişkin yaşımı yaşayacağımı umut etmiyordum.

Annemle babam merak duygumu hoşgörüyle karşılayıp oyun oynamam, eğlenmem, hayatımı olabildiğince kaygısız ve korkusuz sürdürmem, gelecek karşısında küçü

DEAN KOONTZ

262

cük bir kaygı duymadan anı yaşayacağım biçimde büyüttüler beni: Kısacası Tanrı'ya güvenmek ve herkes gibi benim de bir amaç için dünyada olduğuma inanmak; Tanrı'nm bana bahş ettiği nimetler ve yeteneklerim için olduğu kadar, sınırlarım için de şükretmek; çünkü her ikisi de benim algılama gücümün ötesindeki bir amacın parçası. Bunlar benim başkalarına saygıyı ve özdisiplini öğrenme ihtiyacımı belirlediler. Fakat hayatınızın manevi bir boyutu olduğuna ve hayatın gizem dolu mozağinde dikkatle yaratılmış bir varlık olduğunuza samimiyetle inandığınız zaman, bunlar doğal olarak gelen şeyler aslında. Annemden ve babamdan daha uzun yaşama olasılığımın küçük gözükmesine karşın, hastalığım ilk teşhis edildiğinde, ailem bunun için hazırlık yaptı: Eğer kitap ve makalelerimden tek bir sent kazanmasaydım bile, şimdi beni bol bol geçindirebilecek olan hayat ve ölüm sigortasını yaptırdılar. Hiçbir zaman bir iş sahibi olamamaya, başka insanları ezen sorumlulukları hiçbir zaman yüklenmemeye yazgılı, sadece eğlence, oyun ve merak

ihtiyacımı gidermek için doğan ben, yazma eyleminden vazgeçip tümüyle öyle bir sörf serserisi olabilirdim ki, Bobby Halloway, karşılaşılacak olursa, lahanadan daha fazla eğlenme kapasitesi olmayan, iflah olmaz bir işkolik kalırdı yanımda. Cennetten kovulmamış ve kira kontratının şartlarını ihlal etmemiş olsaydık, tüm insanlığın olabileceğı şey için yetiştirilmiş olmam nedeniyle suçluluk, vicdan azabı ve kuşku duymadan da mutlak tembelliğe sarılabılırdım. Kadın ve erkek doğan herkes gibi, ben de alın yazıma göre yaşıyorum: XP hastalığım nedeniyle çoğu insandan daha fazla kader düzeninin farkındayım ve bu farkındalık ise insana özgürlük getiriyor.

Yine de yarımada da doğu yönüne doğru bisikletimle yürürken, günbatımından beri gördüğüm ve duydu

263

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ğum her şeyin anlamını aramaya sebatla devam ediyordum.

Maymun bölüğünün OrsonTa bana eziyet etmesinden önce, bu maymunların farkının tam anlamıyla ne olduğunu saptamaya çalışıyordum; şimdi tekrar aynı bilmeceye geri dönüyordum. Sıradan maymunlardan farklı olarak bunlar ürkek olmak yerine küstahlar, neşeli olmak yerine öfkeliydiler. En belirgin farkları, öfkeli ve kötü maksatlı olmalarıydı. Yine de bunlardaki şiddet potansiyeli, diğer maymunlardan onları ayıran başlıca nitelik değildi; kavradığım ama açıklayamayacağım bi-

çimde düşünmekten kaçındığım başka bir, çok daha derin bir farklılığın sonucuydu sadece bu.

Sis eskisi kadar yoğundu ama derece derece aydınlanmaya başlamıştı. Sis içinde hayal meyal ışık lekeleri gözüküyordu: Kıyı boyunca sokak lambaları ve binaların ışıklan.

Orson bu uygarlık işaretleri karşısında bir memnuniyet ya da sadece rahatlatma- iniltisi salıverdi ama kasabanın içinde, dışından daha fazla güvenlikte olmayacaktık aslında.

Güney burnundan tamamen ayrılıp Embarcadero Way'e girdiğimiz zaman, ceket cebime tıkmış olduğum şapkamı almak için durdum. Onu başıma geçirdim ve siperliğini iyice eğdim. Fil Adam kıyafetini düzene sokuyordu.

Orson başını kaldırmayı beni saygıyla süzdü ve başını onaylarcasına keyifle salladı. O her şeye rağmen Fil Adam'ın köpeğiydi ve onun kendisiyle ilgili imajının ölçüsü, benim bir üslup ve zarafetle davranmama bağlıydı.

Sokak lambalarıyla görüş mesafesi yaklaşık otuz metreye kadar çıkıyordu. Sis her bir damlası, altından

DEAN KOONTI

264

sodyum-buharı ışığım kırıyor ve bir sonraki damlaya aktarıyordu.

Maymun bölüğü bize eşlik ediyorduydu, görülmekten kaçınmak için, kıraç yarımada olduğundan çok daha

uzağımızda dolaşmak zorundaydılar. Poe'nun, 'Morg Sokağındaki Cinayet' oyunundaki oyuncular gibi, gizlenecekleri yerleri parklarla, ışıksız ara sokaklarla, balkonlar, yüksek çitler ve çatılarla sınırlamak zorundaydılar. Gecenin bu geç saatinde etrafta hiç yaya ya da motorlu araç görünmüyordu. Kasaba sanki terk edilmiş gibiydi.

Ayıışığı Körfezi'nin çok uzak olmayan bir gelecekte başına gelecek olan ıssızlığın ön habercisi gibi plan bu sessiz ve boş sokaklar fikri, bende fena halde rahatsızlık yarattı. Küçücük kasabamız hayalet bir kasaba olmaya hazırlanıyordu.

Bisikletime bindim ve Embarcadero Way'de, kuzeye doğru yöneldim. Radyo istasyonunda Sasha yoluyla benimle temas kuran adam, marinadaki teknesinde beni bekliyordu.

İssiz caddede pedal çevirirken aklım milenyum maymunlarına gitti tekrar. Sıradan makakalarla, bu sıradışı makaka bölüğü arasındaki en temel farkı teşhis ettiğimden emindim ama kendi ulaştığım sonucu kabul etmeye istekli değildim. Fakat bu kaçınılmaz olarak şöyle bir şeydi: *Bu maymunlar sıradan maymunlardan daha akıllıydılar.*

Çok akıllıydılar, uç noktada akıllıydılar.

Bobby'nin fotoğraf makinesinin amacını anlamış ve onu çalmışlardı. Yeni aldığını da aşırımlardı.

Angela'ran işliğindeki otuz bebeğin yüzü arasından benim yüzümü tanımışlar ve o birini benimle dalga geç-

mek için kullanmışlardı. Daha sonra da cinayeti örtbas etmek için evi yakmışlardı.

V

293 HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Fort Wyvern'de gizli bakteri savaşı araştırmasında koca alınlılar çalıştınıyor olabilirdi. Fakat laboratuvar maymunlarının, neden dünya yüzünde yürüyen daha önceki maymunlardan önemli ölçüde daha akıllı olduklarını açıklamıyordu bu.

Yalnız, 'önemli ölçüde akıllı'lık ne kadar akıllılıktı? Belki *Riziko*'da çok para kazanacak kadar akıllı değilerdi. Belki üniversite düzeyinde şiir öğretecek, bir radyo istasyonunu başarıyla yönetecek, dalgaların şekillerini dünya çapında izleyecek ya da *New York Times* listelerine girecek bir best-selleri yazacak kadar akıllı değillerdi ama belki de insanlığın şimdiye kadar tanıdığı en tehlikeli ve denetlenemez zararlı hayvan olacak kadar akıllılardı. Eğer fareler insanın yansı kadar bile akıllı olsalardı ve tüm tuzak ve zehirlerden nasıl uzak duracaklarını öğrenebilselerdi, sayılarının ne kadar hızlı artacağını ve bunların verebileceği zarar düşünün bir kez.

Bu maymunlar dünya yüzünde serbestçe dolaşan ve ele geçmekten akıllıca kurtulan, hakikaten bir laboratuvar firarisi miydiler? Eğer öylelerse, nasıl bu kadar zeki oldular? Ne istiyorlardı? Planladıkları neydi? Onları izlemek, kısıvrak bağlayıp kırıp kaçamayacakları daha iyi bir kafese geri döndürmek için neden güçlü bir çaba ortaya konulmamıştı?

Yoksa onlar Wyvern'deki birisi tarafından kullanılan yardımcılar mıydı? Polisin eğitilmiş polis köpeği kullanması gibi. Deniz kuvvetlerinin düşman denizaltıların araştırma ve savaş zamanında -söylentiye göre-hedefe yöneltilmiş gemilerin teknelerine manyetik patlayıcı paketlerini yerleştirmek için yunusları kullandığı gibi. Binlerce soru kafamın içinde arıkovanı gibi uçuşuyordu. Bunların hepsi de aynı ölçüde deliceydi.

Cevaplara bağ olarak, maymunların yükseltilmiş zekalarının sonucu, dünyanın tahrip edilmesi olabilirdi. Bu hayvanların saldırganlıkları ve apaçık ortada olan yapılarındaki düşmanlık düşünüldüğü zaman, insan

DEAN KOONTZ...

294

uygarlığının muhtemel akıbeti için tehlike çanları çalıyor demekti.

Angela'nın kıyamet günü için kehaneti, benim bütün gerçekleri bildiğim zaman yapacağım durum değerlendirmesinden, abartılı olmayıp gerçekten daha az kötümser bile olabilirdi. Kıyamet kuşkusuz Angela'nın kendi başına gelmişti.

Tüm hikâyenin maymunlardan ibaret olmadığını da seziyordum. Bunlar hikâyenin henüz birinci bölümüydü. Başka sürprizler keşfedilmeyi bekliyordu. Wyvern'deki projeyle karşılaştırılınca, Pandora'nın kutusu açıldığında içinden çıkan kötülüklerin, insanlığın başına sarılan musibetlerin, -savaşlar, salgın hastalıklar, hasta-

lıklar, kıtlıklar, sel felaketleri- önemsiz ayrıntılardan oluşan bir koleksiyon olduğu kanıtlanabilirdi.

Marinaya doğru telaşla yol alırken, Orson'un bana adımlarını uydurmasına izin vermeyecek kadar hızlı pedal çeviriyordum. Köpek tüm gücüyle koştuğu halde durmadan geride kalıyordu.

Bisikleti son hızla sürme nedenim, bir an önce marinaya varmak değil, üzerimize doğru silip süpürerek gelen dehşet dalgasından bilinçsizce kaçma isteğimdi. Bundan kaçış yolu hiç yoktu. Ne kadar öfkeyle pedal çevirirsem çevireyim, yine de köpeğimden başka hiçbir şeyin ilerisine geçemiyordum.

Babamın son sözlerini hatırlayınca, pedal çevirmeyi bırakıp Orson'un kahramanlık gayreti göstermeden yanımda kalabileceği ölçüde yavaşladım.

"Bir dostunu hiçbir zaman arkada bırakma. Sahip olduğumuz dostlarımız, bu dünyada yaşamak için her şeyimizdir; ve öbür dünyada da, bu dünyadan görmeyi umduğumuz tek şey onlardır, demişti babam."

Ayrıca, yükselen dert deniziyle başa çıkmanın en iyi yolu, dalgayı sıfır noktasında yakalamak, üzerinde kayıp katedrale girmek, arka odalara ulaşmak ve hiç korku hissetmeden, çığlık çığlığa, sörf tahtasıyla dalganın içinden geçmektir. Bu sadece havalı değil: Mükemmel.

22

Balayı yatağında etin ete değerken çıkardığı ses gibi nazık, yumuşak dalgalar kazıkların arasından kayarak sete hafif hafif vuruyordu. Rutubetli hava, deniz, taze

yosun, katran, paslı demir ve tanıyamadığım daha başka güzel kokulann karışımından oluşan hoş, baygın bir rayiha sunuyordu.

Körfezin korunaklı kuzeydoğu köşesine sokulmuş marina, üç yüz tekneden daha azına rıhtım hizmeti veriyordu. Bu teknelerden sadece altısının sahibi, teknesini sürekli mesken olarak kullanıyordu. Ayışığı Körfezi'ndeki sosyal hayatın merkezi tekneler olmadığı halde, münhal iskele palamar yeri için uzun bir bekleme listesi vardı.

Kıyıya paralel duran ana iskelenin batısına doğru bisikletimle yürüdüm. Tekerlekler, çiğle nemlenmiş gayri muntazam tahtaların üzerinde küçük zıplamalar yapıyordu. Marinada gecenin bu saatinde sadece tek teknede ışık yanıyordu. İskele lambaları, ama az ışıklı, sisin içinde bana yolumu gösteriyordu.

Balıkçı tekneleri körfezin kuzey burnunun uzağında demir atıyorlardı. Göreceli olarak daha korunaklı marina, hoş teknelere ayrılmıştı. Mütevazısmdan etkileyici

DEAN KOONTZ

265

olanına kadar, çeşit çeşit tek direkli yelkenliler, çift direkli kotralar, iki direkli yelkenliler vardı. Tek direkli yelkenli sayısı çift direklilerden fazlaydı. Çoğunlukla ulaşılabilir fiyatta ve yönetilmesi kolay uzunluktaki motorlu yatlar, birkaç Boston Whalers'i ve hatta iki de yüzen ev vardı. On sekiz metrelik yelkenli yat, -aynı zamanda en büyük tekne- *Sunset Dancer*, bugünlerde rıh-

tımdaydı. Motorlu yatların en büyüğü de on beş metrelik *Nostromo*'ydu. Ben bu tekneye doğru gidiyordum. Rıhtımın doğu ucunda, her iki yanında palamar yeri olan iskeleye doğru doksan derecelik bir dönüş yaptım. *Nostromo* sağ tarafta son palamar yerindeydi.

Geceye aşına biriydim.

Beni aramak için radyo istasyonuna gelen, telefonda adının kullanılmasını istemeyen ve benimle konuşmak için Bobby'nin evine gelmek istemeyen adamı tanıtmak için Sasha'nın kullandığı şifreydi bu. Robert Frost'un bir şiirinden alıntılanan bir mısraydı ve kulak misafiri olan birinin anlama olasılığı yoktu. Ben de bundan yola çıkarak *Nostromo*'nun sahibi Roosevelt Frost'a atıf yapıldığı tahminini yürütmüştüm.

Roosevelt'in teknesinin bağlı olduğu ara geçitteki parmaklıklara bisikletimi dayarken, dalgaların çekilmesi teknelerin palamar yerlerinde sallanmalarına neden oldu. Uykularında mırıltıyla şikâyet eden artritli yaşlı adamlar gibi gıcırđıyorlardı.

Bisikletimi bir yere bıraktığımda hiçbir zaman onu zincirle bağlamak zahmetine girmemiştim şimdiye kadar. Çünkü bu geceye kadar Ayışığı Körfezi, modern dünyayı hasta eden suçlardan uzak bir sığınak yeri idi. Bu hafta geçinceye kadar, bizim pitoresk kasaba kişi başına düşen cinayet suçlarında, yaralamalarda, rahip dövme olaylarında ülkede başı çekebilecek hale gelebi

lirdi ama herhalde bisiklet hırsızlığında etkileyici bir artışla ilgili kaygı duymamız da gerekmezdi.

Rıhtımdaki ara yol dik duruyordu. Çünkü deniz yüksek değildi ve yol rutubet yüzünden kayganlaşmıştı. Orson da benim gibi aşağıya dikkatle iniyordu.

Kafamın üzerinden büyümlü bir şekilde köpekten geliyormuş gibi fısıltıdan biraz daha boğuk, duyulur duyulmaz bir ses, "*Oradaki kim?*" diye sorduğunda, iskeledeki palamar yerinin üçte ikisini inmiş bulunuyorduk.

Şaşkınlıktan nerdeyse düşüyordum ama yanlardaki ipleri yakalayarak ayakta kalabildim neyse ki.

Bluewater 563, düzgün, beyaz, gösterişsiz, çevresi yelken beziyle kuşatılmış, yukarıdaki dümen yeriyle çift güverteli bir tekneydi. Geminin içindeki tek ışık, alt güverteden, geminin ortasındaki ana kamaranın perdeli lumbozlarından geliyordu. Yukandaki açık güverte ile dümen bölümü karanlıktı ve ben kimin konuştuğunu göremiyordum.

"*Oradaki kim?*" diye adam tekrar fısıldadı. Ses daha yüksek değildi ama daha sertti.

Roosevelt Frost'un sesini şimdi tanımıştım.

Ondan işaret alınca, "Benim, Chris Snow," diye fısıldadım.

"Gözlerini koru evlat."

Elimi gözlerime siper edip gözlerimi kısıtım ve parlayan el feneri durduğum yerde beni tespit etti. Yakar yakmaz da el fenerini hemen kapattı ve hâlâ fısıldayarak

"Yanıdaki köpeğin mi?" diye sordu.

"Evet, efendim."

"Başka bir şey?"

"Özür dilerim, ne dediniz?"

"Yanında başka biri yok değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Tekneye gel o zaman."

DEAN KOONTZ

270

Onu şimdi görebiliyordum. Çünkü yukarı güvertedeki parmaklıklara yaklaşmıştı. Yine de görece yakın olan mesafeden onu tanıyamamıştım. Çünkü siyahi yüzü gecenin karanlığı ve sisle örtülüydü.

Orson'u önümde yürüterek tekneye çıkıp yukan güvertenin basamaklarından hızlı hızlı tırmandık.

Tepeye vardığımızda, elinde bir tüfek tutan Roosevelt Frost'u gördüm. Çok yakın zamanda Ulusal Ateşli Silahlar Kurumu, merkezini Ayışığı Körfezi'ne nakledecekti. Silahının menzili içinde değildim ama el fenerinin ışığında beni teşhis edinceye kadar menzil içinde olduğumdan emindim.

Elinde tüfek olmasa da Frost'un görünüşü heybetliydi zaten: Boyu bir doksan metre, boynu iskele kazığı çapında, omuzlan seren payandası kadar geniş, iki eli ortalama bir dümen tekerleğinden büyüktü. Ahab'ın tam Moby Dick adını takacağı bir adamdı. Atmışlarda ve yetmişli yılların başında bir futbol yıldızıydı ve spor yazarları sürekli olarak ona Sledgehammer (Balyoz) diye göndermede bulunurlardı. Şimdilerde atmış üç yaşında,

bir erkek hazır giyim mağazası ve küçük bir alış-veriş merkezi sahibi, Ayışığı Körfezi Hanı ile Şehir Kulübü'nün yan hissesine sahip bir işadamı olduğu halde, bugünkü takımlarda güçlü pozisyonlan oynayan hormonla şişirilmiş, genetik değişime uğramış su aygırlarından hangisi olursa olsun yine de ezip geçebilir görünüyordu.

"Selam köpek," diye mırıldandı.

Orson başını salladı.

"Şunu tutsana oğul," diye fısıldayarak tüfeği bana uzattı. Dikkat çekici, yüksek teknoloji ürünü bir dürbün asılıydı boynunda. Dürbünü gözlerine götürüp üst gü

271

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

vertedeki hâkim noktadan çevreyi iskele boyunca taramıştı.

"Nasıl görebiliyorsunuz?" diye merak ederek sordum.

"Gece dürbünü. Mevcut ışığı on sekiz bin kez büyütüyor. "

"Ama sis..."

Bir düğmeye bastı. Mekanizma mırıldanarak harekete geçti ve içi göründü. "Bu dürbünün enfraruj modu da var. Sadece ısı kaynaklarını gösterir."

"Marina da bir sürü ısı kaynağı vardır."

"Tekne motorları durduğunda göstermiyor. Ayrıca de ben hareket halindeki ısı kaynaklarıyla ilgileniyorum."

"İnsanlar mı?"

"Belki."

"Kimler?"

"Seni kim takip etmişse. Şimdi sus evlat."

Sustum. Roosevelt sabırla marinayı tararken, ben de sonraki dakikayı, bu eski futbol yıldızı ve yerel işadamlarının görüldüğü gibi olup olmadığını merak ederek geçirdim.

Tam olarak şaşırmıyordum da aslında. Güneşin batışından bu yana rastladığım insanların hepsi, hayatlarının daha önce bilmediğim boyutlarını ortaya çıkarmışlardı. Meğerse Bobby bile sır saklıyormuş: Dolaptaki tüfek, maymunlar bölüğü, Pia Klick'in, Kaha Huna'nın reenkarnasyonu olduğu inancı. Düşündüğümde, ara sıra tuhaf köpeğimle ilgili yaptığım masum yorumlar da dahil olmak üzere, Yeni Dalga düşüncesinin imasını içerdiğini hissettiği herhangi bir görüş karşısındaki tartışmacı tavımı ve duyduğu acıyı şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Başka kimse değilse bile hiç olmazsa Orson gece boyunca aynı karakterde kaldı. Durumun gidişine

DEAN KOONTZ

272

bakılacak olursa, o da arka ayaklarının üzerine kalkıp birdenbire büyüleyici bir gösteriyle tap dansı yapma yeteneğini sergileyecek olursa hiç şaşırmayacağım.

"Seni kimse izlemiyor," dedi gece dürbününü indirip tüfeğini geri alarak. "Bu taraftan evlat."

Teknenin sancak tarafındaki açık ambar ağzına kadar onu arkasından izledim.

Roosevelt durup başımın üzerinden, geride oyalanıp duran Orson'a baktı. "Gel buraya, bizimle gel köpek." Köpek arkada takılıyordu ama iskelede gizlenmiş herhangi bir şeyi hissettiğinden değildi bu. Her zamanki gibi, Roosevelt'in yanında garip ve kendine özgü olmayan bir şekilde ürkekti.

Ev sahibimizin hobisi, hayvanlarla iletişim kurmaktı. Roosevelt bu konuda basiretli bir tutum içinde olmuş, yalnızca komşularının ve dostlarının ricası üzerine bu yeteneğini kullanmıştı. Ancak bu da gündüz televizyon talk showlarına malzeme olmuş bir Yeni Dalga kavramıydı. Pia Klick'in sörf tanrıçası olmaya karar vermesinden önce, hayvanlarla iletişimin sadece bahsinin geçmesi bile Bobby' nin ağzını öfkeden köpürtmeye yetiyordu. Roosevelt ona getirilen sorunlu ev hayvanlarının arzularını ve huzursuzluklarını sezdiğini iddia ediyordu. Bu hizmeti için para almıyordu ama Roosevelt'in paraya karşı ilgisizliği bile Bobby'yi iknaya yetmiyordu: *Boş versene Snow, onun para kazanma derdinde bir şarlatan olduğunu hiç söylemedim ki zaten. Şyi niyetli ama bir zamanlar sadece başı önünde durmadan kale direklerine koşan biriydi o.*

Roosevelt'e göre, hiçbir zaman iletişim kuramadığı tek hayvan benim köpeğimdi. Ona göre, Orson meydan okuyordu ve onunla sohbet etmek fırsatını hiçbir zaman yakalayamamıştı. "Şimdi gel buraya, köpekcik."

Orson sonunda gözle görülür bir isteksizlikle daveti

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

kabul etti. Yürürken pençeleri güvertede tıkırtı sesleri çıkarıyordu.

Roosevelt Froost tüfeği elinde ambar ağzından girip zayıf bir ışığın aydınlatdığı fiberglas basamaklardan aşağı indi. Başını eğmiş, kocaman omuzlarını bükmüş, kendini küçültmek için kollarını iki yanma yapıştırmıştı ama yine de merdiven aralığına takılma riski var gibiydi.

Orson duraksayıp kuyruğunu bacaklarının arasına soktu ama sonunda Roosevelt'in arkasından aşağıya indi ve en sonuncu olarak da ben indim. Merdivenler veranda tarzındaki kış güvertesine çıkıyordu.

Gece lambasının aydınlatdığı loş, sıcak ve keyifli görünen kamaraya girmekte Orson gönülsüz davranıyordu. RooseveltTe ben girdikten sonra, Orson tüyelerine çökmüş çiği, tüm kış güvertesine sıçratarak gayretli bir şekilde silkeledikten sonra geldi arkamızdan. Bize su sıçratmaktan kaçınmak kaygısıyla arkada kaldığına inanacaktım nerdeyse.

Orson içeriye girince Roosevelt kapıyı kilitledi. Kapının kilitlendiğinden emin olmak için tekrar tekrar kontrol etti.

Kıçtaki kamaranın ötesindeki ana kamara, gemi mutfağı, maun dolaplar ve bunlarla takım maundan yer döşemesi, yemek bölümü ile açık ve geniş plandaki bir salondan ibaretti. Bana saygı olarak mekân, oturma bölümünde futbol kupalarıyla ağzına kadar dolu

vitrindeki hafif bir ışıkla ve yemek masasında duran mumluklar-daki iki tane kalın, yeşil mumla aydınlatılmıştı.

Taze kaynatılmış kahvenin güzel kokusu yayılmıştı havaya. Roosevelt bir fincan kahve teklif edince kabul ettim.

"Baban için üzüldüm," dedi. "Eh, sonunda bitti."

Hiblrşeyden Korkma F-304

DEAN KOONT1

304

Roosevelt kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" "Onun için demek istiyorum yani." "Ama senin için değil. Hele gördüklerinden sonra." Kaşlarımı attım. "Benim gördüğüm şeyleri nereden biliyorsunuz?"

"Laf dolaştırılıyor/" dedi şifreli olarak. "Ne demek ist..."

Jant kapağı büyüklüğündeki elini kaldırdı. "Biraz sonra konuşacağız. Seni bunun için çağırdım zaten. Fakat sana ne söylemem gerektiğini hâlâ düşünüp duruyorum. ıkar bir yol bulmama izin ver evlat."

Dev adam kahve servisinden sonra, rzgrlığını çıkarıp büyük sandalyelerden birinin arkasına asarak masaya oturdu. Onun aprazına oturmamı işaret etti ve ayağıyla başka bir sandalyeyi masadan dışarı çıkardı. "Sen de gel köpek," dedi, üçüncü sandalyeyi de Or-son'a sunarak. Roosevelt'i ziyarete geldiğimizde her zamanki işlemin bu olmasına karşın, Orson yine de anlamamazlığa gelip buzdolabının önündeki yere yerleşti.

"Bu yaptığın hoş değil," diye sakince belirtti Roosevelt ona.

Orson esnedi.

Roosevelt masadan köpek için çektiği iskemleyi ayağıyla hafifçe tıkırdattı. "Uslu bir köpek ol."

Orson öncekinden daha fazla göstere göstere tekrar esnedi. İlgisizliğini abartıyordu.

"Oraya gelirsem köpek, seni kaldırıp bu sandalyeye koyarım. Fakat bu da senin saygılı bir konuk olmanı isteyen sahibine ayıp olur."

Yüzünde iyi niyetli bir gülümseme vardı ve sesinde en ufak bir tehditkâr ton yoktu. Geniş yüzü, siyah bir Buda heykelinin yüzüydü, gözlerinde iyilik ve keyif vardı.

275

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Haydi iyi bir köpekçik ol," diye Roosevelt tekrar etti.

Orson kuyruğuyla yeri süpürdü, sonra kuyruk sallamayı bıraktı. Bakışlarını ürkekçe Roosevelt'ten bana çevirip başını kaldırdı.

Omuzlarımı kaldırdım.

Roosevelt bir kez daha ona teklif ettiği iskemleyi ayağıyla tıkırdattı.

Orson yerden kalktığı halde hemen masaya yanaşmadı. Roosevelt sandalyesinin arkasında asılı duran naylon rüzgârlığının cebinden kemik biçimli bir bisküvi çıkardı. Orson'un onu iyice görmesi için mumun ışığına tuttu. Kocaman başparmağıyla işaretparmağı arasındaki

bisküvi, ufacık gözüküyordu ama aslında büyük bir ikramdı. Roosevelt törensel bir ciddiyetle bisküviyi masada köpek için ayrılmış yerin önüne koydu.

Orson istekli bakışlarla bisküvi tutan eli izliyordu. Sonra pıtır pıtır masaya yaklaştı ama biraz uzakta durdu.

Genellikle olduğundan daha soğuk davranıyordu.

Roosevelt rüzgârlığının cebinden ikinci bir bisküvi daha çıkardı. Mum ışığına yaklaştırdı, sanki enfes, parlak bir mücevhermiş gibi mum alevinde çevirerek bakıp sonra masaya birinci bisküvinin yanına koydu.

Orson arzuyla inlediği halde sandalyeye gelmedi. Başını ürkekçe yere eğdi, sonra kaşlarının altından ev sahibimize baktı. Gözlerine bakmakta isteksiz olduğu tek adamdı Roosevelt.

Roosevelt rüzgârlığının cebinden üçüncü bir bisküvi daha aldı. Geniş ve kırık burnunun altında tutarak, bu kemik biçimli ikramın karşı konulamaz kokusundan zevk alıyormuş gibi derin derin kokladı.

Başını kaldıran Orson'da kokladı.

Roosevelt kurnazca gülümseyip göz kırparak Or-

DEAN KOONTZ

276

son'un ağzına attı. Köpek bisküviyi büyük bir zevkle ağzında çıtırdatarak yedi ve bir yudum kahveyle yutup keyifle içini çekti.

Etkilenmişim. Daha önce Roosevelt'i böyle bir şey yaparken hiç görmemiştim. "Bunların tadı neye benziyor?" diye sordum.

"Hiç fena değil. Bir çeşit buğday kırığı. İster misin bir tane?"

"Hayır efendim. Hayır, teşekkür ederim," dedim, kahve içmekten memnun.

Orson'un kulakları dikelmişti. Bütün dikkati Roosevelt'in üzerindeydi. Bu kule gibi, nazik sesli dev siyah adam gerçekten bu bisküvilerden hoşlanıyorduyorsa, almak için aşırı uğraş veren bir köpek için gerideki bisküvi miktarı epeyce az kalmış olsa gerekti.

Roosevelt sandalyesinin arkasındaki rüzgârlığından bir bisküvi daha çekti. Bunu da burnunun altına tutup kokusunu o kadar derin derin içine çekti ki, beni neredeyse oksijensiz kalma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyordu. Gözkapaklarını duygusal bir şekilde kapattı. Yapmacık bir zevk titremesi onu alıp götürdü. Neredeyse bayıhyormuş ve bisküviyi yemek için çıldırıyormuş gibi gözüküyordu.

Orson'un endişesi aşikârdı. Yerden fırladı ve Roosevelt'in oturmasını istediği yere, benim karşımdaki iskemleye zıpladı ve burnunu Roosevelt'in burnunun sadece beş santimetre uzağına kadar uzattı. Tehlike altındaki bisküviyi birlikte kokladılar.

Roosevelt bu seferkini Orson'un ağzına atacağına, masada köpeğin iskemlesinin durduğu yere, daha önce dizmiş olduğu öteki iki bisküvinin yanına koydu. "Uslu köpekçik," dedi.

Roosevelt Frost'un hayvanlarla iletişim konusunda varsayılan yeteneğine inanmış olduğumdan emin değil

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

dim ama itiraz kabul etmez bir şekilde birinci sınıf bir köpek psikologuydu.

Orson masadaki bisküvileri kokluyordu. "İh, nh, nh," diye Roosevelt ikaz etti. Köpek kafasını kaldırıp ev sahibine baktı. "Sana izin verinceye kadar onu yememelisin," dedi Roosevelt.

Köpek yalandı.

"Yemin ederim ki ciddiym köpekçik, eğer iznim olmadan onu yersen," dedi Roosevelt, "sana asla ve asla başka bisküvi verilmeyecek."

Orson yalvaran bir sesle inceden inceye sızıldandı.

"Kararlıyım köpek," dedi Roosevelt, sakın ama kesin bir sesle. "Eğer benimle konuşmak istemiyorsan, seni konuşmaya zorlayamam ama teknemin içinde asgari bir terbiye göstermende ısrarlı olabilirim. Buraya gelip vahşi bir hayvanmışmıçasma kurtlar gibi bunları yiyip yutamazsın."

Orson bu kurt olmama kuralıyla ilgili kararlılığını anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini Roosevelt'in gözlerine dikti.

Roosevelt gözlerini kaçırmadı.

Bunun boş bir gözdağı olmadığına inanan köpek başını eğerek dikkatini yan yana duran üç bisküviye çevirdi. Orson öyle umutsuz bir özlemle bisküvilere bakıyordu ki, yine de şu lanet şeylerden birini denesem mi diye düşünmekten kendimi alamadım.

"Aferin köpekçik," dedi Roosevelt.

Masadan bir uzaktan kumanda cihazı aldı ve üzerindeki düğmelerden birine bastı. Parmağının ucu bir kerede üç düğmeden azına basamayacak kadar büyüktü.

Orson'un arkasındaki motorize stor kapaklı bir kapı yukarıya doğru çıkmaya başladı ve ışık yayan diodelerle parlayan elektronik donanımlı baca borusu ortaya çıktı.

VEAN KOONTZ

27S

Orson yasak bisküvilere yeniden tapınmaya başlamadan önce başını çevirip bir an bakacak kadar ilgilen-di.

Ambar ağzında büyük bir izleme ekranı çıt sesiyle açıldı. Dörde bölünmüş ekranda, *Nostramo*'nun dört bir yanındaki körfez ile sisle örtülü marinanın bulanık görüntüsü belirdi.

"Nedir bu?" diye meraklandım.

"Güvenlik önlemi." Roosevelt uzaktan kumanda cihazını yerine koydu. "Hareketi saptayan aygıt ve enfraruj ışınlı alıcı tekneye yaklaşan birisini yakalar ve bizi anında uyarır. Sonra teleskopik mercekler otomatik olarak ayırıp buraya gelmeden önce o kişiye zum yapar ve biz de kiminle karşılaşacağımızı anlarız."

"Kiminle karşılaşacağız peki?" diye sordum.

Dağ adam kahvesinden yavaş ve zarif iki yudum içmeden önce, "Bunu fazlasıyla biliyor olman gerekir." dedi.

"Ne demek istiyorsunuz? Siz kimsiniz?"

"Kendimden başka biri değilim," dedi. "Sadece ihtiyar Rosie Frost'um. Bunların arkasındaki insanlardan birisi olduğumu düşünürsen yanılırsın."

"Hangi insanlar. Neyin arkasında?"

Dörde bölünmüş video ekranındaki güvenlik kamerası görüntülerine bakarak, "Şans eseri, onlar hakkında bilgim olduğunun farkında bile değiller," dedi.

"Kim? Wyvern'deki insanlar mı?"

Tekrar bana döndü. "Onlar sadece VVyvern'de değiller. Kasabalılar da bu işin içinde artık. Kaç kişi olduğunu bilmiyorum. Belki birkaç yüz, belki beş yüz ama herhalde ondan fazla değil, en azından şimdilik. Başkalarına da yayılacağına kuşku yok...ve Ayışığı Körfezi'nin de ötesine."

279

HİÇBİR ŞEYVEN KORKMA

Sinirlerim bozularak, "Esrarengiz olmaya mı çalışıyorsunuz?" dedim.

"Olabileceğim kadarıyla, evet."

Ayağa kalkıp kahve termosunu aldı ve daha fazla yorum yapmadan kahvelerimizi tazeledi. Belli ki zavallı Orson' u bir iki lokmalık yiyecek için sabırla beklemeye zorladığı gibi, bilgi lokmaları için beni de zora koşma niyetindeydi.

Köpek masadaki o üç bisküvi için yalanmış ama dilini asla bu ikrama değdiremişti.

Roosevelt sandalyesine geri döndüğünde, "Bu insanlarla birlikte işin içinde değilseniz, onlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz?" diye sordum.

"Çok fazla şey bilmiyorum."

"Benden fazla bildiğiniz açık."

"Hayvanların bana anlattıklarını biliyorum sadece."

"Ne hayvanları?"

"Eh, senin köpeğin değil elbette."

Orson başını bisküvilerden kaldırdı.

"Kurallara uyumlu bir sfenks o," dedi Roosevelt.

Bunun bilincinde değildiysem bile, belli ki güneş batımından hemen sonra büyümlü bir yönde yol almıştım.

Oyunumu bu yeni krallığın çılgınca kurallarıyla oynamaya karar vererek, "Benim soğukkanlı köpeğimin dışındaki bu hayvanlar size ne anlatıyor?"

"Tümünü bilmen gerekmez. Hastane garajında ve cenazecide gördüğün şeyleri unutmanın en iyisi olduğunu anlamak yeterli sadece."

Saçımdan yukarı çekilip dik durmaya zorlanıyordum gibi, sandalyemde dikleşerek oturdum. "Siz de onlardan birisiniz."

"Hayır. Rahatla evlat. Benimle güvenliktesin. Ne kadar zamandır biz arkadaşız? Köpeğinle ilk kez buraya

DEAN KOONTZ

250

geldiğinden beri iki yıldan fazla oldu. Ayrıca da bana güvenebileceğini bildiğini sanıyorum."

Aslında karakter değerlendirmelerime bir zamanlar olduğu kadar güvenemesem bile, Roosevelt Frost'a hâlâ güvenebileceğime en azından kısmen inanıyordum.

"Ama gördüklerini unutmazsan," diye konuşmasını sürdürdü Roosevelt, "kasaba dışından yetkililerle temas kurmaya çalışırsan, hayatını tehlikeye atarsın."

Göğüs kafesim kalbimi sıkıştırırken, "Bana biraz önce size güvenebileceğimi söylüyordunuz. Şimdiyse gözdağı veriyorsunuz," dedim.

Kırılmış görünüyordu. "Ben dostunum evlat. Sana gözdağı verecek biri değilim. Sana anlattığım sadece..."

"Evet, hayvanların anlattıkları."

"Bunu söyleyen ben değilim. Ne pahasına olursa olsun bozucu hareketlere izin vermek istemeyen Wy-vern'deki insanlar. Kasaba dışındaki yetkililere gitmeye çalışsan bile, *kişisel* olarak sen zaten tehlikede değilsin, en azından başlangıçta. Seninle temas etmeyecekler. Sana saygı gösteriyorlar."

Bu onun şimdiye kadar söylemiş olduğu en aldatıcı şeylerden biriydi ve iyice kafam karışmıştı. "Saygı mı?"

"Evet. Sana saygı gösteriyorlar."

Orson'un söz verilip geçici olarak unutulmuş üç bisküviye dikkatimi çekmeye uğraştığını fark ettim.

Roosevelt'in ifadesi sadece aldatıcı değil, aynı zamanda tümüyle manyakçaydı. "Bana neden saygı göstereceksin ki?" diye sordum ısrarla.

"Sen olman nedeniyle."

Aküm hoplayıp zıplayan martı gibi, havada halka çizip takla atıp yuvarlandı. "Ben kimim?" diye sordum. Roosevelt kaşlarını çatıp bir eliyle yüzünü düşünceli bir şekilde çekiştirdi ve sonunda, "Biliyorsam Allah be

2S1

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

lamı versin. Sadece bana söylenileni tekrarlıyorum ben." *Hayvanların size söyledikleri şeyleri. Kara derili Dr. Dolittle.*

Bobby'nin bazı küçümsemeleri yavaş yavaş içime sokuluyordu.

"Esas mesele," dedi, eğer onlara seçim şansı tanırsan ve tek çıkış yolları seni mutlaka vurmak olmazsa, Wyvern'dekiler seni öldürmeyecekler."

"Bu akşam Sasha'yla konuştuğunuzda ona bunun ölüm kalım meselesi olduğunu söylemişsiniz."

Roosevelt ciddiyetle başını salladı. "Ve öyle de. Hem onun için, hem de diğerleri için. Duyduklanma göre, bu orospu çocukları, sen gördüklerini unutup sadece hayatını eskisi gibi sürdürünceye ve bu işten vazgeçip çekilmeye razı oluncaya kadar sevdiğin insanları öldürerek seni kontrol altına almaya çalışacaklar."

Sevdiğim insanlar mı?"

"Sasha, Bobby, Orson."

"Benim çenemi kapatmak için dostlarımı mı öldürecekler?"

"Senin ağzını kapatmıcaya kadar. Birer birer. Kalan-lan kurtarmak için ağzını kapatmıcaya kadar, teker teker hepsini öldürecekler."

Anneme babama ne olduğunu araştırmak için kendi hayatımı tehlikeye atardım ama dostlarımm hayatını aynı tehlikeye atamazdım. "Bu canavarca...Masumları öldürme..."

"Karşındaki kişi bu."

Kafatasım öfkemin baskısını hafifletmek için çatlayacakmış gibi oldu: "Ben kiminle karşı karşıyayım? Wyvern'deki insanlar genel tanımından daha özel bir şeyler öğrenmeye ihtiyacım var."

Roosevelt kahvesini yudumladı ve cevap vermedi.

DEAN KOONTZ

252

Roosevelt belki benim dostumdu, belki, bunu önemersen Sasha ile Bobby'nin hayatını kurtarırsın ihtarıydı ama ben onu yumruklamak istiyordum. Yapabilirdim de, ellerimi kırmama şansım olsaydı, bir dizi insafsız yumruğu ona indirebilirdim.

Orson bisküvilerini itip yere düşürme ve onları alıp kaçmak niyetiyle değil de, benim öteme bakmak amacıyla, kendini dengelemek için patisinin birini masaya koydu. Mutfakta yemek bölümünün ötesinde bir şey onun dikkatini çekmişti.

Orson'un bakışlarım takip ederek sandalyemde döndüğümde futbol kupalarıyla dolu vitrinin arkadan yansıyan ışığında, kanepenin kolunda oturan bir kedi

gördüm. Açık gri renkli gözüküyordu. Yüzüne düşen gölgede altın rengi, benekli gözleri yeşil yeşil parlıyordu.

Gece Kirk'ün cenaze evinin arkasındaki tepelerde rastlamış olduğum kedi olabilirdi bu.

23

Kedi bir firavun mezarındaki Mısır heykeli gibi, hareketsiz oturuyor ve kanepenin kolunda sonsuza kadar kalmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Sadece bir kedi olduğu halde sırtımın hayvana dönük olmasından rahatsızlık duydum. Salonun ta ucundaki kanepeyi ve tüm salonu sağ tarafımdan görebileceğim yere, Roosevelt Frost'un karşısına çektim sandalyemi.

"Ne zaman bir kedi aldınız?" diye sordum. "Benim değil," dedi Roosevelt. "Sadece ziyaretçi." "Sanırım bu gece bu kediği görmüştüm." "Evet gördün."

"O mu size anlattı bunları ha?" diye Bobby'nin küçümseyici dokundurmasıyla konuştum.

"Mungojerrie ile konuştuk, evet," diye onayladı.

"Kimle?"

Roosevelt kanepedeki kediği işaret etti. "Mungojerrie." Adını bana heceledi.

İsim egzotikti ama garip şekilde aşina geldi bana. Kan ve ismin ötesinde babamın oğlu olarak, kaynağını tanımak için sadece bir dakika bana yeterli olmuştu.

DEAN KOONTZ

284

"T.S. Eliot'un eserlerinden *Old Possum's Book of Practical Cats*'deki kedilerden birinin ismiydi bu."

"Bu kedilerin çoğunun adı, Eliot'un kitabındaki kedi isimleri gibi."

"Bu kedüer mi?"

"Buradaki Mungojerrie gibi bu yeni kediler."

"Yeni kediler mi? diye sordum, onu anlayabilmek için çaba gösteriyordum.

Roosevelt bu terimle kastettiği şeyi açıklamak yerine,

"Bu isimleri tercih ediyorlar. Sana nedenini söyleyemem... ya da onlara nasıl sahip olduklarını. Rum Tum Tugger isimli birisini biliyorum. Bir başkasının adı Rum-pelteazer. Coricopat ve Grovvtiger," dedi.

"Tercih mi? Adeta onlar kendi isimlerini seçiyorlar-mış gibi konuşuyorsun."

"Hemen hemen," dedi Roosevelt.

Başımı salladım. "Bu kökten tuhaf."

"Hayvanlarla iletişim kurduğum onca yıldan sonra," dedi Roosevelt, "ben de kendimi bazen hâlâ tuhaf buluyorum."

"Bobby Halloway bir zamanlar sık sık kafanıza darbe yediğinizi düşünüyor."

Roosevelt gülümsedi. "Bobby bu düşüncesinde yalnız değil. Ancak ben bir futbolcuydum, boksör değil. Ne düşünüyorsun Chris? Beynimin kıkırdağa dönüştüğünü mü?"

"Hayır efendim," dedim. "Benim şu ana kadar tanıdığım herkes kadar zekisiniz."

"Öte yandan zekâ ve tuhaflığın ortak olması müstesna bir şey değil, öyle değil mi?"

"Annemle babamın akademisyen arkadaşlarınm pek çoğuyla, bunu tartışmak için bir araya gelmiştim."

Oturma odasından Mungojerrie bizi izlemeye devam ediyordu. Orson da sandalyesinden tipik bir köpek

285

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

zıddiyetiyle değil, büyük bir ilgiyle onu izlemeyi sürdürüyordu.

"Bu hayvanlarla iletişim meselesine nasıl girdiğimi hiç anlatmadım mı?" diye merakla sordu Roosevelt.

"Hayır, efendim, ben size hiç sormadım." Böyle bir eksantrikliğe dikkat çekmek, fiziksel bir kusurdan bahsetmek kadar kaba gözükmüştü bana. Onun için de Roosevelt'in bu yönü tuhaf değilmiş gibi davranmışım her zaman.

"Eh," dedi Roosevelt, "yaklaşık dokuz yıl önce, Slo-opy adlı gerçekten mükemmel bir köpeğim vardı. Siyah ile sarımsı kahverengi karışımı ve Orson'un yan büyük-lüğündeydi. Basit bir köpekti ama özeldi."

Orson dikkatini kediden Roosevelt'e yöneltti.

"Sloopy fevkalade bir mizaca sahipti. Her zaman neşeli, iyi huylu bir köpekti. Kötü tek bir günü yoktu. Sonra huyu değişti. Birdenbire içine kapanık, sinirli, hatta kederli oldu. On yaşındaydı ve artık yavrulayamayacaktı. Bu nedenle onu bir veterinere götürdüm. En kötü teşhisi duyma korkusu içindeydim. Fakat veteriner onda hiçbir şey bulamadı. Sloopy'de birazcık artrit vardı. Futbolcu dizlerinde olana benzeyen bir şeydi ama

onun hareketlerini çok fazla kısıtlayacak kadar da kötü değildi. Ondaki tek sorun buydu. Yine de haftalar haftalan kovaladıkça iyice içine kapandı."

Mungojerrie hareket halindeydi. Kedi kanepenin kolundan arkasına tırmanmış, sinsice bize doğru yaklaşıyordu.

"Sonra bir gün," diye sözüne devam etti Roosevelt: "Ev hayvanı iletişimcisi olduğunu söyleyen Los Angeles' taki bir kadının gazetede yayımlanan yaşamöyküsü-nü okudum. Adı Gloria Chan'dı. Birçok kez televizyon talk-showuna çıkıp pek çok sinema oyuncusuna, onla-nın ev hayvanlarının sorunları konusunda öğütler ver

DEAN KOONTZ

256

miş ve bir de kitap yazmıştı. Gazetecinin ukalaca tavrı, onu tipik bir Hollywood budalası gibi gösteriyordu. Anladığım kadarıyla ona kazık atmıştı gazeteci. Hatırlarsan futbolu bıraktıktan sonra birkaç filmde oynamıştım. Pek çok ünlüyle, yapımcı ve yönetmenler de dahil olmak üzere aktör, rock yıldızı ve komedyenle tanışmıştım. Bazıları iyi insanlardı. Hattı bazıları akıllıydı da. Fakat açık söylemek gerekirse, bunların birçoğu ve bunların yanında takılan insanların çoğu o kadar deliydi ki, üzerinde gizli bir silah olmazsa onların çevresinde olmak istemezdin."

Kedi kanepenin sırtı boyunca ağır ağır ihtiyatla ilerledikten sonra, kanepenin bize yakın koluna indi. Sanki kanep ve masa arasındaki bir buçuk metrelik mesafe-

den üzerimize atlayacakmış gibi, sırtını kamburlaştırıp küçülmüş, kaslarını germiş, başını eğip ileriye doğru uzatmış, kulaklarını kafasına yatırmıştı.

Orson tetikteydi. Roosevelt ve bisküvileri unutmuş, dikkatini yeniden Mungojerile üzerinde toplamıştı.

"Los Angeles'te bazı işlerim vardı," diye devam etti Roosevelt, "yanımda Sloopy'i de götürdüm. Tekneyle kıyı boyunca gittik. O zamanlar *Nostromo* yoktu. On sekiz metrelik gerçekten güzel Chris-Craft Roamer'i kullanıyordum. Tekneyi Marina Del Rey'e bırakıp bir araba kiraladım ve iki gün boyunca işimle ilgilendim. Gloria'nın telefon numarasını filmcilik işinde çalışan bazı arkadaşlardan temin etmiştim. Gloria beni görmeyi kabul etti. Palisades'de oturuyordu. Bir sabah Sloopy ile oraya gittik."

Kedi kanepenin kolunda, hâlâ sıçrama pozisyonunda, sırtı kambur duruyordu. Kasları eskisinden de gergindi. Küçük bir gri panterdi.

Orson da kedi kadar gergindi. İnce, endişeli bir inilti çıkardı ve sonra tekrar sustu.

257

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Roosevelt hikâyesine devam etti: "Gloria dördüncü kuşak bir Çinli-Amerikalıydı. Narin, taş bebek gibi bir kadındı. Güzeldi, gerçekten güzeldi. İnce yüz hatları ve kocaman gözleri vardı. Çinli bir Michelangelo'nun pırıl pırıl bir kehribara oyabileceği türden. Onun küçük bir kız sesiyle konuşmasını bekliyordu insan. Fakat sesi La-

uren Bacall'a benziyordu. Bu derin, kaim ses o minnacık kadından geliyordu. Sloopy kadını anında sevdi. Gloria Sloopy'yi kucağına aldı, onunla yüz yüze konuşup okşayarak kucağında oturttu ve bana onu neyin mutsuz ettiğini anlattı."

Mungojerrie kanepenin kolundan yemek masasına değil, güverteye, hemen sonra da güverteden, gözüm onun üzerinde olsun diye terk etmiş olduğum sandalyeye sıçradı.

Kedinin sandalyeye yerleştiği anda OrsonTa ben kıpırdandık.

Mungojerrie arka ayaklarının üzerinde, ön ayakları masada, köpeğime gözünü dikkatle dikmiş oturuyordu sandalyede.

Orson kısa, ince ve endişeli bir ses çıkardı yine ve gözlerini kediden ayıramadı.

Roosevelt Mungojerrie'ye ilgisiz kalarak konuşmaya devam etti: "Gloria Sloopy'nin üzgün olduğunu, çünkü artık ona hiç zaman ayırmadığımı söyledi bana. 'Her zaman Helen'le birlikte dışarı çıkıyorsunuz,' dedi. 'Ve Sloopy Helen'in onu sevmediğini biliyor. Kendisiyle Helen arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağınızı düşünüyor.' Şimdi evlat, bütün bunları duyunca sersemledim, çünkü gerçekten de ben Ayışığı Körfezi'nde Helen adlı bir kadınla çıkıyordum ama Gloria Chanin Helen'i bilmesine imkân yoktu. Ve ben de Helen'e tutkuyla bağlıydım. İş dışındaki zamanımın çoğunu onunla geçiriyordum ve Helen köpekleri sevmiyordu. Bu da

Sloopy'nin her zaman evde bırakılması anlamına geliyordu. Helen'in fikir değiştirip Sloopy'i seveceğini, çünkü Hitler'in bile o köpek için kalbinde yumuşak bir nokta olmasına engel olamadığını düşünüyordum. Fakat sonra ortaya çıktı ki, Helen köpeğe karşı hırçın olduğu kadar bana da hırçınlaşmıştı ama ben henüz farkında değildim."

Kasıtlı Orson'a bakan Mungojerrie dişlerini çıkarıyordu. Kedinin üzerine atlayacağından korkuyormuş gibi Orson iskemlesinde geri çekildi.

"Sonra Gloria bana Sloopy'i üzen birkaç şeyden daha bahsetti. Bunlardan biri de yeni satın almış olduğum bu Ford pikapla ilgiliydi. Artriti hafifti ama zavallı köpek bir arabaya kolaylıkla inip binebildiği kadar, bu pikabın arkasına inip binemiyordu ve kemiğini kıracağından korkuyordu."

Kedi dişlerini hâlâ çıkarmış durumda tısladı.

Orson ürküyordu. Bir çaydanlıktan buhar ısılığının fırlaması gibi acı, endişeli bir ses çıkardı.

Bu kedi köpek sahnesine Roosevelt ilgisiz kaldı yine:

"Gloria ile öğle yemeği yedik ve bütün öğleden sonrayı hayvan iletişimcisi olarak onun işi hakkında konuşarak geçirdik. Gloria kendisinin özel bir yeteneği bulunmadığını, bunun hiç de para normal bir ruhsal saçmalık olmadığını, sadece hepimizde olan ama diğer tür-
lere karşı baskı altında tuttuğumuz bir duyarlılık mese-

lesi olduğunu anlattı. Bunu herkesin yapabileceğini, tekniklerini öğrenip üzerinde yeterli zaman harcarsam - mantığa aykırı gelmişti bana- bunu benim de yapabileceğimi söyledi."

Mungojerrie bu kez daha vahşice tıslayınca Orson geriledi. Sonra da bir kedinin gülümseyebileceği kadar gülümsediğine yemin edebilirdim.

289

HİÇS'K ŞEYDEN KORKMA

Tuhaf olan, Orson'un da ağzını iyice yayarak birdenbire gülümsüyor gibi gözükmesiydi; aslında böyle bir şeyi canlandırmak için bir hayal gücü gerekmez. Çünkü bütün köpekler sıntabilir. Orson kendisine gülümseyen kediye sırtarak mutlu mutlu ayaklarını yere vuruyordu. Eğlenip şaka yapmak için karşı karşıya gelmişlerdi sanki.

"Sana sorarım evlat, kim istemez ki böyle bir şeyi öğrenmeyi?" dedi Roosevelt.

"Gerçekten kim istemez?" diye duygularım uyuşmuş bir şekilde cevap verdim.

"Böylece Gloria bana bu işi öğretti. Öğrenmek sinir bozucu olacak kadar uzun zaman, aylar aldı ama sonuç olarak onun kadar usta oldum. Birinci engel olan kuşkulan, alaycılığı ve 'ne mümkün, ne değil' ile ilgili tüm ön yargılan bir kenara bırakıp bunu gerçekten yapabileceğine inanmak. Çoğumuz için en zor şey olan aptal görünme kaygısını bırakmak lazım, çünkü aşağılanma

korkusu insanı gerçekten sınırlar. İnsanların çoğu bunu aşamıyor ve kendimin aşmasına da oldukça şaşırdım." Orson iskemlesinde masaya doğru eğildi ve Mungojerrie'ye dişlerini gösterdi.

Kedinin gözleri korkudan kocaman açıldı.

Sessiz ama tehditkâr biçimde Orson dişlerini gıcır-[dattı.

Özlem duygusu Roosevelt'in boğuk sesine doldu:

"Sloopy üç yıl sonra öldü. Tanrım, ne kadar çok keder duydum onun için. Fakat onunla ahenk içinde geçirdiğim bu yıllar, nasıl da büyüleyici ve harika bir üç yıl oldu bir bilsen."

Dişlerini hâlâ çıkarmış olan Orson, Mungojerrie'ye yumuşak perdeden hırladı yine, kedi mınıltılar çıkardı. Orson yine hırladı, kedi saf bir korku ve acıklı bir mi

Hiçbirşeyden Korkma F-323

DEAN KOONJZ

290

yavlamayla feryat etti, sonra da her ikisi birden sıırıtmaya başladı.

"Burada ne halt dönüyor?" diye meraklandım. Orson ve Mungojerrie sesimdeki sinirli titreşime şaşırmış görünüyorlardı.

"Onlar sadece eğleniyorlar," dedi Roosevelt.

Ona göz kırptım.

Mum ışığında Roosevelt'in yüzü koyu renk boyayla renklendirilmiş ve iyice cilalanmış tik tahtası gibi parlıyordu.

"Kendileri hakkındaki kalıplaşmış fikirlerle dalga geçerek eğleniyorlar," diye açıkladı.

Doğru duyduğuma emin olamadım. Onun sözlerini tümünden yanlış algıladığımı düşününce, kulaklarımı temizlemek için bir musluk tamircisinin yüksek basınçlı hortumuna ihtiyacım olduğuna karar verdim. "Kalıplaşmış fikirlerle dalga mı geçiyorlar?"

"Evet, doğru." Onaylama babından başını öne eğdi.

"Elbette bu terimlerle koymuyorlar bunu ortaya ama yaptıkları bu. Kedi ve köpeklerin düşman olmaları akılsız bir biçimde beklenir. Bu herifler bu beklentiyle dalga geçerek eğleniyorlar."

Roosevelt de, kediyle köpeğin sırttığı gibi aptalca sırtıyordu bana. Roosevelt'in dudakları o kadar koyu kırmızıydı ki nerdeyse siyahtı. Dişleri kesmeşeker büyüklüğünde ve bembeyazdı.

"Efendim," dedim, "Daha önce söylediğim şeyleri geri alıyorum. Üzerinde tekrar dikkatle düşündükten sonra sizin tümüyle korkunç deli olduğunuza, aklınızı azami ölçüde kaçırmış olduğunuza karar verdim."

Başını yine eğdi ve sırtmaya devam etti. Birdenbire siyah bir ayın karanlık ışığı gibi, yüzünde delilik belirdi: Eğer ben *beyaz* olsaydım bana inanmak gibi lanet bir meselen olmazdı," dedi. Son sözcükler ağzından hırıl

25»/

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

tıyla çıkarken koca yumruğunu masaya öyle sert indirdi ki, kahve fincanları, tabaklarının içinde tangırdamaya başladı ve nerdeyse devriliyordu.

Sandalyemde o esnada bu darbeyle geriye çekilmem mümkün olabilseydi öyle yapardım ama yapamadım çünkü sersemlemiştim. Annemden de babamdan da küçük düşürücü bir söz ya da ırkçı bir ifade hiç duymamıştım. Önyargılarla yetiştirilmemiştim. Aslında dünya yüzündeki toplum dışı kişilerin son noktasındaki benim. Kendi başına bir azınlığım. Tek kişilik bir azınlığım: Gece sürüngen; küçücük bir çocukken, Bobby ile arkadaşlığım başlamadan ve bana destek veren birileri olmadan önce, bazı gaddar insanların bana taktığı isimdi bu. Albino olmamama karşın, hücrelerim renkli madde yaptığı halde birçok insanın gözünde ben, Köpek Yüzlü Çocuk Bo Bo'dan daha da yabancıydım. Kimine göre sadece pistim, hastalık bulaştırıcıydım; sanki benim ultraviyole ışınlarına karşı olan genetik hassasiyetim, bir hapşırıkla başkalanna geçecekmiş gibi. Fakat bazı insanlar bir karnaval garabet gösterisindeki üç gözlü kurbağa Adam'dan daha çok benden korkup aşağılıyorlardı. Çünkü ben yakınlarında yaşıyordum.

Roosevelt Frost beni hayrete düşüren ve hasta eden bir nefretle iskemlesinden yan kalkıp masaya dayandı ve kantalup kavunu kadar kocaman yumruğuyla masayı sarsarak, "Irkçı! Seni renksiz suratlı orospu çocuğu seni!" dedi.

Sesimi zar zor bulabildim: "Ne, ne zaman ırkçılık benim meselem oldu ki? *Nasıl* olabilirdi ki?"

Roosevelt masanın karşısına uzanıp beni sandelyemden koparıp dilim ayakkabı bağlarını çözünceye kadar boğmaya devam edecekmiş gibi görünüyordu. Dişlerini çıkarıp hırladı bana, tıpkı bir köpek gibi hırladı,
DEAN KOONTZ

292

tam bir köpeğe benzer şekilde, köpek olduğuna şüphe uyandıracak şekilde.

"Burada ne oluyor?" diye sordum yine ama bu kez bu soruyu köpekle kediye sorarken buldum kendimi.

Roosevelt bana yine hırladı ve aptallaşmış halde ağzım hayretten açık kalırken, "Hadi evlat, bana bir isim takamıyorsan, hiç olmazsa azıcık hırla bari. Birazcık hırla. Hadi evlat, yapabilirsin bunu."

Orson ve Mungojerrie umutla beni seyrediyorlardı.

Roosevelt bir kez daha hırladı. Bu hırlama soru sorma tonundaydı. Sonunda ben de ona hırladım. O daha öncekinden de yüksek tonda hırladı, ben de ona daha yüksek tonda hırladım.

Ağzını yayarak gülümserken, "Düşmanlık. Kedi ile köpek. Siyah ile beyaz. Bu kalıplaşmış düşüncelerle dalga geçerek birazcık eğleniyorum yalnızca."

Roosevelt iskemlesine tekrar otururken, sersemliğimin yerini ürkek bir mucize duygusu almaya başladı. O anda hayal edemediğim, dünyanın boyutlarını ortaya çıkarıp hayatımı ebediyen sarsacak, ufukta beliriveren gerçeğin bilincindeyim. Fakat yakalamak için ne kadar

gayret edersem edeyim, bu bilgi hayal kırıklığı yaratacak şekilde benim ulaşma sınırlarımın çok ötesinde, ele geçmez olarak kalıyordu.

Orson'a baktım. O koyu ıslak gözlerine. Mungojerrie'ye baktım. Kedi dişlerini gösterdi bana. Orson da dişlerini gösterdi.

Belli belirsiz soğuk bir korku dalgası damarlarımda dolaştı. Köpekle kedinin beni ısırabileceğini düşündüğümünden değil, bu diş gösterme eğlencesinin ima ettikleri yüzünden. İçimi ürperten sadece korku değil, aynı zamanda baş döndürücü bir heyecan ve tatlı bir merak-tı.

293

HIÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Böyle bir hareket kişiliğine uygun olmasa bile, Roosevelt Frost'un kahveye alkollü bir içki katıp katmadığını da gerçekten merak ediyordum. Konyak değil, esrar. Eş zamanlı olarak zihnim normalden hem daha ka-nışık, hem de yüksek bir biHnçlilik halindeymişim gibi daha berraktı.

Kedi tısladı bana, ben de kediye tısladım.

Orson hırladı bana, ben de ona hırladım.

Bu noktaya gelen hayatımın en şaşırtıcı anında, bizler yemek masasının çevresinde oturuyorduk, sırttan hayvanlar ve insanlar. Bu bana birkaç yıl önce popüler olan sevimli ama adi bir resmi hatırlattı: Poker oynayan köpekler manzarası. Sadece birimiz köpekti kuşkusuz, hiçbirimizde de iskambil kağıdı yoktu, onun için de beynimdeki resim bu duruma uygulanamaz gözüküyor-

du. Fakat ne olursa olsun bunun üzerinde ne kadar uzun süre durursam, bu masada beş dakika önce- sonra düşünce trenim, masanın yanında, ambar ağzındaki elektronik güvenlik ekipmanından yükselen bip sesiyle rayından çıktı- meydana gelen olayların bütünün parçalan olduğunu anlamaya, gerçeğe ve gerçeğin tecellisine o kadar yaklaştım.

Roosevelt ile dönüp video monitörüne baktık. Dört parçalı ekran teke düşmüştü. Otomatik sistem davetsiz misafire zum yaparak uğursuz gece görüşü sağlayan merceklerin ışığında, onu gözler önüne sermişti.

Konuk, *Nostromo*'nun bağlı olduğu iskele palamar yerinin ucunda dalgalanan sisin içinde duruyordu. Jurrassisi Çağı'ndan doğrudan doğruya zamanımıza adım atmış gibi gözüküyordu: Paleont sürüngenini benzeri uzun şeytansı gagasıyla yaklaşık on beş santim boyundaydı.

Aklım kedi ve köpekle ilgili sayıklamalarla o kadar doluydu ki- gecenin diğer olaylarıyla o kadar güvenimi

DEAN KOONTZ

294

kaybetmiştim ki- aslında var olmadığı yerde, olağan olması gereken yerde tekin olmayan bir şey görmeye hazırdım. Kalbim hızlanmıştı. Ağzım acılaşmış ve kurumuştur. Şokla donmamış olsaydım sandalyemi devirerek ayağa fırlardım. Eğer beş saniye izin verilmiş olsaydı hâlâ aptalca davranmayı başarıyor olabilirdim ama Roosevelt beni küçük düşmekten kurtardı. Roosevelt mi-

zaç olarak ya benden daha ihtiyatlıydı ya da tekin olma-
yanla o kadar uzun süre yaşamıştı ki, sahte tekinsizi
gerçek tekinsizden ayırmakta çok hızlıydı.

"Mavi balıkçıl," dedi. "Biraz gece avına çıkmış."

Ayışığı Körfezi'ndeki ve çevresindeki kuşlara olduğu
gibi bu büyük mavi balıkçıla da aşinaydım. Roosevelt
konuğumuzun adını söyleyince onu tanıdım.

Bay Spielberg'e telefonu iptal et. Burada film konusu yok.

Kuşun üstün psikolojisi ve inkâr edilemez zarafetine
rağmen, savunma duygum içinde, bu balıkçılın vahşi bir
auraya ve dinazor çağının yaşayan son temsilcisi olarak
dinazorunkiyile aynı soğuk sürüngen gözlerine sahip
olduğu dikkatimi çekiyordu.

Kuş suya gözünü dikkatle dikmiş, iskelenin tam ucunda
asılı gibi duruyordu. Birdenbire öne eğildi ve başı önde
ok gibi aşağı fırlayıp gagasını körfezin sularına daldırdı.
Küçük bir balık yakalamıştı. Başını arkaya atarak avını
yuttu. Bazıları ölürken diğerleri yaşayabiliyordu.

Bu sıradan balıkçıla doğaüstü nitelikler atfetmekte ne
kadar aceleci davrandığımı düşününce, kediyle köpeğin
oynadığı son sahneye, hak ettiğinden fazla anlam
yükleyip yüklediğimi merak etmeye başladım.

Kesinlik yerini şüpheye bıraktı. Dış görünüş dalgası
birdenbire kırılmadan geri çekildi ve beni boz bulanık
bir su içinde bıraktı.

Video ekranından dikkatimi çekince Roosevelt,

295

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Gloria Chan temeli evrensel biçimde iyi bir dinleyici olmakta yatan türler arasındaki iletişimi öğrettiğinden bu yana geçen yıllarda, hayatım ölçsüz bir şekilde zenginleşti."

"Evrensel olarak iyi bir dinleyici," diye tekrarladım. Bobby bunun gibi zırva bir cümle üzerine, o kendisine ait harika eğlendirici nakaratlarından birini söyler miydi diye merak ettim. Belki de maymunlarla yaşadığı tecrübe, hem alaycılığına hem de kuşkuculuğuna sürekli olarak zarar vermiştir. Umarım değildir. Değişimin evrenin temel prensibi olabilmesine karşın, Bobby'nin sadece kum, sörf ve güneş kadar sınırlı şeyler için izin veren bir hayat üzerinde ısrarı da dahil, demek ki bazı şeyler ebediydi.

"Yıllar boyunca bana yaklaşan bütün hayvanlardan büyük haz duydum," dedi Roosevelt, hayvan hekimliği alanındaki mesleki anılarını anlatan bir veterinermiş gibi inceden inceye anlatıyordu. Mungojerrie'ye uzandı, başını okşadı ve kulaklarının arkasını kaşıdı. Kedi koca adamın eline dayanıp mırlamaya başladı. "Ama son iki yıldır rastladığım bu yeni kediler... İletişim boyutunda çok daha heyecan verici bir boyut açtılar." Orson'a döndü: "Senin de kediler kadar ilginç olduğundan eminim." Orson solumayı ve dilini dışarı çıkarmayı, güzel bir süs köpeğinin aptallık ifadesi sayıyordu.

"Dinle köpek, beni hiçbir zaman aldatamadın," dedi Roosevelt. "Bir dakika önce kediyle oynadığın ufak

oyundan sonra bu rolü yapmaktan vazgeçebilirsin artık."

Orson Mungojerrie'yi yok sayarak masada önünde duran üç bisküviye baktı.

"İştahlı köpekmiş rolünü oynayabilir, bu lezzetli ik

DEAN KOONTZ

296

ramdan daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirsin ama ben başka türlü olduğunu biliyorum.

Bisküvilere gözünü diken Orson özlemle sızıldandı.

Roosevelt, "Buraya Chris'i ilk getiren sen değil miydin?

Konuşmayacakmışa niye geldin buraya?"

İki yıldan fazla oluyordu. Annem ölmeden bir ay kadar önceki Noel akşamında, Orson'la her zamanki gibi gece gezmesine çıkmıştık. O zamanlar henüz bir yaşındaydı. Bir köpek yavrusu olarak kıpır kıpır ve neşeliydi. Fakat çoğu yavru köpek gibi hiçbir zaman hiper olmamıştı.

Yine de onun yaşındaki bir köpek gibi, her zaman merakını kontrol edemiyor ve son halini aldığındaki kadar terbiyeli olamıyordu. Okulun arkasındaki basket sahasındaydık. Benim XP'li doğduğuma, ışık altında onunla yaşamayacağıma Michael Jordanin çok memnun olması gerektiğini anlatıyordum Orson'a.

Hayvan birdenbire fırlayıp benden uzaklaştı. Arkasından tekrar tekrar seslendim ama bana sadece bakmak için durdu sonra, tekrar koşmaya devam etti. Geri dönmeyeceğini fark ettiğimde, topu bisikletimin gidonuna bağlı fileye koymak için zamanım bile kalmamıştı. Firar

etmiş kürklü topun arkasından pedal çeviriyordum. Beni vahşi bir avcılığa sürüklemişti: Caddeler, ara sokaklar ve Quester Parkin içinden marinaya, son olarak da iskeledeki *Nostromo*'ya doğru koşmuş, nadiren havlamasına rağmen, o gece bir havlama çılgınlığına girmişti. Sonra da teknenin veranda benzeri kış güvertesine atlamıştı. Ben kaygan tahtalann üzerinde kayarak zar zor duruncaya kadar Roosevelt teknedен çıkıp köpeği kucaklayıp sakinleştirmişti.

"Konuşmak istemiyorsun," dedi Roosevelt Orson'a.

"Buraya ilk gelişin konuşmak istediğin içindi ama şimdi bana güvenmediğinden şüpheleniyorum."

297

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Orson gözleri bisküvilerde kafasını eğik tutmaya devam ediyordu.

"Üç yıl sonra bile, belki VVyvern'deki insanlarla aramda bağlantı olduğu kuşkusuna kapılıyorsun biraz. Benden emin oluncaya kadar köpeklerin en kuçu kuçu-su olma dışında başka bir şey olmayacaksın."

Orson masadaki bisküvileri koklayıp etraflarını yalarken, birisinin onunla konuştuğunu fark etmemiş gibi gözüküyordu.

Roosevelt dikkatini bana yönelterek, "Bu yeni kediler VVyvern'den geliyor. Bazıları birinci jenerasyon, ilk kaçaklar. Bazıları da özgür ortamda doğan ikinci jenerasyon."

"Laboratuvar hayvanları mı?" diye sordum.

"Birinci jenerasyon, evet. Onlar ve onların yavruları diğer kedilerden farklı. Pek çok bakımdan farklı."

"Daha akıllı," dedim, maymunların davranışlarını hatırlayarak.

"Sandığımdan da fazla şey biliyorsun."

"Çok dolu bir geceydi. Ne kadar daha akıllılar?"

"Bunu nasıl ölçeceğimi bilmiyorum," dedi Roosevelt.

Baştan savma bir cevap verdiğinin farkındaydım. "Ama bunlar başka bakımlardan da daha akıllı ve farklı."

"Neden? Orada bunlara ne işlem yapıldı?"

"Bilmiyorum," dedi Roosevelt. "Nasıl kaçtılar?"

"Benim kadar iyi tahmin yapabilirsin sen de." "Neden bunları toplamıyorlar?" "Beni yoruyorsun."

"Kusura bakmayın efendim ama kötü bir yalancısınız."

"Her zaman öyle oldum," dedi Roosevelt gülümseyerek.

"Dinle evlat, ben de her şeyi bilmiyorum. Bildik

DEAN KOONTZ

298

lerim sadece hayvanların bana söyledikleri. Ama fazla şey bilmenin sana bir faydası yok. Ne kadar çok bilersen, o kadar daha bilmek isteyeceksin. Oysa endişelenmen gereken köpeğin ve dostların var."

"Bu tehdite benziyor," dedim düşmanlık duymadan.

Roosevelt geniş omuzlarını silkerken, "Eğer benim YVYvern'deküer tarafından görevlendirildiğimi düşünürsen, o zaman bu bir gözdağı olur. Eğer senin dostun olduğuma inanırsan o zaman bu bir tavsiye olur," dedi.

Roosevelt'e güvenmek istememe rağmen, Orson'un kuşkusunu paylaşıyordum. Bu adamın ihanet edebileceğine inanmak zordu ama sihirli aynanın tekin olmayan tarafındayken, her yüzün sahte bir yüz olduğunu var-saymam gerekiyordu.

Kafein sinirlerimi germişti ama yine de canım daha fazlasını istediği için fincanımı kahve makinesine götürüp doldurdum.

"Sana söyleyebileceğim şey," dedi Roosevelt, "kediler kadar Fort Wyvern'den köpeklerin de çıkmış olmasının beklenmesi gerektiği."

"Orson YVyvern'den gelmedi."

"Nereden geldi?"

Sırtımı buzdolabına dayamış sıcak kahvemi yudum-layarak ayakta duruyordum. "Annemin iş arkadaşlarından birisi verdi bize. Onların köpeğinin birçok yavrusu olmuştu ve onlara ev bulmaları gerekiyordu."

"Annenin  niversitedeki arkadaşlarından biri mi?"

"Evet. Ashdon'daki bir profesör."

Roosevelt Frost konuşmadan gözlerini dikti ve yüzünden korkunç bir merhamet bulutu geçti.

"Ne?" diye sorarken sesimde hoşuma gitmeyen bir titreme duydum.

Konuşmak için ağzını açarken fikrini değiştirip ses

299

HIÇBİR şEYDEN KORKMA

sizliğini korudu. Birdenbire gözlerini benden kaçırmış gibiydi. Orsonia birlikte o da lanet köpek bisküvilerini inceliyordu.

Kedi bisküvilerle ilgilenmiyordu. Onun yerine beni izliyordu.

Kum denizinin altında, bir piramitin en kutsal odasında binlerce yıldır sessizce muhafızlık eden, mücevherden gözleriyle saf altından yapılmış başka bir kedi, gözlerimin önünde hayatın içine aniden çıkagelseydi, bir bakıma eski çağlardan kalma sabit gözleri olan bu kediden daha gizemli görünmezdi bana.

Roosevelt'e, "Orson'un Wyvern'den geldiğini düşünmüyorsunuz değil mi? Hayır olamaz. Arkadaşı aneme neden yalan söylesin ki?"

Bilmiyormuş gibi kafasını salladı ama pekâlâ biliyordu. Roosevelt'in sırrı açmak ile tutmak arasında kararsız kalışı sinirlerimi bozmuştu. Onun oyununu anlamıyor, neden bir yardımsever görünüp, bir ağzı sıkı davrandığını kavrayamıyordum.

Hava cereyanının titreşen mum ışığı ve gri kedinin hiyeroglif bakışları altında, buhur kadar aşikâr esrarla ağırlaşmış rutubetli atmosferde, "Rolünüzü tamamlamak için tüm ihtiyacınız kristal bir küre, gümüş halka küpeler, alm için bir çingene bantı ve çingene aksanı," dedim.

Ondan bir karşılık alamadım.

Sandalyemi masaya çevirerek, daha fazlasını bildiğime onu inandırmak maksadıyla az bilgimi kullanmaya

çalıştım. Belki bazı sırlarının her şeye rağmen o kadar sır olmadığını düşünürse daha fazla açılabilirdi: "Wyvern'deki laboratuvarlarda sadece kedilerle köpekler değil, maymunlar da vardı."

DEAN KOONTZ

300

Roosevelt cevap vermedi. Gözlerini hâlâ benden kaçınıyordu.

"Maymunlar hakkında bilginiz var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi, ama bakışlarını bisküvilerden ambar ağzındaki güvenlik kamerasına çevirdi.

"Üç aydan beri marina dışında demir atmanızın maymunlar yüzünden olduğundan kuşkulaniyorum."

Ben maymunlardan bahsederken monitöre bakarsa, bu konuda bilgisi olduğunu belli etmiş olacağını fark edip dikkatini köpek bisküvilerine çevirdi.

Marinanın dışında körfezde sadece yüz kadar palamar yeri mevcuttu. Bunlar da limandaki palamar yerleri kadar değerliydi. Roosevelt balıkçı Dieter Gessel'den bir yer kiralamıştı. Balıkçı ağ teknesini, öbür balıkçı tekneleriyle birlikte kuzey burnunun ötelerinde demirliyordu ama günün birinde emekli olup güzel bir tekne eline geçerse diye palamar yerinde küçük hurda bir tekne tutuyordu. Söylentiye göre Dieter'in verdiği kiranın beş katını ona ödüyordu.

Kendisi ortaya getirmediği sürece beni ilgilendirmediği için, bunu ona daha önce hiç sormamıştım.

Şimdi dedim, "Her gece *Nostromo*'yu buradan dışarıdaki palamar yerine götürüyorsunuz ve orada uyuyorsunuz. Beni beklediğiniz bu gece dışında, şaşmaz bir şekilde her gece. Sırf oyalanmak için ikinci bir tekne, şöyle ufak ve eğlenceli cinsten bir şey alacağınızı düşündüler insanlar. Bunu yapmayıp her gece oraya sadece yatmak için gittiğinizde de, 'Eh, tamam, zaten hayvanlarla konuşan ihtiyar Roosevelt işte,' diye düşündüler." Roosevelt sessizliğini korudu.

Orson gibi Roosevelt de o üç köpek bisküvisine o kadar konsantre olmuş ve aynı şekilde büyülenmiş gö

301

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

züküyordu ki, ikisinden birinin disiplini bozup bunları kapacağına inanacağım geldi.

"Bu geceden sonra," dedim, "uyumak için oraya neden gittiğinizi anladığımı sanıyorum. Oranın daha güvenli olduğunu hesap ediyorsunuz. Çünkü belki de maymunlar iyi yüzemiyorlardır ya da en azından bundan hoşlanmıyorlardır."

Beni duymamış gibi, "Pekâlâ köpek, benimle konuşmaya isteğin yoksa o lokmaları yiyebilirsin," dedi Orson'a.

Orson bu sözü doğrulamak için engisizyoncusuyla göz göze gelmeyi göze aldı.

"Başla haydi," diye zorladı Roosevelt.

Orson Roosevelt'in izninin bir oyun olup olmadığını sorarmış gibi kuşkuyla bana baktı.

"Ev sahibi o," dedim.

Köpek ilk bisküviyi kaptı ve mutlu mutlu çıtırdatarak yedi.

Roosevelt hâlâ yüzündeki ve gözlerindeki o güven kinci ifadeyle sonunda dikkatini bana yönelterek, "Wyvern'deki projenin arkasındaki insanlar...iyi niyetle davranmış olabilirler. Hiç olmazsa bazıları. Ve onların çalışmalarından iyi şeyler çıkabilirdi ortaya," dedi. Keskin bakışlarını benden hiç ayırmadan elinin altında gevşeyen kediye okşamak için yine uzandı. "Fakat bu işin karanlık bir yanı da vardı. Çok karanlık bir tarafı. Bana anlatılandan çıkardığım kadarıyla maymunlar sadece bunun tek kanıtıydı."

"Sadece tek mi?"

Orson ikinci bisküviyi yediği sırada bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi eskisinden daha yumuşaktı: "O laboratuvarlar da sadece kedi, köpek ve maymundan daha fazlası vardı."

Ne demek istediğini anlamadım ama, "Kobaylarla

DEAN KOONTZ

302

beyaz farelerden bahsetmediğinizden kuşkulanyorum," dedim.

Bakışlarını benim üzerimden çekip kamaranın ötesindeki uzak bir şeye gözlerini dikmiş gözüküyordu:

"Gelen tümünden bir değişim."

"Değişimin faydalı olduğunu söylerler."

"Bazısı için," diye cevap verdi.

Orson üçüncü bisküviyi yerken Roosevelt sandalyesinden kalktı. Kediye yerden alıp göğsünde tutarak kafasını okşarken, daha fazla bilme ihtiyacım var mı, ya da gerekiyor mu diye düşünüyor gibiydi.

Sonunda konuşmaya başladığında, bir kez daha ketum ruh haline kaymıştı. "Yorgunum evlat. Saatler önce yatağında olmalıydım. Araştırmaya devam edersen ve bundan uzaklaşmazsan, arkadaşlarının tehlikede olacağı konusunda seni uyarmam istendi benden."

"Beni uyarmanızı kedi istedi."

"Doğru."

Ben ayağa kalkarken teknenin sallandığının daha çok farkına vardım. Kısa bir an midem bulandı ve düşmemek için sandalyenin arkasına futundum.

Bu fiziksel belirti zihnimdeki girdabın aynısıydı.

Gerçeği kavrama duygum gittikçe daha da azalıyor gibiydi. Doroty kasırgası benim durumuma uyarlanacak olursa, girdabın üst halkasından, döne döne aşağıya doğru hızlı, daha hızlı, ta ki en dibe çekilinceye kadar emiliyormuş hissine kapılıyordum ve kendimi VVaimea Körfezi'nde, Havai'de, Pia KHck'le reenkarnasyon meselesini ciddi ciddi tartışıyor buluyordum.

Sorumun çok aptalca olduğunu bile bile yine de sordum: "Peki kedi, Mungojerrie...Wyvern'deki bu insanlarla aynı takımda değil mi?"

"Mungojerrie onlardan kaçtı."

Orson değerli bisküvi kırıntılarının, ağzına ya da

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ağzının çevresindeki tüylere yapışmadığından emin olmak için yalana yalana sandalyeden atlayıp yanıma geldi.

Roosevelt'e, "Gecenin ilk saatlerinde VVyvern'deki projenin kıyamet şartlarıyla...dünyanın sonu gibi tanımlandığını duydum."

"Bizim bildiğimiz dünyanın."

"Gerçekten buna inanıyor musunuz?"

"Böyle olacaksa evet. Fakat belki de her şey sallanınca iyi değişiklikler, kötü değişikliklerden fazla olacak.

Bizim bildiğimiz dünyanın sonunun, dünyanın sonuyla aynı olması gerekmez."

"Kuyruklu yıldız çarptıktan sonra bunu dinazorlara anlatırsınız."

"Benim yatağa girme vaktim geldi," dedi.

"Eğer her gece marina dışında uyumaya gidecek kadar korkuyor ve Wyvern'de yapılanların o kadar tehlikeli olduğuna inanıyorsanız, neden Ayışığı Körfezi'nden gitmiyorsunuz?"

"Bunu düşündüm. Fakat işim burada. Hayatım burada. Ayrıca kaçmak da istemezdim. Sadece küçük bir zaman satın alıyor olurdum. En sonunda hiçbir yer güvenli değil."

"İç karartıcı bir düşünce."

"Sanırım öyle."

"Yine de üzüntülü görünmüyorsunuz."

Roosevelt kedi kucağında, asıl kamaradan ve kış kamarasından beni dışarı çıkardı. "Dünya bana ne darbe vurduysa evlat, her zaman başa çıkabildim, en azından ilginç olduğu sürece hem inişlerle hem de çıkışlarla. Bana Tanrı tarafından bahş edilmiş değişik ve dolu dolu bir hayatım oldu. Benim asıl ödümü koparan tek şey, can sıkıntısıdır." Teknenin içinden soğuk, yapışkan sisin içine adım attık. "Central Coast'un mücevheri kesin

DEAN KOONTI

304

kes tehlikeye maruz ama muhakkak olan bir şey varsa o da sıkıcı olmayacağı."

Roosevelt'in Bobby Hallowayie düşünebileceğimden daha fazla ortak tarafları vardı.

"Şey efendim...tavsiyenize teşekkür ederim." Teknenin kenarına tutunarak biraz aşağıdaki iskeleye sallanarak indim. Orson da yanıma atladı.

Kocaman mavi balıkçıl ortalıkta yoktu. Sis çevremde girdap gibi dönüyordu. İskelenin altında kıvrım kıvrım olan siyah sular ile başka şeyler ölüm hayali kadar durgundu.

Sadece iki adım atmıştım ki Roosevelt, "Evlat bakar mısın?" diye seslendi. Durup geriye baktım.

"Arkadaşlannın güvenliği yok burada. Fakat senin mutluluğun da tehlikede. İnan bana, daha fazla bilmen gereksiz. Yeteri kadar sorunun var...yaşadığın hayat biçiminde."

"Benim hiç sorunum yok," diye teminat verdim ona. "Çoğu insandan farklı avantaj ve dezavantajlarım var." Derisi o kadar siyahtı ki, sisin içinde bir gölge oyunu, bir serap gibiydi. Kucağında tuttuğu kedi, gözleri dışında görünmüyordu. Havada yüzen parlak yeşil gözler, gizemli ve bedensiz gözüküyordu. "Sadece farklı avantajlar...buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Roosevelt.

"Evet efendim," dedim. Aslında gerçek bu olduğu için, ya da gerçeğin bu olduğuna kendimi ikna etmek için hayatımın çoğunu harcamam dolayısıyla söylediğime inandığımdan emin değildim. Çoğu zaman gerçek, onu biçimlendirdiğimiz şeydir. "Sana bir şey daha söyleyeceğim," dedi Roosevelt. Bir şey daha, çünkü bunları bırakıp hayatına devam etmeye ikna edebilir seni."

305

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Bekledim.

Sonunda üzüntülü bir sesle, "Onların çoğu sana zarar vermek istemiyor. Arkadaşlarını öldürerek seni kontrol altında tutmayı tercih ediyorlar. Onların çoğunun sana saygı göstermelerinin nedeni, annenin kimliği." Korku, beyaz ve soğuk ölüm gibi belkemiğimden yukarı tumandı ve ciğerlerim o kadar sıkıştı ki bir an nefes alamadım. Fakat Roosevelt'in bilmece kabilinden ifadesinin, beni niye hemen o anda ve derinden etkilediğini de anlamadım. Belki de farkında olduğumdan çok daha fazlasını anlamıştım. Belki gerçek, bilinçaltının

kanyonlarında ya da kalbin derinliklerinde halihazırda bilinmeyi bekliyordu.

Nefes alabildiğim zaman, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Bunu biraz düşünürsen," dedi Roosevelt, "ama gerçekten düşünürsen, bu işi takip ederek kaybedeceğin çok şey olacağını ama kazanacağın hiçbir şey olmayacağını idrak edersin. Bilgi bize nadiren huzur getirir evlat. Yüz yıl önce atom yapısını, DNA'yı ya da kara delikleri bilmiyorduk. Biz şimdi o zamanki insanlardan daha mı mutluyuz ya da tatmin olmuş durumdayız." Son sözü söylerken sis onun güvertede durduğu yeri doldurdu. Kamara kapısı yumuşakça kapanıp demir sürgü sert bir ses çıkararak çekildi.

Hiçbirşeyden Korkma F-343

24

Nostramo'nun çevresinde sis ağır çekim sahnesi gibi dalgalanıyordu. Karabasanlar sisten şekiller alıyor, belirip sonra kayboluveriyorlardı.

Roosevelt Frost'un son açıklamasının imaları, sis canavarlarından çok daha korkutucuydu. Fakat bunlara konsantre olmaya ve böylece daha fazla sağlamlık kazandırmaya istekli değildim. Belki o haklıydı. Bilmeyi istediğim her şeyi öğrenirsem, daha sonra sahiden de habersiz kalmış olmayı isteyebilirdim.

Bobby gerçeğin tatlı ama tehlikeli olduğunu söyler.

İnsanlar kendilerine ilişkin her soğuk hakikatle yüz yüze gelirlerse, hayatlarını sürdürmeye katlanamazlar der.

Bu durumda ben de onun hiçbir zaman hayatına son verecek insanlardan olmayacağını söylerim.

Orson önüm sıra yürürken nereye gideceğime ve ne yapacağıma karar vermeye çalışarak önümdeki seçenekleri düşünüyordum. Deniz perisi Siren şarkı söylüyordu ve onun sadece tehlikeli şarkısını duyabiliyordum. Gerçeğin kayasına çarpıp harap olsam da, bu ipnotize eden melodi, duymaya karşı koyamayacağım bir şarkıydı.

İskelenin sonuna ulaştığımızda köpeğime,

307

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Eh...bütün bunları bana açıklamak istediğin zaman seni dinlemeye hazırım."

Orson bana cevap verebilseydi bile, iletişim kuracak bir ruh halinde gözükmüyordu.

Bisikletim hâlâ limandaki parmaklıklara dayalı duruyordu. Gidondaki lastik el yerleri soğuk, yapış yapış ve sisin üzerinde yoğunlaşmasıyla ıslaktı.

Arkamızda *Nostromo*'nun makineleri çalışıyordu. Geriye baktığımda, yol alan teknenin ışıklarını yaydığını ve sisin içinde haleler oluşturduğunu görüyordum.

Roosevelt'i yukarıdaki kaptan köşkünde seçemiyordum ama biliyordum ki orada. Sadece birkaç saatlik gece kalmış olmasına rağmen, görüş mesafesinin düşük olduğu bu gece bile teknesini uzaktaki palamar yerine götürüyordu.

Bisikletimi kıyı boyunca hafif hafif sallanan gemilerin arasında marinadan çıkarırken, liman lambalarının

yaydığı hafif ışıkta Mungojerrie'yi seçebilir miyim diye birkaç kez dönüp arkaya baktım. Eğer bizi izliyorsa ihtiyatlı davranıyordur. Kedinin hâlâ *Nostromo*'da olduğundan şpheliydim.

".....Onların çoğunun sana saygı gösterme nedeni, annenin kimliği."

Sağa dönüp marinanm ıkışma doğru giderken sudan pis bir koku yükseldi. Denizin çekilmesiyle mrek-kepbağı, denizanası ve balık ölüleri iskele kazıklarının arasında su yüzüne çıkmıştı. ryen leşlerin kokusu o kadar eskimişti ki, koku bir yana, aynı zamanda şeytanın akşam yemeğindeki çorba kadar tiksindirici bir tat da vermişti havaya. Bu iğrenç tada karşı ağzımı sıkıca kapattım ve nefesimi tuttum.

Demir attığı yere doğru uzaklaşan *Nostromo*'nun makine homurtusu gittikçe azaldı. Sudan gelen ses, artık makine gmbrtsne değil, boğuk ritmik bir yürek

DEAN KOONTZ

305

vuruşuna benziyordu; Marinada su yüzüne çıkıp bütün tekneleri batıracak, limana darbeler vuracak, hepimizi soğuk, ıslak mezara gmebilecek bir deniz ejderhasının kalbinin uğursuz vuruşu gibiydi.

Tekrar geriye dönüp bakınca ne kedi, ne de daha ürkütücü bir takipçi gördüm.

Yine de Orson'a, "Lanet olsun ama bana dünyanın sonu gelmiş gibi görünmeye başlıyor."

Pis ölüm kokusunu arkamızda bırakıp limanın ana girişinde, tik ağacından yekpare sütunlara takılmış hoş gemi fenerlerinin loş ışığına doğru yürürken Orson kabul anlamında başını salladı.

Gecenin önceki saatlerinde görmüş olduğum gibi hâlâ üniforması içindeki Lewis Stevenson, polis şefi, marina ofisinin yanından, dışarıdaki karanlığa çıkıp ışığın altına girerken, "Keyfim yok burada," dedi.

Polis şefi gölgeden çıkarken, bir an ondaki bir şey bana o kadar garip geldi ki, omurgamda bir ürperti tirbuşon gibi ilerledi. Görmüş olduğum her neyse -ya da düşünmüş olduğum- göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmiş olsa bile, bir ürperti ve şiddet duygusuyla tedirgin oldum. Bu hissin tam olarak nedenini teşhis edemedim hain ve bu dünyaya ait olmayan bir şeyin önünde olduğumun olağanüstü algısı çöktü üzerime.

Şef Stevenson sağ elinde görüntüsü ürkütücü bir tabanca tutuyordu. Silah ateş etme pozisyonunda olmadığı halde, silahın kabzasındaki eli gevşek değildi. Ben gölgede kalıp o gemi feneri ışığının dış halkasında dururken silahının namlusu, benim bir iki adım önümdeki Orson'un üzerine çevriliydi.

"Ne havadayım bil bakalım?" diye sordu Şef Stevenson, bizim otuz kırk santim ötemizde durarak.

"Bulaşılacak havada değilim."

Şefin sesi kendisinininkine benzemiyordu. Sesi aşına

305»

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

geliyordu. Tınısı ve aksanı değişmemişti ama sert bir tonu vardı. Konuşması genellikle ırmak gibi akar ve insan bunun üzerinde yüzerken kendini sakın, ılık ve güvende hissedirdi. Fakat şimdi bu akıntı hızlı ve azgın, soğuk ve iğneliyiciydi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi. "kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Hatta kendimi bok gibi hissediyorum. Bana kendimi daha kötü hissettirecek bir şey için fazla sabrım yok. Beni anlıyor musun?"

Onu tam anlamıyla anlamadığım halde başımı sallayıp, "Evet, evet efendim, anlıyorum," dedim.

Orson çelik kadar sessizdi ve gözleri şefin silahının namlusundan hiç ayrılmıyordu.

Gecenin bu saatinde marinanm ıssız olduğunun kesinlikle bilincindeydim. Ofis ve yakıt istasyonunda saat altıdan sonra kimse çalışmıyordu. Roosevelt'den başka, sadece beş tekne sahibi teknesinde kalıyordu. Onların da uykuda olduklarına şüphe yoktu. Liman ise St. Bernadette mezarlığındaki granitten ebedi yatak sıralarından hiç de daha az ıssız değildi.

Sis seslerimizi yutuyordu. Hiç kimsenin bizim konuşmamızı duymasına ve buna dikkatinin çekilmesine imkân, ihtimal yoktu.

Dikkati hâlâ Orson'un üzerindeyken bana hitaben, "Neye ihtiyacım olduğunu anlayamıyorum, çünkü bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Bu tatsız bir şey değil mi?"

Bu adamın parçalanmak tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu, parçalarını tehlikeli bir şekilde bir arada tuttuğunu sezdim. Soylu yüzünü kaybetmişti. Yüz hatları hiddet ve eşit olarak güçlü bir endişeyle yeni bir şekil aldığı gibi, yakışıklılığı da üzerinden sıyrılmıştı.

"Bu boşluğu hiç hissettin mi Snow? Sürekli hissettiğin bu boşluk o kadar kötüdür ki, ya doldurur ya da

VEAN KOONTZ

310

ölürsün ama boşluğun nerede olduğunu bile bilmezsin. Tanrı aşkına onu *neyle* doldurmam lazım?"

Artık onu hiç arılamıyordum ama kendini açıklama havasında olduğunu da zannetmiyordum. Onun için üzgün gözükep anlayışla başımı salladım: "Evet efendim, o duyguyu bilirim."

Alnı ve yanakları nemliydi ama yapışkan hava yüzünden değildi; yağlı bir terle parlıyordu yüzü. Yüzü o kadar olağandışı beyazdı ki, sis derisinden kaynayarak çıkıyormuş ya da sisin babasıymış gibi gözüküyordu.

"Bu gecen kötü geçiyor," dedi.

"Evet efendim."

"Senin gecelerin her zaman kötü, ama bu gece daha da kötü." Tiksinme olabilecek bir hisle yüzü buruştu. "Bu lanet köpeğin cinsi ne ha?"

Silahlı kolu gergin duruyordu ve parmağının tetiğin üzerinde sıkışmış olduğunu görüyordum.

Orson dişlerini gösterdi ama ne kımıldadı ne de ses çıkardı.

"Labrador karışımı. İyi bir köpektir, bir kediye bile zarar vermedi," diye çabucak cevap verdim.

Öfkesi ortada gözüken bir neden olmadan birden kabardı: "Labrador karışımı ha? Her ne cehennemse. Hiçbir şey, bir şey değil. Burada değil. Şimdi değil. Artık değil," dedi.

Ceketimin cebindeki Glock'a uzanmayı düşündüm. Bisikletimi sol elimle tutuyordum. Sağ elim serbestti ve tabancam sağ cebimdeydi.

Stevenson ne kadar delirmiş olsa da, yine de bir polisti ve yaptığım tehdit edici bir harekete öldürücü bir profesyonellikle karşılık vereceği muhakkaktı. Roosevelt'in, bana saygı gösterildiği ile ilgili acayip güvencesine pek inanmamıştım. Dikkatini dağıtmak için bisikle

311

HİÇBİR ŞEYVEN KORKMA

ti elimden düşürsem bile, cebimden Glock'u çıkaramadan Stevenson beni vurup öldürürdü.

Ayrıca, Glock'u kullanmak dışında bir seçeneğim olursa, polis şefine tabanca çekmek istemiyordum. Onu vurursam bu hayatımın sonu olur bir daha güneşi göremezdim.

Stevenson bakışlarını Orson'dan uzaklaştırarak birdenbire kafasını kaldırdı. Derin bir nefes aldı, av peşindeki bir tazmınki kadar çabuk ve derin birkaç nefes daha aldı. "Nedir bu?"

Koku alma duyusu benden keskindi. Çünkü belli belirsiz bir esintinin ana iskelenin altından, ayrıışmış de-

niz yaratıklarının pis kokusunu hafifçe getirdiğinin farkına varmıştım ben de.

Stevenson zaten kafa derimi buruşturup fitilli kadife yapacak kadar tuhaf hareket ediyordu ama tuhaflığı dikkat çekecek ölçüde gittikçe artıyordu. Gergin görünüyordu. Omuzları çökmüş, boynu ileriye uzanmıştı ve çürüme kokusunun tadına varıyormuş gibi sise doğru yüzünü kaldırmıştı. Solgun yüzünde gözleri çakmak çakmaktı. Bir polisin ölçülü merakıyla değil, insana ters gelen sabırsız, sinirli bir merakla konuşuyordu. "Nedir bu?" Ölü bir şey değil mi?"

"İskelenin altından geliyor," diye doğruladım. "Sanırım bir çeşit balık."

"Ölmüş. Ölmüş ve çürümüş. Bir şey...sonuna gelmiş değil mi?" Dudaklarını yalamak ister gibiydi. "Evet, evet, ilginç bir son var muhakkak."

Ya kendi sesindeki uğursuz çınlamayı duydu ya da paniğimi sezdi ki, bana endişeyle bakıp kendisini yatıştırma çabasına girişti. Bu bir çabaydı. Paramparça olma duygusunun tam kenarında, düşecekmiş gibi duruyordu.

Şef sonunda normal sesini buldu; ya da ona yakın

DEAN KOONU

312

bir şey. "Seninle konuşmaya ve yoruma ihtiyacım var. Şimdi. Bu gece. Benimle gelsene Snow."

"Nereye geleyim?"

"Polis arabası ön tarafta."

"Ama benim bisikletim..."

"Seni tutuşamıyorum ya. Sadece hızlı bir sohbet.

Birbirimizi anladığımızdan emin olalım."

Yapmak istediğim son şey Stevenson'a polis arabasına binmekti. Eğer reddecek olursam, davetini beni nezarete götürme yoluyla daha resmi yapabilirdi.

Tutuklanmaya karşı koyup bisikletime atlayarak akslardan duman çıkıncaya kadar pedallara basacak olsam bile nereye gidecektim ki? Birkaç saat sonra şafak sökecekti. Issız kıyı boyunca komşu kasabaya kaçmak için zamanım yoktu. Geniş zamanım olsa bile XP, güneşin doğusuyla birlikte evime dönebileceğim ya da anlayışlı bir dostumun evine alıp karanlığı sunacağı yerle, Ayışığı Körfezi ile sınırlıyordu dünyamı.

"Burada keyifsizim," diye tekrarladı Lewis Stevenson, yarı sıkılmış dişlerinin arasından. Sertlik, sesine yeniden geri dönmüştü. "Hiç keyfim yok. Benimle geliyor musun?"

"Evet efendim. Buna saygı gösteririm."

Tabancayla işaret ederek Orson'a önüne düşmemizi bildirdi.

Silahlı polis şefi arkamda, bisikletimi gönülsüzce iskelenin girişine yürüttüm. Orson'un da sinirli olduğunu anlamam için bir hayvan iletişimcisine ihtiyaç yoktu.

İskele tahtaları beton bir yola çıkıyordu. Yolun iki yanında çiçek tarhları vardı. Çiçekler güneşte açıyor, geceleri kapanıyordu. Lambaların hafif ışığında parlayan antenleriyle sümüklüböcekler, bu yolda parlak gü-

müşümsü sümük izi bırakarak karşıdan karşıya geçip duruyorlardı. Kimi soldakiyle aynı olan sağ taraftaki çi

313

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

çek tarhından sol tarafa, kimi de hamaratça zıt yöne doğru sürünüyordu. Sanki âciz, yumuşakçalar insanlığın huzursuzluğunu ve tatminsizliğini, kendi varoluş koşullarıyla paylaşıyor gibiydi.

Sümüklüböceklerden kaçmak için bisikletimi zik zak çizdiriyordum. Orson bile geçerken onları koklamasına rağmen, üzerlerinden atlayıp geçiyordu.

Arkamızdan kırılan kabukların çıkardığı çıtırtılardan, pelteden gövdelerin ayak altında ezildiği anlaşıyordu. Stevenson sadece yolunun üzerine çıkan sümüklü böceklerle değil, gözüne görünen talihsiz her ka-nndan bacaklının üzerine basıyordu. Bazısı enerjiyle ka-gyor ama ötekilerin üzerine *güm güm* basıyordu. Öyle bir güçle tepelerine biniyordu ki, ayakkabı ökçesinin sesi, betonda çekiç vuruşu gibi çıkıyordu.

Bakmak için arkama dönmedim.

Mücadele edecek kadar büyümeden ve akıllanmadan önce, bütün çocukluğum boyunca bana eziyet etmiş küçük zalimlerin yüzünden çok iyi hatırladığım bu gaddarca zevki, görmekten korkuyordum. Gerçi bu ifadeyi bir çocuk takındığında cesaret kırıcı olsa bile, aynı ifadenin -oval göz bebekleri olmasa bile tamamen bir sürüngene benzeyen pırıl pırıl gözleri, nefretten kızarmış yanakları, kansız dudaklarının çekilip tükürükle

parlayan dişlerini ortaya çıkaran alaycı bir gülümseme-
bir yetişkinin yüzünde olması, ölçülemeyecek kadar fazla rahatsızlık yaratıyordu. Özellikle de bu yetişkinin elinde bir silah ve göğsünde bir rozet varsa.

Stevenson'un siyah-beyaz polis arabası marina girişinin soluna, ışıklann ötesine, hint defnesinin yayılan dallannın altındaki koyu karanlığa park edilmişti.

Bisikletimi ağacın gövdesine dayadım. Stevenson polis arabasının arka kapısını açarken, uyanık davranmaya çalışarak sonunda yüzümü ona döndüm.

DEAN KOONTZ

314

Karanlıkta bile çok korktuğum yüzündeki o ifadeyi tanıdım: Nefret, bazı insanları gezegenimizdeki herhangi bir hayvandan daha öldürücü yapan mantıksız ve yatışmayan bir öfke.

Stevenson daha önce kendisinin bu hain tarafını hiç açığa vurmamıştı. Anlamsız nefret bir yana, kötülük yapamaz gözükürdü. Eğer kendisinin gerçek Lewis Stevenson olmadığını, şefi taklit eden bir yabancı olduğunu, açıklamış olsaydı ona inanırdım.

Stevenson Orson'a silahla işaret ederek, "Gir içeri arap," dedi.

"O dışanda iyi," dedim.

"Gir içeri," diye köpeği zorladı.

Orson açık araba kapısından içeri kuşkuyla bakıp güvensizlikle sızlandı.

"O burada bekler," dedim. "Hiçbir yere uzaklaşmaz."

"Onu arabada istiyorum," dedi Stevenson buz gibi. "Bu kasabada bir tasma kanunu var Snow. Seni buna hiç zorlamıyoruz. Her zaman kafamızı çevirip görmemiş gibi yapıyoruz, çünkü...eğer köpek sakat bir kimseye aitse kanundan muaf tutulur."

Sakat terimini redderek Stevenson'un husumetini çekmedim. Zaten bir kelime, söylemiş olduğundan emin olduğum üç kelimedenden daha az ilgilendiriyordu beni: Annenin kimliği nedeniyle.

"Ama bu kez," dedi Roosevelt, "lanet köpek etrafta tasmaşız olduğu için oynayıp caka satarken ben burada oturmayacağım."

Sakat bir insanın köpeğinin tasma kanunundan muaf tutulması ile Orson'un tasmaşız caka satması savı arasındaki zıtlık dikkatimi çektiği halde sessiz kaldım. Hiçbir tartışmayı, Stevenson bu düşmanca tutum içindeyken kazanamazdım.

315

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Ona arabaya binmesini söylediğimde eğer binmezse," dedi Stevenson, "onu sen bindireceksin."

Daha yumuşak bir alternatif bulma arayışı içinde durakladım. Durumumuz saniye saniye daha tehlikeli hale geliyordu. Yarımada kör edici sisin içinde maymunlar peşimdeyken bile, kendimi bundan daha fazla güvenlikte hissetmiştim.

"*Bu lanet olası köpeği, şu lanet olası arabaya bindir şimdi!*" diye emretti Stevenson. Bu emirdeki düşmanlık o kadar

güçlüydü ki, sümüklüböceklerin üzerine basmasına gerek kalmadan, onları sadece sesiyle öldürebilirdi. Silah elinde olduğu için üstünlük ondaydı. Fakat bendeki silahın varlığından haberi olmaması, içimi hafifçe rahatlattı. Şimdilik işbirliği yapmaktan başka hiçbir seçeneğim yoktu.

"Arabaya gir dostum," dedim Orson'a, sesimin korkulu çıkmamasına ve titrememesine gayret ederek.

Köpek gönülsüzce itaat etti.

Lewis Stevenson arka kapıyı kapatıp sonra da ön kapıyı açtı. "Şimdi sıra sende Snow."

Stevenson siyah-beyaz arabanın sürücü koltuğuna oturmak için arabanın çevresini dolaşıp direksiyonun arkasına geçerken, ben de yandaki yolcu koltuğuna yerleştim. Kendisi kapıyı çekerken bana da kapatmamı söyledi. Oysa ben kapının açık kalacağını umuyordum. Kapalı yer fobim genellikle yoktur. Fakat hiçbir tabut insanı bu polis arabasından daha fazla sıkıştırıramaz.

Camların önünü kapatan sis, ölmeden gömülme kabusu gibi psikolojik boğulma etkisi yaratıyordu.

Arabanın içi dışarıdaki karanlık geceden daha soğuk ve rutubetliydi. Stevenson arabanın ısıtıcısını açmak için motoru çalıştırdı.

Polis radyosu çıtırtıyla açıldı ve görevlinin monoton

DEAN KOONTZ

316

sesi, kurbağanın şarkısı gibi vrakladı. Stevenson radyoyu kapattı.

Ön ayaklarım, onu bizden ayıran, elik parmaklıklara dayayan Orson, bu güvenlik bariyerinden endişeyle bizi gözleyerek, arka koltuğun önündeki yerde ayakta duruyordu. Şef tabancasının namlusuyla konsoldaki bir düğmeye basınca arka kapının kilidi, giyotin bıçağının inişinden daha az sert olmayan bir sesle kapandı.

Stevenson'un arabaya girdiğinde tabancasını, silah askısına koyacağını umuyordum ama hâlâ elinde tutmaya devam ediyordu. Tabancayı, namlusu arabanın kontrol paneline dönük olarak bacağının üzerine koydu.

Panelin loş yeşil ışığında gördüğüm kadarıyla işaretparmağı tetikte değil, emniyet mandalı üzerinde duruyordu. Fakat onun avantajını bu durum eksiltmezdi.

Kısa bir an dua edermiş ya da düşüncelerini toplamak istermiş gibi başını eğip gözlerini kapattı.

Flint defnesinin dallarında yoğunlaşan sis, damlalar halinde yaprakların uçlarından akıyor, arabanın üstünde ve ön camda ritmik olmayan ponk-pank-ping sesleriyle sakırdıyordu.

Rahat ve sakin, eUerimi ceket cebime sokup sağ elime Glock'u aldım.

Kendi kendime, aşın gelişmiş hayal gücüm yüzünden tehditi abarttığımı söyledim. Stevenson'un ruhsal durumu bozuktu, evet, onu karakolun arkasında görmüş olduğumdan beri, uzun zamandır rol yaptığı, adaletin erdemli kolu olmadığını biliyordum artık. Ancak bu demek değildi ki herhangi bir şiddet niyeti olsun. Elbette sadece konuşmak istiyor olabilirdi.

Sonunda Stevenson başını kaldırdığında gözleri, içinde acı bir içki sunulan kemik fincanlara benziyordu.

Bakışları benim üzerimde akmaya başladığında, marina ofisinin yanındaki karanlıktan ilk çıktığında olduğu gibi

317

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

yine insanlık dışı kötülük izlenimiyle içim ürperdi ama bu kez harp teli gibi gerümiş sinirlerimin neden korkuyla tıngırdadığımı biliyordum artık. Belli bir açıdan ıslak bakışlarında, birçok hayvanın geceleri sergilediği göz ışığına benzeyen sarı bir ışık dalgalandı; şimdiye dek bir kadın ya da erkeğin gözlerinde görmüş olduğum hiçbir şeye benzemeyen soğuk ve esrarengiz bir iç ışık.

25

Şef Stevenson yüzünü bana çevirdiğinde, gözlerinden elektrikli ve karşısındakine elektrik veren bir pırıltı o kadar hızlı geçti ki, bundan önceki gecelerde olduğu gibi, sadece panel ışıklarının bu tuhaf yansıması altında da bu olguyu yine rahatlıkla kaçumış olabilirdim. Güneş batınımdan beri sadece maymun olmayan maymunlar, kedinin çok ötesinde bir kedi görmüştüm ve Ayışığı Körfezi'nin sokakları boyunca nehirler gibi akan muammanın içinde güçlkle ilerliyordum. Görünüşte anlamsız olanın içinden anlam çıkarmayı öğrenmiştim.

Stevenson'un gözleri yine karanlık ve pınlısız olmuştu. Sesindeki öfke şimdi yüzey akıntısına karşı ters bir anafor yapıyordu. Oysa yüzeydeki akıntı umutsuzluk ve kederdi. "Her şey değişiyor artık, her şey değişiyor. Geri dönüş yok."

"Ne değişiyor?"

"Eski ben değilim. Eskiden neye benzediğimi, ne biçim bir adam olduğumu nerdeyse hatırlayamıyorum.

Kayboldum."

Kaybolduđunu dūřınduđu benliđinin yasını tutarken benden çok kendisiyle konuřuyormuř gibiydi.

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Benim için önem taşıyan her şey elimden alındı. Ben yürüyen bir lym

319

HİÇBİR şEYDEN KORKMA

Snow. Bundan ibaretim. İnsana kendini nasıl hissettirir böyle bir dūřnebiliyor musun?" "Hayır."

"Gündüzleri saklanıp geceleri bir kayanın altından çıkan bir sürüngen gibi, boktan hayatınla, senin bile yaşamak için sebeplerin var."

Lewis Stevenson kasabamızdaki polis şefliği görevine seçimle geldiği halde, oyumu kazanmakla ilgili bir kaygı içinde gözükmüyordu.

Ona kendi kendisini dzmesini söylemek istiyordum.

Fakat insanın kafasına bir kurşun yemek için yalvarmasıyla korkusunu göstermemesi arasında fark vardır.

Benden çevirip arabanın n camında kayıp duran yoğun beyaz sis çamuruna diktiği gözlerinde, yine o soğuk alev daha kısa bir an ve daha hafif titreşti. Fakat öncekinden daha tedirgin ediciydi, çünkü bir hayal mahsulü olarak bertaraf edilemiyordu artık.

Duyulacağından korkuyormuş gibi sesini alçaltarak, "Korkunç kâbuslar görüyorum rüyalarımda, seksle, kanla dolu," dedi.

Bu konuşmadan ne beklediğimi bilmiyordum ama çektiği kişisel azabı açığa vurması, muhtemel konu listemin üst sıralarında yer almıyordu.

"Bunlar bir yıl kadar önce başladı," diye devam etti.

"Başlangıçta haftada sadece bir kez giriyorlardı rüyama ama sonra sıklığı artmaya başladı. Başlangıçta kısa bir süre, kâbuslarımdaki kadınlar, hayatımda görmemiş olduğum yalnızca hayal ürünü kimselerdi. Ergenlik çağındayken görülen, teslim olmaya hazır nefis yumuşacık kızların görüldüğü o rüyalara benzemiyordu...ayrıca bu rüyalarda bunlarla sadece seks de yapmıyordum..."

Düşünceleri daha karanlık bölgelere sürükleniyor gibiydi.

DEAN KOONTZ

320

Neyse ki loş ışıktaki bana sunduğu sadece soğuk terle parlayan profiliydi. Ne olursa olsun tüm yüzünü bana gösterme lütfunda bulunmayacağı umudunu uyandıran bir vahşilik çarptı gözüme.

Sesini daha da kısarak devam etti: "Bu rüyalarda onları dövüyorum, yüzlerine muştayla vuruyorum, vuruyor vuruyorum, ta ki yüzlerinden geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar vuruyorum. Dilleri şişip ağızlarından dışarı çıkıncaya kadar boğuyorum..."

Polis Şefi kâbuslarını betimlemeye başlayınca sesindeki dehşet belirginleŐti. Bu korkuya ek olarak, yanılma ihtimali olmayan sapık bir heyecan dalgası yükseldi içinde. Bu yalnızca sesinden değil, aynı zamanda bedenini kavrayan yeni gerilimden de anlaşılıyordu.

".....ve onlar acı içinde çağlıklar attıkları zaman, çığlıklarına, yüzlerindeki ıstıraba, kanlı görüntülerine bayılıyorum. Öyle tatlı, öyle heyecan verici ki! Penisim kabarmıŐ halde zevkten titreyerek uyanıyorum. Bazen de...Elli iki yaşımda olsam da, Allah için, uykumda ya da tam uyanuken doruğa ulaşıyorum."

Orson güvenlik parmaklıklarından uzaklaşıp geriye, koltuğa çekilmiŐti.

Keşke ben de onun gibi, Lewis Stevenson ile arama daha fazla mesafe koyabilmiŐ olsaydım. Polis arabası mengene gibi her an bize daha fazla yaklaşıyordu. Tıpkı arabaları ezip yassıltan hidrolik kepçe gibi.

"Sonra Luisa, karım girmeye başladı rüyalarım...ve iki kızım, Janine ve Kyra. Rüyalarımnda benden korkuyorlar. Ben ise onların olmaları için her türlü mazereti buluyorum kendime, çünkü duydukları dehşet beni heyecana gark ediyor. İğrencim ama...ama onlarla ve onlara yaptığım Şeyler beni heyecandan titretiyor..."

Öfkesi, umutsuzluğu ve sapık heyecanı sesinden, yavaş ama ağu ağır solumasından, eğik omuzlarından,

321

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

profilden bile belli olan sararmış yüzünün aldığı yeni biçimden hâlâ hissediliyordu. Aklının kontrolü için savaşı veren bu çatışma halindeki güçlü arzular arasında, çaresizce bir umut arayışı da vardı. Bu tam kıyısında zar zor dengede duruyor gözüktüğü vahşet ve delilik uçurumuna düşmekten kaçma umuduydu. Bu umut arayışı öfkesi, umutsuzluğu ve ahlaksız ihtiyacı kadar sesine ve hareketlerine yansıyan ıstırabından da açıkça anlaşılıyordu.

"Kâbuslar o kadar berbat bir hal aldı ki...Onlara yaptığım şeyler öylesine marazi ve pis, o kadar tiksindiriciydi ki uyumaktan korkar hale geldim. Hiçbir kafein miktarının artık beni ayakta tutamayacağı, enseme dayadığım bir buz küpünün bile yanan gözlerimin kapanmasını engelleyemediği tükenme anma dek uyanık duruyordum. Dayanamayıp uyuduğumda rüyalar eskisinden daha da şiddetli oluyordu; sanki tükenişim beni, içimde daha kötü canavarların yaşadığı dipsiz karanlığa, derin uykuya daha fazla itiyormuş gibiydi. Şehvet ve boğazlama; ilk gördüğüm rüyalar renkliydi, renkli olduğu gibi sesli de; tecavüz sırasında bile dişlerimle boğaz-lannı parçalarken yalvaran sesleri, benim acımasız cevaplarım, çığlıkları ve ağlamaları, çırpınmaları ve can çekişme hırıltıları fasılasız ve capcanlıydı."

Benim sadece tembel tembel dalgalanan sisi gördüğüm yerde, Lewis Stevenson o korkunç görüntüleri görüyor

gibiydi; sanki önündeki cam çılgın fantezilerinin yansıtıldığı bir ekrandı.

"Bir süre sonra...artık uykuyla mücadele edemez oldum. Uykusuzluğa sadece bir süre için katlanabilmiş-tim. Önceleri hazdan çok bana suçluluk duyuran bu rüyalar, bu gidişatın bir yerinde -hangi gece olduğunu tam hatırlayamıyorum- dehşet olmaktan çıkıp safi bir haz oldu. Başlangıçta bunu kendime itiraf edemesem

Hiçbir şeyden Korkma F-362

DEAN KOONTI

322

bile, yatma zamanım iple çekmeye başlamıştım. Bu kadınlar uyanıkken benim için o kadar değerliydi ki ama uykumda...o zaman... en yaratıcı şekillerde onları alçaltmak, aşağılamak ve eziyet etmek şansını ele geçirmiş olduğum işte o zamanlarda, heyecan duyuyordum. Artık bu karabasanlı rüyalarından korkuyla değil,... tuhaf bir keyifle uyanıyordum. Bu zaUmlikleri onlara sadece rüyalanmda değil, gerçek hayatta da uygulamanın hazzımı ne kadar artıracığını merak ederek karanlıkta yatıyordum. Rüyalarımı hayata geçirdiğimi *düşününce*, içimde akan bu huşu veren *gücün* farkına varıyor ve kendimi öyle özgür hissediyordum ki; daha önce hiç olmadığı kadar mutlak bir özgürlük içinde. Hatta şimdiye kadar hayatı bloklarca taş yükü altında, zincire vurulmuş, koca bir demir cenderenin içinde yaşamışım gibi geliyordu. Suç niteliği taşımayan bu arzulara boyun eğmenin ahlaki hiçbir boyutu da yok gibiydi. Ne doğru,

ne de yanlıştı. Ne iyi, ne de kötüydü. Ama muhteşem bir azat, bir özgürlüktü."

Ya polis arabasındaki hava gittikçe kirleniyor yahut da poüs şefinin ağzından çıkan aynı buğuyu soluma düşüncesi beni hasta ediyordu. Hangisinin olduğundan emin değildim. Sanki madeni bir para emiyormuşum gibi ağzımın içi metalik bir tatla doluyor, karnım artık bir taş gibi bir yumrunun çevresinde kasılıyor, kalbim buzla kaplanıyordu.

Bulanık ruhunun en diplerindeki duygularını Stevenson'un bana neden açtığını anlayamıyordum. Ama bu itirafların, hiç duymak istemeyeceğim nefret dolu gizli bir şeyi ortaya koymanın sadece bir girişi olduğunu önsezilerimle anlıyordum. En son sırrını da üzerime kusmadan susmasını istiyordum ama korkunç fantezilerini anlatmaya zorlandığını görebiliyordum; çünkü belki de derdini döküp kendisini yükten kurtarmaya cesaret

323

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

etmiş olduğu ilk kişi bendim. Öldürmekten başka onun ağzını kapatmanın hiçbir yolu yoktu.

"Son zamanlarda," diye arzulu bir hısıltıyla devam etti.

Bu ses hayatımın geri kalanında sık sık uykuma gi-

recekti. "Bu rüyalar tümüyle torunum üzerine odaklaştı.

Brandy. On yaşında. Güzel bir kız. Çok güzel bir kız.

Öyle ince ve güzel ki. Anlattıklarımın hepsini rüya-

larımda ona yapıyorum. Hepsini yapıyorum. Böylesine

insafsız bir vahşiliği, böylesine mükemmel kötü bir *yaratıcılığı* tahayyül edemezsin. Ve heyecanın da ötesinde aşkın bir dünyada, vecit halinde uyanıyorum. Yatağım-
da, büyük ihtimalle hangi düşüncelerin zihnime takılı olduğunu hiç bir zaman öğrenemeyecek olan karımın yanında yatıyorum. O ise bunların hiç farkında olmak-sızın uyumaya devam ediyor. Güçlü bir makine gibi *hormurdandım*, ne zaman yakalamak istersem benim için hazır mutlak özgürlüğün farkındahğıyla...ne zaman istersem. Gelecek Hafta. Yarın. *Şimdi.*"

Tepemizdeki sessiz defnenin sürüyle sivri yeşil dili, yoğunlaşmış sisin ağırlığıyla titreyince, birbiri peşisıra hızla konuşmaya başladı. Arabaya çarpan dolgun dam-laların ani vuruşlarıyla gayri ihtiyari kasıldım. Arabanın camından ve motor kapağından akan şeyin kan olmadığına nerdeyse şaşmyordum.

Ceket cebimdeki sağ elimle Glock'a daha sıkı sarıldım. Bana anlattıklarından sonra Stevenson'un bu arabadan sağ çıkmama izin verebileceği hiçbir koşul düşünemiyordum. Hafifçe yerimi değiştirdim; birkaç küçük hareketin ilki onu kuşkulandırmazdı ama beni cebim-den tabancayı çıkarmaya gerek kalmaksızın ceketimin içinden onu vurma pozisyonuna getirirdi.

"Geçen hafta," dedi şef fısıltıyla, "Kyra ile Brandy bize yemeğe geldiler. Ben küçük kızdan gözümü ayıramıyordum. Ona baktığımda, tıpkı rüyalanmdaki gibi,

DEAN KOONTZ

324

gözüme çmlçıplak görünüyordu. Öyle ince. Öyle kınlgan. Öyle narin. Kızın kırılğanlığı, narinlığı ve inceliğı beni tahrik etti. Elbette durumumu Kyra ile Brandy'den saklamak zorundaydım. Ve Louisa'dan da. İstiyordum... istiyordum... ihtiyacım vardı..."

Birdenbire hıçkıra hıçkıra ağlaması beni ürküttü: Keder ve umutsuzluk dalgalan, ilk konuşmaya başladığı zaman onu ıslattığı gibi, bir kez daha baştan aşağı yalayıp geçti. Uğursuz ihtiyacı ve ahlaksız açlığı, kendinden nefret ve mutsuzluk gel-gitinde boğuldu.

"Bir parçam kendimi öldürmemi istiyor," dedi Stevenson, "ama yalnızca daha küçük, daha küçük ve zayıf parçam...eski benden geriye kalan parçam. Dönüşmüş olduğum yırtıcı, kendini asla öldürmez. Asla. O fazlasıyla canlı."

Yumruk yaptığı sol elini açık ağzına götürdü ve dişlerinin arasına soktu. Yumruk halindeki parmaklarını o kadar şiddetle ısmıyordu ki kendi kanını çekmiş olsaydı şaşumazdım; hayatımda duyduğum en biçare hıçkırıktan yumruğunu ısuarak durduruyordu.

Lewis Stevenson'un bu yeni kişiliğinde, onu devlet otoritesinin ve adaletin güvenilir kişisi yapan dengeli davranış ile sükûnetten eser yoktu. En azından ona işkence çektiren umutsuz ruh hali içinde olduğu bu gece bunlara sahip değildi. Terbiye edilmemiş duyguları, iç dünyasında akıp duruyordu; bir akıntı ya da başka bir akıntı, durgun sulara hiç sıra vermeksizin, hep akıyor, vuruyor, parçalıyordu.

Korkum yerini acımaya bıraktı. Uzanıp teselli elimi omuzuna tam koyacakken kendimi tuttum. Çünkü biraz önce dinlemiş olduğum bu canavarın alt edilemeyeceğini, zincire bile vurulamayacağını sezmiştim.

Stevenson yumruğunu ağzından çekip başını bana döndürdüğünde, derin bir azapla ve yüreği ile beynin

325

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

deki büyük ıstırapla kıvranan yüzü ortaya çıktı. Bu yüze bakmaya dayanamayıp gözlerimi uzaklara çevirmek zorunda kaldım.

O da benim gibi yüzünü tekrar cama döndürdü. Defne ağacı sıvılaşmış sisin damlalannı akıtırken, onun hıçkıklan da konuşmaya başlamadan önce gittikçe azaldı.

"Geçen haftadan beri Brandy'nin çevresinde olmak için Kyra'ya uğrama bahaneleri yaratıyorum." Titreyişi ilk başta ağzından çıkan sözcükleri bozuyordu ama daha sonra yerini ruhsuz bir nakarattaki arzu dolu bir sese bırakıp çabucak düzeldi. "Ve bazen gecenin geç saatlerinde, bu lanet ruh durumu üzerime çökünce, ruhum üşüyor ve içimde açılan uçurumlara bağırmak istiyorum, hiç durmamacasına. Sanınm içimdeki bu boşluğu doldurmanın yolu, bu berbat sancıyı kesmenin tek yolu, ...rüyalanmda beni mutlu eden şeyi yapmak. Ve bunu yapacaktım da. Er ya da geç bunu yapacaktım. Geç kalmadan." Duygu dalgası şimdi tümüyle yön değiştirip şiddetli ıstırap ve suçluluktan, sessiz ama şeytansı bir

neşeye dönüşmüştü. "Bunu yapacaktım, yapacaktım. Brandy'nin yaşında, tam dokuz on yaşlarında, onun kadar ince, onun kadar güzel kızlar anyordum. Benimle ilişkisi olmayan biriyle başlamak daha güvenli olacaktı. Daha güvenli ama daha az tatmin edici değil. Bana iyi gelecekti. O kadar iyi gelecekti ki güç, yok etme, hayatımı bağlayan prangaları fırlatıp duvarları yıkarak tümüyle özgür olmak, sonunda tümüyle özgür olmak. Bu kızla yalnız olunca onu ısıracaktım. Onu ısırarak, ısuyacaktım. Rüyalarımnda onların derilerini emiyorum, tuzlu bir tadlan vardır. Sonra onları ısırırken dişlerimin arasında titreşimler yapan çığhklanm hissedebiliyorum. Loş ışıktaki bile, şakaklarında delice atan nabzını gö

DEAN KOONTZ

326

rebiliyordum. Çene kasları dışarı fırlamış ve ağzının köşeleri heyecandan kıvrılmıştı. İnsandan çok hayvana benziyordu; veya her iki türün de daha aşağısına. Elim Glock'a öyle vahşice kenetlenmişti ki kolum omuzuma kadar bir kemer biçimini almıştı. Namlunun tamamen Stevenson'a doğru yönelmesini sağlayacak şekilde vücut pozisyonumu henüz ayarlayamamış olsam bile, parmağımın tetiği sıkıldığını ve farkında olmadan ateş etme tehlikesine girdiğimi anladım. Bir hayli çaba sarf ederek tetikteki elimi gevşetmeyi başardım.

"Sizi bu hale getiren ne?"

Başını bana çevirdiğinde, gözlerinde anlık bir pırıltı titreşti. Pırıltı geçip gittiğinde gözleri koyulaşmıştı ve

ölüm saçıyordu. "Küçük bir dağıtımçı oğlan," dedi üstü örtülü biçimde. "Ölmeyecek küçük bir dağıtımçı oğlan." "Bu rüyaları ve küçük kızlara yapacaklarınızı bana niye anlatıyorsunuz?"

"Çünkü, lanet ucube, sana bir ültimatom vermem lazım. Bu işin ne kadar ciddi ve benim ne kadar tehlikeli olduğumu, kaybedeceklerimin ne kadar küçük olduğunu, bu işin üzerine gidersen bağırsaklarını dökmekten ne kadar büyük zevk alacağımı anlamanı istiyorum.

"Sana dokunmak istemeyenler var..."

"Annemin kimliği yüzünden."

"Bakıyorum daha şimdiden çok şey biliyorsun."

"Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bütün bu işlerin içinde annem *kimdi*?"

Stevenson cevap vereceğine, "Sana dokunmayacak olan ve benim de sana dokunmamı istemeyen kişiler var.

Ama gerekirse dokunurum. Bu işin içine burnunu sokup durursan ben de kafatasım parçalar, beynini dışarı çıkarıp balıklara yem olsun diye körfezin sularına atarım. Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Size inanıyorum," dedim açık yüreklilikle.

327

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Yazdığın kitabın bestseller olmasına dayanıp anlattıklarını dinleyecek bazı medya tiplerine ulaşırsın belki. Ortılığı karıştıracak bir telefon edecek olursan, ilk önce senin şu DJ orospuyla işe başlarım. Onun da çeşitli şekillerde içini dışına çıkarmayı bilirim ben."

Sasha'ya yaptığı gönderme beni çıldırttığı halde korkudan sesimi çıkaramadım.

Roosevelt Frost'un bana sadece uyarıda bulunduğu, gözdağı vermediği şimdi açıklığa kavuşmuştu. Roosevelt Frost'un kediyle konuştuğunu ileri sürerek beni uyardığı tehdit *buydu* demek ki.

Stevenson'un sararmış benzi şimdi kıpkırmızı olmuştu; psikotik arzulanna teslim olmaya karar vermiş olduğu anda içindeki soğuk ve boş uçurum ateşle dolmuştu sanki.

Kontrol paneline uzanıp ısıtıcının düğmesini kapattı. Hiçbir şey, bundan sonraki günbatımından önce küçük bir kızı kaçıracığından daha kesin değildi.

Soru yöneltecek güveni kendimde buldum. Çünkü cebimdeki tabancanın namlusunu üzerine çevirecek ölçüde yerimi değiştirebilmişim. "Babamın cesedi nerede?"

"Fort Wyvern'de. Otopsi yapılması lazım." "Neden?"

"Bilmen gerekmez. Şu senin küçük budalaca savaşına son vermek için kanserden öldüğünü söyleyeyim.

Kanserin bir türü. Angela Ferrymania konuştuğun şekilde ulaşacağın kimse yok."

"Size neden inanayım?"

"Çünkü sana cevap verdiğim kadar kolay seni öldürebilirdim de. Onun için niye yalan söyleyirn?" "Ayışsı Körfezi'nde neler oluyor?" Polis şefi sırtıttı; bir akıl hastanesinin duvarları öte

DEAN KOONTZ

sinde benzeri nadiren görülen türden. Sanki felaket beklentisi onu besliyormuşçasma sırtı dikleşmiş ve se-mirmiş gözüküyordu. "Bu kasaba roller-coaster'a binmiş doğruca cehenneme gidiyor ve bu inanılmaz bir seyahat olacak."

"Bu cevap değil."

"Alacağın cevap bu kadar."

"Annemi kim öldürdü?"

"Bir kazaydı."

"Bu geceye kadar ben de öyle düşünüyordum. "

Jilet kesigine benzeyen şeytansı sırtması geniş bir yaraya dönüştü. "Pekâlâ. Israr ediyorsan sana tek bir şey daha söyleyeyim. Kuşkulandığın gibi annen öldürüldü. Kalbim taş bir tekerlek kadar ağır yuvarlandı. "Kim öldürdü?"

"Kendisi. Kendisini öldürdü. İntihar. Annen Satürn'ü yüz mille sürüp köprüünün kemerine bindirdi. Mekanik bir arıza yoktu. Gaz pedalı sıkışmamıştı. Uydurduğumuz hikâyenin hepsi bu kadar."

"Yalan söylüyorsun orospu çocuğu."

Stevenson gülümsemesini tatlı bulmuş gibi, yavaş yavaş dudaklarını yaladı. "Yalan yok. Snow. Sen neyi biliyorsun ki? İki yıl önce bana neler olacağını, her şeyin ne kadar değişeceğini bilmiş olsaydım, senin o yaşlı hanımefendiyi kendi ellerimle öldürürdüm. Öldürürdüm, bu işte oynadığı rol yüzünden. Onu bir yere götürüp kalbini çıkarıp göğsündeki deliği tuzla doldurur,

sırığa bağlar yakardım. Ne kadar araştırırsan araştıır bir cadı öldü. Çünkü yaptığı şeylerle bir cadının laneti arasında ne fark var? Bilim veya büyü. Ne önemi var sonuç aynı olunca? Ben sonra ne olacağını bilmiyordum ama o biliyordu. Onun için beni zahmetten kurtardı ve gidip betona tosladı."

329

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Yağlı bir bulantı içimde kaynaşmaya başladı. Çünkü sesindeki gerçeğı, konuşulanın gerçek olduğunu her zaman hissettiğim gibi net bir biçimde duydum. Polis şefinin söylediklerinden sadece bir parçasını anlamış ama yine de fazlasıyla anlamıştım.

"İntikam alacağın bir şey yok ucube. Hiç kimse aileni öldürmedi. Aslında buna bir yönüyle bakacak olursan, senin yaşlı hanımefendi hem kendisini hem de senin yaşlı adamı öldürdü," dedi Stevenson.

Gözlerimi kapadım. Ona bakmaya dayanamıyordum; sadece annemin ölümünden zevk aldığı için değil, açıkça adaletin yerini bulduğuna inandığı için de.

"Şimdi senden yapmanı istediğim şey, kayanın altına sürünerek girip orada kalman ve kalan günlerini orada yaşamaman. Bunu patlatıp açığa çıkarmana izin veremeyeceğiz. Dünya burada ne olup bittiğini araştırırsa, bu bilgi bizim ve VVyvern'dekilerin ötesine giderse, dışarıdan gelenler tüm kasabayı karantinaya alırlar. Kasabayı mühürler, hepimizi öldürür, her binayı yakar, her kuşu, coyote'u ve her ev kedisini zehirler sonra belki de ek

olarak kasabayı birkaç kez bombalarlar. Bunların hiçbirisi işe yaramaz, çünkü veba zaten buranın çok ötesine, kıtanın öteki ucuna ve ondan da öteye yayıldı bile. İlk kaynak biziz ve etkileri burada çok daha açık olacak, ama o zaman biz olmadan yayılmaya devam edecek. Alçak politikacılar harekete geçmiş olduklarını ileri sürebilsinler diye ölmeye hiçbirimiz henüz hazır değiliz."

Gözlerimi açtığımda tabancayı kaldırıp bana hedef aldığını gördüm. Namluyu yüzüme iyice yaklaştırmıştı. Tek avantajım benim de silahlı olduğumu bilmemesiydi. Ayrıca tetiği çeken ilk ben olursam faydalı bir avantaj da olacaktı bu.

Nafile olduğunu bildiğim halde onunla tartışmaya çalıştım; çünkü belki de onun annemle ilgili açıklamala

DEAN KOONTI

330

nndan zihnimi kurtarmanın tek yolu tartışmaktı. "Dinle, Tanrı aşkına, sadece birkaç dakika önce yaşamak için hiçbir şeyinin olmadığını söylüyordun zaten. Burada olan her neyse belki yardım alırsak..."

"*Havamdayım* demiştin sana," diye sertçe kesti sözümü.

"Beni dinlemiyor musun ucube? Sana havamda olduğumu söylüyorum. Çok ciddi çirkin bir ruh hali. Ama şimdi başka bir havadayım. Daha iyi bir havada. Ona karşı koymak yerine dönüştüğüm şeyi benimsemek için elimden gelen herşeyi yapacak havadayım. Sen de değiş küçük ahbap. İşte herşey bundan ibaret. Değişim,

muhteşem değişim, her şey değişiyor, daima ve ebediyen, değişim. Yeni bir dünya geliyor; *büyüleyici* olacak."

"Ama biz..."

"Eğer bu sırn çözer ve dünyaya anlatırsan, sadece kendi ölüm emrini imzalamış olursun. Senin seksi küçük fahişeyi ve arkadaşlarının da hepsini öldürmüş olursun. Şimdi defol arabadan, bisikletine bin o kemikli kışını eve taşı. Sandy Kirk'ün sana vermeyi seçtiği hangi kül olursa olsun gidip onu göm. Eğer bu kadar merakı kedi ısırığından kaptıysan ve daha fazlasını bilmeden yaşayamıyorsan o zaman birkaç günlüğüne plaja gidip biraz güneşlen, süper bir tenin olsun."

Gitmeme izin verdiğine inanamıyordum.

"Köpek benimle kalıyor," dedi.

"Hayır."

Tabancasıyla işaret etti. "Dışan." "O benim köpeğim."

"O hiç kimsenin köpeği değil. Bu tartışma konusu bile değil."

"Ona ne yapacaksın?" "Bir karşı çıkma dersi." "Ne?"

331

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Onu karakolun garajına götüreceğim. Orada bir yonga makinesi var." "Hiçbir şekilde."

"Bu itin kafasına bir kurşun sıkıp..." "Hayn."

"...yonga makinesine atacağım..."

"Hemen bırak onu arabadan insin."

"...makinenin öteki ucundan gelen parçaları bir hatırlatıcı olarak evinin yanına bırakacağım."

Stevenson'a bakarken onun sadece değişime uğramış bir adam olmadığını anladım. O asla aynı adam değildi. Yepyeni biriydi. Eski Stevenson'dan doğmuş birisi; tıpkı kozasından çıkan bir kelebek gibi; yalnız bu işlem bu kez korkunç şekilde tersineydi. Kâbusumsu metamorfoz bir süre için gizli ilerlemiş ama doruğa gözlerimin önünde ulaşmıştı. Önceki şef sonsuza kadar yok olmuş, şu anda gözünün içine bakarak meydan okuduğum insan ihtiyaç, arzu ve sınırlanmamış bir vicdanla sürükleniyordu. Sadece birkaç dakika önce hıçkırıklara boğulmuş adam artık ağlamaya muktedir değildi ve dünya yüzündeki herhangi bir kimse ya da şey kadar öldürücüydü.

Böyle bir değişikliğe neden olabilecek laboratuvar üretimi bulaşıcı bir hastalık taşıyorduyorsa bunu bana da bulaştırır mıydı?

Kalbim birbiri peşi sıra yumruk üstüne yumruklar atarak kendi kendisiyle savaşıyordu.

Hayatımda bir insanı öldürebileceğim asla aklıma bile gelmezken, bu adamı yok edebileceğimi düşündüm. O zaman sadece Orson'u değil, aynı zamanda kâbuslarına buyur etmeye niyetlendiği, hiçbir şeyden habersiz küçük kızları ve kadınları da kurtarmış olurdum.

Umduğumdan daha sert bir sesle, "Hemen şimdi köpeği dışarı çıkar," dedim.

DEAN KOONJZ

Yüzü o malum çingiraklı yılan gülümsemesiyle ikiye ayrılarak kuşkuyla, "Polisin kim olduğunu unuttun öyle mi ucube? Silahın kimde olduğunu hatırlamıyor musun?"

Glock'u ateşlersem bu kadar yakın bir mesafeden bile bu orospu çocuğunu hemen o anda öldüremeyebilirdim. İlk atış bir anda kalbini durdursa bile, bu on santimden az bir mesafeden refleks olarak tabancayı ateşleyebilir ve kurşun bana isabet edebilirdi.

İçinden çıkılmaz duruma son verdi Stevenson: "Pekâlâ, demek bunu yaparken seyretmek istiyorsun öyle mi?"

Oturduğu yerde yan dönüp tabancayı çelik parmaklıklann aralığından sokarak köpeğe ateş etti.

Patlama sesi arabayı sarstı ve köpek ciyakladı. "Hayır!" diye bağırdım.

Stevenson silahı parmaklıklardan çekerken ben onu vurdum. Kurşun deri ceketimde ve onun göğsünde bir delik açtı. Tavana vahşice ateş etti. İkinci bir el ateş ederek bu kez onu boğazından vurdum. Kurşun ense-sinden çıkıp arkasındaki camı parçaladı.

26

Bir büyücü tarafından büyülenmiş gibi sersemlemiş-tim. Kımıldayamıyor, gözümü bile kırpamıyordum. Kalbim göğüs kafesimin içinde demir bir çekül gibi asılı duruyordu. Uyuşmuştum. Elimdeki tabancayı bile hissedemiyor, hiçbir şey göremiyordum; arabanın öbür koltuğundaki ölü adamı bile. Şoktan, kısa bir an gözle-

rim görmez olmuştu. Bu kopkoyu siyahlık elimi kolumu bağlamış âciz bırakmıştı beni. Ya tabancanın sesi ile ya da geline sonuç hakkında konuşup duran vicdanımın sesini duymamak arzusuyla geçici olarak sağırlaşmıştım belki.

Hâlâ sahip olduğum tek duyu, koku alma duyumdu. Tabanca ateşinin karbon sülfürlü pis kokusu, kanın metalik kokusu, Stevenson can çekişirken altını kirlettiğı için asidik sidik kokusu ile annemin gül kokulu şampuanının saçlarındaki kokusu hep birden başımın üzerinde finî fırıl dönüyordu; güzel ve kötü koku kasırgası. Uzun zaman unutulmuş ama şimdi ince ayrıntılarıyla hafızadan çağrılmış olan gül kokusunun dışında hepsi gerçektir. *Olağüstü korkular ocukluğumuzdaki hareketleri bize geri verir*, der Chazal. O dehşet duygusunu yaşıırken, şampuanın kokusu annemin, elimi güvenli avuçla

DEAN KOONJZ

334

nna alacağı umudu içinde kayıp anneme ulaşma yokundu.

Lewis Stevenson'a darbe vuran 9 milimetrelik iki kurşunla nerdeyse ben de onun kadar darbelenip kaybettiğim görme, işitme ve tüm duyularım hızla geri döndü. ığlık çığlığa bağırırken soluğum kesildi. Denetim altına alamadığım bir titremeye polis şefinin basmış olduğu konsoldaki düğmeye bastım. Arka kapıdaki elektrikli kilit klik sesiyle açıldı. Yanımdaki kapıyı açıp çılgınca Orson'a seslendim. Eğer yaralandıysa

onu kurtarmak için zaman geçirmeden veterinerine götürmeyi, düşünüyor eğer öldüyse bunun altından nasıl kalkacağımı merak ediyordum. Ölemezdi. O sıradan bir köpek değildi. O Orson'du, benim köpeğim di. Garip ve özeldi. Dostum ve arkadaşımdı. Üç yıldır yalnızca benimleydi ama artık şimdi karanlık dünyamın içindeki başka birisi kadar o da bunun esas parçasıydı.

Ve ölmemişti. Arabadan aşağı öyle bir ferahlamayla zıpladı ki nerdeyse ayaklarıma çarpıyordu. Ona ateş edildiğinde acı acı ciyaklaması, acının değil meğerse korkunun ifade siymiş.

Kaldırımda dizlerimin üstüne düşüp Glock'un elimden kayıp düşmesine aldırmadan köpeği kollanmm arasına çektim. Başına vurup siyah tüylerini okşadım. Solumasından, kalbinin hızlı hızlı çarpmasından ve kuyruğunun hışırdamasından keyif alarak, hatta suratıma nemli buğu yaymasından ve bayatlamış bisküvi kokulu nefesinden bile keyif alarak kucağımda sıkı sıkı tuttum onu.

Kendimde konuşma güveni bulamadım. Boğazım harçla sıvanmış gibi sesim çıkmıyordu. Bunu kırmayı başarırsam tüm baraj çökecek, kayıp ve özlemin çağıltısı benden akıp gidecekti ve babam ile Angela Ferryman için dökülmemiş tüm gözyaşları sel gibi akacaktı.

335

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Kendime ağlama izni vermedim. Fasılasız sıkılan bir sünger olmaktansa, acının dişleriyle kıymık kıymık koparılan bir kemik olmayı tercih ettim.

Dahası, konuşmak için kendime güvenebilseydim bile sözcüklerin burada önemi yoktu. Onun özel bir köpek olduğuna şüphe olmadığı halde, Orson benimle sohbe girmeyecekti; en azından, hayvan iletişimini Roosevelt Frost'tan öğretmesini rica etmemi engelleyen sebebim yeterince ortadan kalkıncaya kadar.

Orson'u kucağımdan bıraktığımda Glock'u yerden aldım ve ayağa kalkıp marinanın araba parkını inceledim. Teknelerinde yaşayan bir avuç insana ait az sayıdaki arabanın çoğunu sis gizliyordu. Görünürde kimse yoktu. Boşta çalışan araba motorunun dışında gece sessizdi.

Anlaşıldığı kadarıyla tabanca patlaması polis devriye arabasının içiyle sınırlı kalmış, sis patlama sesini yutmuştu. En yakındaki evler marina mıntikasının dışında, iki blok uzaktaydı. Teknede kalan birisi uyanmışsa bile, dört adet boğuk patlama sesinin, bir arabanın geri ateşlemesi olduğunu ya da uyku ile uyanıklık dünyası arasındaki rüya kapılarının çarpma sesinden fazlası olduğunu belli ki anlamamıştı.

Çok yakın bir yakalanma tehlikesi içinde değildim ama bisikletimle olay yerinden uzaklaşarak kaçma suçunu işleyip bunun cezasını da bekleyemezdim doğrusu.

Polis şefini öldürmüştüm; onun artık Ayışığı Körfezi Kasabası halkının uzun zamandır tanıyıp takdir ettiği

adam olmamasına rağmen ve halkın vicdan sahibi hizmetlinin metamorfoz geçirerek insanlığın tüm özünden yoksun birisine dönüşmüş olmasına rağmen, halk tam tersi üzerine yemin ederken, ben bu kahramanın tam bir canavar olduğunu *kanıtlayamazdım*.

Mahkemede deliller aleyhime olacaktı. Kurbanın

DEAN KOONTZ

336

kimliği nedeniyle hem devlet, hem de bölge dairelerinden birinci sınıf polis laboratuvar teknisyenleri işin içine girip devriye arabasını işleme tabi tuttuklarında hiçbir şeyi atlamazlardı.

Işıklı dar bir hücrede hapsedilmeyi asla kaldıramazdım. Hayatım ışığın varlığıyla sınırlı olduğu halde, güneşin doğuşu ve batışı arasında beni hiçbir duvarın kuşatmasına tahammül edemezdim. Kapak mekânların karanlığı ile gecenin karanlığı birbirinden tümüyle farklıdır; gecenin şuurları yoktur ve gece insana smusuz bir gizem, umulmadık hoşluklar, keşifler ve eğlenceli fırsatlar sunar. Gece, altında yaşadığım özgürlük bayrağıdır. Özgür yaşayacağım ya da öleceğim.

Hemen her yerde bırakmış olduğum parmak izlerini silmek için polis arabasına geri dönme fikri midemi bulandınyordu. Zaten bu izleri silmek her halükarda boş yere uğraşmak olacaktı. Çünkü nasıl olsa can alıcı bir yüzey gözümünden kaçmış olacaktı mutlaka.

Üstelik parmak izleri büyük olasılıkla arkamda bırakmış olduğum tek delil de olmayacaktı. Saç telleri.

Blucinimden kopan bir iplik. Gizem Treni yazan şap-
kamdan birkaç iplik. Arka koltukta Orson'un kılları ve
döşemede pençelerinin izleri. Daha başka şeylerin de
eşit ya da daha fazla mahkûm edici delil olduğuna kuş-
ku yoktu.

Adamakıllı şanslıydım ki tabanca patlamasını hiç kimse
duymamıştı. Ancak zaman ve şans, doğaları gereği
tükenirdi. Saatimde zemberek değil bir mikroçip ol-
masına rağmen saatimin tik taklarını duyduğuma
yemin edebilirdim.

Maymun ya da başka bir tehlikenin kokusunu almaya
uğraşan Orson da sinirliydi.

Aceleyle polis arabasının arkasını dolaşıp bagaj ka

337

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

pisini açmak için düğmeye bastım. Korktuğum gibi ki-
litliydi.

Tik tak tik tak.

Kendimi katılaştırarak açık duran ön kapıya döndüm.
Derin bir nefes aldım ve sonra nefesimi tutarak içeriye
eğildim.

Stevenson iki büklüm duruyordu koltukta. Başı kapıya
dayanmıştı. Ağzı kendinden geçercesine bir soluk
alıyormuş gibi açılmıştı. Dişleri kana boyalıydı; sanki
küçük kızları ısırarak rüyasını tamamlamıştı.

Kırık camdan giren hafif bir esinti saydam sisi bana
doğru akıttı; bu sanki ölü adamın üniformasının önünü
lekeleyen hâlâ ılık kandan yükselen buhardı.

Bir dizimi yolcu koltuğuna koyarak arabanının motorunu kapatmak için umduğumdan daha fazla içeri eğilmek zorunda kaldım.

Stevenson'un zeytin karası gözleri açıktı. Bu gözlerde hiçbir hayat belirtisi ya da olağandışı bir ışığın pırıltısı yoktu. Ama yine de gözlerin kırpışmasını, sonra kayıp üzerimde sabitleşmesini bekliyordum.

Polis şefi soğuk gri elleriyle uzanıp bana yapışmadan kontak anahtarını çekip aldım. Arabadan çıkar çıkmaz nefesimi patlarcasına buaktım.

Bagajda beklediğim gibi ilkyardım çantası vardı.

Çantadan büyük bir rulo gazlı bez ile makası aldım.

Orson dikatli dikkatli havayı koklayarak devriye arabasının tüm çevresini turlarken gazlı bez rulosunu açtım. Yüz elli santimlik bir şerit haline getirinceye kadar ortasından tekrar tekrar ikiye kestim. Bu şeritleri sıkı sıkı büküp başına, ortasına bir de ucuna düğüm attım. Bu şeritleri son bir düğümle birleştirdince ortaya yaklaşık üç metre uzunluğunda bir fitil çıkmıştı.

Tik tak tik tak.

Kaldırımın üzerinde fitili kangal haline getirdim.

Hiçbirşeyden Korkma F-381

DEAN KOONTZ

335

339

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Arabanın yan tarafındaki benzin deposunun kapağını açtım. Deponun borusundan hafif bir benzin kokusu çıktı. Tekrar bagaja dönüp gazlı bezin kalanını ve maka-

sı ilkyardım çantasına yerleştirdim. Çantanın ve bagajın kapağını kapattım.

Park yeri sessizliğini koruyordu. Sis in yoğunlaşıp hint defnesinin yapraklarından damlaması ile durmaksızın tur atan endişeü köpeğimin pençelerinin çıkardığı yumuşak çıtırtıdan başka tek ses yoktu.

Lewis Stevenson'un cesedini ziyaret anlamına gelse de kontak anahtarını tekrar yerine taktım. Televizyonda seyrettiğim en popöler cinayet dizilerinden birkaç bölüm hatırladım. şeytani zekaya sahip suçluların falsolarının bile zeki cinayet detektiflerince nasıl kolayca yakalandığını biliyordum; yahut da bir hobi olarak gerçek cinayet olaylarını çözen çok satan kadın polisiye roman yazarlarınca; yahut emekli kız kurusu öğretmenlerce; bu olayların hepsi, dizi filmin başlangıcı ile en sona yakın konulan vajinal deodorant reklamı arasında çözülyordu. Bütün bunlara -gerek profesyonellere gerekse bilmece meraklılarına- çözmeleri için ufak bir ipucu bırakmaya niyetlendim.

Ölü adam yemek borusundan gelen gazı üzerime geçirdi.

"Roloids," diye tavsiyede bulundum. Kendimi beceriksizce eğlendirmeye çalışıyordum.

Harcadığım dört merminin kovanlarının hiçbirini ön koltukta göremedim. Boş kovanların üzerine atlamak için hazır bekleyen amatör bir polis hafiyesi müfrezesi olmasına karşın, kovanlar cinayet silahını teşhis etmekte onlara yardımcı olabilir mi diye önemsemedim, çünkü

yerde, özellikle Stevenson'un bacaklarının altında araştırma yapma cesaretini kendimde bulamıyordum. Zaten bütün kovanları bulmuş olsam bile, polis şefinin göğsüne saplanmış bir kurşun vardı. Eğer eğer bu kurşunun biçimi iyice bozulmamışsa, benim tabancamın özellikleriyle aynı işaretler taşıyacaktı. Hapishane korkusu bile suç delili kurşunu çıkarıp almak için keşif türünden bir ameliyatı bana yaptırmaya yeterli olamazdı. Şöyle hemencecik bir otopsi yapıvermeyi kaldırarak mideye sahip farklı bir adam olsaydım bile ne olursa olsun böyle bir riske girmezdim. Stevenson'daki kökten kişilik değişiminin, -yeni formu şiddete susamışlık- taşıdığı habis illetin bir semptomu olduğunu, bu hastalığın vücut dokuları ve sıvılarına temasla yayılabileceğini varsayınca bu tüyler ürpertici ıslak işin yapılması bahis konusu bile olamazdı. Zaten kanının üzerime sürülmeme-sine dikkat etme nedenim de buydu. Polis şefi tecavüzlü, kesip parçalamak rüyalarını bana anlattığında, onunla aynı havayı soluyor durumda olmam düşüncesi beni tiksindirmişti. Ne olursa olsun taşıdığı mikrobun havayla geçtiğinden yine de kuşkuluydum. Bulaşıcı ölçüsü o kadar yüksekse, o zaman Ayışığı Kasabası polis şefinin iddia ettiği gibi korku trenine binmiş Cehennem'e doğru gidiyor olmazdı: Fokur fokur kükürt kaynayan koca Cehennem çukurunun içine çoktan varmış olurdu.

Tik tak tik tak.

Arabanın panelindeki benzin göstergesine göre depo hemen hemen doluydu. Güzel. Mükemmel. Bu gece Angela'nın evindeki maymun bölüğü, delillerin nasıl yok edileceğini ve cinayetin saklanacağını bana öğretmişti.

Yangının çok şiddetli olması gerekiyordu ki dört tane fişek kovaniyla, arabanın metal plakaları ve daha ağır çelikten çitaları erisin. Lewis Stevenson'dan geriye kalan sadece kömürleşmiş kemikler olacak ve yumuşak kurşun yok olup gidecekti. Tabii ki parmak izleri, saç

DEAN KOONJZ

340

kılları ya da elbise iplikleri de varlıklarını sürdüremeyecekti.

İkinci kurşun polis şefinin boynunu delip geçmiş ve sürücü kapısındaki camı parçalayarak dışarı çıkmıştı. Bu kurşun ya şimdi parkta bir yerlerdeydi ya da şans eseri, yukarıda Embarcadero Way'e çıkan parkın sonundaki bayırı kaplayan sarmaşıkların derinliklerinde duruyordu ki burası da bulunmasının mümkün olmadığı bir yerdi.

Ceketimde suç delili teşkil edecek barut izleri vardı. Asknda ceketini de yok etmem gerekirdi ama yapamayacaktım, çünkü bu ceket çok seviyordum. Çok havalıydı. Cebindeki kurşun deliği onu daha da havalı yapıyordu. "Kız kurusu öğretmenlere biraz şans vermem lazım zaten," diye mırıldandım kendi kendime, arabanın ön ve arka kapılarını kapadırken.

Gntlağımdan küçük, kısa bir kahkaha koptu. Bu beni hapsedilme ihtimali kadar ürküten keyifsiz ve kasvetli bir kahkahaydı.

Glock'un şarjörünü çıkarıp içinden bir kurşun aldım, sonra şarjörü yerine koydum. Altı kurşunum kalmıştı. Orson sabırsızca sızlandı ve fitilin ucunu ağzına aldı. "Hey, hey, hey," sözlerim onu hak ettiği şekilde irkiltti. Hayvancağız merakından fitili öylesine ağzına almıştı. Köpekler nasıl her şeyi merak etmeye eğilimli iseler, o da öyleydi.

Ne komik beyaz halkalar. Yılan gibi, yılan, yılan...ama yılan değil. İlginç. Çok ilginç. Sahibim Snoio'un kokusu var bunda. Belki yenilebilir. Hemen her şey yenilebilir.

Orson'un fitili ağzına alması ve sabırsızca sızlanma nedeninin, icat ettiğim bu düzenin tüm yapısını ya da

341

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

amacını anladığı manasına gelmesi şart değildi. Onun ilgisi -esrarengiz zamanlaması- tümüyle tesadüfi olabirdi.

Evet. Mutlaka. Her Bağımsızlık Günü'nde havai fişeklerin tamamen tesadüfi patlaması gibi.

Yürek çarpıntısı içinde her an yakalanmayı bekleyerek bükülü gazlı bezi Orson'un ağzından aldım ve kurşunu dikkatli bir şekilde ucuna bağladım.

Orson dikkatle beni izliyordu.

"Attığım düğümü beğendin mi," diye sordum ona, "yoksa kendin mi yapmak isterdin?"

Ucunda kurşun olan fitili benzin deposuna sarkıttım. Kurşunun ağırlığıyla fitilin tümü depoya indi. Lamba fitili gibi emici gazk bez benzini hemen içine çekti. Orson sinir içinde koşarak arabanın çevresinde daireler çiziyordu: *Çabuk, çabuk, çabuk, çabuk, hadi çabuk ol Sahip Snow.*

Bir buçuk metre kadarını deponun dışında bıraktığım fitil, devriye arabasının yan tarafından sarkarak kaldirımda uzanıyordu.

Defne ağacının gövdesine dayadığım bisikletimi aldıktan sonra eğilip fitilin ucunu çakmakla tutuşturdum. Gazlı bezin deponun dışında kalan kısmı benzin emmemiş olsa bile umduğumdan hızlı yandı. Hem de fazlasıyla hızlı.

Bisikletime atlayıp öyle bir pedallara yüklendim ki sanki cehennemın tüm avukatlarıyla bu dünyanın iblisleri peşimdeydiler; muhtemelen de öyleydiler. Orson yanımda zıplayarak koşarken parkın Embarcadero Way'e çıkan rampalı çıkış kapısına doğru yöneldim. Embarcadero VVay'de kimseler yoktu. Yüzleri körfeze bakan kepenkleri inik restoranları ve dükkanları geçtim. Patlama sesi çok çabuk geldi. Kesintisiz bir *bom* se

DEAN KOONTZ

342

si, beklediğim sesin yansı kadar bile değildi. Çevrem ve benden ilerisi bile portakal rengi ışığa boyanmıştı; patlamanın ilk alevlerinin saçtığı ışık sisin içinde hayk uzakkkta kırıldı.

Bir Őey dűŐűnmeden freni sıktım ve yűz seksen dereceelik bir dűnűŐ yapıp ayađımın birini asfalta koyup durdum ve geriye baktım.

Hiçbir ayrıntı görűlemediyordu: San-beyaz ışıđın gűbeđi portakal rengi sorguçlarla sarılmış, girdap gibi dűnen derin sisle hafiflemiŐti.

Gördűđűm en kűtű Őey gecenin içinde deđil, kafamın içindeydi: Lewis Stevenson'un yűzűnde, tıpkı kızartma tavasındaki sucuk gibi, kabarcıklar oluŐuyor, dumanlar ve sıcak yađın buharları ııkıyordu.

"Gűzel Tanrım," dedim. Sesim o kadar titrek ve pűrűzlű ııktı ki kendim bile tanıyamadım.

Yine de o fitili tutuŐturmak dıŐında baŐka hiçbir Őey elimden gelmezdi. Poűsler Stevenson'un öldűrűlműŐ olduđunu bilseler bile, nasıl yapıldıđının delilleri -ve kim tarafından- Őu anda yok oluyordu.

Suçortağı kűpeđimle birlikte limandan uzaklaŐıp caddeler ve yan yollar sarmakna, bulanık derinliklere girip ııkarak AyıŐıđı Kűrfezi'nin kalbine doğru yola ııktım. Fermuarını kapatmadığım ceketim, cebimdeki tabancanın ağırlığına rağmen pelerinmiŐ gibi iki yana aıl-mıŐtı. Őimdi tek bir nedenden daha fazlası için kaçıyor-dum artık; sadece ışıktan değil görünmekten de... Bir gűlge, karanlıkların içine akıyordu; sanki opera binası-nın altındaki labirentlerden kaçıp Őimdi de toprağın üzerindeki dűnyaya dehŐet salmaya ııkan meŐhur Fantom'dum. Cinayetin hemen akabinde kendime yakıŐtırdıđım bűyle ŐaŐaak romantik bir imajla eğlenebilmenin

övünülecek bir yanı yoktu. Fakat savunma duygusuyla, büyük bir macerada yeniden rol dağıtımı yapıp kendime de saldın rolünü vererek umutsuzca korkumu bastırmaya çalışıyordum yalnızca. Bundan da çaresizce olanı, adam öldürme anılanını geriye itme çabalarımıydı. Lu

343

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

naparklardaki korku tünellerinin siyah duvarlarından birdenbire insanın önüne atlayan çeşit çeşit hayaletler gibi, yanan bir vücudun, faal haldeki hayal gücüm tarafından üretilen feci imajını da bastırmak ihtiyacındaydım.

Bu sarsakça çabam sadece Grand Theaterin arkasındaki dar yola ulaşınca kadar sürdü. Tiyatro güvenlik ışığının üzerini örten piskk, sisi kahverengi ve kirii gösteriyordu. Orada bisikleti birden bırakıp kaldırımda takırdamasına aldırmadan bir çöp kutusunun içine eğildim ve Bobby Halloway ile yediğim gece yansı yemeğinin sindirilmemiş kısmını kustum.

Bir adam öldürmüştüm.

Kurbanın ölümü hak ettiği su götürmezdi. Aynca Stevenson er geç, işbirUkçilerinin hayatımı özel olarak bağışlama eğilimini göz önüne almayacak ve beni şu ya da bu bahaneyle öldürecekti; kendimi savunmam ve elbette Orson'un hayatını kurtarmam makuldü.

Ne olursa olsun yine de bir insan öldürmüştüm; haklılık kazandıran koşullar bile eylemin ahlaki özünü değiştirmezdi. Stevenson'un ölümle kararmış boş boş

bakan gözleri akkmdan çıkmıyordu. Sessiz bir ıkk atı-
yormuş gibi ağızı açıktı ve dişleri kana boyanmıştı. Gö-
rüntüler hafızamdan geri gelmeye hazırdı; dokunma,
işitme ve tatma duyulanyla ilgili anılar, bıkıçaltımdan
yüzeye daha zor çıkıyordu; bir kokunun hafızadan sırf
gelmesini istemekle kokuyu denemek hemen hemen
imkânsızdır. Yine de bu gece annemin şampuanının ko-
kusunu anımsamıştım. Şimdi de Stevenson'un taze ka-
nının burnumdan gitmeyen metalik kokusu öylesine
keskindi ki sallanan bir geminin parmaklıklarına tutun-
muşum gibi, çöp kutusunun üzerinde beni asılı bırak-
mıştı.

Aslında sarsıntımın nedeni sırf onu öldürmüş olmak
değildi. Aynı zamanda cesedi, becerikli bir çalışmayla
tüm delilleri ve onun kişisel eşyalannı da tahrip
etmişim. BelU ki suçlu bir hayat tarzına yeteneğim var

DEAN KOONJI

344

mış. Yirmi sekiz yıl içinde yaşadığım karankğın birazı
da sanki içime sızmış ve kalbimin önceden bilinmeyen
bir odasına yerleşmiş gibi geldi bana.

Kendimi temize çıkarmış ama bu yüzden daha fazla
rahata kavuşmuş da değildim. San Rafael Avenue ve
Palm Street'in köşesindeki Calcedott Shell benzin istas-
yonuna çıkan karmaşık yollarda Orson'a kılavuzluk
ederek bisikletimi sürdüm. Benzin istasyonu kapalıydı.
İçerideki tek ışık, satış ofisindeki mavi neonlu duvar sa-

atinin ışıyordu. Dışarıdaki tek ışık da madeni parayla meşrubat veren makinedeydi.

Ağzımdaki ekşi tadı gidermek için makineden bükü tu Pepsi satın aldım. Pompaların bulunduğu alandaki su musluğunu yarım açtım ve Orson su içerken bekledim. "Sen ne şanslı bir köpeksin, böyle düşünceli bir sahibin var," dedim. "Her zaman açlığını, susuzluğunu, bakımını düşünür. Sana parmağını kaldıran birini da-ima öldürmeye hazırdır."

Bana yönelen araştırmacı bakışları, karankta bile insanın zihnini allak bullak ediyordu. Sonra ekmi yaladı.

"Teşekkürün kabul edildi," dedim.

Akan suyu tekrar yalamaya başladı ve bitirince ağzından damlayan suları kafasını silkeleyerek attı. Musluğu kapatırken, "Anne seni nereden aldı?" dedim.

Tekrar gözlerime baktı.

"Annemin sakladığı sır neydi?"

Orson'un bakışlarında bir kaçış yoktu. Sorularımın yanıtlarını biliyor ama sadece konuşmuyordu.

27

Belki de Tanrı St. Bernadatte'in çevresinde, kendisine eşlik eden bir melekler orkestrasıyla hava gitarı çalarak ya da zihninde satranç oynayarak vakit geçiriyor-dur. Nefret, cahillik, kanser, ayak mantan gibi sorunların planlama aşamasında bertaraf edilmiş olduğu yeni evrenler için projeler çizerken, bizlerin göremeyeceği bir boyutta, oradadır belki. Tanrı, baharat kokulu tütsü bulutları ve su yerine, mütevazı duacılarla dolu bir yüzme

havuzundaymış gibi, çözümlenecek sorunlarıyla O'na gelme ihtiyacı içindeki kilise cemaatini beklediği sırada derin düşüncelere dalmış, kolonlara ve katedrakin tavanına sessizce çarparak kiHsenin cilak meşe sıralarının tepesinde gayesizce dolaşıyor olabilirdi.

Tanrı'nım, bu gece önünden bisikletle geçerken tüylerimi diken diken eden papaz evine mesafesini mutlaka koruduğunu hissediyordum. İki katk taş binanın mimarisi, -kikseninki gibi- Norman stikydi; Fransız tarzı duvarlar biraz değiştirilerek California'nın yumuşak ikk-mine uydurulmak için inceltilmişti. Sisle ıslanmış dik çatının üst üste binen kara kayağandan kiremitleri, bir ejderhanın alnına kakılı zırh kaknhğındaki pullara benziyordu. Pencere camlarının -ön kapının her iki tarafın

DEAN KOONTZ

346

dakiler de dahil- boş siyah gözlerinin ötesinde ruhsuz bir krallık hüküm sürüyordu. Papaz evi önceleri bana hiç de yasak bölge gibi görünmüyordu. Bu evin şimdi beni tedirgin etmesinin tek nedeni, kikse bodrumunda Jesse Pinn ile Peder Tom arasında cereyan eden olaylara tanık olmamdı.

Pedallara basıp hem kikseyi hem de papaz evini geçip mezarlığa, meşe ağaçlarının altındaki mezarların arasına girdim. Doğumundan ölümüne kadar doksan altı yıl yaşayan Noah Joseph James, selamlayıp bisikletimi

onun mezar taşına dayarken, her zaman olduğu gibi yine sessizdi.

Cep telefonumu kemerimden çıkarıp KBAY'm daha önce hafızaya aldığım numarasına bastım. Sasha açmadan önce telefon dört kez çaldı. Asknda telefonun çalma sesi kabinde duyulmazdı. Sasha mikrofondayken gelen telefonları ona, karşısında yanıp sönen mavi ışık bildirirdi. Ben beklemedeyken o sırada yayınlanmakta olan programı da dinlerdim. Uygun olduğunda Sasha bir düğmeye basıp telefona cevap verirdi.

Orson yine sincapların kokusunu almaya başlamıştı. Sis in oluşturduğu şekiller, kayıp ruhlar gibi mezarların arasında başıboş sürükleniyordu.

Sasha' nm iki tane yirmi saniyekk "doughnut" spotu koyduğunu duydum; ortasında cank yayın için boşluk bırakılan başı ve sonu kaydedilmiş reklamlardan başka "doughnut" reklamı yoktu. Bunları takiben Elton John'la ilgili küçük hızk bir konuşma yapıp "Japon Elleri" reklamını girdi. Belk ki Chris Isaak programı bitmişti. Sonra telefonu açıp bana, "Birkaç parçayı arka arkaya çakıyorum. O yüzden tam beş dakikan var bebek," dedi.

347

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Ben olduğumu nereden bildin?"

"Bu numara sadece bir avuç insanda var. Onların çoğu da bu saatte uyuyordur. Bunun dışında sezgilerim de telefonun senden geldiğini söylüyor bana. Telefon

ışığının yanıp söndüğünü gördüğüm anda alt bölge karıncalanmaya başkyor."

"Alt bölge mi?"

"Dişikk bölge. Seni görmek için bekleyemeyeceğim Karadam."

"Görmek iyi bir başlangıç olacak. Dinle, bu gece senden başka kim çakşıyor?"

"Doogie Sassman." Radyo istasyonunu çalıştıran adamdı Doogie. Sasha'nın teknik yönetmeniydi.

"Orada sadece ikiniz mi varsınız?" diye endişeyle sordum.

"Ah, hemen kıskandın mı? Ne kadar tatlısın. Ama kaygı duyma gerekmez. Doogie'nin standartlarına uygun değilim."

Doogie ses kontrol paneknin önündeki kumanda iskemlesine oturmadığı zamanlarda, vaktinin çoğunu kocacacaklarını bir Harley-Davidson'a sarmış olarak geçirirdi. Bir seksen üç boyunda, yüz otuz beş kilo ağırlığındaydı. Zaptı imkânsız sarı saçlarının bolluğu ve doğal olarak dalgak sakak öyle gür ve ipeksiydi ki okşama dürtüsüne karşı koymak gerekirdi. Bedeninin ve kollarının hemen hemen her santimi duvar panosu gibi renkli resimlerle örtölüydü. Sasha Doogie'nin standartlarına uygun olmadığını söylerken tümüyle şaka yapıyor değildi. Onu tanıdığımdan, altı yıl önceden, bu yana hoşlandığı dört kadınla ilişkisi olmuştu; bunların her biri Oskar Ödülleri törenine blucin ve gömlekle, makyajsız katıkp törendeki nerdeyse her pırıltılı yıldızcığı solda sı-

fır bırakacak kadar baş döndürücüydü. Bobby, ruhunu şeytana satan Doogie Sassman'm evrenin gizk sahibi ol

DEAN KOONTZ

348

duğunu ve dünya tarihinin en şaşırtıcı oranlardaki cinsel organlarına sahip olduğunu ya da yerçekiminden daha güçlü hormonlar ürettiğini söyler.

Doogie'nin gece çalıştığına memnun olmuştum. Çünkü KBAY'da çakşan öbür teknik yönetmenlerin hepsinden çok daha kuvvetli olduğuna şüphem yoktu.

"Ben ikinizin dışında başka birinin daha olacağını düşünmüştüm de," dedim.

Sasha Doogie'yi kıskanmadığımı bikiyordu ve şimdi sesimdeki endişeyi anlamıştı. "Fort Wyvern kapanıp asker dinleyicilerimizi kaybettiğimizden bu yana burada nasıl kemer sıkıldığını bikiyorsun. Çok az personeUe bile bu yayından zar zor para kazanıyoruz. Sorun ne Chris?"

"İstasyonun kapılan kikk tutuluyor değil mi?"

"Evet. Gece yansı DJ'leri olarak bizlerin *Play Misty for Me'yi* seyredip iyice ezberleme mecburiyeti var.

"Sabah olsa bile, bana söz ver, işin bitip oradan çıkarken, Doogie ya da sabah vardiyasından biriyle dışa-nya çıkıp Explorer'ma gideceksin."

"Ortakta dolaşan kim...Drakula mı?"

"Bana söz ver."

"Chris, ne haltlar..."

"Sana sonra anlatacağım. Şimdi söz ver," diye ısrar ettim.

Sasha içini çekti. "Pekâlâ. Senin başın dertte mi? Sen..."

"Ben iyiyim Sasha. Gerçekten. Kaygılanma. Şimdi boş ver bunlan, bana söz ver."

"Sana söz veriyorum ki..."

"Neye söz verdiğini söylemedin."

"Tamım. Tamam, tamam, söz veriyorum. Yemin ediyorum. Ama daha sonra ben de mükemmel bir hikâye, en azından eskiden kız izci kampında ateş çevresin

349

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

de dinlediğim o hortlak hikâyeleri kadar korkunç bir hikâye bekliyorum. Beni evde mi bekleyeceksin?"

"Eski izci üniformanı giyecek misin?"

"Ondan kalan tek parça dizaltı çoraplanm."

"O da yeterk."

"O manzara seni tahrik mi ediyor ha?"

"Şimdi yapıyorum bile."

"Sen kötü bir adamsın Christopher Snow."

"Evet, ben bir katikm."

"En kısa zamanda görüşmek üzere katil."

Telefonları kapattık ve cep telefonumu bir kez daha kemerime taktım.

Sessiz mezarkđı dinledim bir an. Tek bir bülbul ötmüyordu. Baca kırlangıçlan bile yataklanna çekilmişlerdi. Solucanlann uyanık ve faakyette olduklanndan kuş-

ku yoktu ama onlar ciddi işlerini saygık bir sessizlikte görürlerdi.

Orson'a, "Ruhsal bir rehberkge ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Haydi Peder Tom'a bir ziyarette bulunakm."

Yürüyerek mezarkğı geçip kilisenin arkasına gittiğimde ceket cebimden Glock'u çektim. Poks şefinin küçük kızlara işkence rüyalan gördüğü, cenaze kaldıncıla-nnm silah taşıdığı kasabada, papazm sadece Tann sözcüğüyle silahlandığını varsayamazdım.

Papaz evi sokaktan daha karankk gözüküyordu. Ancak arka bahçeden bakınca ikinci katın arka odalarında ışıklı iki pencere gördüm.

Kiksenin bodrumunda, Noel dekorunun arkasından tanık olduğum sahneden sonra St. Bernadette'nin rahi

DEAN KOONTZ

350

binin uyuyamadığına şaşırmadım. Sabahın nerdeyse üçü olmasına ve Jesse Pin'in ziyaretinin üzerinden dört saat geçmiş olmasına rağmen Peder Tom ışıkları söndürmekte hâlâ gönülsüz davranmıştı.

"Kedi gibi ol," dedim Orson'a.

Taş merdivenleri mümkün olduğu kadar sessizce çıktık, sonra arka verandanın tahta zemininden geçtik.

Kapıyı denedim ama kilitkydi. AUah adamının sür-güden çok Yaratıcı'sına güveneceğini ummuştum.

Kapıya vurmaya ya da ön kapıya dolaşıp zik çalmaya hiç niyetim yoktu. Belimde bir cinayet silahı taşu-ken,

bir eve izinsiz girmenin vicdan azabını çekmek bana çok aptalca göründü. Cam kırarak içeri girmek istemiyordum, çünkü kırılan camın sesi rahibi uyarırdı. Dört kanadı olan cam, verandaya bakıyordu. Hepsini birer birer denedim, üçüncü kanat kıkıtk değildi. Glock'u tekrar ceket cebime geri koydum. Çünkü pencerenin tahta çerçevesi rutubetten şişmişti ve yerinden kımıldamıyordu; camı yukarıya kaldırmak için iki ekme de ihtiyacım vardı. Çerçeve Bir Wes Craven filminin atmosferine katkıda bulunacak bir gıcırtı ve törpü sesiyle yukarıya kayd.

Kanuna karşı gelen biri olarak yeteneklerimi küçümsüyormuş gibi başını saüadı.

Herkes de eleştirmen kesikyor.

Gürültünün yukarı kattan duyulmadığına emin oluncaya kadar bekleyip açık pencereden, bir cadı kesesinin içi kadar siyah olan odaya kaydım.

"Hadi dostum," diye fısıldadım Orson'a. Onu tabancasız vaziyette yalnız başına dışarıda bırakmak istemiyordum.

Orson içeri zıpladı ve camı olabildiğince sessizce yerine indirip mandaknı bükerek kilitledim. Maymun bölüğü ya da başka biri tarafından şu anda gözetlendiği

351

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

mize inanmadığım halde, bizi papaz evinin içinde de izleyecek bir şeyin ya da birisinin işini kolaylaştırmak istemiyordum.

El fenerimin ışığıyla yemek odasını hızla şöyle bir taradım. Odaya açılan iki kapı vardı; birisi sağ tarafımda, öteki de pencerenin karşı tarafındaki duvarda.

El fenerini kapatıp tekrar Glock'u çektim. Daha yakın olan sağdaki kapıya doğru ilerledim. Kapının arkasında mutfak vardı, iki adet fırının üzerinde bulunan dijital saatlerin parlak ışıklan ile mikraveyvin ışığı, sakanan kapıdan buzdolabına çarpmadan geçmeme imkân verecek kadar ışık sağkyordu.

Karankk odalan geçtikten sonra koridor bir antreye çıkıyordu. Duvarın birine dayak ay biçimindeki üç bacaklı sehpa, kutsal Meryem'e tahsis edilmişti. Yarıya inmiş adak mumunun alevi, yakut rengi cam mumluğun içinde titreşiyordu.

Bu oynak ışıkta, Meryem'in porselen bedeninin üzerindeki yüzünde, ıstırap değil de, daha az kutsayan bir tebessüm vardı. Papaz evinin sakininin, bu günlerde imanın kderi olmaktan çok korkunun tutsağı olduğunu bikiyor gözüküyordu.

Orson ile iki geniş merdivenden ikinci kata çıktık. Suçlu ucubeyle, onun dört ayaklı yoldaşı.

Yukarı katın koridoru "L" biçimindeydi. Soldaki tarak karanlıktı. Koridorun sonunda, hemen önümde tavan arasına çıkan bir merdiven açık duruyordu; tavan arasının uzak bir köşesinde bir lamba yanıyor olmalıydı ama ışık ancak merdiven basamaklarına hayal meyal düşüyordu.

Kuvvetk ışık sağdaki açık kapıdan gekyordu. Koridor boyunca yavaşça yürüyerek ihtiyatla eşikten içeriye bakınca Peder Tom'un sade döşenmiş yatak odasını gördüm. Yatağın başucunda üzerinde İsa'nın çarmıha

DEAN KOONTZ

352

gerilme resmi olan bir haç asılıydı. Peder içeride değildi; belli ki tavan arasındaydı. Yatak örtüsü kaldırılmış ve örtü düzgün bir şekilde katlanmıştı ama çarşaflar bozulmamıştı.

Yatağın her iki tarafındaki gece lambası da açıktı ve benim için haddinden fazla ışıklıydı burası. Odanın öteki tarafında duvara dayalı duran bir yazı masası ilgimi çekti. Yeşil cam fanuslu bronzdan bir masa lambasının altında, açık bir kitapla kalem duruyordu. Kitap bir günlük ya da hatıra defterine benziyordu.

Orson arkamda hafifçe hırıliyordu.

Arkamı dönünce onu, açık tavan arası kapısının ötesindeki loş ışıklı tavan arasına gözünü kuşkuyla dikmiş bakarken gördüm. Bana bakınca parmağımı dudağıma götürerek onu susturdum ve yanıma çağırdım.

Bir sirk köpeğı gibi merdivenin tepesine tırmanmak yerine yanıma geldi. Şimdikk de olsa şartların gerektirdiğı bu yeni itaatten hâlâ hoşlanıyor gözüküyordu.

Peder Tom tavan arasından inerse, nasıl olsa yeteri kadar gürültü yapıp beni kesinkle uyanrdı ama yine de

Orson'u, merdiveni daha iyi görebileceği yatak odası kapısının önüne yerleştirdim.

Yatağın iki yanındaki ışıktan yüzümü koruyarak yazı masasına doğru gittim. Geçerken de bitişikteki banyoya bir göz attım. Orada da hiç kimse yoktu.

Masada hatıra defterine ek olarak içinde Scotch viskisi olduğu beki bir sürahi duruyordu. Sürahinin yanında duran kesme camdan bir bardağın yarıdan fazlası bu altın rengi sıvıyla doluydu. Peder viskiyi buzsuz, sek içmiş olmalıydı. Belki de şimdi içmemiştir.

Hatıra defterini ekme aldım. Peder Tom'un el yazısı, makineden çıkmış gibi zarif ve kusursuzdu. Odadaki en loş tarafa gittim. Çünkü karanlığa uyumlu gözlerimin okumak için çok az ışığa ihtiyacı vardı. Sayfadaki

353

HİÇBİR ŞEVDEN KORKMA

son paragrafa göz gezdirdim. Cümlelerin ortasında yazıyı kesmişti:

Akıbet görününce kendimi kurtaramayabilirim. Laura'yı kurtaramayacağımı biliyorum. Çünkü o zaten aslen Laura değil. O yok olmuş artık. Geriye kalanı, fiziksel kabuğundan da daha azı; belki o da değişmiştir. Tanrı ya içinde değişime uğrayan varlığın yerleştiği bedenini bırakırken, ne olursa olsun, onun ruhunu bağrına basmıştır; ya da onu tamamen terk etmiştir. Ve böylece hepimizi terk edecek. İsa'nın merhametine inanıyorum, İsa'nın merhametine inanıyorum. İnanıyorum çünkü yaşamak için başka hiçbir şeyim kalmadı. Ve inanıyorsa öyleyse inancımınla yaşamalıyım ve kurtarabileceklerimi

kurtarabilmeliyim. Eğer kendimi ya da Laura'yı kurtaramasam bile, kontrol edilmekten ve işkenceden kurtulmak için bana gelen o acınası yaratıkları hiç olmazsa kurtarabilirim. Jesse Pinn ya da ona emir verenler Laura'yı öldürebilirler ama o artık Laura değil, uzun zamandır kayıp ve onların tehditlerinin işimi engellemesine izin veremem. Beni öldürebilirler, ama bunu yapıncaya kadar

Orson açık kapının önünde koridoru gözetleyerek tetikte bekliyordu.

Hatıra defterinin birinci sayfasını çevirince başlangıç tarihinin bu yıkn ocak ayı olduğunu gördüm:

Laura dokuz aydan fazladır ellerinde ve ben onu tekrar göreceğim umudunu tamamen yitirdim. Ve onu görme şansı bana tekrar verilse reddebilirim, Tanrı beni affetsin, çünkü dönüşmüş olabileceği şeyle yüz yüze gelmekten korkarım. Her gece, Kutsal Ana'ya oğluna tavassut etmesi için niyaz ediyorum ki Laura'yı bu dünyanın acılarından kurtarsın.

Kız kardeşinin durumunu ve koşukarını tamamıyla
Hiçbirşeyden Korkma F-401

DEAN KOONTZ

354

anladığına göre, bu hatıra defterinin bundan önceki cildini ya da ciltlerini bulmam gerekirdi ama onlan arayacak zamanım yoktu.

Tavan arasında bir gümbürtü oldu. Tavana gözlerimi dikip dinlerken donakaldım. Kapı arakęmda duran Orson'un da bir kulağı dikelmişti.

Yarım dakika kadar başka bir ses gelmeyince dikkatimi tekrar hatıra defterine yönelttim. Zaman geçiyor hissine kapılarak bütün defteri rastgele okuyarak hızla karıştırdım.

Defterde yazılanların büyük bölümü, rahibin teolojik kuşkuları ve ıstıraplarıyla ilgiliydi. Ona uzun zaman dayanma gücü veren imanını ve bu bunalımda eğer imanına çabucak sarılamazsa, tümüyle kendini kaybedeceğini gün be gün kendisine hatulatmaya çabalamıştı. Bu bölümler acımasızdı ve işkence altındaki bir ruhun portresini okumak büyüleyici olabikrdi ama Ayışığı Körfezi Kasabası'na hastakk yaymış olan VVyvern fesat planıyla ilgili gerçekleri ortaya çıkaran bir şey yoktu bunlarda. Sonuç olarak bunları atlayıp geçtim.

Bir sayfa, sonra Peder Tom'un düzgün yazısının karalama hakni aldığı birkaç sayfa daha buldum. Bu pasajlarda anlamsızlık, paranoya ve abartı vardı. Bu şatolar, saçmalamaya başlamak için yeteri kadar Scotch devirdikten sonra yazılmış olmakydı.

Üstün yazı sanatçısının takmtık bir şekilde tam olarak doldurduğu 5 Şubat tarihk üç sayfa daha da rahatsız ediciydi.

İsa'nın merhametine inanıyorum. İsa'nın merhametine inanıyorum. İsa'nın merhametine inanıyorum. İsa'nın merhametine inanıyorum. İsa'nın merhametine inanıyorum...

O üç sözcük satırlar boyu tekrarlanmıştı, nerdeyse

355 HİÇBİN ŞEYDEN KORKMA

iki yüz kere. Tek bir satın bile aceleyle kaleme aknmış gözükmüyordu; her bir cümle sayfaya o kadar titizlikle yazılmıştı ki, mürekkepli baskı yapılmış olsaydı, tüm yazmın bundan daha bir örnek olduğu böyle bir sonuç alınamazdı. Rahibin bu satırları yazarken duyduğu korku ve umutsuzluğu, gözlerim sözcükler üzerinde kayarken hissettim; sanki kağıda çalkantık duyguları mürekkep ile dökülmüştü ki sonsuza kadar bu merkezden ışınlı gibi yayılsın.

isa'nın merhametine inanıyorum.

Şubat ayının beşinde vuku bulan hangi olay Peder Tom'u ruhsal ve duygusal uçurumun kıyısına getirmişti, merak ettim. Ne görmüştü? Bu tutkulu ama keder saçan büyüğü, Lewis Stevenson'un önce rahatsız olup sonunda zevk aldığı tecavüz ve işkence rüyalarına benzer bir kâbusu yaşadıktan sonra mı yazmıştı.

Sayfaları çevirmeye devam ederken 12 Şubat tarihli ilginç bir yorum buldum. Rahibin hem kuşkucu hem de inançlı rolünü oynayarak Tann'ın doğası ve varoluş üzerine kendi kendisiyle tartıştığı uzun bir pasajın içinde saklanmıştı bu. Eğer gözüme bölük sözü takılmamış olsaydı bu satırları da atlayıp geçecektim.

Kendimi onların özgürlüğüne adadığım bu yeni bölük, bana muhakkak bir umut veriyor. Bu çünkü ilk bölüğün antitezi. Bu en son yaratıkların içinde hiçbir kötülük, ne gazap ne de şiddete susamışlık var...

Bir umutsuzluk çılgılığı dikkatimi defterden tavan arasına çekti. Bu acı ve korku dolu sözsüz feryat, hem

uğursuz, hem de öyle dokunaklıydı ki dehşet hissi, bir gong vuruşu gibi, içimde şefkat duygusuyla eşzamank yankılandı. Ses bir çocuğun sesine benziyordu. Belki üç

DEAN KOONTZ

356

dört yaşlarında, kaybolmuş, korku ve tehlike içindeki bir çocuğun.

Orson bu ağlama sesinden o kadar etkilendi ki hızla yatak odasından koridora çıktı.

Rahibin hatıra defteri ceketimin cebine sığmayınca ben de bucinimin kemerinin altına, kalçamın üzerine sokuşturdum.

Köpeği izleyerek koridora çıktığımda onu tavan arasından sızan ışık ve gölgelere gözünü dikmiş vaziyette katlanan merdivenin altında buldum. Anlam dolu gözlerini bana çevirdi ve eğer konuşabilseydi, bikiyordum ki, "*Bir şeyler yapmamız lazım,*" diyecekti.

Bu garip köpek sadece bir gizem filosunu barındıran bir kman değil, sadece bir köpeğin sahip olabileceğinden daha mükemmel bir akıl sergilemiyor, aynı zamanda hemen tanımlanabilecek ahlaki sorumluluk duygusuna da sahip olduğu sık sık gözüküyordu. Bu olaylardan önce de, acaba reenkarnasyon batıl inancın ötesine geçen bir şey mi diye yarı ciddi merak ederdim. Çünkü Orson'un bundan önceki hayatında kendini adanmış bir öğretmen, kendini işine vakfetmiş bir poks ya da bilge küçük bir rahibe olup, tüyleri ve kuyruğu olan

küçültülmüş bir bedenle yeniden doğmuş olduğunu düşünürdüm.

Kuşkusuz, bu doğa ile ilgili düşünüp taşınmak, Pia Kkck Ödül Yarışması'nın uçuk spekülasyonlar alanında olağanüstü başarı ödülü için adaykk yeterliliği kazandırdı bana. Kısa süre sonra anlayacağım gibi, Orson'un gerçek orijininin, doğadışı olmasa bile, Pia Kkck ile he-yecank bir işbirliği içinde hangi senaryoyu kurarsak ku-rakm hepsinden daha şaşırtıcı olduğu kanıtlanacaktı.

Yukarıdan ağlama sesi ikinci kez geHnce Orson o kadar etkilendi ki üzüntüyle inledi. Feryat ilkinden daha da küçük bir çocuktan çıkmışa benziyordu.

357

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Bunu başka bir ses izledi. Fakat ses o kadar kısıktı ki sözcükler seçileniiyordu. Bu sesin Peder Tom'a ait olması gerektiğini bilsem de teselk edici mi yoksa tehditkâr mı olduğunu ayırabilecek ölçüde sesi duyamıyordum.

28

Eğer içgüdüme güvenmiş olsaydım, papaz evinden hemen o anda kaçıp doğrudan eve giderdim. Kendime bir çaydankk çay demleyip bir dilim ekmeğe kmon marmelatı sürer, merakımı erteleyerek bundan sonraki saatleri TV deki bir Jackie Chan filmine takılmış, kucağımda Afgan battaniyesiyle kanepede geçilirdim.

Bunu yapamadım. Çünkü gururum, ahlaki sorumluluk duygumun köpeğiminkinden daha az gelişmiş ol-

duğunu kabul etmemi engelledi. Orson'a yanımda durup beklemesini işaret ettim. Sonra Peder Tom'un çakntı hatıra defteri kalçamın üzerinde rahatsızlık verirken 9 milimetrek Glock sağ ekmde merdivenden yukarı çıktım.

Bir kuzgunun kafesinde çılgınca kanatlarını çıpması gibi, Lewis Stevenson'un hastalık rüyalarının izlenimleri de beynimde öyle kanatlanmıştı. Poks şefi torunu yaşındaki küçük kızlarla ilgili fanteziler kuruyordu ama şu anda duyduğum ağlama sesi, on yaşındaki da küçük bir çocuktan gekyormuş gibiydi. St. Bernadette'nin rahibi de, Stevenson gibi kişilik bölünmesi hastalığına yakalanmış olsa bile, yine de rahibin avını on yaş

359

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ya da daha büyük yaştakilerle sınırlamasını beklemem için hiçbir neden yoktu.

Merdivenin tepesine yaklaştığımda arkama dönüp baktığımda Orson koridorda durmuş gözünü yukarı dikmiş bakıyordu. Aldığı takmatla arkamdan yukarıya tırmanmaya kalkışmamıştı.

Orson emirlerim üzerinde tek bir alaycı kafa sakarmasıyla ya da gözlerini devirerek yorum yapmamış, bir saatin yarıdan fazlasında, ciddiyetle itaatkâr olmuştu.

Bu kendini tutabilme, onun açısından elinden gelenin en iyisini yaptığının işaretiydi. Hatta yarım saatlik bir sınır aşımıyla bir Okmpiyat rekoruydu.

Papaz hücrelerinden kafama bir tekme yemeyi bekleyerek yukarı çıkmaya devam ettim. Peder Tom'un dikkatini çekmemek için demek yeterince sessiz davranmıştım ki onu akm kemiğimin altındaki sinüslerime bir tekme atmak için yukarıda bekliyor bulmadım.

Tavan kapağı küçük bir boş alanın ortasındaydı. Seçebildiğim kadarıyla çevresi çeşitli büyüklükteki karton kutular, eski mobilyalar ve teşhis edemediğim başka nesnelerden oluşan bir labirentle çevriliydi. Tavan kapısının tam üzerindeki çıplak ampul yanmıyordu. Tek ışık evin ön tarafına düşen güneydoğu köşesinden geliyordu. Dik durmam mümkünken geniş tavan arasına sessizce iki büküm vaziyette girdim. Dik, Norman tarzı çatı, kirişler ile başım arasında epeyce bir boşluk sağlıyordu. Işıkla ilgili bir kaygım yoktu ama delirmiş bir din adamının kafama ya da iki kaşımın arasına bir sopayla vurması, yahut kalbime bir bıçak sokması riskini hâlâ taşıyordum. Onun için de mümkün olduğunca dikkat çekmeme niyetindeydim. Bir yılan gibi karnımın üzerinde sürünme imkânım olsaydı tüm yolu iki büküm vaziyette yürümek istemezdim.

Rutubetk hava zamanın kendisi gibi damıtılmış ve

DEAN KOONTZ

360

şişelenmiş gibi kokuyordu: Toz, karton kutulann eskimişlik kokusu, kirişlerde hâlâ kalan ham ağaç kokusu, dışkı kokusu, küçük ölü yaratıkların hafif leş kokusu;

belki de bir kuş ya da fare ışıksız köşelerin birinde şu anda çürümekteydi.

Tavan arası kapağının sol tarafına düşen labirente iki giriş vardı; birisi ortalama bir buçuk metre genişliğinde, diğeri ise bir metreden daha geniş değildi. Yığınlarla dolu tavan arasına gitmek için geniş olan geçidin en direkt yol olduğu, bu nedenle de rahibin, tutsağına düzenk olarak gidip geldiği yolun bu olduğu -tabii eğer bir tutsak varsa- varsayımıyla sessizce dar geçide kaydım. Labirente dönüp dururken Peder Tom ile tesadüfi karşılaşmayı değil de onu şaşırmış durumdayken yakalamayı tercih ediyordum.

Her iki tarafım da, bazısı sicimle, bazısı ise kok bantlarıyla bağk kutularla doluydu. Yerlerinden sıyrılıp kalkmış kok bantları böcek antenleri gibi yüzüme sürtünüyordu. Ekmin biriyle yoklayarak çok yavaş hareket ediyordum, çünkü gölgeler kafamı karıştırıyordu ve **bu-**seye çarpıp gürültü çıkaracak cesaretim hiç yoktu.

T şeklinde bir kesişme noktasına geldim ama yola hemen devam etmedim. Nefesimi tutup bir dakika kadar etrafı dinledim, hiçbir ses duyulmuyordu.

Geçitte eğikp labirente sağa ve sola ayrılan bu yeni koridorları inceledim. Sol tarafta, güneydoğu köşesindeki lamba ışığı öncekinden daha parlak gekyordu. Sağ taraf ise, benim geceyi seven gözlerimin bile sırları görmesine izin vermeyecek kadar zifiri karankğa gömülmüştü. Bu karankğm saldırgan bir sakininin, beni gözetlediği ve kol mesafesi kadar yakınımda üzerime atla-

mak için beklediği hissine kapıldım. Bütün trokerin köprülerin altında, habis cücelerin mağaralarda, gremlinlerin sadece motor içlerini mekân tuttuğuna, cinlerin

361

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

-kötü olduklarından ötürü- bir papaz evine yerleşmeye cesaret edemeyeceklerine dair kendime teminatlar vererek yeni geçide adım atıp sırtımı deknmez karankğa vererek sola döndüm.

Bir anda bir çığlık yükseldi, o kadar tüyler ürperticiydi ki birden arkamı döndüm ve tabancayı karankğa doğru uzattım. Devler, habis cüceler, gremlinler, kötü cinler, zombiler ve genetik değişime uğramış psikotik sunak oğlanlarının hepsinin birden üstüme geldiğinden emindim. Neyse ki tetiği çekmemiştim. Çünkü bu dekk anı geçince ağlama sesinin öncekiyle aynı yönden geldiğini kavradım: Güneydoğu köşesindeki ışıklı kısımdan.

Hayak güruhla çatışmak için arkamı döndüğüm sırada yaptığım gürültüyü örten bu üçüncü feryat, ilk ikisiyle aynı kaynaktan gelmişti. Fakat tavan arasının bu bölümündeyken duyduğum ses, aşağıda ikinci katta duymuş olduğumdan farkkydı bu kez. Bir kere önceki gibi ıstırabı olan bir çocuğun sesine benzemiyordu. Daha da şaşırtıcı olan şey, uğursuzluk faktörü o kadar üst düzeyde ki, tüm şemaları aşıyordu; sanki insan gırtlığından çıkan tuhaf bir müzikmiş gibi.

Merdivene geri dönüp gitmeyi düşündüm ama artık dönüş yapamayacak kadar derinlerdeydim. Tehkkedeki bir çocuğun feryadını duymuş olma ihtimalim az da olsa hâlâ vardı.

Ayrıca geri dönsem bile köpeğim korkmuş olduğumu anlayacaktı. Sadece aile ve dostların önemk olduğu bir dünyada o, en yakın üç arkadaşımından biriydi. Kaldı ki artık ailem de yoktu. Benim hakkımdaki fikirlerine çok değer veriyordum.

Sonundaki kutular yerini, istif edilmiş sepet örgüsü bahçe sandalyelerine, kamıştan yapılmış vernikli sepet koleksiyonu karmaşasına, yine bir sürü sandıkla kırık

DEAN KOONTZ

362

dökük bir gardıroba bıraktı. Gardırobun aynası o kadar kirliydi ki görüntüm gölge gibi bile yansımadı.

Köşeyi döndüm. Şimdi Peder Tom'un sesini işitebiliyordum. Pürüzsüz tatlı bir sesle bir şeyler söylüyordu ama söylediklerinin tek kelimesini anlayamıyordum.

Önümdeki örümcek ağının yüzüme sürtünüp yapışmasından ve hayalet öpücüğü gibi dudaklarıma dokunmasından kaçınarak içinden geçtim. Sol elimle yanaklarıma ve şapkamın siperliğine takılan ağları sildim. Havada uçuşan örümcek ağının acı mantara benzer tadı vardı; suratımı buruşturdum. Gürültü çıkarmadan tükürmeye çalıştım.

İnsan nasıl Farek Köyün Kavalcısı' ran çaldığı müziğin arkasına takılırsa, ben de rahibin sesini izleme dür-

tüsüne karşı koyamıyor, üstekk tam o sırada, önceki yüzyıldan kalma küf kokusuyla tozun neden olduğu hapşırma isteğimi bastırmaya çabakyordum.

Bir dönüş daha yapınca kendimi geçidin sonuncu kısa kolunda buldum. Kutulann arasındaki dar geçidin bitiminde, binanın doğu kanadı olan ön taraftaki çatı altı, yüz seksen santimetre kadar dik biçimde yükseliyordu. Kirişleri, destekleri ve çatının kuşakkk kirişini, sağ tarafta görünmeyen bir kaynaktan sızan kirli sarı bir ışık aydınlatıyordu.

Geçidin sonuna doğru sessizce yaklaşırken ayağımın altındaki döşeme tahtalarının hafifçe gıcırdadığını fark ettim. Bu gıcırdama sesi, yüksek kaledeki sıradan seslerden daha şüphe çekici ya da yüksek değildi ama yine de beni ele vermesi ihtimal dahikndeydi.

Peder Tom'un sesi gittikçe netleşiyordu ama yine de beş altı sözcükten sadece birini yakalayabikyordum.

Öteki ses tiz ve titrekti. Çok küçük bir çocuğun sesini hatırlatıyordu ama yine de böyle bir çocuğun sesine tam benzemiyordu. Bir çocuğun konuşması gibi müzi

363

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

kal değildi. Masumiyeti yoktu. Eğer söylediği bir şeyler varsa bile ben anlayamıyordum. Dinledikçe uğursuzlaşan sesi uzun süre dinlemeye cesaretim yoktu ama yine de beni kısa bir an yerimde mıhlamıştı.

Geldiğim geçit, tavan arasının doğu kanadı boyunca uzanan bir geçitle son buluyordu. Bu uzun koridoru gözetleme tehkkesini göze aldım.

Sol taraf karankkti. Fakat ışığın sızdığı sağ taraf, papaz ile feryat eden tutsağını bulmayı umduğum, binanın güneybatı kşesiydi. Lamba köşenin sağ tarafında kaldığından görünmediği için güney duvarı boyunca bir dönüş daha yapmak zorunda kaldım.

İki metreye yakın bu geniş geçidi takip ettim. Çatının burada aşağıya doğru keskin bir iniş yapması nedeniyle, bu kez gerektiği için yan çömelmiş vaziyette yürüyordum. Sağ tarafımdaki eski mobilyalarla kutu yığmlarının arasındaki bir başka geçidin karankk ağzını geçip köşenin iki adım berisinde durdum. Lambayla benim aramda sadece istif edilmiş eşyalardan son bir bariyat vardı.

Aniden kıpırdanan bir gölge kırışlara ve önümde duvar biçimini alan çatı kaplamasına atladı: Ortasında kabaran psklyle diken gibi bacakları öyle yabancıydı ki neredeyse korkudan ığkk atıyordum. Kendimi glock'a iki ekmle sarılmış buldum.

Sonra nmdeki bu görüntünün tek bir ağ ipkine tutunmuş örümceğin çarpılmış gölgesi olduğunu fark ettim. Örümceğin görüntüsü önümdeki yüzeye bu kadar büyük yansıdığına göre ışık kaynağına çok yakın olmaktydı.

Acımasız bir kat için fazlasıyla diken stndeeydim. Belki de ağzımdaki kusmuk kokusunu temizlemek için

içtiğim kafeink Pepsi'yi bu yüzden suçlamak gerekirdi.
Birisini öldürüp tüydüğüm başka bir sefer duygu

DEAN KOONTZ

364

suz, randımanlı bir cinayet makinesi olma imajımı lekelemekten kaçınmak için kafeinsiz meşrubatı Vakum ile içmem gerekecekti.

Örümcek olduğunu anlayınca sakinleşirken sesin, papazın söylediği her kekmeyi anlayacak kadar netleştiğini de fark ettim: "...canın acıyor, evet, elbette. Canını çok yakıyor. Radyo vericisini senden çıkardım. Onu çıkardım ve paramparça ettim. Artık seni takip edemiyecekler."

Beynimde hemen bir şimşek çaktı: Bu gece mezar-kkta dolaşan Jesse Pinn bu garip aleti eknde tutuyor, elektronik sesleri dinliyor ve yeşil parlak ekrandan dataları okuyordu. Jesse beki ki bu yaratığa amekyatla yerleştirilmiş radyo vericisinden gelen sinyalleri izkyordu. Bir maymun muydu bu? Yoksa maymun değil miydi? "Çok derinde değüdi," diye devam etti rahip. "Verici derialtı yağ tabakasının hemen altındaydı. Yarayı sterilize edip diktim." Papaz içini çekti. "Keşke mümkün olsaydı da beni ne kadar anladığını büebilseydim."

Peder Tom hatıra defterinde, bu yeni bölüğün üyelerinin, üklerinden daha az zalim, daha az saldırgan olduğunu ve kendini bunların özgürlüğüne adadığını yazmıştı. Neden eskisinin tam tersi olan yeni bir grup ortaya çıkarılmıştı? Neden derilerinin altına yerleştiril-

miş bir radyo vericisiyle dünyaya başıboş bırakılmışlardı. Tam anlamıyla anlayamıyordum. Ancak görünen o ki rahip kendini zayıfların hakları için mücadele eden modern çağ savaşçısı sayıyordu. Bu papaz evi de özgürlüğe çıkan yeraltı yolundaki özgürlüğe çıkan ana duraktı.

Pinn kikse bodrumunda Peder Tom ile çatıştığında, elindeki portatif akanın, o yaratığın artık içinde olmayan vericiden sinyal alamadığına ve vericinin, bugünkü kaçaktan amekyat yapılarak çıkarıldığına inanıyor olma

365

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

kydı. Oysa kaçak bu tavan arasında sağkğına yeniden kavuşmaktaydı.

Rahibin gizemk konuğu, sanki ıstırabı olan bir bebek gibi ağkyor, din adamı da bir bebeğe hitap ediyormuş gibi sevgi dolu, mınıltık bir sesle karşık veriyordu.

Rahibin cenaze kaldırıncısının karşısında ne kadar uysal olduğunu hatırlayıp bundan cesaret alarak son kutu duvarına kadar olan birkaç metrekk mesafeyi de geçtim. Çatının eğimine göre dizlerimi bükmüş sırtımı son kutu sırasına vererek duruyordum. Buradan rahibi ve yanındaki yaratığı görmek için ışığın ve sesin kaynağı olan tavan arasının güney kanadına doğru sadece sağa eğikp kafamı çevirmek yeterk olacaktı.

Varkğımı beki etmekte tereddüt ediyordum. Çünkü rahibin hatıra defterindeki bazı garip yazılar akkma geliyordu: Dengesizlik sınırındaki abartma ve paranoya

içeren pasajlar; İsa'nın merhametine inanıyorum, cümlesinin iki yüz kez tekrarı. Belki Jesse Pinn'e olduğu gibi her zaman uysal değildi.

Küf, toz ve eski karton kokusu şimdi, alkol, tentürdiyot, kaç ve deri dezenfektanı kokusuyla birleşmişti.

Öteki arakhta bir yerde tombul örümcek, lambanın ışığından uzaklaşmış ağda sakanıyordu. Büyük gibi görünen örümceğin meyilli tavana düşen gölgesi, hızla küçüldü ve siyah bir noktaya dönüşüp sonra da yok oldu gitti.

Peder Tom hastasına güven vermeye uğraşıyordu:

"Antibiyotikk toz, çeşitli penisikn türevlerinden oluşan haplar var bende ama etkili bir ağrı kesici yok. Keşke olsaydı. Bu dünya ıstırap demek, öyle değil mi? Gözyaşı deresi. İyileşeceksin. İyi olacaksın, söz veriyorum. Tanrı benim aracıkğım la sana bakıyor."

St. Bernadette'nin rahibi bir aziz ya da habisti; Ayı-şığı Körfezi Kasabası'nda kalan akk başında bukaç in

DEAN KOONTZ

366

sandan biriydi ya da deliydi; karar veremiyordum.

Elimde yeterince veri yoktu. Rahibin faaliyetlerinin içeriğini anlayamıyordum.

Emin olduğum sadece tek bir şey vardı: Peder Tom akk başında ve doğru şeyleri yapıyor olsa büe, vaftiz töreni sırasında bebegi tutmasına izin verilmeyecek ölçüde onu akıl dışına çıkaran yeterince gevşemiş tel içeriyordu kafası.

"Bendekiler ilkyardım ilaçları," dedi rahip hastasına, "çünkü ilahiyat fakültesinden sonra üç yıl Uganda'da görev yapmıştım."

Sanırım şimdi hastanın konuşmasını duyabiliyordum: Güvercin gurklaması ile kedi mırlaması arasında bir sesteki sanki.

"İyileşeceğinden eminim," diye sürdürdü sözlerini Peder Tom. "Ama burada birkaç gün kalmaksın ki anti-biyotiklerini verebileyim ve yaranın iyileşmesini izleyebileyim. Beni anlayabiliyor musun?" Asabi ve umutsuz ünalar içeren bir ses tonuyla sordu tekrar: "Beni anlayabiliyor musun?"

Sağa doğru eğüip kutu duvarının önünden bakmak üzereydim ki "Öteki" rahibe cevap verdi. Öteki: Bu kadar yakın mesafeden onu konuşurken duyduğum zaman kaçak hakkında düşündüğüm buydu. Çünkü ne bir çocuğun, ne de bir maymunun ne de *Tanrının Büyük Yaratılış Kitabı'ndaki* başka bir şeyin sesi olarak hayal edemeyeceğim bir sesteki bu.

Donakaldım. Parmağım tetiği sıkıyordu.

Kulağa kısmen küçük bir çocuk, küçük bir kız çocuğu sesi gibi, kısmen de maymun sesi gibi geliyordu. Hatta bir bakıma da pek çok sesin karışımı gibi gekyor-du; sanki yaratıcılık düzeyi yüksek bir HoUywood ses teknisyeni, ses masasının başına oturup dünya dışı bk

367

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

yaratığa uygun bir ses yaratıncaya kadar hayvan ve insan seslerini karıştırmış gibiydi.

Öteki'nin konuşmasındaki asıl yapaykk, sesinde tonlama ve iniş çıkış, hatta sese şekil veren duygu ve içtenkğin olmayışından kaynaklanıyordu. Beni asıl sarsan şey ise bu sesin bir *anlam*'a sahip olduğunu algılamaktı. Bunlar anlamı olmayan hayvan sesleri değildi sadece. Kuşkusuz İngilizce değüdi, tek kekmesi büe değildi; çok dil bilen biri olmadığım halde, herhangi bir yabancı dü olmadığından da emindim, çünkü hakiki bir dü olacak kadar karmaşık değildi. Ama yine de kabaca bir araya getirilen akıcı bir egzotik sesler diziniydi; küçük, çok heceden oluşan bir kekrne hazinesine sahip bu dilde, güçlü fakat ilkel *çaba*, hızlı ritmler biçiminde kulağa geliyordu.

Öteki, iletişim kurmakta acıkk bir umutsuzluğa kapılmışa benziyordu. Onu dinlerken sesindeki ıstırap, yalnızkk ve özlemin beni duygusal bakımdan etkilemesine şaşndım. Hayal ettiğim nitekkler bunlar değildi. Bunlar ayaklarımın altındaki tahta, sırtımı dayadığım istif edilmiş kutular ve kalbimin göğsümü dövmesi kadar gerçektir.

Öteki ile rahip susunca köşeden başımı uzatıp bakmadım. Rahibin konuğu neye benziyordu bilmiyordum ama Orson üe körfezin güney burnunda karşı karşıya geldiğimiz, Bobby'ye eziyet eden ilk maymun grubundakiler gibi gerçek bir maymun olduğundan kuşkuluydum artık. Eğer bu bir makaka maymununa benziyor-

duysa, öbür maymunların uğursuz koyu san göz renginden daha çok ve büyük farkkkkklan olurdu.

Görebüceğim şey bende korku uyandınyorduysa, bu korkunun laboratuvar imalatı Öteki'nin muhtemel korkunçluğuyla hiçbir ilişkisi yoktu. Göğsüm o kadar sıkışıyordu ki, derinden nefes alamıyordum ve boğazı

DEAN KOONTZ

36S

ma tıkanan yumru yüzünden ancak çaba sarf ederek yutkunabikiyordum. Korkum, bu varkğın bakışlarıyla karşılaşmak ve onun gözlerinde kendi yalnızlığımı, kaderimle mutlu olmak için, başarıyla inkâr ederek geçir-miş olduğum ynmı sekiz yıkık kendi normal olma özlemimi görmekten kaynaklanıyordu. Benim mutluluğum da herkesinki gibi kırılıgandı. Bu yaratığın sesinde korkunç bk özlem hissetmişim. Aldırmazlık ve sessiz bir tevekkülden bir inciye biçimlendirdiğim yıllardaki yakıcı özlemin benzeri vardı bu seste de. Öteki'nin gözleriyle karşılaştığım takdirde aramızda olacak titreşimin, o incinin kabuğunu kırıp bir kez daha beni zedelenmeye bırakacağından korkuyordum.

Titriyordum.

Hayat beni yaraladığı ve sevdiğim birisini benden aldığı zaman, acuru ve kederimi ifade edemememin ve bu cesareti gösterememin de sebebi bu. Keder çok kolay umutsuzluğa yol açar. Umutsuzluğun verimk toprağında kendime acıma, fikzlenip büyüyebilir. Kendime acıma duygusuna teskm olamam. Çünkü sınırlarımı sa-

yıp dökerek, bunların üzerinde düşünerek kendime öyle derin bir çukur kazmış olurum ki oradan bir daha asla dışarı çıkamam. Hayatta kalmam için soğukkank bir piç olmam gerek. En azından ölümler için yas tutmaya gelince, yüreğimin etrafında lorılmaz bir kabukla yaşamak. Yaşayanlar için sevgimi ifade edebiliyorum; kayıtsız şartsız onları kucaklayabiliyor, kırkabileceği kaygısını duymadan kalbimi verebikiyorum. Fakat babamın öldüğü gün ölüme Uışkin, krematoryuma ikşkin, hayata ilişkin, bütün lanet şeylere ikşkin şaka yapmak zorundayım, çünkü kederden umutsuzluğa, oradan kendime acıma çukuruna ve sonu delikk olan kaçınılmaz öfke, yalnızlık ve kendimden nefret cehennemine düşmeyi göze alamam, *almayacağım*. Ölümü fazla seve

369

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

miyorum. Onları ne kadar umutsuzluk içinde hatırlarsam ve onlar benim ne kadar aziz varlıklarım olurlarsa olsunlar, gitmelerine izin vermem lazım, hem de hızla. Onları kalbimden atmam lazım, hatta daha ölüm yataklarında soğurlarken. Aynı şeküde katü olmamı da şakaya almam lazım. Çünkü bir adamı öldürmüş olmanın, Lewis Stevenson gibi bir canavar olsa büe, gerçek anlamını uzun süre ve yoğun düşünürsem, o zaman çocukluğumun o kötü huylu küçük bok kafalarının bana dayattıkları gibi, gerçekten ucube miyim merakına düşmeye başlarım: Gece Sürüngeni, Vampir Oğlan, Sürüngen Chris. Ölümle çok fazla üğüenmemeliyim, ne sevdikle-

rimin, ne de hor gördüklerimin ölümüyle. Değişikmiyeceğim şeylerle de fazla Ugilenmemekyim. Doğum ve ölüm arasındaki bu fırtınada herkes gibi ben de dünyada büyük değişiklikler yapamam, sevdiklerimin hayatlarında yalnızca kısmen küçük değişiklikler, umarım, ya-pabikrim; bu da ne olduğumla değü ne olabileceğimle, geçmişle değü gelecekle, bana gekşip serpüebileceğim tek ışığı sağlayan pırü pırü arkadaş çevremle olduğu kadar bile kendimle ilgüenmeden yaşamak anlamına gelir.

Köşeyi dönersem Öteki' yle yüz yüze gekp gözlerinde tümüyle kendimi görme fikri içimi ürpertti. Süah değil de beni tahrip edecek her şeyi geri çevirecek sanki bir haç ya da muskaymış gibi Glock'a sarüdım. Yine de harekete geçmeye zorladım kendimi. Başımı sağa doğru eğdim...ve kimseyi göremedim.

Tavan arasının güney tarafı boyunca uzanan geçit doğu kanadındakinden daha genişti. Belki genişliği bk buçuk metre kadardı ve kontrplaktan döşemenin üzerinde, çatının alçalan tarafına sokuşturulmuş dar bk şü-teyle bir battaniye duruyordu. Işık koni biçimli pirinç lambadan gekyordu. Şütenin yanında bir termos, bir tabak düimlenmiş meyve ve tereyağk ekmek, bir kova su

Hiçbirşeyden Korkma F-420

DEAN KOONTZ

370

ve ilaç şişeleri, alkol, bandaj, katlanmış havlu ve kanla lekelenmiş ıslak bir bez duruyordu.

Rahip ile konuğu sanki bir sihirli sözler fısıldanmış gibi yok olmuşa benziyorlardı.

Gerçi Öteki'nin sesindeki özlemle duygusal olarak etkilenip yerime mihlanmıştım ama yaratığın sesi kesildikten sonra kutu dizisinin arkasında bir dakikadan fazla kalmamıştım, hatta belki yarım dakika. Buna rağmen Peder Tom ile konuğu geçidin ilerisinde de görünmüyordu.

Sessizlik hüküm sürüyordu. Tek bir ayak sesi bile duymamıştım. Tahtada alışlagelen yerleşik hafif seslerden daha anlamlı ne en ufak bir gıcırta, ne de tıkırtı olmuştu.

Kayıp çiftin akıllı örümcekten oyun öğrenerek ağa sarılıp sonra da gölgelerin içinde siyah bir noktaya dönüştüğüne dair garip bir inançla çatının altındaki kırışlara baktım gerçekten.

Duvara yakın kalmam koşuluyla, dik durmama imkân verecek ölçüde başımın üzerinde boşluk vardı. Ben yine de savunma içgüdüleriyle çömelik yürüyordum.

Lambanın ışığı benim için tehlike oluşturacak kadar keskin değildi ve ışığın yönü benden uzağa doğru odaklanmıştı. Şiltenin yanında duran maddelere daha yakından bakmak için o tarafa doğru yürüdüm. Ayakkabımın burnuyla battaniye yığınını dürtükledim. Gerçi battaniyenin altında ne bulacağımı bildiğim yoktu ama bulduğum da sadece koca bir hiçbir şey oldu.

Peder Tom'un aşağı kata inip Orson'u bulacağından kaygılanıyor değildim. Buradaki, tavan arasındaki işini

bitirdiğini sanmıyordum. Dahası benim cinayet tecrübesi olan hayvanım bir delik bulur saklanır ve kaçmak için uygun zaman gelinceye kadar yere yapışıp beklerdi.

371

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Papaz aşağı inecek olursa, merdiveni kaldırmıyıp tavan arası kapağını da kapayabileceği geldi aklıma birden. Gerçi kapağı zorlayarak açar ve merdiveni de gevşetip indirebilirdim ama Cennet'den kovulduğu zaman Şeytan ve onun işbirlikçilerinin yaptığı kadar gürültü çıkarmadan bunu yapamazdım.

Labirentin öteki girişine çıkan geçidi izlemek ve gideceğim yol üzerine Öteki ile papaza rastlama riskini göze almak yerine, tahtalara hafif hafif basmam gerektiğini kendime hatırlatarak gelmiş olduğum yoldan geri döndüm. Yüksek kaliteli kontrplak zeminin birkaç yerinde boşluk vardı ve birleşme yerleri çivilenmek yerine vidalanmıştı. Onun için acele ederken bile hemen hemen ses çıkarmıyordum.

Kutu sırasının sonundan köşeyi dönünce, tombul Peder Tom bir iki dakika önce durup onları dinlediğim yerdeki gölgelerin içinde belirdi. Üzerinde ayin kıyafeti ya da yatak kıyafeti değil, terden ıslanmış gri bir eşofman vardı; sanki video eşliğinde jimnastik yaparak açgözlü dürtülerinden kurtulmuştu.

"Seni" dedi rahip beni tanıdığı zaman acı acı; önceden izin almadan bir büyücünün tebeşir pentagramından

fırlamış şeytan Baal'mışım da, Christopher Snow değilmişim gibi.

Benim bugüne kadar tanıdığım tatlı, neşeli ve iyi huylu papaz, belli ki kilisesinin anahtarını ikizi olan Şeytan'a verip Palm Springs'de tatile çıkmıştı. Göğsümü beyzbol sopasının ucuyla acıtacak kadar sertçe dör-tükledi.

XP'liler de fizik yasalarına tabi olduğuna göre, bu darbeyle ben de sarsılıp sendeledim ve başımın arkasını bir kirişe çarptım. Büyük karakter aktörleri M.Emmet Walsh ya da Rip Torn gibi yıldızlar görmedim ama başı

DEAN KOONTZ
372

mın arkasındaki James Dean saçlarım yastık görevi yapmamış olsaydı bayılabilirdim.

Sopasıyla yine göğsümü dürtükleyen Peder Tom, "Sen! Sen!" dedi.

Elbette bendim ve başkası olduğumu hiç iddia etmemiştim. Onun niçin, niye bu kadar öfkelendiğini anlamıy ordum.

"Seni" dedi yine yeni bir hamle yaparak.

Bu kez beni soluksuz bırakan sert bir darbe karnıma isabet etti. Fakat sopanın geldiğini görmemiş olsaydım bu darbe çok daha sert olabikrdi. Çünkü Bobby'nin tavuklu takolarından kalanı zaten çıkardığım için, sopa kamuna inmeden hemen önce kann kaslarımı sıkılmışım. Tek sonuç kasıklarımın göğsüme yükselen ani bk acıydı; eğer Bobby'nin dediği gibi sokak kıyafetimin al-

tına zırhlı süpermen üniformamı giyinmiş olsaydım, bu darbeyi kahkahayla geçiştirmiş olurdum.

Glock'u rahibe doğrulttum ve tehditkâr bir şekilde hırladım ama o ya ölüm korkusu olmayan bir Aüah adamı ya da bk manyaktı. Daha güçlü vurmak için beyzbol sopasını iki ekyle tutarak kamuna vahşice saldırdı yine. Ben yana çekikp darbeyi savuşturdum ama başımı ham kırış tahtasına çarptım.

Beni asıl şaşırtan bir rahiple dövüşmekti. Bu kavga kalbimi koşturacak ve Bobby'nin blucinini sidik lekesiyle geri vermek zorunda kalma endişesini bana duyuracak kadar ürkütücü olsa da yine de gülünç gözüküyordu.

"*Seni Seni*" dedi öncekinden daha büyük bk öfkeyle. Anladığım kadarıyla gittikçe şaşkınkğı artıyordu; sanki görüntüm bu tozlu tavan arasında öyle beklenmedik ve nahoştu ki şaşkınlığı, beyninde yddızlar çakınca-ya kadar gittikçe hızlandı.

Yeniden saldırıya geçti. Eğer birden dönüp kaçma

373

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

mış olsaydım bu kez isabet ettirecekti. Bu adam her şeye rağmen bir ninja suikastçısı değil bk rahipti. Orta yaşkydı ve küosu da fazlaydı.

Beyzbol sopasını karton kutuların bkine büyük bir güçle indirince kutuda dekk açddı ve kutu arkadaki boş dar geçide devrüdi. Güçlü bir savaşçının fiziğıyle ödüllendirilmiş olmasa da, savaş sanatının temel prensipleri-

nin, acıkk bir şeküde, cahüi de olsa, aziz babaya heyecan eksikkğiyle ügik bk kusur bulanamazdı.

Onu vurmayı hayal edemiyordum ama beni sopayla öldürmesine de izin veremezdim. Tavan arasının güney tarafında, daha geniş olan geçitte duran lamba ve şilteye doğru geri dönüp uzaklaştım. Papazın sağduyusuna kavuşmasını umuyordum.

Akknın başına gelmesi yerine soldan sağa sopayı sallayıp havayı hışş sesiyle yarararak arkamdan geldi. Sonra sopayı birdenbire sağdan sola sallamaya başladı ve her bir sakayısın arasında "Seni" diye bağırmaya devam etti.

Karmakanşık saçlan akıma düşmüştü. Yüzünü öfke kadar dehşet de çarpıtmış gibiydi. Burun delikleri açmış her nefes alışında titriyordu. Tüm kekme hazinesini oluşturan "sen" zamiri, patlama biçiminde ağzmdan çıkarken iki yanından da salyalar akıyordu.

Eğer Peder Tom'un sağduyusunun yerine gelmesini beklersem kesinkes ölecektim. Eğer bir bir sağduyu kırıntısı kalmış olsa bile peder bunu yanında taşımıyordu. Bir yerlere, belki de azizlerin kemik parçalarıyla birlikte sandığa, kiktlenmiş olarak küisede bırakmıştı.

Bana yeniden sakkıya geçtiğinde, Lewis Stevenson'da gördüğüm hayvansı göz pudtısının onda da olup olmadığını araşurdım. Çünkü o uğursuz pırdtımın bir an için gözüme çarpması, şiddeti şiddetle karşıdama-mı kaklı çıkarabilirdi. Savaşıyor olduğum bir rahip ya

DEAN KOONTZ

da sıradan bir adam olmayıp bir ayağımın Alacakaranlık Kuşağı'nda olduğu anlamına gelirdi bu. Fakat böyle bir pırıltı göremedim. Belki Peder Tom da polis şefinin aklını başından alan aynı hastalıktan mustarıptı. Fakat eğer öyleyse, polis kadar uçmuş gözüküyordu.

Beyzbol sopasını dikkatimden kaçırmadan gerilerken ayağımla lambanın kordonuna takıldım. Yaşlanmakta olan şişko papaz için değerli bir kurban olduğumu kanıtlamak için sırtüstü düşüp kafamın arkasıyla zeminde güzelce davul çaldım.

Lamba devrildi. Neyse ki ne söndü ne de ışığı direkt olarak hassas gözlerime düştü.

Peder Tom saldırırken ben dolaşık kordonu ayağımla sükeleyip kalçamın üzerinde geri çekilince sopası tahta zemine inmiş oldu.

İkinci tekd şahıs "Seni" lı malum suçlamasıyla hücumu noktalarken bacağımı santimlerle kaçırdı.

Ona bu sözcüğü geri çevirip biraz isterikçe, "Sen!" dedim yolunun üzerinden kaçmaya devam ederek.

Bana sözüm ona saygı gösteren insanlar neredeydiler, merak ettim. Biraz saygı gösterilmeye istekli olmanın da ötesine geçmiştim ama Stevenson ile Peder Tom Eliot, Christopher Snow Hayranları Cemiyeti'nde olmayı kesinlikle hak etmiyorlardı.

Rahip kan ter içinde soluk soluğa kalmasına karşın gücü olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Sırtını kambur-

laşnrmış, sanki kendini adadığı her zamanki köprü altı çalışmasından izne ayrılmış bir cücenin yuvar yuvar yürüyüşüyle üzerime geliyordu. Kasdan bedeni, sopayı tepesindeki kirişe çarpmadan başından yükseğe kaldırmasına izin verdi. Sopayı iyice yüksekte indirmek istiyordu, çünkü görünüşe göre benim kafatasıyla Babe Ruth'u oynamaya ve beynimi kulaklarımdan fışkırtmaya niyetlenmişti.

375

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Gözünde pırdtı var ya da yok, gecikmeden bu ufak tombul herifi yok etmek zorunda kalacaktım. Onun yuvar yuvar cüce adımlarıyla üzerime geldiği hızla ben geriye kaçamazdım. Biraz isterik olsam da -kabul çok isterik- Vegas'taki en açgözlü bahisçinin büe hayatım üzerine bahse girmeyeceğini büecek kadar olasılıkları ben de hesaplayabiliyordum. O panik ve korku içindeyken, tehlike yaratacak baş döndürücü bir saçmalık duygusuyla, ona yapdacak en insani hareketin, erbezlerinden vurmak olacağı aklıma geliverdi. Çünkü dini yasak nedeniyle zaten evlenmeme yemini etmişti.

Neyse ki öyle özel bir bölgeye isabet ettirip usta bir nişancı olmamı kanıtlama fırsatım hiç olmadı. Glock'u sadece çömelmiş bedene doğru yönelttim ve parmağım tetiği sıktı. Lazer ışınını kullanacak hiç zaman yoktu. Tetiği çekmeme fırsat kalmadan rahibin arkasındaki geçitte canavar gibi bir şey homurdandı ve hırlayan kocaman siyah bir yaratık rahibin sırtına atlayıp çığlık atma-

sına ve yerde sürüklenirken de beyzbol sopasını düşürmesine neden oldu.

Bir an için Öteki'nin bir makaka maymunundan bu kadar farklı olması ve benim boğazıma atlamak yerine, Peder Tom'a, bakıcısı ve savunucusuna saldırmaması beni afallattı. Fakat kuşkusuz bu kocaman, hırlayan yaratık Öteki değildi: Orson'du.

Köpek rahibin sırtına çıkıp eşofmanının yakasını dişlerinin arasına aldı. Kumaş yırtıldı. Orson öyle bir hırlıyordu ki Peder Tom'u gerçekten çok kötü hırpalayacağı korkusuna kapıldım.

Ayağa fırlayıp köpeğe onu bırakmasını söyledim.

Hayvan papazı yaralamadan, kana susamış gibi davranmış halde bir sıyrık bde açmadan hemen itaat etti.

Rahip ayağa kalkmak için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

Başı yana dönük, yüzü karmakanşık, terli saçlarıyla

DEAN KOONTZ

376

yan örtülü, öylece yatıyordu. Hızlı hızlı solurken hıçkınlara boğuluyordu ve üç ya da dört nefesten sonra acı acı "Sen..." diyordu.

Benim en baskıcı somlarıma karşılık veremese bile, Fort Wyvern'de ve Ayışığı Körfezi'nde neler olup bittiğine dair birçok cevabı yeterince bildiği belliydi. Yine de onunla konuşmak istemiyordum. Onunla *konusamazdım*. Öteki'nin papaz evini terk etmemiş hâlâ burada, tavan arasının loş münzeviliği içinde olması mümkündü.

Onun Orson ve benim için ciddi bir tehlike teşkil ettiği-

ne inanmadığım halde, özellikle de Glock elimdeyken, hiç görmemiş olmam nedeniyle onu bir tehdit olarak bir kenara bırakamazdım. Ne benim ona, ne de onun bana bu klostrofobik ortamda sezdirmeden yaklaşmasını istiyordum.

Öteki elbette sadece bir kaçma mazeretiydi.

Asıl korktuğum ise, Peder Tom'un somlanma vereceği cevaplardı. Bunlan duymaya istekli olduğumu sanıyordum ama anlaşılan bazı gerçekleri duymaya henüz hazır değildim.

Sen

Bir Allah adamı ama aynı zamanda da genel olarak iyi ve nazik olan bir insanın, olağandışı karanlık bir duygu olan nefretin, içinde uyandırdığı hırsla tek kelime söylüyordu. Basit bir zamiri, itham ve lanet kalıbına sokuyordu.

Sen.

Onun husumetini kazanmak için hiçbir şey yapmamıştım. Özgürlüklerini kazandırmak için kendini adanmış olduğu bu acınacak yaratıklara hayat veren ben değildim ki. Kız kardeşini ve muhtemelen kendisini hasta eden VVyvern'deki programın bir parçası da değildim

377

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ben. Bu demekti ki benden kişi olarak nefret etmiyor ama kimliğim nedeniyle nefret ediyordu.

Evet, ben kimdim?

Annemin oğlu değildiysem kimdim?

Roosevelt Frost'a göre -hatta Şef Stevenson'a göre- annemin oğlu olduğum için bana saygı duyanlar vardı. Bir yandan da aynı bağlantıdan dolayı benden nefret ediliyordu.

Christopher Nicholas Snow, annesinin ona bir çiçek adını verdiği Wisteria Jane (Milbury) Snow'un tek çocuğu. Wisteria'nın doğurduğu Christopher, Disko Çağı'nın başlangıcına yakın bu çok parlak dünyaya geldi.

Pejmürdelik modası ve bunun uçan takipçileri döneminde doğdu; o sıralarda ülke büyük bir şevk içinde savaşa son veriyordu, en büyük korku sadece nükleer tahribattı.

Benim parlak zekalı ve sevecen annem, saygı göreceğim ya da yerileceğim ne yapmıştı?

Duygusal sarsıntı içinde yerde serilip kalan Peder Tom Eliot, bu esrann cevabım biliyordu ve sükûnetini kazandığında da kesinlikle açıklayacaktı.

Bu gece vuku bulan olayların anahtarı olan soruyu sormak yerine hıçkırarak hıçkırarak ağlayan rahipten sarsakça özür diledim: "Özür dilerim. Ben...ben buraya gelmemeliydim. Tanrım. Dinleyin. Çok özür dilerim. Lütfen beni affedin. Lütfen."

Annem ne yapmıştı?

Sorma.

Sorma.

Benim o sessiz somlanma cevabı vermiş olsaydı, zaten ellerimi kulaklanma sıkıca kapatırdım.

Orson'a yanıma gelmesini söyledim ve labirentin içlerine doğru, cesaretim ölçüsünde hızla uzaklaştım. Bir tavan arasında değil de, sanki bir yeraltı mezarhğmday

DEAN KOONTZ

378

mısrz gibi, geçit kıvrılıp dallara ayrılıyordu. Buralar hemen hemen karanlıktı; ama karanlığın çocuğu olan bana, bu bir engel teşkil etmiyordu. Çabucak açık tavan arası kapağına geldik.

Orson tırmanmış olduğu merdiven basamaklarına şimdi ürpertiyle bakıyor ve aşağıya inmekte tereddüt ediyordu. Dört ayaklı bir akrobat olsa bile, dik merdivenden aşağıya inmek, yukarıya çıkmaya oranla çok daha zordu.

Tavan arasındaki kutuların birçoğu büyük olduğuna ve çok yer kaplayan mobilyalar burada saklandığına göre, ikinci kattaki ağır eşyayı yukarı çıkarmak ya da indirmek için bir kaldıraç siteminin olduğu ikinci bir tavan arası kapağı mutlaka olmalıydı. Bunu araştırmak istemedim ama öte yandan, kırk kiloluk bir köpeğı taşıırken, bir tavan arası merdiveninden geri geri tehlikesizce inebileceğime de aklım kesmedi.

Peder Tom geniş mekânın ta en ucundan bana "Christopher" diye sesleniyordu, pişmanlık dolu bir sesle, "Christopher, ben kayboldum."

Karanhklann ötesinden başka bir yerden Öteki' nin çocuk-maymun-bu dünya-dışı sesi geldi: Bir dil olmasına ulaşma çabası ve anlaşılmak çaresizliğı içinde, özlem

ve bir buzul tarlası kadar kasvetli bir yalnızlıkla yüklü; ama aynı zamanda daha da kötüsü, asla ödüllenecek umursamaz bir umutla dolu.

Keder dolu, melemeye benzer ses o kadar dayanılmazdı ki Orson'u merdiveni denemeye itti ve başarması için bir denge unsuru oldu. Yan yoldayken de kalan basamakların üzerinden yere atladı.

Rahibin hatıra defteri kemerimin altından kalçamın üzerine kaydı. Merdivenden inerken defter belkemiğimin ucuna dayanmış canımı acıtıyordu. Aşağıya iner in

379

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

mez Glock sağ elimdeyken onu pantolonumun içinden çekip sol elime aldım.

OrsonTa papaz evinden koşa koşa çıkmaya uğraşıyorduk. Kutsal Virgin köşesini geçerken erimiş mumun alevi bizim rüzgârımızla söndü. Alttaki hole indik, oradan üç dijital saatin olduğu mutfığa ve sonra da arka kapıdan verandaya ve nihayet geceye ve sise çıktık; çöküp derin sulara gömülmeden önce House of Usher'm yıkılma anından kaçıyormuş gibiydik.

iki kez dönüp geriye baktım. Papaz arkamızda değildi. Arkamızda başka hiçbir şey de görünmüyordu.

Yok edildiğini ya da zarar verildiğini bir ölçüde beklememe rağmen bisikletim bıraktığım yerde, mezar taşına dayalı duruyordu. Başına bir maymun işi gelmemişti. Noah Joseph James'e bir kelime bile söylemek için durmadım. Bizimki kadar altüst olmuş bir dünyada

doksan-altı yıllık bir     r, sadece birkaç saat   nce oldu   gibi arzu edilir g  z  km  yordu.

Tabancayı cebime koyup hatıra defterini de g  mle  imin i  ine tiktikten sonra, yanımdaya bisikletimle beraber mezarların arasından ko  maya ba  ladım. Kaldırıma ula  ınca bisikletime atladım ve hızla pedalları   evirmeye ba  ladım. Sisi burgu gibi delerken, arkamdaya bulanık sisin i  inde ge  ici bir t  nel bırakıyordum.

Orson sincaplarla hi   ilgilenmiyordu. O da benim kadar St. Bernadette ile aramıza mesafe koymayı arzuluyordu.

Ka  manın imk  nsız oldu  unun hen  z bilincine varmadan birkaç blok kadar gittik. Ka  ınılmaz g  ndo  umu, beni Ayı  ı  ı K  rfezi'nin sınırlarına ba  lı kılıyordu ve St. Bernadette papazının evindeki delilik, kasabanın her k   esinde bulunacaktı.

  ok daha   nemli bir nokta ise, d  nyadaki en uzak

DEAN KOONTZ

350

adaya ya da bir da   tepesine u  acak olsam bile, asla ka  amıyacak bir tehditten ka  maya   alı  ıyordum. Nereye gidersem gideyim korktu  um   eyi de yanımdaya taşıyacaktım: Bilme ihtiyacı. Annem hakkında sorular sordu  um zaman, korkum yalnızca alabilece  im yanıtlardan kaynaklanmıyordu.   ok daha temeldeki korkum, o sorulan sormaktı.     nk   o soruların yapısı, sonu   olarak yanıtlanır ya da yanıtlanmaz, benim hayatımı ebediyen de  i  tirecekti.

Palm Caddesi ile Grace Yolu'nun kesiştiği köşedeki parkta Orson ile bir banka oturmuş, mavi mermerden parlak bir yerküre sembolünün üzerinde dengede duran bir çift tavla zan, bunların üzerinde dengede duran çelik bir pala ve tümünün köpek kakasını anduan bronzdan dökülmüş bir kaideye oturtulduğu bir heykeli inceliyorduk.

Çevresinde hafif hafif kaynayan su fısıkiyeleriyle çevrelenen bu sanat eseri, yaklaşık üç yıldır parkın ortasında duruyordu. Merak ettiren, öğretici olan ve meydan okuyan ama özellikle içyüzünü ele vermeyen bu yapıtı düşünerek pek çok gece burada oturmuştuk. Önceleri anlamının açık olduğuna inanmıştık. Pala savaşı ya da ölümü temsil ediyordu. Tavla zan kaderi ifade ediyordu. Dünyayı temsil eden mavi mermer küre ise hayatlanmızın bir sembolüydü. Hepsini bir araya getirince insanlık durumuna ilişkin bir ifade buluyorduk: Biz kaderimizin kaprislerine göre yaşar ya da ölürüz ve hayatlanmız sadece soğuk rastlantılarla idare edilir. En alttaki bronz köpek kakası, aynı temanın minimalist bir tekrardan ibaretti: Hayat baktır.

Birinciye izleyen birçok analiz yapılabilirdi. Örneğin,

DEAN KOONTZ

3S2

pala, bir pala değil, hilal bir aydı. Tavla zarma benzer formlar şeker küpleri olabilirdi. Mavi küre bizi besleyen gezegenimiz değil, sadece bir bovlıng topu olabilirdi. Bronz dökümü, köpek kakası dışında başka bir şey ola-

rak anlamak mümkün değilse bile, çeşitli formların simgelediği şey, nerdeyse sonsuz sayıda yorumlama biçimine açıktı.

Bu yapıt ay, şeker küpleri ve bowling topu olarak yorumlandığında, aşın tatlı yiyerek akıllanmamızı tahrik edip bedenlerimize ceza verecek ya da en yüksek sayıyı elde etmekte umutsuz olduğumuz halde bowling topunu atarken aşın bir çaba göstererek belkemiğimize asılacak olursak, yüksek düzeyli arzulanmamızın (aya gitmek gibi) başanya ulaşamayacağı konusunda bize uyanda bulunuyor olabilirdi.

Çevresindeki fıskiyelerle heykeli çevreleyen geniş yürüyüş yolunun her bir cephesine dört tane bank yerleştirilmişti. O yüzden de heykeli her perspektiften seyretme olanağımız olmuştu.

Park lambalan zaman-ayarlı bir saate bağlıydı. Kasabanın kaynaklarını korumak amacıyla gece yansı olunca hepsi sönerdi. Bu amaçla fıskiyelerin de suyu kesilirdi. Oysa hafif hafif serpişen sular insanı derin düşüncelere sevk ettiği için biz fıskiyelerin bütün gece akmasını arzu ederdik. Eğer XP hastalığım olmasaydı bile yine de ışığı tercih etmezdim. Çevreden düşen ışık yalnız yeterH değil, aynı zamanda bu heykeli inceleyebilmek için de idealdi. Şu anda da bu kalın sis tabakası, sanatçının hayal dünyasına hayranlığı ölçüsüz biçimde artmıyordu.

Bu anıtın dikilmesinden önce, Junipero Serra'nın basit bronzdan heykeli fıskiyelerin ortasındaki kaidesinin

üzerinde yüzyıldan fazladu duruyordu. Junipero iki buçuk yüzyıl önce California Kızılderililer'i için gelen İs

353

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

panyol bir misyonerdi; şu anda birer kamu zenginliği olarak tarih meraklısı turistleri mıknatıs gibi çeken ve birer nirengi noktası olan misyon binalarını kuran adamdı.

Bobby'nin babası ve bir grup fikirdaşı, bir din adamının heykelinin, kamu fonlarıyla yaratılan ve yaşatılan bir parka uygun olmadığı gerekçesiyle Junipero Serra'nın kaldırılması için bir komite oluşturdular. Kilise ve devlet işlerinin ayrılması. Amerika Birleşik Devletleri Anayasası bu konuda son derece netti.

Wisteria Jane (Milbury) Snow - arkadaşları için Wissy, benim için "Anne"- bir bilim kadını ve rasyonalist olmasına karşın, Serra'nın heykelini muhafaza etmeyi isteyen karşıt bir komite kurulmasına öncülük etti. "Bir toplum geçmişini sildiğinde, her ne nedenle olursa olsun," diyordu, "bir geleceği de olamaz."

Annem tartışmayı kaybetti. Bobby'nin ailesi kazandı. Karann alındığı gece Bobby ile uzun arkadaşlığımızın en ciddi koşullar içinde buluştuk. Amacımız aile onurunun ve soya karşı kutsal sorumlulukların bizi acımasız ve ömür boyu sürececek bir kan davası gütmeyi- ünlü Hatfields ve McCoys kan davası tarzında, en uzak kuzenin bile solucanlarla uyumaya gönderilinceye, birimiz ya da her ikimiz de ölünceye kadar- gerektirip ge-

rektirmediğine karar vermektir. Kafalanmızı berraklaştırmak için yeterince bira tükettikten sonra hem uygun bir kan davası güdüp, hem de güzel bir denizin kıyıya gönderdiği büyük dalgalar dizisinde sörf yapma zamanı bulmanın imkânsız olduğuna karar verdik. Bikinili seksi kızlarla harcanabilecek tüm zamanın cinayet ve yaralamaya harcanmasının hiçbir anlamı yoktu.

Cep telefonumdan Bobby'nin numarasını aradım.

Ses volümünü biraz yükselttim ki Orson her iki ta

DEAN KOONTZ

384

rafın konuşmasını dinleyebilsin. Yaptığım şeyi fark ettiğimde YVyvern'deki projenin en fantastik olasılığını, hâlâ şüphelerim varmış gibi davransam bile, kanıtlanmış bir gerçek olarak bilinçsizce kabul etmiş olduğumu anladım.

İkinci çalışta Bobby cevap verdi: "Git başımdan."

"Uyuyor muydun?"

"Evet."

"Hayat Boktur Parkı'nda oturuyorum." "Bana ne!"

"Seni gördüğümünden beri bazı kötü şeyler oldu."

"Tavuktu takolann üzerindeki salsa yüzündendk," dedi Bobby.

"Telefonda bunu konuşamam." "İyi."

"Senin için endişeleniyorum," dedim. "Çok tatlı."

"Gerçek bir tehlike içinde bulunuyorsun Bobby." "Yemin ederim dış ipini kuUandım anne." Orson, "Hadi canım sen de!" der gibi keyifle kafa sakadı.

"Şu anda uyandın mı?" diye sordum Bobby'ye. "Hayır."
"Bir kere gerçekten uyuduğunu hiç sanmıyorum." Biraz sessiz kaldı. Sonra, "Sen gittiğinden beri burada bir hortlak fümi oynuyor."

"Maymunlar gezegeni mi?" diye tahminde bulundum.
"Çevremdeki üç yüz atmış derecek bir ekranda." "Ne yapıyorlar?"

"Şey işte o büdiğin maymun muzipkklerini." "Ya gözdağı?"

"Sevimk olduklarını sanıyorlar. Bir tanesi şu anda pencerede bana kışını gösteriyor." "Evet ama sen mi başlattın?"

355

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Anladığım kadarıyla tekrar dışarı çıkayım diye beni kızdırmaya çalışıyorlar."

Birden telaşa kapıldım. "Sakın çıkma." "Aptal değilim," dedi tersçe. "Özür dülerim." "Ben bir salağım." "Bu doğru."

"Aptal ile salak arasında ince bir fark vardır." "Gayet iyi büiyorum bunu." "Merak etmiştim de." "Süahm yanında mı?"

"Tanrım, aptal olmadığımı sana şimdi söylemedim mi?"

"Güneş doğuncaya kadar bunu atlatabikrsek, yann güneş batıncaya kadar güvenkkte oluruz." "Şu anda çatıdalar." "Ne yapıyorlar orada?"

"BUmiyorum." Etrafı dinlemek için durdu. "En az iki tane var. İleri geri koşuyorlar. Belki de içeri girmek için bir yol anyorlardır."

Orson banktan yere atladı. Bir kulağı telefona doğru dikelmiş ayakta duruyordu. Bobby için endişeleniyor havasındaydı. Eğer beni rahatsız etmeyecek olsaydı, kuçu kuçu numaralarını göstermeye pek istekli gözüküyordu.

"Çatıda içeri girecek bir yol var mı?" diye sordum Bobby'ye.

"Banyoyla mutfağın baca dekkleri bu piçlerin gireceği kadar geniş değil."

Bu kır evindeki diğer bütün konfor göz önüne alınacak olursa, bir şöminenin olmayışı şaşüacak bir şeydi. Corky Colkns -önceki adı Toshno Tagavva- büyük olası-kkla şömineye karşı çıkmıştı. Çünkü jakuzinin ıkk sularından farkk olan şöminenin taştan göbeği ve sert tuğla

Hiçbirşeyden Korkma F-439

DEAN KOONTZ

356

lan, çıplak plaj güzellerinden birkaçıyla birlikte olmak için ideal bir mekân oluşturmuyordu. Onun şehvet amacı sayesinde, şimdi maymunların içeri girebileceği uygun büyüklükte bir baca deliği yoktu.

"Güneş doğmadan önce halletmem gereken biraz Nancyvari işler var."

"Sonuçta başarılı olacak mısın bari?"

"Bu işte müthiş başarılıyım. Sabah olunca gündüzü Sasha'da geçirip sonra ikimiz birlikte akşama sende oluruz."

"Yani yine akşam yemeği mi yapacağım?"

"Biz pizza getiririz. Dinle beni, birimizden birimizi temizleyecekler sanıyorum. Bunu engellemenin tek yolu beraber takılmak. İyisi mi sen gündüz uyu. Yarın gece orada, burunda korkunç şeyler olabilir."

"Bunun üzerine bahse mi giriyorsun?"

"Hayu, bahis falan yok."

"Nancy Drew kadar keyifli değilsin."

Artık ona yalan söylemeyecektim. "Hiçbir çözüm yok. Fermuan çekip kapatmanın ya da düğmeye basmanın hiç yolu yok. Burada olanlar her neyse, hayatlarımızın kalan kısmında bununla yaşamak zorunda olacağız. Fakat sahile vuran devasa bir dalga olsa bile, belki biz bu dalgada sörf yapabilme yolunu bulabiliriz."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Mesele ne kardeşim?"

"Şimdi söylemedim mi?"

"Her şeyi değil."

"Bazı şeyleri telefonda söyleyemeyeceğimi sana anlatmıştım."

"Ben ayrıntıları konuşmuyorum. Seni konuşuyorum."

Orson başını kucağıma koydu. Sanki onu okşayıp kulakların arkasını kaşımanın, benim için bir teselli kaynağı olacağını düşünüyor gibiydi. Ben de öyle yap

3s7

HIÇBİR ŞEYDEN KORKMA

tun. Bu her zaman geçerlidir. İyi bir köpek melankolinin ilacıdır ve Valium'dan daha iyi bir stres abadır.

"Sakinmiş gibi davranıyorsun," dedi Bobby, "ama sakın değilsin."

"Bob Freud, Sigmund'un piç torunu."

"Kanepeye uzan öyleyse."

Aslında kendi sinirlerimi yatıştırma girişimi içinde Orson'un tüylerini yatıştırırken içimi çekip, "Özetle, sanırım belki de dünyayı yıkan annemdi," dedim.

"Ciddi misin?"

"Öyle değil mi?"

"Onun şu bilim şeyi mi?"

"Genetik."

"Dünyada iz bırakmaya çalışmana karşı seni nasıl uyardığımı hahrla."

"Sanırım bu ondan çok daha kötü. Aklıma gelen, işin başlangıcında, belki bana yardım etmek için bir yol bulmaya çalışıyordu."

"Dünyanın sonuyla ha?"

"Bizim bildiğimiz dünyanın sonu," dedim, Roosevelt Frost'un tanımlamasını hatırlayarak.

"Beaver Cleaverin annesi kek yapmaktan daha fazlasını yapmadı."

Güldüm. "Sensiz bunların altından nasıl kalkardım kardeşim?"

"Senin için yaptığım tek bir önemü şey var." "Nedir o?"

"Sana bakış açısı öğrettim." Onu onayladım. "Ne önemli, ne değüi." "Çoğu önemli değü," diye hatırlattı bana. "Bu büe mi?"

"Sasha'yla seviş. Deliksiz bir uyku çek. Yann akşam süper bir akşam yemeği yer, birkaç maymunun kışına tekme atarız. Harika dalgalarda sörf yaparız. Bu

DEAN KOONTZ

388

günden itibaren bir hafta sonra annen, kalbinde sadece annen olarak kalacaktır, eğer öyle olmasına izin vermek istiyorsan."

"Belki," dedim şüpheyle.

"Tutum, kardeşim. Bu her şey."

"Bunu yapmaya çalışacağım."

"Beni şaşırtan bir şey var ama."

"Nedir?"

"Annen parktaki heykeli muhafaza etme mücadelesini kaybetmekten dolayı sahiden *zıvanadan çıkmış* olmalı."

Bobby bağlantıyı kesti. Telefonu kapattım ben de.

Bu gerçekten bilgece bir yaşam stratejisi miydi? Hayatın büyük çoğunluğunun ciddiye alınmamasında ısrarlı olmak. Katı bir şekilde, hayatı kozmik bir şaka olarak görmek. Hayata sadece dört kılavuz prensiple yaklaşmak: Birincisi, başkalarına mümkün olduğu kadar az zarar ver; ikincisi, arkadaşların için daima orada ol; üçüncüsü, sadece kendinden sorumlu ol, başkalarından bir şey isteme; dördüncüsü, hayattaki tüm zevkleri yakala. Sana yakın olanların dışında kimsenin düşüncele-

rinin üzerinde durma. Dünyada bir iz bırakmaya boş ver. Çağının büyük meselelerini görmemezliğe gel ve böylece sindirim sistemini geliştir. Geçmişte yaşamaya devam etme. Gelecek için kaygı duyma. Şu anı yaşa. Varlık amacına inan ve onu keşfetme mücadelesi yerine, bırak hayatın anlamı sana kendiliğinden gelsin. Hayat sana güçlü bir darbe vurduğunda, kavga etmek yerine onu kabul et ama kahkahayla. Dalgayı yakala dostum. İşte bu Bobby'nin yaşam tarzı, o hayatımda tanıdığım en mutlu ve mükemmel dengeye sahip insan. Bobby Halloway gibi yaşamaya çalışacağım. Yüzmem gereken zamanda bazen çırpıyorum. Beklenti

389

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

içinde çok zaman harcıyor, hayatın bana sürpriz yapmasına çok az izin veriyorum. Belki Bobby gibi yaşamak için yeterince gayret göstermiyorum ya da belki aşırı gayret gösteriyorum.

Orson heykeli çevreleyen havuza gitti. Gürültüyle suyu yalamaya başladı. Belli ki suyun tadından ve serinliğinden zevk alıyordu.

Orson'un arka bahçede yıldızlara bakıp koyu bir umutsuzluğa düştüğü o temmuz akşamını hatırladım. Orson'un sıradan köpeklerden ne kadar akıllı olduğunu belirleyebileceğim hassas bir terazim yoktu. Çünkü onun zekâsı bir biçimde VVyvern projesi dahilinde artırılmıştı. Fakat ne olursa olsun Orson, doğanın şimdiye kadar bir köpek için amaçladığı anlama gücünün çok

ötesinde bir algıya sahipti. Devrimci potansiyelini henüz anladığı, fiziksel yapısının belirlediği korkunç sınırları kavradığı -belki ilk kez- o temmuz akşamında, neredeyse hak iddia eden umutsuzluk batağına batmıştı. Akıllı olmak ama konuşmasını mümkün kılan gırtlak yapısı ve diğer fiziksel araçlara sahip olmamak, akıllı olmak ama alet yapacak ya da yazı yazacak elleri olmamak, akıllı olmak ama aklını tümüyle ifade etmesine ebediyen engel olacak fiziksel bir ambalajın içinde hapsolmek: Bu bir insanın sağır, dilsiz ve kolsuz, bacaksız doğmasına benziyordu.

Orson'u şimdi şaşkınlıkla, cesaretini yeni bir hayranlıkla ve bugüne kadar dünya yüzünde hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şefkatle izliyordum.

Çenesinden damlayan sulan yalarken keyifle sırtarak havuzdan geri döndü. Ona baktığımı görünce, dikkatim üzerinde olduğu ya da sadece bu garip gecede benimle birlikte olduğu için mutlu mutlu kuyruğunu salladı.

Benim köpeğim tüm sınırlarına ve sonsuza kadar

DEAN KOONTZ

390

kederli olması için geçerli nedenleri olmasına karşın, Allah için Bobby Halloway olmakta benden daha başarılıydı.

Bobby'nin bilgece bir yaşam stratejisi var mı? Ya Orson'un? Bir gün ben de onların felsefeleriyle yaşamak için yeterince olgunlaşmayı umut ediyorum.

Banktan kalkarak heykeli işaret ettim. "Bu bir pala değil. Ay da değil. *Alice Harikalar Diyarında'***mn** görünmez Cheshire kedisinin gülümsemesi."

Orson dönüp sanat eserine gözünü dikti.

"Tavla zan değil. Şeker küpleri de değil," diye sözlerimi sürdürdüm. "Alice'in masalda aldığı bir çift büyüme ya da küçülme hapı."

Orson bununla ilgilendi. Videoda bu klasik masalın çizgi filmini seyretmişti.

"Dünyanın bir sembolü değil. Mavi bir bowling topu da değil. Büyük mavi bir göz. Bunlann hepsini bir araya getirirsen ne anlama gelir?"

Orson bir açıklama için yüzüme baktı.

"Bu Cheshire kedisinin gülümsemesi, sanatçının kendisine cömertçe para ödeyen saf insanlarla alay etmesi. Bir çift hap bu berbat şeyi yaratırken onu uçuran uyuşturucuyu temsil ediyor. Mavi göz kendi gözü. Öteki gözünü görememe nedeni, onu kırıyor olması. En alttaki bronz yığın, kuşku yok köpek kakası; eserde sert bir eleştiri olması amaçlanmış. Çünkü herkesin bildiği gibi, köpekler bütün eleştirmenlerin içinde en keskin kavrayışa sahip olanlarıdır."

Orson'un enerjikçe kuyruğunu sallaması güvenilir bir göstergeyse, bu yorumdan çok büyük haz duymuştu. HeykeÜ her bir yanından incelemek için çeşmenin çevresini dolaştı.

Belki benim dünyaya gelmemdeki amaç, başka in

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

sanlann kendi hayatlarını daha iyi anlamalanna yardımcı olabilecek evrensel bir anlam arayışı içinde hayatımı yazmak değil; çok daha egomanyak olduğum anlarda bu benim benimsediğim bir misyondur. Dünyada minicik bir iz bnakmak için gayret göstermek yerine, belki dünyaya gelmemdeki tek amacın, olasılıkla, Orson'u avutmak olduğunu düşünmeliyim; sahibi değil, onu seven ağabeyi olarak; onun garip ve güç hayatını dolu dolu keyifle yaşaması için olabildiğince ödüllendirerek kolaylaştırmak. Bu da çoğu kadar anlamlı ve başka şeylerden daha yüce bir amaç teşkil eder.

Heykel üzerine yaptığım en son yorum Orson'u hoşnut ettiği gibi, ben de en azından onun kuyruk sallamasından keyif aldım. Kolumdaki saate baktım. Şafak sökmesine iki saatten az kalmıştı.

Güneşin beni saklanmak zorunda bırakmasından önce gitmek istediğim iki yer vardı. İlki Fort Wyvern'di. Kasabanın güneydoğusundaki Grace Yolu ile Palm Caddesi arasındaki parktan bisikletle Fort VVyvern'e giden yol, hayvan kardeşimi yormamak için yavaş gitsem bile on dakikadan az sürerdi. Otoban l'in altındaki su yolundan geçen kısa bir yol biliyordum. Suyolunun ötesinde, açık üç metre genişliğinde betondan bir drenaj kanalı vardı. Bu kanal yerin altından askeri üssün topraklarına çıkıyordu. Üssün sınırları dikenli tel örgüyle çevriliydi.

Tel örgü boyunca -ve Fort VVyvern arazisinin altında- buraya izinsiz girenlerin yasalara göre cezalandırılacağı dair kırmızı ve siyah büyük uyan levhaları vardı. Suçlu bulunma durumunda en az para cezası on dolar

DEAN KOONTZ

392

ve bir yıldan başlayan hapis cezası vardı. Ben bu gözdağına hiçbir zaman aldırmamıştım. Çünkü koşullarım nedeniyle hiçbir hakim bu ufak suç için bana hapis cezası vermeyeceğini biliyordum. İş oraya gelince on papeli bastırabilirdim.

Bir gece, bir buçuk yıl önce, VVyvern'in resmen tümüyle kapanmasından kısa süre sonra, drenaj kanalına inen yerdeki tel örgüyü kesmek için tel makası kullandım. Bu geniş yeni krallığı keşfetme fırsatı, karşı konulamayacak kadar baştan çıkarıcıydı.

Benim heyecanım size garip görünüyorsa -o sırada meceraperest bir çocuk değil, yirmi altı yaşında bir adam olduğumu düşündüğünüz için- o zaman siz eğer arzu ederseniz bir uçağa atlayıp Londra'ya gidebilecek, aklınıza esince Puerto Vallarta'ya yelken açabilecek ya da Orient Ekspres'e binip Paris'ten İstanbul'a gidebilecek bir insansınız. Muhtemelen bir arabanız ve sürücü ehliyetiniz var. On iki bin nüfuslu bir kasabanın sınırları içinde, sadece geceleri olmak üzere, her sokağını yatak odanız kadar içli dışlı tanıyacak kadar hiç durmaksızın gezmediniz. Belki siz bu nedenle yeni yerler ile yeni

deneyimler delisi değilsiniz. Onun için beni kendi haline bırakın.

Adını General Harrison Blair VVyvern'in adından alan Fort VVyvern Üssü, Birinci Dünya Savaşı'nda üst düzeyde donatılmış ve 1939'da eğitim ve destek üssü olarak hizmete girmişti. 544 kilometre karelik alanıyla VVyvern, California Eyaleti'nin ne en büyük, ne de en küçük üssüydü.

İkinci Dünya Savaşı sırasında burası tank okulu haline getirildi. Avrupa ve Asya cephelerinde kullanılan tank türü araçların bakım ve kullanma eğitimleri burada veriliyordu. VVyvern şemsiyesi altındaki diğer okullar tahrip, bombalama, sabotaj, topçuluk, sağlık hizmeti,

393

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

inzibattık, şifrecilik eğitimi ve binlerce piyade erine temel eğitim veriyordu. Üssün sınırları içinde bir ağuş silahlar talim yeri, cephane ve mühimmat deposu görevi yapan devasa bir sığınak ağuş, bir havaalanı ve kasaba sınırlarının içinde olanlardan çok daha fazla bina vardı.

Soğuk Savaşın doruk noktasındayken VVyvern'e atanmış fiilen çalışan personel sayısı -resmi rakamlarla- 36.400 idi. Bu personele bağlı yaşayan 12.400 kişi ve üsse iş yapan dört binin üzerinde sivil vardı. Askeri maaş bordrosu, yıllık yedi yüz milyon doların epeyce üstündeydi. Anlaşmalı çalışanlara ödenen miktar ise, her yıl için yüz elli milyon dolar geçiyordu.

VVyvern, Defense Base Closure ve Realignment Komisyonu'nun tavsiyesiyle kapatıldığı zaman, kasaba ekonomisinden emilen paranın sesi o kadar yüksekti ki, yerel ticaret erbabı gürültü ve bebeklerin -sonuç olarak ihtiyaç duyacakları zaman gelince kolej eğitimi göremeyecekleri korkusundan- geceleri ağlamaları yüzünden uyuyamadılar. Kasaba ölçeğinde dinleyici potansiyelinin yaklaşık dörtte üçünü ve gece yansı dinleyicilerinin tam yarısını kaybeden KBAY, personel sayısında indirim yapmaya zorlandı. Sasha bu yüzden hem gece yarısından sonra Dî'lik, hem de genel yönetmenlik yaparken buluverdi kendini. Doogie Sassman ise her zamanki maaşıyla, haftada sekiz saatlik fazla mesai yapıp bunu protesto etmek için dövme pazulannı çıkaramadı.

Elbette sürekli değil ama sık sık ihaleye çıkarılan en yüksek düzeyde güvenlik tedbirleri alınması gereken bina projeleri, Fort VVyvern'e iş yapan müteahhitlere sorumluluk getiriyordu. Güya bu müteahhitlerin çalıştırdığı işçilere gizlilik yemini ettiriliyor ve bu insanlar' hayat boyu bir dil sürçmesi halinde vatana ihanet suçuyla yargılanma riski altında kalıyorlardı. Söylentilere göre VVyvern, askeri eğitim ve talim merkezi olarak şanlı tari-

DEAN KOOHTI

394

hi nedeniyle, temel biyolojik-kimyasal savaş araştırma ünitesi olarak seçildi. Kendi içinde bir bütün oluşturan,

biyolojik bakımdan güvenli, devasa bir yeraltı kompleksi tarzında inşa edilmişti.

Sözü edilen böyle bir etkinliğin geçerliliğine dair bir nebze bile delil görmemiş olmama karşın, on iki saattir cereyan eden olayları göz önüne alarak bu söylentilerin altında yatan gerçeğin, bir kmntıdan öte olduğunu varsayıyordum.

Terk edilmiş üssün sunduğu görüntüler, büyük olasılıkla sizde büe şaşkınlık ve sokulma duygusu uyandıracak ve insan çdgınlığının genişliğini düşündürecektir. Fort Wyvern'in şimdiki halini, aynen Disneyland gibi, çeşitli alanlara bölünmüş bir lunaparka benzetiyordum; aradaki fark sadık köpeğiyle birlikte ne zaman isterse içeri kabul edden tek bir patron olmasıydı sadece.

Ölü Kasaba benim favorilerimden biridir.

Ölü Kasaba, Fort Wyvern'in gelişip başardı olduğu zamanlar için değü, şu hali için ona taktığım isimdi. Burada akdf görev yapan evli personel ve bunların yakınlarının içinde yaşadığı üç binden fazla müstakil ev de dubleks vidayı içeriyordu. Mimari olarak evlerin bu insanlara çekici olacak pek fazla özelliği yoktu ve her biri yandaki evin hemen hemen eşiydi. Çoğunluğu oluşturan genç adelere minimum konfor sağlanmıştı. Bu aynılıklarına karşın yine de hoş evlerdi. İnsan boş odalarında dolaştığı zaman, sevişilen, kahkahalarla cınlayan ve arkadaş toplantıları yapılan bu mekânlarda hoş şeylerin yaşandığını hissedebiliyordu.

Askeri bir düzene göre planlanmış Ölü Kasaba'nın sokaklarında artık, yağmur oluklarına dolmuş çöp birikintileri ve dökülmek için rüzgârı bekleyen kurumuş ağaç yaprakları dışında in cin top oynuyordu. Yağmur mevsiminden sonra otlar hızla kahverengiye dönüşür

395

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ve yılın büyük bölümünde öyle kalırdı zaten. Fundalar tümüyle kurumuş ve ağaçların çoğu ölmüştü. Yapraksız dalları siyah gökyüzünden daha da siyahtı. Fareler evleri kendilerine mülk edinmişlerdi. Kuşlar yuvalarını ön kapdandan üst sövelerine yapmış, kakalarıyla verandaları boyamışlardı.

Bu yapıların ya gelecekteki bir ihtiyaç için bakımlarının yapılması ya da yerle bir edilmesi beklenirdi ama her iki çözüm için de para ayrılmamıştı. Binaların materyalleri ve içlerindeki sabit aksamalar, onları kurtarma maliyetinden daha az değerliydi. O nedenle de bunlardan kurtulmak için bir harekete girişilemezdi. Altın arama çağının terk edilmiş hayalet kasabaları gibi parça parça yıkılmaya terk edilmişti.

Ölü Kasaba'yı gezerken siz de olsanız, dünyadaki herkes kaybolmuş ya da vebadan ölmüş de dünya yüzünde tek başınıza kalmışsınız hissine kapıldınız; veya delirdiniz ve görmeyi reddettiğiniz insanlarla çevrelenmiş olarak acı bir tek-bencilik fantezisi içinde varlığını sürdürüyorsunuz; yahut ölmüş ve Cehennem'e gidip ebedi yalnızlık lanetiyle cezalandırılmışsınız. Döküntü

bir coyote ya da uzun dişleri ve öfkeli gözleriyle bunun av peşinde bir çiftini gördüğünüz zaman, bunlar gözünüze şeytan gibi görünürler ve ölümler diyannın tanrısı Hades fantezisine inanmak en kolay şey olur. Eğer babanız bir edebiyat profesörüyseniz, üç halkalı bir sirk gibi bir hayal gücüyle kutsanmış ya da lanetlenmiş olsanız bile, bu mekânı açıklayacak sayısız senaryo kurabilirsiniz.

Mart ayının bu gecesinde Ölü Kasaba'nın birkaç sokakından geçtim ama ziyaret etmek için durmadım. Sis buralara kadar ulaşmamıştı. Kuru hava kıyı boyundaki rutubetli bulanık havadan daha dikti. Ay gökyüzüne yerleşmiş, yıldızlar pırd pırd ve gece manzara seyret

DEAN KOONTZ

396

mek için idealdi. Adı VVyvern olan bu lunaparkta, tek bir diyarı tümüyle keşfetmek için bile, bu işe bir haftayı vakfetmeniz gerekirdi.

İzlendiğimin farkına varmamıştım ama geçen şu bir kaç saatte öğrendiklerimden sonra, daha önce uğradığım yerlerde de, sürekli olmasa bile izlenmiş olmam gerektiğini biliyordum artık.

Ölü Kasabamın sınırlarının ötesinde sayısız baraka ve başka bina vardı. Bir zamanların ordu pazarı, berber dükkanı, kuru temizleyici, çiçekçi, fırın ve banka, güzellik salonu: tabelaları soyulmuş ve üzerlerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Ortaöğrenim yaşındaki asker veletleri, Ayışığı Kasabası'ndaki okula giderlerdi ama

bir çocuk yuvası ile bir ilkokul vardı. Üssün kütüphanesinde, *The Catcher in the Rye* adlı tepede kalan tek kitap dışında tüm kitaplar, örümcek ağı tutmuş raflardan sıyrılıp götürülmüştü. Diş ve sağlık klinikleri. Bilmece gibi bir sözcük dışında, ilan bezinin üzerinde hiçbir şey yazık olmayan bk sinema. Bir bovknng salonu. Artık içinde su olmayan çatlamış ve rüzgârın sürüklediği çöplerle dolmuş olimpiik ölçülerde bir yüzme havuzu. Bir jimnastik salonu. Kapılardaki mandakar takılmadığı için, rüzgâr estikçe uğursuz bir gıcırtyyla içeri dışarı sallanan kapılarıyla boş at ahır. Yabani otların bürüdüğü bir beyzbol sahası.

Varılan bu nokta beni ügüendkmiyordu. Bütün bunları geçip geçen sonbaharda "Gizem Treni" şapkamı bulmuş olduğum hangara benzeyen binaya doğru pedal çevirmeye devam ettim.

Bisikletimin arkasına takılı üç değişik ayarı olan bk fener vardı. Hangarın önünde bisikletten indim ve feneri bisikletten çıkarıp aldım.

Orson Fort VVyvern'i bazen korkutucu bazen de büyüleyici bulurdu. Ama bu çok özel gece de onun tepki

397

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

sini önemsemezsem yanımda yakınmadan dururdu. Bu kez korktuğu açıktı ama ne tereddüte kapıldı ne de sızlandı.

Büyük hangar kapılarından birinin ortasında, ufak tefek bir adamın gkebüeceğı büyüklükte kilitli olmayan bir

kapı vardı. Fenerin düğmesini çevirdim ve Orson da peşimde içeri girdim.

Bu hangar havaalanına bitiştkümiş değüdi ve uçak bakımının burada yapılmış olma ihtimam yoktu. Tavan-da, bir zamanlar yapının bir başından öteki başına gidip gelen ve şimdi olmayan bk vince ait raylar görünüyordu. Çok sayıda parçadan oluşan bu ray kompleksine bakarak vincin çok büyük ağırlıkta şeyler kaldırmış olduğuna hükmettim. Hâlâ tavana monte edüdiği gibi duran çekk destek plakalardan anlaşıldığı kadanyla, bir zamanlar buraya muazzam mekanizmalar yerleştirümiş olmakydı. Başka bir tarafta zeminde tuhaf biçimk, içinde şimdi su olmayan kuyular vardı. Anlaşılmaz bir amaçla hidrolik bir mekanizma olarak yapılmışa benziyordu. Fenerin yalayıp geçen ışığı altında, ışık ve gölgenin ortaya çıkardığı geometrik şekiller, vinç raylarının üzerinde sıçramalar yapıyor, tıpkı bıkınmeyen bk dikn kavramları gibi, duvarlarda ve kubbe şeklindeki tavanda desenler yaratıyordu.

Bu mekân boşaltılmış bir makine ya da bakım atölyesi değil, terk edümiş bir kıkse izlenimi veriyordu. Yerde yağ ve kimyasal maddelerden kalan izler tütsü gibi koku çıkarıyordu. Soğuk sadece fiziksel olarak insanın içine işlemiyor, kutsalkğı bozulmuş bir yermiş gibi ruhu da üşütüyordu.

Hangarın bir köşesindeki boşlukta merdiven ve bir asansör mekanizması üe artık asansör kabininin olmadığı yerde büyük bir shaft vardı. Emin olamıyordum ama

binanın içini tümüyle tahrip edenler tarafından bırakılmış bu son şeyler, bana başka bir bölüme geçiş olması gerektiğini düşündürdü. Bu merdivenlerin ve asansörün, hangarda çalışan personelin çoğundan ya da buradan geçip dönenlerden gizli tutulmuş olduğundan kuşkulandım.

Çelikten kapı çerçeveleri duruyordu ama kapı yok olmuştu. Fenerin ışığıyla merdivendeki örümcek ağlarını yırtarak, daha önceki uğramalarımız sırasında bırakmış olduğumuz ayak izleri dışında hiçbir iz bulunmadığı ince bir toz tabakasına basarak Orson ile aşağıya inmeye başladık.

Merdivenler yeraltında üç kata hizmet görüyordu. Bu katların her biri yukarıdaki hangardan hayli büyüktü. Koridor ve penceresiz odalar ağı, burada yapılan iş hakkında ipucu olabilecek her türlü alet edevat ve eşyadan dikkatle arındırılmıştı.

Havalandırma ve su pompalama sistemlerinin bile en küçük parçası yerinde bırakılmamıştı. Büyük bir titizlik içinde yapılmış olan her şeyin kökünü kazıma işlemi, ancak bu yerin amacını araştırmak isteyen birini, onların engelleme istekleriyle açıklanabilirdi. Burada yapılmış işin her türlü izini silerlerken, bu şekildeki hareket nedenlerinin kısmen utanç duygusu olduğuna, tamamen sezgi yoluyla çalıştığım halde, inanıyordum.

Buranın daha önce sözünü ettiğim bir kimya-sal-biyolojik savaş sistemi olduğuna yine de inanmıyordum. Biyolojik bir izolasyonun yüksek düzeydeki gereklerini göz önüne aldığımında, bu yeraltı kompleksinin Fort Wyvern'in daha uzak bir köşesinde, bu kocaman bölümlerden çarpıcı şekilde büyük ve daha titizlikle saklanmış ve toprağın çok daha derinlerine gömülmüş olması lazımdı.

Ayrıca bu sistem halihazırda yürürlükteydi.

399

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Yine de, şu türden ya da bu türden tehlikeli ve olağandışı faaliyetlerin bu hangarın altından yürütüldüğüne ikna oldum.

İnsanın zihnini karıştıran bu kocaman bölümlerden birisi, en aşağıda olanı, henüz tozla kaplanmamıştı. Ortadaki bölüm koridorlar ve küçük küçük odacıklarla çevriliydi. Oval biçimli bu bölüm otuz altı metre uzunluğunda ve ucuna doğru daralan yer, en geniş kısmında on sekiz metre kadardı. Duvarlar, tavan ve zemin eğimliydi ve burada insan kendini devasa bir yumurtanın boş kabuğunun içinde duruyormuş gibi hissedirdi. Havaya karşı izole edilmiş olabilecek bu yere küçük bir giriş vardı. Bu giriş kapı değil bir lombar ağzıydı. Bu dev yumurta duvarındaki tek açıklık bir buçuk metre çapındaki bu delikti.

Yüksek, eğik eşiğe doğru gidip Orson ile bu delikten geçtik ve ışıĒı çepeçevre duvarlarda gezdirince her zaman olduĒu gibi yine şaşakaldım.

Dev yumurtanın iç duvarları, tavanı ve zemini, yumuşak çizgili, buzlu, belli belirsiz bir altın rengi olan yarı saydam, en az beş ya da yedi santim kalınlığında camla kaplanmıştı. Bu cam değildi. Çünkü sertçe vurulduğunda borumsu bir ses çıkarıyor ve kırılmıyordu. Dahası hiçbir yerinde cam tabakalarının birleşme izi yoktu. Bu tuhaf materyal çok parlaktı ve ıslak porselen kadar kaygan gözükmesine karşın odanın ortasına doğru yürürken ayaĒım kaymadı.

Benim lastik ökçeli ayakkabılarım pek gıardamıyor-du ama Orson'un pençeleri zeminde el çanı gibi tink-ting diye sihirli müzikal bir ses yapıyordu.

Babamın öldüĒü gece, gecelerin bu gecesinde, geçen sonbaharda "Gizem Treni" şapkamı bulmuş olduĒum bu yere, geri dönmek istemiştim. Şapka bu yumurtaya benzer odanın ortasında duruyordu ve hanga

DEAN KOONTZ

400

nn altındaki tüm üç katın içinde unutulmuş tek nesneydi.

Burayı terk eden son işçi ya da denetimcinin şapkayı farkında olmadan unutmuş olduĒunu düşünmüştüm. Oysa şimdi, o ekim gecesinde, bilinmeyen kişilerin bu düzeni keşfetme gezisi yaptıĒımın farkında olduklarını, bilgim dışında beni kattan kata izlediklerini ve sonunda

bu şapkayı kesinlikle bulacağım yere bırakıp sıvışmış olduklarını düşünüyordum.

Eğer durum buysa gözüken o ki, bu hareketin amacı alay etme ya da kötü niyet değil, bir selamlama, belki hatta iyilikti. Sezgilerim bana *Gizem Treni* sözcüklerinin annemin çalışmasıyla ilişkili olduğunu söylüyordu. Annem ölek yirmi bir ay olmuştu. Birisi bana bu şapkayı annemle bk halka oluşturduğu için vermiş olsa gerekti. Bu armağanı bana veren her kimdiyse, annemi takdk ediyor ve sadece onun oğlu olduğum için bana saygı duyuyor olmakydı.

İnanmak istediğim işte buydu: Görünüşe göre, bu nüfuz edilemez fesat tertibine karışmış olanların içinde, annemi kötülüğün başı olarak görmeyenler ve Roosevelt'in ısrarla vurguladığı gibi, saygı göstermeseler büe bana karşı dostça hisler besleyenler vardı. Bu işin içinde sadece kötü adamlar değil, iyüer olduğuna da inanmak istiyordum. Bizim bÜdiğimiz dünyayı tahrip etmek için annemin yapmış oldukları hakkında bir bilgi alacak olursam, bunu en azından annemin iyi niyetk olduğuna inanmış kimselerden almayı tercih ederdim.

Gerçeği bana bakıp annemi gören ve lanetler savurarak "Seni" diye suçlayan insanlardan öğrenmek istemiyordum.

"Kimse var mı?" diye seslendim.

Sorduğum soru yumurta odanın her iki duvarında

401

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

da sarmallar çizerek yükseldi ve her biri bir kulağıma olmak üzere iki ayrı yankıyla geri döndü.

Orson cevap beklercesine başını salladı. Bu yumuşak ses, hafif esintinin suya fısıldadığı gibi odanın eğimk düzleminde oyalanıp durdu.

Her ikimiz de bir cevap alamadık.

"İntikam için gelmedim buraya, " diye açıklama yaptım.

"Böyle şeyler arkamda kaldı."

Hiçbir ses çıkmadı.

"Kasaba dışındaki yetkililere gitmek niyetinde değim-km artık. Yapılanlar her neyse çözüm için çok geç. Bunu kabul ediyorum."

Sesimin yankısı giderek azaldı. Yumurta oda su kadar yoğun olan uğursuz bir sessizlikle doldu.

Sessizüğü tekrar bozmadan önce bir dakika kadar bekledim. "Ben ve arkadaşlarıımın, Ayışığı Körfezi ile birlikte, nedeni iyi olsa bile haritadan sikkmesini istemiyorum. Tüm istediğim anlamak."

Kimse beni aydınlatmaya yanaşmadı.

Buraya gelmek zaten uzun bk film olmuştu.

Hayal kırıklığına uğramamıştım. Ne olursa olsun kendime hayal kırıklığı hissetme iznini pek vermiyordum. Hayat dersi sabırk olmaktı benim için.

Bu insan yapımı koca mağaranın üzerinde gün doğumu yaklaşmaktaydı ve ben de Fort VVyvern için daha fazla zaman ayıramazdım. Cani güneşin krallığını beklemek için Sasha'ya gitmeden önce uğramam gereken bir yer daha vardı.

Fener ışığının, yerdeki yıldız galaksüeri gibi pml pırıl parlatarak, altın rengi sarmallar boyunca karılmalar yaptığı göz kamaştırıcı zeminde OrsonTa yürüdük. Giriş lombarından öte tarafa geçince babamın vakzi-ni bulduk. Hastanedeki soğuk hava odasından sonra

Hiçbirşeyden Korkma F-460

DEAN KOONTZ

402

geldiğim garajda, cenaze arabasının arkasına saklanmak için yere bırakmış olduğum valizdi bu.

Sadece beş dakika önce buradan geçmiştik ve valiz kesinlikle yoktu.

Bavulun etrafını dolaşıp etrafı ışıkla taradım. Ortalıkta hiç kimse gözükmüyordu.

Orson bavulun başında bekliyordu. Onun yanma döndüm.

Bavulu yerden kaldudım. Boş olduğunu düşündürecek kadar hafifti. Sonra içinde bir şeyin hafifçe tımbırdadığını duydum.

Mandallan gevşetirken, bavulun içinde bir çift göz daha bulacağım endişesi yüreğimi mengene gibi sıktı. Bu korkunç imaja karşı koymak için, Sasha'nın güzel yüzünü gözümün önüne getirdim. Kalbim tekrar çarpmaya başladı.

Kilidi açtığımda, bavuldan babamın giysilerinin, tuvalet malzemelerinin, kitaplarının ve diğer şeylerinin alınmış olduğunu gördüm.

Sonra bavulun bir köşesinde duran fotoğraf gözüme çarptı. Babam krematoryuma götürülürken, yanma koymak için söz vermiş olduğum annemin fotoğrafıydı bu.

Resmi fenerin ışığına tuttum. Çok güzeldi. Keskin zekâsı gözlerinde ıslıl ıslıl parlıyordu.

Annemin yüzünde, simamın Sasha'ya neden güzel göründüğünü anlamamı sağlayan bazı yönler gördüm. Bu resimde annem gülümsüyordu ve tebessümü o kadar benimkine benziyordu ki.

Orson da bakmak isteyince fotoğrafı ona doğru döndürdüm. Saniyeler boyunca bakışlarını bu imajda gezdirdi. Orson'un inceden inceye inlemesi, kederi ifade ediyordu.

Biz, Orson ve ben kardeşтик. Ben Wisteria'nın kalbi

403

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

nin ve rahminin meyvesiydim. Orson ise annemin aklının meyvesiydi. Orsonia bir kan bağımız olmasa bile, kandan daha önemli şeyleri paylaşıyorduk.

Orson tekrar inlemeye başladığında ona, "Öldü ve gitti," dedim, gelecek üzerine gün boyunca düşündüğüm acımasız düşüncelerimi yansıtarak.

Fotoğrafa bir kez daha bakmaktan vazgeçerek gömleğimin cebine sokuşturdum.

Keder yok. Umutsuzluk yok. Kendine acıma yok.

Ne olursa olsun annem tümüyle ölmemişti. Benim ve Orson'un, belki de Orson gibi daha nicelerinin içinde yaşıyordu.

Başkalan tarafından insanlığa karşı suç işlemekle itham edilen annem, bizim içimizde yaşıyordu; Fil Adam ve garip köpeğinin içinde. Zamanlı bir tevazuyla, dünyanın bizim için daha iyi olacağını düşünüyordum. Biz kötü adamlar değildik.

Bu yeraltı odasını terk ederken, duyup duymayacaklarını bilmesem de, niyetlerinin iyi olduğu varsayımıyla olsa da, fotoğrafı benim için her kim bıraktıysa ona, "Teşekkür ederim," diye bağırdım.

Hangardan çıkıp toprağa ayak bastığımda bisikletimin yerli yerinde durduğunu gördüm. Yıldızlar da bıraktığım gibi yerlerindeydi.

Ölü Kasaba'nın içlerine doğru, sonra da sisin ve daha fazlasının beni bekliyor olduğu Ayışığı Kasabası yönünde bisikletimi sürdüm.

BEŞ

BS

30

Beyaz derin verandaları ve koyu renk ahşap kaplanmasıyla Nantucket tarzı ev, kıtanın fark edilmeden yana doğru yatması şuasında üç bin mil kayıp Pasifik'e bakan California tepelerine, tam buraya gelip konmuş gibi gözüküyordu. Yeryüzü şekillerine mantığın söylediğinden daha fazla uygun görünen ve yarım hektara yakın bir arazinin ön kısmında, çamların

gölgesindeki konut, duvarlarının içinde yaşayan sevgi dolu ailenin sıcaklığını, zarafetini ve çekiciliğini dışarı sızdırıyordu.

Tüm pencereler karanlıktı. Fakat ışık birkaç camda gözükmesi pek uzun sürmeyecekti. Rosalina Ramirez oğluna bol bulamaç bir kahvaltı hazırlamak için erkenden kalkardı. Manuel çift vardiyalı karakol işinden dönmek üzereydi; amiri Stevenson'un katliyle ilgili olarak fazladan çıkan evrak işinin onu geciktirmeyeceğini varsayıyordu. Manuel annesinden daha iyi bir aşçı olduğu için kahvaltısını kendi eliyle hazırlamayı tercih ederdi ama annesinin ona sunduklarını yer ve yine de övgüler düzerdi. Rosalina hâlâ uyuyordu; bir zamanlar oğluna ait olan büyük yatak odası şimdi onundu. Karısı oğlunu doğururken öldüğünden bu yana bu odayı kullanmamıştı Manuel.

DEAN KÖONTZ

405

Büyük arka bahçenin dibinde, ev gibi ahşap kaplamak, pencerelerinde iki yana açılan beyaz panjurlarıyla, bakksırtı çatısıyla küçük bk ambar vardı. Bu mülk kasabanın en güney ucunda olduğundan ata binme yollarına ve açık tepelere buradan geçüler gidikrdi; mülkün ilk sahibi buraya atlan bağlardı. Yapı şimdi Toby Ramirez'in kendisine camdan bir dünya kurduğu bir atölye olarak kuüanıkıyordu.

Yaklaşuken sisin içinden pencerelerde ışık gördüm. Toby genellikle gündoğumundan önce uyanıp atölyeye gelirdi.

Bisikletimi eski ambarın duvanna dayayıp en yakın pencereye doğru gittim. Orson ön ayaklarını pencere eşiğine koydu ve içeriyi bkkkte seyretmeye başladık. Toby'yi çakşırken seyretmeye gittiğimde genelkke atölyeye girmem. Tavandaki floresan ışığı haddinden fazla parlaktn. Borosüicate cam bin iki yüz santigrat dereceyi geçen bk ısıda işlendiği için, yalnızca benim değil, herkesin gözüne zarar verebüecek yoğunlukta bir ışık yayıkr. Toby işine ara verirse ışıklan söndürür ve kısa bir süre sohbet ederiz.

Toby şimdi didymium camk gözetleme gözlüğünü takmış, Fisher Multi-Flame bekin önündeki cam şişirme tezgâhında çalışıyordu. Zarif, uzun boyunlu armut şeklindeki vazoyu biçimlendirme işini henüz bitirmişti ve cam hâlâ o kadar sıcaktı ki altın rengi ve kor gibi kıpkırmızıydı; Toby şimdi bunu tavlama işlemine tabi tutuyordu.

Cam işi parça aniden sıcak alevden kaldmknca hızla soğur, gerilir ve çatlar. Parçayı korumak için tavlama işlemi yapmak gereku; yani cam bekrk aşamalarla soğutulmaktır. Alev, cam şişirme tezgâhına bağlı bir tüpten gelen saf oksijen ve doğal gazın karışımıyla beslenir. Soğutma işlemi sırasında Toby cam moleküüerinin sabit

pozisyona geçmesine zaman vermek için azar azar ısıyı düşürüp oksijeni artırır.

Cam üfürme sayısız tehкке içerdіđi için Ayışığı Körfezi'ndeki bazı insanlar, Down sendromlu oğlunun, teknik bakımdan dikkat isteyen bu sanatı yapmasına izin vermesinden dolayı Manuel'i sorumsuz bulurlar. Ateşle gelen bir felaket olacağını düşünüp tahminler yürütürler ve halkın bir bölümü bunu sabırsızlıkla bekler.

Başlangıçta hiç kimse Toby'nin bu rüyasına Manu-el'den daha fazla karşı olamazdı. Carmelita'nın birinci sınıf bk cam sanatçısı olan ağabeyi Salvador, on beş yıl boyunca amban atölye olarak kuUanmıştı. Toby çocukken sayısız saatini dayısı Salvador'la geçirmişti; gözetleme gözlüklerini takarak ustayı çakşırken seyreder, nadiren de tek parmak kevlar eldivenini giyerek bir vazo ya da bir kâseyi tavlama ocağına koyar ya da akrdı. Toby'nin yüzünde alık bir gülümseme ve boş bakışlarla onca saati birçok insana aptalca geçiriyor gözükteğü sırada, meğerse doğrudan hiçbk şey öğretümeden öğreniyormuş. Zihin özörlülerin başarıya ulaşmaları için genellikle insanüstü sabır sahibi olmaları gerekiyor. Toby günlerce, yıkarca dayısının atölyesinde oturarak izleme yoluyla yavaş yavaş cam işini öğrendi. Salvador iki yıl önce öldüğünde Toby -o şuada sadece on dört yaşındaydı- dayısının işine devam edip edemeyeceğini sordu babasına. Manuel bu isteğı ciddiye almadı ve oğlunu bu imkânsız hayaknden yumuşakça caydırdı.

Babası bir sabah gündenöğumundan önce Toby'yi atölyede buldu. Ateşe dayanıklı seramik tezgâhın en ucunda şişirilmiş cam kuğulardan bir aile duruyordu. Kuğuların yanında da yeni biçim verilip tavllanmış bir vazo vardı; uygun maddelerin hesaplı karışımı, yıldızlar gibi gümüşü ışıltılı gizemli gece mavisi hareler vermişti

DEAN KOONTZ

410

cama. Manuel bu parçanın Salvador'un yaptığı en iyi vazolarla eş değerde olduğunu hemen anladı.

Çocuk cam sanatının teknik yönünü dayısından kapmıştı ve zekâ geriliğine karşın kazadan kaçınmak için yapması gerekenleri bildiği açıktı. Öğrenilmesi mümkün olmayan çarpıcı bir yeteneğe sahip olmak için genetiğin büyüğü de işin içine karışmıştı. Sadece zanaatkar değil aynı zamanda bir sanatçıydı. Sadece bir sanatçı değil, belki de bir sanatçının esin perisi ile zanaatkarın teknik bilgisinin kendisine kıyıya vuran dalga kolaylığıyla geldiği ebleh bir bilgindi.

Ayışığı Körfezi'ndeki hediyelik eşya dükkânları Carmel ve Cambria'da, Toby'nin ürettiği tüm cam eşyalar satılıyordu. Birkaç yıl içinde kendi hayatını kazanı duruma gelebilecekti.

Tabiat ana bazen sakat yarattıklarına böyle bir armağan sunar. Örneğin, bakın benim belli bir yetenekle cümleler ve paragraflar yaratma yeteneğime.

Atölyede şimdi portakal rengi ışık alev aldı ve gür tavlama alevi dalgalar halinde kabardı. Toby armut bi-

çimli vazoyu aleve bir kararda tutabilsin diye tüm dikkatini çevirme işlemine vermişti.

Kaim boynu, yuvarlak omuzları, oransal olarak kısa kollan ve bodur bacaklarıyla, yerin derinliklerinde ateşi bekleyen bir masal cücesi olabilirdi ancak. Kaşları aşağı doğru ve kalın, burun kemeri düzdü. Kulaklan ise kafasına göre çok aşağıda ve bedenine göre çok küçüktü.

Yumuşak yüz hatları ve gözkapaklarının kıvrımları yüzüne sürekli rüyadaymış izlenimi veriyordu.

Yüksek iş iskemlesinde sezgisel bir dikkatle cam parçayı oksijen alevinde çevirirken ışık, yüzünde titreşimler yapıyor, gözleri didymium camlı gözetleme göz-lüklerinin arkasından görünmüyordu. Toby hiçbir şekilde ortalamanın altında gözüküyor, hiçbir şekilde for

411

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

munda bir düşme olduğu izlenimi vermiyordu. Tam tersine yaratma eylemine kendisini vermiş ve yüksek formda gözüküyordu.

Orson bir uyan hırlaması çıkardı. Ön ayaklarını pencere eşiğinden çekti ve arkasını atölyeye dönerek gergin bir şekilde çömeldi.

Ben de arkama döndüğümde arka bahçeyi geçip bize doğru gelen gölgemsi bir şekil gördüm. Sis ve karanlığa karşın rahat yürüyüşünden onu hemen tanıdım. Manuel Ramirez'di: Toby'nin babası, Ayışığı Körfezi Kasabası Polis Karakolu'ndaki iki numara ama amirinin ateşle

gelen ölümü nedeniyle geçici de olsa vekâleten en üst pozisyona geçecek adam.

Her iki elimi de ceketimin cebine soktum. Sağ elimle Glock'a sanldım.

Manuel ile ben dosttuk. Ona tabancayı rahatlıkla doğrultamaz ve kesinlikle ateş edemezdim. Tabii ki onun hâlâ Manuel olması şartıyla. Stevenson gibi başka birisi olmamışsa.

Bizden iki buçuk, üç metre kadar uzakta durdu.

Tavlama ocağından yandaki cama vuran portakal rengi ışıktaki Manuel'in haki rengi üniformasını giymiş olduğunu görebiliyordum. Başparmağı tabanca kemerine takılı dursa bile, benim ceket cebimden Glock'u çekeceğim hızla o da kendi silahını çekebilirdi.

"Senin vardiya bitti mi?" diye sordum. Oysa bitmediğini biliyordum.

Manuel bana cevap vermek yerine, "Umarım bira, tamales ve Jackie Chan filmi beklemiyorsundur gecenin bu saatinde," dedi.

"Toby işe ara vermişse bir merhaba demek için uğradım."

Manuel'in kaygı nedeniyle, kırk yaş için fazlasıyla yıpranmış yüzünde dostça görünen doğal bir yön vardı.

DEAN KOONTZ

412

Bu Halloween ışığında bile gülümsemesi hâlâ hoş ve güven vericiydi. Görebildiğim kadanyla gözlerindeki tek pırıltı, atölye camından yansıyan ışıktı. Gerçi bu ışık

Lewis Stevenson'un gözlerinde görmüş olduğum hayvansı parlaklığın aynı geçici prnltıların maskeleyebilirdi de.

Gergin oturan Orson gevşeyerek yeniden güven duydu ama yine de tetikteydi.

Manuel Stevenson'un için için kaynayan öfkelerini ve elektrik enerjisini sergilemiyordu. Sesi her zamanki gibi yumuşak ve neredeyse müzikaldi. "Telefon ettikten sonra karakola germedin."

Vereceğim cevabı düşündüm ve doğru yolu izlemeye karar verdim. "Evet, geldim."

"Öyleyse bana telefon ettiğinde yakınlardaydın," diye tahmin yürüttü.

"Köşenin tam öbür tarafındaydım. Kulağı küpeli dazlak adam kimdi?"

Manuel de kendi cevabı üzerinde düşündü ve kendi doğrusuyla benim öncülüğümü izledi. "Adı Cari Scorso."

"Peki ama kimdir o?"

"Tümüyle pislik torbası. Bunu nereye kadar taşıyacaksın?"

"Hiçbir yere."

Manuel inanmamazlık içinde sessiz kaldı.

"Bir mücadele başlatmıştım," diye kabul ettim. "Ama artık yenilmiş olduğumu biliyorum."

"Bu yeni bir Chris Snow olsa gerek."

"Buranın dışındaki yetkililerle ya da medya ile temas kursam bile durumu onları inandıracak kadar anlamış değilim."

"Aynı zamanda elinde delil de yok."

"Sağlam hiçbir şey. Zaten temas kurmama izin veri

413

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

leceğini de sanmıyorum. Araştırma yapılması için birisine ulaşsam bile, buraya ulaştıklarında benim ya da onları karşılayacak tek bir dostumun canlı kalmış olacağını sanmıyorum."

Manuel bir karşılık vermedi ama sessiz kalması ihtiyacım olan tüm cevabı veriyordu.

Hâlâ bir beyzbol meraklısı olabilirdi. Hâlâ country müziği, Abbot ve Costello'yu seviyor olabilirdi. O da benim kadar sımrlanmış olmayı anlıyor, o da benim gibi kaderin elini hâlâ hissediyordu. Beni hâlâ seviyor bile olabilirdi ama artık benim dostum değildi. Bana tetiği kendisi çekebilecek kadar hainleşmiş olmasa bile, başkası yaparken seyrederdi.

Üzüntü, daha önce hiç hissetmediğim bulantıya benzer yapış yapış bir karamsarlık, yüreğimin tam ortasında toplandı. "Tüm karakol işbirliği içindeydi değil mi?"

Gülümsemesi soldu. Yorgun gözükiyordu.

Yüzünde öfke yerine bıkkınlık görünce anladım ki bana gerekenden fazlasını anlatacak. Suçluluk duygusunun parçalanmışlığı içinde sırrının tümünü saklayamayacaktı.

Annem hakkında yapacağı açıklamalardan birisini bildiğim kuşkusu içindeydim zaten. Bunu duymakta öylesine isteksizdim ki neredeyse kaçıp uzaklaşacaktım. Neredeyse...

"Evet," dedi. "Tüm karakol."

"Sen bile!"

"Ah, ben *amigo*, özellikle ben." "VVyvern'den gelen o virüs her neyse sana da bu enfeksiyon bulaştı mı?"

"Enfeksiyon sözcüğü yeterli değil." "Ama yeterince yakın."

DEAN KOONJZ

414

"Karakolda herkese bulaştı. Ama bana değil. Bildiğim kadanyla hayır. Henüz değil."

"O zaman onların belki hiç seçim şansları yoktu. Senin ise vardı."

"İşbirliği yapmaya karar verdim, çünkü bundan gelebilecek iyilik, kötülükten çok daha fazlaydı."

"Dünyanın sonunun gelmesinden mi?"

"Olanları telafi etmeye çalışıyorlar."

"VVyvern'de, yeraltında bir yerlerde mi çözmeye çalışıyorlar?"

"Orada ve başka yerlerde, evet. Ve eğer bununla mücadele edecek bir yol bulurlarsa...o zaman işte, bundan harika şeyler doğacak."

Manuel konuşurken bir yandan da bakışları atölyenin camıyla benim aramda gidip geliyordu.

"Toby," dedim.

Manuel'in gözleri yeniden bana döndü.

"Bu şey, bu hastalık, adı her neyse...Bunu kontrol altına alabilirlerse bir anlamda Toby'ye yardım etmek için kullanabileceklerini umuyorsun."

"Senin de bencil bir çıkann var burada Chris."

Ambann çatısından bir baykuş, Ayışığı Körfe-zi'ndeki herkese karşı kuşkusunu dile getirmek istermiş gibi kendi kimliğini belirten ötüşüyle peş peşe tek sorusunu sordu.

Derin bir nefes alarak dedim ki, "Askeri amaçlar için annemin biyolojik araştırmada çalışmasının tek nedeni bu. Tek neden. Çünkü benim XP'mi tedavi edebilecek bir şeyin bu araştırmanın sonucunda ortaya çıkma şansı vardı."

"Hâlâ da olabilir."

"Bu bir silah projesi miydi?"

"Anneni suçlama, Chris. Silah projesinin arkasında milyarlarca dolar var. *Silah dışı* amaçlar için bu işle ilgi

415

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

lenme fırsatı eline hiç geçmeyecekti. Haddinden fazla pahalı bir projeydi çünkü."

Doğru olduğu su götürmezdi. Annemin derin fikirlerini gerektiren bu kompleks araştırmayı finanse etmek için ihtiyaç olan dipsiz kaynak, silah projesi dışında hiçbir şeye tahsis edilmezdi.

Wisteria Jane (Milbury) Snow bir genetik teorisyene-niydi. Düşünce ağırlığının onda, uygulama ağırlığının öbür

bilim adamlarında olması anlamına geliyordu bu. O, zamanının çoğunu laboratuvarında geçirmezdi. Hatta bilgisayardaki sanal laboratuvarında bile çalışmazdı. Onun laboratuvarı aklıydı ve aklın ötesinde donanımlıydı. O teori yapar ve onun rehberliğinde diğerleri onun teorilerini kanıtlamak için araştırma yaparlardı.

Annemin parlak zekâlı olduğunu ama olağanüstü parlak zekâlı olduğunu belki söylememiştim. Olağanüstü parlaktı. Dünyada herhangi bir üniversiteyi seçebilirdi. Hepsi onu elde etmeye çalışıyordu.

Babam Ashdon'u severdi ama annemin gitmek istediği bir yere onunla giderdi. Hangi akademik çevre olursa olsun babam başarılı olurdu.

Annem benim yüzümden kendini AshdonTa sınırladı. Gerçek büyük üniversitelerin çoğu, ya büyük ya da orta büyüklükte kentlerde bulunuyordu ki buralarda gündüzleri Ayışığı Körfezi'nde olduğundan daha sınırlı olmazdım ama geceleri dolu dolu bir hayat yaşama umudum da olamazdı. Kentler günbatımından sonra bile çok parlaktı. Bir kentin birkaç karanlık bölgesi ise, bir delikanlının güneş batımıyla doğumu arasında bisikletiyle güvenlik içinde macera aramaya gideceği yerler değildi.

Benim hayatımın anlamını artırmak için kendi hayatını azaltmıştı. Bana potansiyelimi ortaya çıkarma

DEAN KOONTZ

416

şansı vermek için kendininkini arzusuyla bir kenara bırakıp küçük bir kasabanın sınırları içine kapanmıştı. Benim doğduğum yıllarda cenindeki genetik bozuklukları belirleyen testler henüz gelişmemişti. Ana rahmine düşmemi izleyen haftalarda XP'mi saptayan analitik metodlar yeterince gelişmiş olsaydı, belki de beni dünyaya getirmeme seçimini yapardı.

Dünyayı tüm güzelliği ve garipliğiyle ne kadar da seviyorum.

Fakat her şeye rağmen dünya benim yüzümden gelecek yıllarda daha da garipleşecek; ve belki de daha az güzel olacak.

Eğer ben olmasaydım akıl zenginliğini VVyvern'deki projeye yatırmayı reddedecek, yeni yollarda onlara asla kılavuzluk etmiş olmayacaktı. Şimdi kenarında durduğumuz uçuruma çıkan o yollardan birini biz de takip etmiş olmayacaktık.

Orson Manuel'e yer açmak için kımıldayınca cama yaklaştı. Oğluna camdan bakarken daha fazla aydınlık düşen yüzüyle gözlerinde görebildiğim ışıltı vahşi değil, sadece güçlü bir sevgi ışığıydı.

"Hayvanların zekâsını artırmak," dedim. "Bunun askeri alandaki uygulaması nasıl olacaktı?"

"Birincisi, düşmanın cephe arkasına gönderilecek, insan kadar akıllı bir köpekten daha iyi bir casus olabilir mi? Anlaşılması olanaksız bir gizlilik. Ayrıca köpeklerin pasaportunu da kontrol etmezler. Cephede köpek büke şif erine ne dersin?"

Belki de akülü, olağanüstü güçlü ama aynı zamanda gerektiğinde vahşüleşip kötü olabüecek bir köpek üretirsin. Böylece yepyeni bir asker türüne sahip olursun: Biyolojik olarak dizayn edüen, strateji kapasitesine sahip bir ölüm makinesi.

417

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Zekânın beynin büyüklüğüne bağılı olduğunu sanıyordum."

Omuz silkti. "Ben sadece *bi* poÜsim."

"Ya da beyin kıvrımlannın sayısına bağıü."

"Belli ki başka şey keşfettüer. Zaten," dedi Manuel,

"Bunun öncesi başarılı bir çaüşma var. Birkaç yü önce, Francis Projesi denüen *bir* şey. Hayret verici bir akla sahip bir av köpeğı. VVyvern operasyonu, bu projeden öğrenüenlerin üzerine inşa edüdi. VVyvern'de sadece hayvan zekâsıyla ilgüenümedi. Aynı zamanda insan zekâsının yükseltümesi ve sürüyle şey, *bir çok şeyle* ügilenüdi. Atölyede ellerinde kevlar eldivenleriyle Toby vazoyu vermiküütle yarı dolu bir kovaya koydu. Bu tavlama işleminin son aşamasıydı.

Manuel'in yanında dururken, "Birçok şey mi? Başka ne?" diye sordum.

"Sadece insandan insana değıl, aynı zamanda türden türe de genetik materyal nakletme yolunu bularak insanın çevikliği üe hızını artırmak ve ömrünü uzatmak istiyorlardı."

Türden türe.

Kendimi, "Aman Tanrım," derken duydum.

Toby granül haündeki vermiküütün fazlasını, parçanın tümünü kaplaymcaya kadar üzerine döktü. Vermi-külit mükemmel bir izolatördür. Camın son derece yavaş ve sabit hızda soğumasını sağlar.

Roosevelt Frost'un söylediği bir şeyi hatırladım:

VVyvern laboratuvarlarındaki tek deney süjeleri köpekler, kedüler ve maymunlar değüdi, daha da berbatları vardı.

"İnsanlar," dedim duygularım uyuşmuş halde. "Onlar insanlar üzerinde deney mi yapıyorlardı?"

"Askeri mahkemelerde cinayet suçuyla yargüanmış ve ömür boyu hapse mahkûm edilmiş askeri hapishane

Hiçbirşeyden Korkma F-476

DEAN KOONTZ

418

lerde yatan askerler. Bunlar ya orada çürüyüp giderler.... ya da projede yer alarak belki ödöl olarak özgürlüklerini kazanabilirlerdi."

"Ama insan üzerinde deney..." "Annenin bununla ilgili bir şey bildiğinden kuşkuluyum. Onun fikirlerini uyguladıkları alanların *tümünü* onunla her zaman paylaşmıyorlardı."

Toby pencereden sesimizi duymuş olmalıydı. Çünkü eldivenleri çıkardı ve bize bakmak için büyük gözetleme gözlüklerini yukarı kaldırıp el salladı.

"Her şey kötü gitti," dedi Manuel. "Ben bilim adamı değilim. Bana nasıl olduğunu sorma. Ancak işlerin kötü

gitmesi sadece bir yönde değil, birçok yöneydi. Bu suratlarında patladı. Birdenbire beklemedikleri şeyler oldu. Akıllarına gelmeyen değişimler. Deney hayvanları ile insanlardaki genetik yapı, arzu edilmeyen ve kontrol altına alınamayan değişildiklere uğradı..."

Bir saniye kadar bekledim ama bana daha fazlasını anlatmayacağı belliydi. Ona baskı yaptım: "Bir maymun kaçmıştı. Bir Makaka. Onu Angela Ferryman'm mutfağında buldular."

Manuel'in bana çevrilen araştırıcı bakışları öylesine deliciydi ki kalbimin ta içini gördüğünden, her cebimde neler olduğunu ve Glock'un içinde kalan kurşun sayısını bile bildiğinden emindim.

"Makakayı ele geçirdiler," dedi, "ama maymunun kaçışını insan yanlısına bağlama hatasını yaptılar. Maymunun bırakıldığını, *azat* edildiğini anlamadılar.

Projede çalışan bilim adamlarından bir kaçının... dönüştüğünü fark etmediler."

"Nasıl bir dönüşüm?"

"Dönüşüm...işte. Yeni bir şey. Değişim."

Toby doğalgazı kapattı. Fisher bek kendi alevini içine çekip yuttu.

419

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Nasıl bir değişim?" diye sordum Manuel'e.

"Yeni genetik materyali deney hayvanlarına ve mahkûmlara yerleştirmek için geliştirdikleri nakil sistemi her neyse...o sitem kendi başına yaşamaya başladı."

Toby bir floresan paneli dışında, ışıkların hepsini söndürdü. Kısa bir ziyaret için içeriye girebiHrdim. Manuel, "Başka türlerden alman genetik materyal, projede çalışan bilim adamlarının bedenlerine, onlar bunun farkında olmadan taşınıyordu. Bazılarının hayvanlarla birçok ortak özelliğe sahip olmaya başladığı ortaya çıktı."

"Tanrım!"

"Belki çok fazla ortak özellik. Çeşitli...olaylar oldu. Ayrıntıları bilmiyorum ben. Fazlasıyla kötüydü. İnsanlar öldüler. Hayvanların tümü ya kaçtı ya da salıverildiler."

"Bölük."

"Yaklaşık bir düzine kadar kötücül maymun, evet. Ama köpekler ve kediler de... dokuz da mahkûm vardı."

"Şimdi bunlar hâlâ serbestler öyle mi?"

"Mahkûmların üçü, yakalama girişimi sırasında öldürüldüler. Askeri polis bizden yardım aldı. İşte o zaman karakoldaki polislerin çoğuna hastalık bulaştı. Ancak diğer altı mahkûmla hayvanlar.. bunlar hiç bulunamadılar."

Ambar kapısı açıldı ve Toby eşikte göründü. "Baba sen misin?" Yürürken kafasını sallıyordu. Babasına doğru gelip ona sert bir şekilde sarıldı. Bana da smtarak, "Selam Christopher," dedi.

"Selam Toby."

"Selam Orson," dedi çocuk, çömelip köpeği selamlamak için babasını bıraktı.

Orson Toby'yi seviyordu. Okşamasına izin verdi.

DEAN KOONTZ

420

"Bana uğra," dedi Toby.

Manuel'e, "Şimdi tümünden yeni bir maymunlar bölüğü var. İlk gibi kötücül değil. Yahut da en azından...

şimdilik değil. Hepsine radyo vericisi yerleştirilmesi, büerek serbest bırakıldıkları anlamına gelir. Neden?"

"İlk bölüğün yerini saptayıp haber vermeleri için. O kadar iyi saklanıyorlardı ki yerlerini tesbit etmek için yapdan tüm girişimler başarısızlığa uğramıştı. Çaresizlikten bu plana başvuruldu. İlk bölüm üreyip çoğalmadan önce *bir şey* yapma girişimiydi bu. Fakat bu da başka sorunlar yaratmaktan başka bir işe yaramadı."

"Öyleyse sadece Peder Eliot yüzünden değil."

Manuel bana gözünü dikip bir süre baktı. "Çok fazla şey öğrenmişsin öyle değil mi?"

"Hem yetersiz hem de çok fazla."

"Haklısın. Sorun Peder Tom değildi. Bazdan onu arayıp buldu. Ötekiler birbirlerinden radyo vericülerini dişleriyle çıkardılar. Bu yeni maymunlar bölüğü...

Bunlar saldırgan değil ama çok akıllı ve itaatsizler. Özgürlüklerini istiyorlar. Her ne pahasına olursa olsun."

Orson'u kucaklayan Toby bana davetini tekrarladı:

"Bana uğra Christopher."

Ben henüz yanıt veremedim Manuel, "Nerdeyse gün doğuyor, Toby. Chris'in evine gitmesi lazım." dedi oğluna.

Doğudaki ufuk çizgisine baktım ama gece karanlığı griye dönüyor olsa bile sis bunu görmemi engeldi.

"Birkaç yddır arkadaşız," dedi Manuel. "Onun için sana biraz açıklama yapma borcum vardı. Toby'ye her zaman iyi davrandım Fakat artık yeterince bdiyorsun. Eski bir dost için doğru olanı yaptım. Belki çok fazla bile yaptım. Şimdi evine git artık." Dikkatimi çekmeden

421

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

sağ elini kemerindeki tabancasına götürmüştü. Sdahma hafifçe vurarak, "Artık Jackie Chan filmleri seyretmeyeceğiz, sen ve ben birlikte."

Bana geri dönmem gerektiğini anlatmak istiyordu.

Arkadaşlığımızı sürdürmeye çalışmazdım ama ara sua Toby'yi görmek için geri gelebilirdim ama o da olmazdı artık.

Orson'u yanıma çağırdım. Toby onu isteksizce bıraktı.

"Belki bir şey daha var," dedi Manuel, ben bisikletimin gidonunu tutarken. "Zekâsı artınlmış olan iyi huylu hayvanlar- kedüer, köpekler ve maymunlar- orijinlerini biliyorlar: Annen...Belki annenin onlar için bir efsane olduğu söyleyenebilir...onlann yaratıcısı...nerdeyse onlann tanrısı gibi. Onlar senin de kim olduğunu biliyorlar ve sana saygı duyuyorlar. Hiçbirisi sana zarar vermez. Fakat dk maymunlar bölüğü ve değişikliğe uğrayan insanların çoğu...Onlar dönüşmekte olduklan şeyi bir açıdan beğenseler büe, kaybettikleri şeylerden dolayı annenden nefret ediyorlar. Ve bu aşikâr nedenler

yüzünden senden de nefret ediyorlar. Er geç harekete geçecekler... sana karşı... senin yakın olduğun insanlara karşı."

Başımı saUadrm. Zaten ben de bu tahmine göre davranıyordum. "Ve sen de beni koruyamazsın öyle mi?"

Bana cevap vermedi. Kolunu oğluna doladı. Bu yeni Ayışığı Körfezi'nde aüe hâlâ bir süre için önem taşıyabirdi ama topluluk anlayışı kayıp gidiyordu artık. "Beni koruyamaz mısın, korumaz mısın?" diye merakla sordum. Bir sessizliğin daha geçişini beklemeden, "Cari Scorso'nun kim olduğunu bana söylemedin," dedim, babamın bedenini Fort VVyvern'in uzak bir köşesinin altında, hâlâ çalışır durumdaki güvenli bir otopsi

DEAN KOONTZ

422

odasına götürmüş olan kulağı küpeli, dazlak adama göndermede bulunarak.

"Scorso deney için imza veren ilk mahkûmlardan biriydi. Önceki sosyopatik davranışlarıyla ilgili genetik bozukluk teşhis edildi ve düzeltildi. Artık tehlikeli bir adam değil. Scorso onların az sayıdaki başarılarından birisidir."

Ona dikkatle baktım ama gerçek düşüncelerini okuyamadım. "Bir otostopçuyu öldürdü ve adamın gözlerini çıkardı."

"Hayır. Otostopçuyu maymunlar bölüğü öldürdü. Scorso yalnızca onu yolda bulup Sandy Kirk'e getirdi.

Bu ara sua oluyor. Otostopçulara, sokak serserilerine... Her zaman bunlardan pek çoğu California kıyılarında dolaşırlar. Bu günlerde bunlardan bazısı Ayışığı Körfezinden öteye gidemiyor."

"Sen de bununla birlikte yaşıyorsun."

"Ben bana söylenileni yapıyorum," dedi soğukça.

Toby bana babasına meydan okuma tarzımdan üzüntü duyduğunu belirten bir bakış fırlatarak korumak istermiş gibi kolunu Manuel'e doladı.

Manuel, "Bize söylenileni yapıyoruz. Bu günlerde buradaki şartlar bu Chris. Bu işin sessizce sonuçlanmaya bırakılması karan çok yüksek bir düzeyde alındı. Çok yüksek bir düzey. Farzet ki Amerika Birleşik Devletleri başkanının kendisi bir bilim kurdu; farzet ki Ro-osevelt ve Truman, Manhattan Projesi için nasıl kaynak yarattıysa, Kennedy aya adam gönderme çabalanna nasıl kaynak bulduysa, o da genetik mühendisliğine büyük bir kaynak yatırmayı tarihe geçme fusatı olarak gördü. Ve farzet ki o ve çevresindeki herkes -tabii ki onu destekleyen politikacılar da- bunun örtbas edilmesine karar verdiler."

"Neler oldu?"

423

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Üst düzeydeki hiç kimse halkın öfkesini çekme riskine girmek istemiyor. Belki sadece, kışlanna tekme yiyerek mevkilerinden olmak istemiyorlar. Belki insanlık suçu işlemiş olma ithamından korkuyorlar. Belki öfkeli kitle

saldırılarında paramparça edilmekten korkuyorlar. Demek istiyorum ki...hastalık bulaşan askerler ve aileleri...bunlar şimdi ülkenin dört bir yanındalar. Bunlar bu hastalığı daha kaç kişiye geçirdiler. Sokaklarda panik olabilir. Tüm Amerika Birleşik Devletlerimi karantina altına almak için uluslararası bir hareket başlayabilir. Ve bu boşuna olacakta. Çünkü tepedeki güçler, eğer olaya başlı başına bir müdahalede bulunulmazsa, kendi doğal akışı içinde cerayan edeceğini ve tepe noktasına vardık-tan sonra yok olup gideceğini düşünüyorlar.

"Böyle bir şans var mı?"

"Belki."

"Böyle bir şans olduğunu sanmıyorum."

Omuzunu çekti ve bir eliyle Toby'nin gözetleme gözlüğünün bantından dışanya taşıp dikelmiş saçlarını yatıştırdı. "Tüm insanlarda Lewis Stevenson'daki değişim semptomları görülmüyor. İnsanlara olanlar sınırsız çeşitlilikte. Kötü bir dönem geçirenlerin bazıları...hastalığı atlatıyorlar. Değişim içindeler. Bu bir zelzele ya da bir kasırga gibi bir olay değil. Bu bir süreç. Gerekli olsaydı Lewis'in icabına ben bakardım."

Kabul göstermeden, "Belki de düşündüğünden daha gerekliydi," dedim.

"Kimsenin böyle yargılarda bulunmasına izin veremem. Düzen ve istikrar olmalı."

"Ama hiçbiri yok."

"Ben vanm," dedi Manuel.

"Mikrobu senin de almış olup bunun farkında olmama ihtimalin var mı?"

"Hayu. Böyle bir ihtimal yok."

DEAN KOONTZ

424

"Değişiyor olman ve bunun farkında olmaman mümkün mü?" "Hayu."

"Dönüşüyor musun?" "Hayır."

"Beni çok korkutuyorsun Manuel." Baykuş yine öttü. Hafif ama hoş bir esinti, çorbamsı sisin içinde kepçe gibi dolaştı.

"Evine git," dedi Manuel. "Biraz sonra ortalık aydınlanacak. "

"Angela Ferryman'm öldürülmesini kim emretti?"

"Evine git." " "Kim?" "Hiç kimse."

"Halka açıklamaya çalıştığı için öldürüldü sanırım.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını söylemişti bana. Dönüştüğü...şeyden korkuyordu."

"Maymunlar bölüğü öldürdü onu."

"Maymunlar bölüğü kimin kontrolündeydi?"

"Hiç kimsenin. Biz bile *bulamıyoruz* bu lanet olası hayvanları."

Yaşadıkları yeri bildiğimi sanıyordum: Kafatası koleksiyonunu bulduğum yerde, tepelerdeki drenaj kanalında. Fakat bu bilgiyi Manuel ile paylaşmayacaktım. Çünkü bu noktada benim en tehlikeli düşmanlarımın kimler olduğundan emin olamazdım: Maymunlar bölüğü mü, yoksa Manuel ve öteki polisler mi?

"Maymunları Angela'nın arkasından hiç kimse göndermediyse onlar neden bunu yapsınlar ki?"

"Onların da kendilerine ait gündemleri var. Bazen bizimkiyle tutuyor. Onlar da dünyanın bunu bilmesini istemiyorlar. Onların gelecekleri, yapılmış olanı yok etmekte değil. Onların gelecekleri gelmekte olan yeni

425

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

dünyada. Angela'run planlarını bir biçimde öğrendilerse o yüzden onun icabına baktılar. Bunun arkasında bir yönetici yok Chris. Tüm klikler var; İyi hayvanlar, habis hayvanlar, VVyvern'deki bilim adamları, kötüye doğru değişen insanlar, iyiye doğru değişen insanlar. Birbiriyle rekabet halinde birçok hizip. Ve bu kaos iyi olmadan önce kötü olacak. Şimdi evine git. Bırak bu işi. Angela'yı hedefledikleri gibi, birisinin de seni hedeflemesinden önce bırak bu işi."

"Bu bir tehdit mi?"

Manuel sorumu yanıtsız bıraktı.

Arka bahçedeki bisikletime doğru giderken Toby konuşmaya başladı: "Christopher Snow. Noel'de kar. Kar ve Noel Baba. Noel Baba ve kızak. Karda kızak. Noel'de kar. Christopher Snow." Masumane bir neşeyle kahkaha atıyor, bu acemi sözcük oyunuyla eğleniyordu. Beni şaşırtmaktan memnun olduğu aşikârdı. Benim tanıdığım Toby Ramirez'in, bunun gibi basit bir sözcük çağrışımı oyununa yeteneği yoktu.

Manuel'e, "Onlarla işbirliği yapmanın karşılığını ödemeye başladılar öyle değil mi?"

Toby'nin bu yeni sözel yeteneğini göstermesi karşısındaki vahşi gururu öylesine dokunaklıydı ve öyle derin bir hüznün içeriyordu ki yüzüne bakamadım.

"Sahip olmadığı bütün bunlara karşın o her zaman mutluydu," dedim Toby için. "O şimdi bir amaç ve bundan dolayı doyum buldu. Ya onu şimdi içinde bulunduğu durumdan, memnun olmadığı bir noktaya kadar götürüp...ama onu tamamen normal hale getiremezlerse?"

"Getirirler," dedi Manuel, iddianın kanıtı olamayacağı için bir ölçüde inançla, "Getirirler," diye tekrarladı. "Bu kâbusu yaratan aynı insanlar mı?" "Bu işin sadece karanlık tarafı yok."

DEAN KOONTZ

426

Papaz evinin tavan arasındaki konuğun acıklı iniltilerini, sesindeki melankoliyi, kedi ayaklamasına anlam vermek için gösterdiği umutsuz çabadaki müthiş arzuyu düşündüm. Orson'un o yaz gecesinde yıldızların altındaki umutsuzluğunu düşündüm.

"Tanrı yardımcın olsun Toby," dedim. Çünkü o benim arkadaşımdı. "Tann seni korusun."

"Tamı kendi şansını kullandı," dedi Manuel. "Bundan sonra biz kendi şansımızı yaratacağız."

Buradan hemen uzaklaşmam lazımdı. Şafak sökmek üzere olduğundan değildi sadece. Arka bahçedeki bisik-

letime doğru yürümeye başladım yine. Evi geçip sokağa çıkıncaya kadar koşuyor olduğumun farkına varmadım. Geriye dönüp Nuntucket tarzı eve baktığımda her zaman olduğundan farklı gözüküyordu bana. Hatırladığımdan daha küçüktü. Sıkıştırılmış gibi. İtici.

Doğuda gümüşü bir solgunluk dünyanın üstünde biçimleniyordu. Ya güneş ışığı sızıyordu ya da Kıyamet kopuyordu.

On iki saat içinde babamı, Manuel ve Toby'nin arkadaşlığını, masumiyetimin çoğunu ve hayallerimi kaybetmiştim. Önümde çok daha fazlasının, belki daha kötü kayıpların olacağına ilişkin dehşet verici duygunun etkisi altındaydım.

OrsonTa birlikte buradan Sasha'nın evine doğru hızla kaçtık.

31

Sasha'nın evi KBAY'a aitti ve radyo istasyonunun genel yönetmeni pozisyonu dolayısıyla ona lojman olarak verilmişti. Çatı pencereleri, saçaklar, çatı altındaki üçgen duvarların tümü, pencere ve kapı çevreleriyle veranda parmaklıklarının ince bir ahşap işçiliğiyle zenginleştirilmiş olduğu iki katlı Victorian tarzı bir evdi.

Ev istasyonun renklerine boyanmamış olsaydı bir mücevher kutusuna benzeyecekti. Duvarlar kanarya şansı rengindeydi. Kepenkler ve veranda parmaklıkları mercan pembesiydi. Diğer tahta işlerinin hepsi tam olarak yeşil limon tartı rengindeydi. Margaritas ve pina coladas'da kafayı bulmuş bir grup Jimmy Buffet tutkunu,

uzun bir hafta sonu partisi şuasında burayı boyamış gibi bir sonuç çıkmıştı ortaya.

Sasha evin bu rengârenk dış görüntüsüne aldırılmaz.

Kendisinin belirttiği gibi, evin dışında değil içinde yaşıyor.

Derin arka veranda camla kapatılmıştı. Soğuk aylarda elektrikli bir ısıtıcı yardımıyla Sasha burayı şifalı ot serasına çevirmişti. Masalarda, banklarda ve sağlam metal raflarda duran yüzlerce toprak çömlek ve plastik tepsi içinde tarkun, kekik, melekotu, ararot, frenkmay

DEAN KOONTZ

428

danozu, kakule, hindiba, kişnişotu, tath maydanoz, nane, çördük, melisa, fesleğen, güveyotu, sığırkuyruğu, dereotu, rezene, biberiye, san papatya, solucan otu yetiştirir. Sasha hafif kokulu, harika kanşımlar elde etmek için bu otları yemeklerde kullanı ve öksürüğü umulmadık ölçüde azaltmaya yarayan sağlık çayları kaynatır.

Ben anahtar taşıma sıkıntısına girmem. Sedefotu-nun sarımsı yapraklarının altına, karakurbağa biçimli bir çömleğin içine bir yedek anahtar koyar. Doğuda öldürücü güneş tanyerini ağartırken ve dünya cinayet rüyalarına hazırlanırken ben Sasha'nın evine sığındım.

Mutfığa gidip hemen radyoyu açtım. Sasha hava raporu vererek programının son yarım saatine girmişti. Hâlâ yağmur mevsimindeydik ve kuzeydoğudan fırtına geliyordu. Akşamüstü yağmur yağacaktı.

Sasha eğer otuz metrelik dalga ve lavlann nehirler gibi aktığı volkanik bir patlama tahmini yapmış olsaydı bile bunu da memnuniyetle dinlerdim. Onun pürüzsüz, hafif gırtlaktan radyo sesini duyduğum zaman, dünyanın sonuna yaklaştığımız bu sabah bile kocaman aptal bir gülümseme gelip yüzüme oturuyor, eşzamanlı olarak yatışıp tahrik olmamın dışında elimden bir şey gelmiyordu.

Pencerenin ötesinde gün ışuken Orson doğrudan doğruya bir köşede lastik bir paspasın üzerinde duran bir çift sert plastikten kâseye doğru yürüdü. Her birinin üzerinde adı yazılıydı: Nereye giderse gitsin. Bobby'nin kır evine ya da Sasha'nın evine gitsin Orson ailedendi. Yavruyken köpeğime bir sürü isim verildi ama belli bir düzende tekrarlanan bu adların hiçbirine karşılık verme eğilimi göstermedi. Videoda Orson VVelles filmlerini seyrederken hayvanın bunlara ne kadar dikkatini verdiğini- özellikle VVelles'in görüldüğü sahneler-fark

429

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ettikten sonra şakayla aktör-yönetmenin adını taktık ona. O günden beri bu isme hep cevap verdi.

Orson her iki kâseyi de boş bulunca bir tanesini ağzıyla kaldırmaya bana getirdi. Bunu suyla doldurdum, o da bunu alarak beyaz seramik karolu yere dökmeden lastik paspasa geri götürdü.

İkinci kâseyi yakalayıp getirdi ve yalvararak yüzüme baktı. Orson'un yüzü ve gözleri yalvaran bakışlar için, sahnede rol yapan en yetenekli aktörün etkileyici yüz hatlarından da daha iyi dizayn edilmişti.

Nostromo'da Roosevelt, Orson ve Mungojerrie ile birlikte yemek masasında iken iyi resmedilmiş poker oynayan köpeklerin resmini hatırlamış ve bilinçaltımın, hafızamın derinliklerinden canlı bir şekilde bu imajı çıkararak bana önemli bir şey anlatmaya çalıştığını düşünmüştüm. Şimdi anlıyordum. O resimdeki köpeklerin her biri bildik bir insan tipini temsil ediyordu ve her birinin de insan kadar akıllı olduğu aşikârdı. *Nostromo*'da Orson ve kedinin oynadıktan "Klişe ön yargılarla dalga geçme," oyunu nedeniyle VVyvern çıkışlı bu hayvanlardan bazılarınm daha önce düşündüğümün çok ötesinde akıllı olduklarını fark etmiştim; o kadar akıllılardı ki bu dehşet verici gerçeğe o sırada yüz yüze gelmeye hazır hissetmemiştim kendimi. İskambil kağıtlarını tutabiliyor ve konuşabiliyor olsalardı birbirlerini yenebilirler, hatta beni bile temize havale edebilirlerdi. "Biraz erken," dedim, Orson'dan kâseyi alırken. "Ama çok hareketli bir gece geçirdin."

Onun en sevdiği kuru köpek mamasından bir porsiyon kadar kâseye döktükten sonra mutfakta dolaşarak artan tehditkâr gün ışığına karşı Levolor panjurları kapattım. Sonuncusunu kapattığımda evin bir yerlerinde hafifçe bir kapı kapanma sesi duyduğumu sandım.

Kulak kesilirken öylece kalakaldım.

DEAN KOONTZ
430

"Bir şey mi var?" diye fısıldadım.

Orson kâsedan yukarı bakıp havayı kokladı ve başını dikti ve sonra kafasını sallayıp dikkatini önündeki mama kâsesine çevirdi tekrar.

Yine aklımın üç halkalı sirki devredeydi.

Lavaboda ellerimi yıkadım ve soğuk suyu yüzüme çarptım.

Sasha mutfakı tertemiz tutardı, pml pml ve hoş kokulu ama karışıkçaydı. Mükemmel bir aşçıydı ve küme küme egzotik aletler tezgâhın en azından yansını kaplıyordu. Yukandaki raflardan o kadar çok tencere, tava, kepçe sarkıyordu ki tavanındaki her santimetre kareden sarkıtlann asılı olduğu bir mağarayı keşfediyormuş his-sine kapılıyordu insan.

Panjurlan kapatarak, her köşede onun titreşen ruhunu hissederek evi dolaşıyordum. O kadar *canlı* bir in-sandu ki o gittikten sonra bile uzun süre kalan bir aura bırakır arkasında.

Sasha'nın evinde bir dekorasyon teması, mobilya ve sanat yapıtlarında bir armoni yoktur. Daha çok her oda onun güçlü tutkulanndan birini açık seçik ortaya çıkaran bir delil oluşturur. Birçok tutkusu olan bir kadındı.

Tüm yemekler büyük mutfak masasında yenir, çünkü yemek odası onun müziğine hasredilmiştir. Bir duvar boyunca, eğer isterse bir orkestra oluşturabileceği

elektronik bir klavye vardır. Bunun bitişinde, Sasha'nın kalemini bekleyen deste deste boş nota kağıtlarının olduğu beste yapmakta kullandığı masa durur. Odanın ortasında vurmali algılar. Köşenin birinde yüksek kalitede bir ello, ellistin kullandığı alçak tabureyle birlikte durur. Başka bir köşede pirinçten bir saksofon askılığında bir saksofon asılıdır. Biri akustik birisi de elektrikli olmak üzere iki de gitar var.

431

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Oturma odasında Sasha'nın tutkulanndan bir diğeri olan kitaplardan başka bir Şey gözükmez. Duvarlarda sıralanan kitap rafları ciltli ve ciltli kitaplarla dolup taşar. Mobilya modaya uygun değildir, belli bir tarzı yoktur: Belirli bir rengi olmayan sandalyeler ve kanepeler sadece rahatlıklar için seçilmişlerdir. Gerçekten de saatler boyunca kitap okumak ve oturup konuşmak için mükemmeldir.

İkinci katta merdivenin başındaki odada bir kondisyon bisikleti, kürek çekme aleti, bir kilodan on kiloya kadar bir ağırlık seti ile bir beden egzersizi örtüsü durur.

Burası aynı zamanda onun çeşitli vitamin ve mineralleri muhafaza ettiğı homeopatik-ilacı odası ve yoga hareketlerini de bu odada yapar. Kondisyon bisikletine bindiğinde odometre en az elli kilometreyi gösterip ter dereler gibi akıncaya kadar inmez. Sarah McLachlan, Juliana Hatfield, Meredith Brooks ya da Sasha GoodallTm şarkılarını söyleyerek belli bir ritim tutturarak kafasında

Tahoe gölünü geçinceye kadar kürek çeker. Kann hareketleri ve bacak kaldırma hareketleri yaparken altındaki yumuşak örtü nerdeyse kızışıp duman çıkaracak gibi olur. Her zaman beden egzersizlerini bitirdiğinde başlarken olduğundan daha enerjik, cildi pembeleşmiş ve neşeli olur. Çeşitli yoga pozisyonlarında meditasyon yapıp bitirdiğinde öyle yoğun bir gevşeme içinde olur ki odanın duvarlarını uçurabilir.

Tanrım onu çok seviyorum.

Egzersiz odasından yukarı hole çıktığımda hemen yakında olabilecek bir kayıp önsezisi içimi bir kez daha kararttı. O kadar fena sarsıldım ki geçinceye kadar duvara tutunmak zorunda kaldım.

Signal Tepesi'ndeki stüdyodan kasabanın göbeğine kadar olan on dakikalık bir araba sürüşünde gündüz gözü Sasha'ya bir şey olamazdı. Maymunlar bölüğünün

DEAN KOONTZ

432

ortalıkta olduğu zaman geceydi. Gündüzleri bir yerlerde, belki kasabanın altındaki drenaj kanallarında, ya da kafatası koleksiyonunu bulduğum tepelerde saklanıyorlardı. Lewis Stevenson gibi değişim gösteren artık güvenilmez insanlar, güneşin altında, ayın altında olduğundan daha fazla kendilerini kontrol edebiliyorlardı.

Dr. Moreau'nun Adasz'ndaki hayvan-insanlarda olduğu gibi geceleyin vahşet kolay bastınlamaz. Akşam bastırırken özdenetimlerini yitirmeye başlarlar; içlerindeki macera duygusu birden harekete geçer ve gün ışığında ha-

yal edemedikleri şeyleri gece karanlığında yapma cesaretini gösterirler. Şu anda gün ışığı tepemizde olduğu için kesinlikle Sasha'nın başına bir şey gelemezdi; belki de hayatımda ilk kez güneşin doğması içime huzur veriyordu.

Son olarak Sasha'nın yatak odasına geldim. Burada ne bir müzik aleti, ne bir tek kitap, ne tencere ya da bitki tepsileri, ne vitamin şişeleri, ne de egzersiz aletleri vardı. Karyola ayakucu açık, basit bir başucu tahtasıyla gayet sadedir. Sasha yatağın üzerine beyaz, ince, saçaklı bir örtü yayar. Gardırop, komodinler ve gece lambaları dikkate değer değildir. Duvarlar açık sarıdır; tam bir bulut arkasına saklanmış güneş ışığı tonunda; yüzeyin yumuşak akışını kesen bir tablo falan yoktur. Oda bazılarına çıplak gözükebilir ama Sasha'nın sunuşuyla burası bir Zen bahçesindeki meditasyon yeri kadar dingin, bir Fransız şatosundaki barok bir oda kadar incelikli dekore edilmiştir. Sasha hiçbir zaman tedirgin uyumaz.

Uykusu her zaman denizin dibindeki bir taş gibi sakin ve derindir. O yüzden de derisinin sıcaklığını ya da nabız atışını hissedip yüreğimi aniden saran korkuyu susturmak için zaman zaman kendimi uzanıp ona dokunurken bulurum. Birçok şeye olduğu gibi o uykuya da tutkundur. Aşka da tutkusu vardı. Seviştiği zaman oda

433

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

varlığını yitirir ve insan zamansız zamanda ve mekansız, mekânda yalnızca Sasha'nın varlığıyla, onun ışığı ve

sıcaklığıyla, tutuşturan ama yakmayan muhteşem ışı-
ğıyla var olur.

Üç pencereden ilkinin panjurlarını kapatmak için
yatağın ayakucunu geçerken yatak örtüsünün üzerinde
bir nesne gördüm. Küçük, belli bir biçimi olmayan ve
pınl pırıl parlayan bir şeydi: Elişi süslemeli, şeffaf bir
porselen parça. Yan gülümseyen bir ağız, elmacık ke-
miklerinin eğimi ve mavi bir göz. Christopher Snow be-
beğinin yüzünün kink bir parçasıydı bu. Angela Ferry-
man'ın evinde ışıklar sönmeden önce, merdiven aşağı ve
yukan katlardan gelen dumana boğulmadan hemen
önce, duvara çarpıp paramparça olan bebeğin parçasıy-
dı bu.

Maymunlar bölüğünden en az bir tanesi geceleyin
buraya girmiş olmalıydı.

Bu kez korkudan değil öfkeden titreyerek ceketimin
cebinden tabancayı çektim ve tavan arasından başlaya-
rak her odayı, her dolabı, her mutfak dolabını, nefret
dolu yaratığın saklanabileceği en küçük deliği bile ara-
maya koyuldum. Ne sessiz ne de ihtiyatlı davranmaya
çalışıyordum. Küfredip niyetimi belli edecek tehditkâr
hareketlerle yerlerinden sökercesine kapılan açtım, çek-
meceleri çarparak kapattım ve süpürge sapıyla mobilya-
lann altını dürtükledim. Genel olarak öyle bir gürültü
patutı kopardım ki, Orson beni hayati bir tehlikeye karşı
savaşırken bulacağı beklentisiyle fırlayıp yanıma koştu.
Sonra da o andaki ajite halimde eğer fazla yaklaşırsa,
kendimi ya da onu ayağından vurabileceğimden

korkuyormuş gibi beni ihtiyatlı bir uzaklıktan izlemeye başladı.

Maymunlar bölüğünün elemanlarından hiçbiri yoktu evde.

Hiçbirşeyden Korkma F-496

DEAN KOONTI

434

Araştırmam bitince kovayı amonyaklı suyla doldurup davetsiz misafirin ya da misafirlerin dokunmuş olabileceği her yüzeyi süngerle silme dürtüsü duydum: Duvarlar, yerler, merdiven basamakları ve tırabzanlar ile mobilyalar. Bunu yapma nedenim geride birtakım mikro-organizmalar buaktıklarına inandığım için değildi. Daha çok ruhsal anlamda onları kirli bulduğum içindi; sanki VVyvern'deki laboratuvardan değil de, sülfür dumanlarının çıktığı, korkunç bir ışık ve lanetli haykırışların yükseldiği toprağın derinliklerindeki bir delikten geliyorlarmış duygusuna kapılmıştım.

Amonyaklı su almaya gitmek yerine KBAY'm direkt hattını aramak için mutfak telefonunu kullandım. Telefonun son numarasına basmadan önce Sasha'nın yayınının bittiğini ve eve doğru gelmekte olduğunu birden anladım. Kapatıp mobil telefonunun numarasını tuşladım.

"Hey Karadam," dedi Sasha. "Neredesin şimdi?" "Beş dakika uzaklıkta." "Kapıların kilitli mi?" "Ne dedin?"

"Hey Allahım, kapıların kilitli mi?"

Sasha durakladı, sonra, "Onlar mı?"

"Hiç kimse için durma yolda. Hiç kimse için. Arkadaşın için bile. Hatta polis için bile. Özellikle polis için durma."

"Ufacık tefecik bir ihtiyar hanıma raslarsam ya?"

"O, ufacık tefecik bir ihtiyar hanım olmayacakta. Yalnızca ona benzeyecek."

"Birdenbire tekinsiz oldun Karadam."

"Ben değilim. Dünyanın geri kalanı. Dinle beni şimdi, evin önüne gelinceye kadar telefonda kalmanı istiyorum."

435

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Explorer'dan kontrol kulesine: Sis çekilmeye başladı. Beni yönlendirmene gerek yok. "

"Ben seni yönlendirmiyorum. Sen beni sakinleştiriyorsun. Burada endişe içindeyim."

"Evet fark ettim biraz."

"Sesini duymam lazım. Yol boyunca, eve gelinceye kadar sesini duymam lazım."

"Körfezin sulan kadar pürüzsüz sesimi," dedi, beni yatıştırmaya çalışarak.

Sasha garaja girip motoru kapatıncaya kadar onu telefonda tuttum.

Güneşe aldırın kim, dışarıya çıkmak ve Sasha'yı arabanın kapısını açarken karşılamak istiyordum. Eve girmek için her zaman kullandığı arka verandaya giderken elimde GlockTa onun yanında olmak istiyordum.

Arka verandada Sasha'nın şifalı bitki saksılannın konulduğu masalann arasından yürürken çıkardığı ayak seslerini duyuncaya kadar, bir saat geçmiş gibi geldi bana. Sasha kapıyı açtığında mutfığı ikiye bölen sabahın geniş ışık huzmesi içinde kaldım. Kollarımın arasına çekip kapıyı arkasından ittim ve onu göğsümde öyle bir sıktım ki ikimiz de nefessiz kaldık. Sonra öptüm onu. Sıcak, hakiki/hakiki ve muhteşem, muhteşem ve canlıydı.

Onu göğsümde ne kadar sıkarsam sıkayım, öpücükleri ne kadar tatlı olursa olsun yine de gelmekte olan kötölüklerle ilgili sezgi içimden çıkmıyordu.

ALTI

GÜNDÜZ VE GECE

32

Dün gece olanlar ve bu gece olacıklann belirtisi yüzünden sevişebileceğimizi hayal bile edemezdim. Sasha ise sevişmemeyi hayal edemezdi. Korku nedenimi bilmiyor olsa bile, onu kaybetme düşüncesiyle sarsılmış olmam ve görüntümün korkunçluğu, onu reddedilmeyecek bir ruh haline sokan bir afrodizyak oldu.

Ezeli ve ebedi centilmen Orson mutfakta merdivenlerin altında kaldı. Biz yukarı kattaki yatak odasına çıktık ve oradan zamansız zamana ve mekansız mekâna gittik; Sasha tek enerji, maddenin tek şekli ve evrendeki tek güçtü; o kadar parlaktı ki.

Daha sonra, en kötü felaket haberini bile katlanılabilir kılan bir ruh hali içinde ona, günbatımdan doğumuna kadar gece başımdan geçenleri, milenyum may-

munlarını ve Stevenson'u, Ayışığı Körfezinin sayısız kötülüğün çıkacağı bir Pandora'nın kutusu olduğunu anlattım.

Benim deli olduğumu düşündüyse bile, bu yargısını çok iyi sakladı. OrsonTa birlikte Bobby'nin evinden ayrıldıktan sonra maymunlar bölüğünün saldırısına uğradığımızı anlattığımda birdenbire tüyleri diken diken oldu ve sabahlığını giyindi. Ne kadar korkunç durumda

DEAN KOONTZ

440

olduğumuzu, kasabayı terk etmemize izin verilse bile başvuracağımız hiç kimse ve hiçbir yer olmadığını, aklımıza bile gelemeyecek etkileriyle VVyvern hastalığının şimdiye kadar bize de bulaşmış olabileceğini derece derece idrak ettiğinde sabahlığının yakalarını boynunda sıkı sıkıya kapattı.

Şayet Stevenson'a yaptıklarımla bozguna uğradıysa bile bunu bastırmayı olağanüstü bir başarıyla becerdi.

Çünkü onun yatağının üzerinde bulduğum bebek yüzünün parçasını anlatıp bitirdiğimde, hâlâ tüyleri diken diken olmasına rağmen yavaşça sabahlığından sıyrılıp bana tekrar ışığını sundu.

Seviştığımız bu sefer öncekinden daha sakindik ve ilk sevişmemizden daha yavaş ve daha yumuşak hareket ediyorduk. Bundan önce de şefkatli olsak bile, bu kez birbirimizi incitmemeye çok daha fazla dikkat ediyorduk. B  birimize aşkla ve ihtiyaçla ama aynı zamanda da umutsuzlukla kene lenmiştik.       tecrit olma-

mızın yeni ve acı veren değ erlendirmesi üzerimize    m   t . Gariptir ki, cellatın insafsızca tik tak yapan saatiyle ölüm cezasına mahkûm iki insan olma duygusunu payla sak da, birle memiz şimdiye dek olanların hepsinden güzeldi.

Veya belki de hiç garip değildi. Belki olağanüstü tehlike bizleri tüm yapmacıklıklardan, hu lardan ve kafa karı ıklıklarından soyar, dikkatlerimizi önce olduğundan çok daha şiddetli biçimde birbirimiz üzerine yo unla tır; öyle ki başka durumlar içindeyken hayatımızın  o unlu unda unutarak ya adı ımız şeyleri hatırlanz: İnsanın doğası ve amacı, her şeyin ötesinde, sevmek, sevi mek, dünyanın güzelliklerinden zevk almak, geleceğin hiçbirimiz için an ve geçmiş kadar gerçek olmadığının bilinciyle yaşamaktır.

Bildiğimiz biçimiyle dünyanın üzerine sifon çekildi

441

HIÇBİR ŞEYDEN KORKMA

 i dakika buysa eğer, o zaman benim yazı yazmam ve Sasha'nın  arkı bestelemesi bir önem ta ımıyordu. Bogart'ın Bergman'a söylediği gibi, " ı  gibi yuvarlanarak üzerimize gelen bu çılgın gelecekte, iki insanın tutkuları bir fasulye tepesi kadar etmez." Anlamalı tek şey dostluk, a k ve s rft r. VVyvern' n büyücüleri Sasha'yla bana Bobby'ninki gibi  ze inen bir varoluş sunmu lardı. Dostluk, a k ve sörf. Elinin altındayken al onları. Yok olmadan al onları. Onların ne kadar değerli olduklarını bilecek kadar hâlâ insanken al onları.

Zamanın tekrar akmaya başlamasını beklerken birbirimize sarılmış olarak bir süre sessizce yattık. Veya bir daha hiç akmayacağını umarak.

Sonra Sasha, "Haydi yemek pişirelim," dedi.

"Şimdi pişirdik ya."

"Omlet demek istiyorum."

"Mmmmmmm. O lezzetli yumurta beyazları," dedim, onun sağlıklı beslenme kavramını uç noktalara taşıma eğilimiyle dalga geçerek.

"Bugün yumurtanın tümünü kullanacağım."

"Dünyanın sonunun geldiğini şimdi anladım işte."

"Tereyağında yapacağım."

"Peynirli mi?"

"Elbet birisinin ineklere iş vermesi lazım."

"Tereyağı, peynir, yumurta şansı. O zaman sen intihara karar verdin herhalde."

Sakinleri oynuyorduk ama değildik.

Her ikimiz de bunun farkındaydık.

Her şeye rağmen buna devam ettik. Çünkü aksi halde ne kadar korku içinde olduğumuzu kabul etmiş olacaktık.

DEAN KOONTZ

442

Omlet fevkalade lezzetliydi. Kızarmış patateslerle tereyağlı İngiliz ekmekleri de öyle.

Sasha ile mum ışığında yemeklerimizi yerken Or-son sızlanarak ve ona baktığımızda açlıktan ölen -getto-

çocuğu bakışlarını taklit ederek yemek masasının çevresinde dönüp duruyordu.

"Çanağına koyduğum her şeyi yedin bitirdin," dedim ona.

Öyle bir iddiada bulunduğum için şaşumış gibi başını salladı ve yalan söylediğime, ona yemek falan vermediğime Sasha'yı inandırmaya çalışıyormuş gibi acıklı acıklı sızlanmaya devam etti. Sırtüstü yuvarlanıp bir lokma kazanmak için amansız sevimliliğini kullanarak patileriyle havayı dövdü. Sonra arka ayaklarının üzerine oturup kendi etrafında döndü. Çok utanmasızdı.

Ayağımla bir sandalye daha çekip, "Pekâlâ otur buraya bakalım," dedim.

Hemen sandalyenin üzerine sıçradı ve heyecanla bana bakmaya başladı.

"Bayan Goodall, bariz bir şekilde aklından zoru olan bir papazın, birkaç ay boyunca tuttuğu hatıra defteri dışında hiçbir kanıtı olmayan, baştan aşağı çılgınca ve esaslı bir hikâyeye satın aldı benden. Bunu yapma nedeni muhtemelen had safhada seks delisi olup bir erkeğe ihtiyacı olmasıydı ve ona sahip olacak tek erkek de bendim."

Sasha tereyağlı ekmekten kopardığı bir parçayı fırlattı bana. Ekmek parçası masada Orson'un tam önüne düştü.

Orson ekmek parçasının üzerine ok gibi atıldı. "Hayu Kardeşim!" dedim.

Ağız açık, dişleri dışarıda ekmek parçasının birkaç santim uzağında kalakaldı. Lokmayı yemek yerine aşîkâr bir keyifle kokladı.

443

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"VYvern projesi hakkında anlattıklarımın doğru olduğunu Bayan Goodall'a kanıtlamama yardım edersen omletimi ve patatesimi seninle paylaşırım."

"Chris, onun da kalbi var," dedi Sasha, Grace Granola kişiliğine bürünerek üzüldü.

"Onun bir kalbi yok," dedim. "O baştan aşağı bir mide." Orson iştirak edemeyeceği zaman alaycı bir şakada yer almasının adil olmadığını söylemiş gibi sitemle yüzüme baktı.

Köpeğe, "Birisi başını aşağı yukan salladığında 'evet', iki yana salladığında da 'hayır' demek ister. Bunları anladın değil mi?"

Orson gözünü bana dikip pençelerini vurarak aptalca sırtıttı.

"Belki Roosevelt Frost'a güvenmiyordun," dedim, "ama bu bayana güvenmen lazım. Başka seçeneğin yok, çünkü onunla ben bundan sonra hayatımızın geri kalanını aynı çatı altında birlikte geçireceğiz."

Orson dikkatini Sasha'ya yöneltti.

"Öyle yapmayacak mıyız? Bundan sonraki hayatımızı birlikte yaşayacak mıyız?"

Sasha gülümseyerek, "Seni seviyorum Karadam," dedi.

"Seni seviyorum Bayan Goodall."

Sasha Orson'a bakarak, "Köpek, bundan sonra artık siz ikiniz değil, biz üçümüz olacağız."

Orson bana, sonra Sasha'ya göz kırptı ve sonra da gözünü, hiç kırpmadan iştahla ekmek parçasına dikti. "Hayu," dedim, "evet ve hayır hareketlerini anladın mı?" Duraksadıktan sonra Orson başını aşağı yukarı salladı. Sasha'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

DEAN KOONTZ

444

"Sence Sasha iyi mi?" diye sordum. Orson başıyla onayladı. "Onu seviyor musun?" Tekrar onay işareti yaptı.

İçimden baş döndürücü bir sevinç yükseldi. Sasha'nm yüzü de aynı sevinçle ışıldıyordu.

Dünyayı tahrip eden annem, aynı zamanda da dünyaya mucizeler ve harikalar armağan etmişti.

Orson'un işbirliğini sadece hikâyemi onaylaması için değil, aynı zamanda VVyvern'den sonra da hayat olabileceği umuduna neden olması ve morallerimizi yükseltmesi için istemiştim. İnsanlık, laboratuvardan kaçan ilk maymun bölüğünün üyeleri gibi tehlikeli yeni düşmanlarla yüz yüze olsa bile; türden türe atlayan gizemli gen hastalığıyla dünya yüzünden süinse bile; zihinsel, duygusal ve hatta fiziksel yapılan kökten bir değişime uğramadan önümüzdeki yularda birkaçımız hayatını sürdürse bile; evrimsel oyunun bugünkü şampiyonları olarak biz tökezleyip yanş dışı kalarak ölüp git-

tiğimizde, dünyayı bizlerden daha iyi yapabilmeyi hak eden varislerin olma şansı yine de vardı.

Soğukkanlı bir rahatlık hiç yoktan iyidir.

"Sasha'ya güzel buluyor musun?" diye sordum köpeğe. Orson Sasha'yı düşünceli düşünceli saniyelerce inceledikten sonra bana dönüp onay anlamında başını salladı.

"Bu onay biraz daha hızlı olabilirdi," diye yakındı Sasha. "Acele etmeksizin seni iyice incelemesinden samimi olduğumu anlayabilirsin," diye teminat verdim Sasha'ya. Orson oturduğu sandalyenin arkasında kuyruğunu salladı.

445

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Şanslı bir adamım değil mi kardeşim?" diye sordum ona.

Orson gayretli gayretli başını sallayarak onayladı. "Ben de şanslı bir kıyım," dedi Sasha. Orson ona dönüp başını hayu anlamında salladı. "Hey," dedim.

Köpek bana sahiden göz kuptı. Sırtıyordu ve kahkaha olduğuna yemin edebileceğim yumuşak hırıltılar çıkanyordu.

"Konuşamıyor," dedim, "ama alaycı olmayı biliyor."

Şimdi artık sakinliği oynamıyorduk. Sahiden sakindik.

Eğer sahici bir sükûnete sahipse insan her şeyin üstesinden gelir. Bobby Hallovvay'in başlıca ilkelerinden biridir bu ve benim şimdiki bakış acundan VVyvern sonrasında mutlu bir hayata ulaşmak için Filozof Bob'm

mantığın, kuralın ve metodun önceliğine inanan Aristo'dan Kierkegaard'a, Thomas More'a, Schelling'e ve Jacopo Zabarella'ya kadar tüm o büyük entelektüel rakiplerinin hepsinden daha etkili bir rehberlik sunduğunu belirtmem gerek. Mantık, kural ve metod. Mutlaka hepsi çok önemli. Fakat bütün hayat sadece bu araçlarla analiz edilip anlaşılabilir mi? Büyük AyakTa karşılaşmış olduğumu, ruhlarla konuşabildiğimi ya da Kahuna'nın yeni bedeni olduğumu iddia ediyor değilim ama mantığa, kurala ve metoda zihni bu kadar saplanmanın en sonunda bizi getirdiği yeri, şu genetik fırtınasını... gördüğümde, işte o zaman destansı dalgaları yakalayarak daha mutlu olacağımı düşünüyorum.

Kıyamet Sasha için uykusuzluk nedeni değildi. Her zamanki gibi derin derin uyudu.

DEAN KOONTZ

446

Yorgun olmama rağmen ben kesik kesik bir tavşan uykusu uyudum. Yatak odası kapısı kilitliydi ve kapı tokmağının altına bir sandalye sıkıştırmıştık. Orson yerde uyuyordu ama birisi eve girecek olsaydı, o iyi bir önceden uyarı sistemi olurdu nasıl olsa. Clock yambaşımdaki komodinin üzerindeydi ve Sasha'nın Smith Wesson 38 Chiefs Special'ı da onun komodininin üzerindeydi. Ama ben yine de birisinin kapıyı kırıp içeri girdiğinden eminmiş gibi tekrar tekrar uyandım ve kendimi güvende hissetmedim.

Rüyalanm beni teskin etmedi. Bu rüyaların birinde, mehtaplı bir gecede bir çöldeki otobanda başparmağımı kaldnarak araba durdurmaya çalışan ama başaramayan bir otostopçu olarak gördüm kendimi. Sağ elimde babamınkinin aynısı olan bir bavul taşıyordum. Bavul tuğlayla dolu olsaydı bundan daha ağır olamazdı. Sonunda bavulu yere koyup açtım ve gözlerinde san ışıık pırıltıyla Lewis Stevenson, sepetten yükselen kobra yılanı gibi kıvrılarak çıkarken geri çekildim. Eğer bavulumun içinde ölü polis şefi kadar garip bir şey varsa, daha da garip bir şeyin içimde olabileceğini anladım. Bu nedenle başımın üzerinde bir fermuar açüıyormuş gibi hissederek uykudan uyandım.

Güneş batmadan bir saat önce Sasha'nın mutfağından Bobby'ye telefon ettim.

"Maymunlar merkezinde hava nasıl?" diye sordum.

"Futına gelecek. Bulut yığmları denizin üzerinde uzaklarda."

"Uyuyabildin mi biraz?"

"Şakacılar gittikten sonra."

"Ne zaman oldu bu?"

447

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Masalan ters çevirip onlara kıcıımı göstermeye başladıktan sonra."

"Gözleri korktu," dedim.

"Çok doğru. Benim kıcıım daha büyüktü ve onlar bunu biliyorlar."

"Tüfek için cephanen yeterli mi?"

"Birkaç kutu var."

"Gelirken biraz daha getiririz."

"Sasha'nın bu gece yayını yok mu?"

"Cumartesi günleri yok," dedim. "Belki artık hafta içi gecelerinde de olmayacak."

"Bu bir habere benziyor."

"Bizim kendimiz haberiz. Yangın söndürücü var mı orada?"

"İşte şimdi böbürleniyorsun kardeşim. Siz ikiniz birlikteyken o kadar yakıcı değilsiniz ya."

"Birkaç adet de yangın söndürücü getiririz. Bu herifler yangın çıkanlar."

"Bunun gerçekleşeceğini ciddi ciddi düşünüyor musun?"

"Tamamen."

Güneş battıktan hemen sonra, Explorer'da ben beklerken Sasha tüfeğe, Glock'a ve Chiefs Special'a cephan almak için Thor'un silah dükkânına girdi. Sipariş o kadar büyük ve ağıdı ki Thor Heissen'in kendisi bunun bagaja taşıdı ve yükledi.

Bana da merhaba demek için arabanın camına yaklaştı. Thor uzun boylu, şişman, yüzünde sivilce izleri ve sol gözü cam olan bir adamdı. Dünyanın en yakışıldı erkeklerinden biri olmasa da bir skandal yüzünden değil, prensiplerine göre istifa etmiş olan bundan önceki polisi şefiydi. Kilisesi'nin rahip yardımcısıydı ve kiliseye

DEAN KOONTZ

bağlı öksüzler yurdunun kurucusu ve aynı zamanda buraya en büyük katkıda bulunan kişiydi. "Babanı duydum Chris."

"Hiç olmazsa artık acı çekmiyor/" dedim. Wyvern'dekilerin ona otopsi yapmak istemesine neden olan kanserinde ne gibi bir fark olduğunu merak ettim.

"Ölüm bazen Tanrı'nın lütfudur," dedi Thor. "Vakit geldiğinde kayıp gitmeye izin verilmesi. Onu pek çok insan özleyecek ama. O iyi bir adamdı."

"Teşekkürler Bay Heissen."

"Ne işler çeviriyorsunuz çocuklar, savaş mı olacak?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedim, Sasha kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırırken.

"Sasha deniztarağı vurmaya gideceğinizi söylüyor."

"Çevre bakımından doğru değil, değil mi?" Biz uzaklaşırken o kahkahayla gülüyordu.

Benim evin arka bahçesinde Sasha el fenerinin ışığını, Orson'un dün gece Angela Ferryman'ın evine gitmeden önce çimenlerin içinde açtığı çukurlara tutuyordu.

"Orson'un buraya gömdüğü ne acaba?" diye sordu Sasha. "T-Rex'in tüm iskeleti mi?"

"Dün gece," dedim, "Dün gece kazmasının babamın ölümüne duyduğu acının reaksiyonu olduğunu sanıyordum. Orson için negatif enerjiyi boşaltma yolu."

"Acı reaksiyonu mu?" dedi Sasha kaşlarını çatarak.

Sasha Orson'un ne kadar akıllı olduğunu görmüştü ama onun içsel yaşamının karmaşıklığını ya da bizimkine benzerliğini hâlâ tam kavramış değildi. Bu hayvanların zekâlarını artırmak için hangi teknik kullanılırsa kullanılsın, onların DNA'sına insan geni eklenmişti. Sas

449

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ha bunu en sonunda anladığı zaman hazmedebilmek için uzun bir süre yerinde kalakalacaktı; belki bir hafta. "O zamandan beri," dedim, "Sahip olmam gerektiğini bildiği bir şeyi aradığını düşünüyorum."

"Orson'un yanma çömeldim. "Şimdi kardeşim, babanın ölümüne üzülüp dün gece çok acı çektin. Akim karışmıştı ve nereyi kazacağını tam hatırlayamıyordun. Ama baba öleli bir gün oldu. Artık bunu kabullenmek biraz daha kolay, öyle değil mi?"

Orson hafifçe inledi.

"Haydi bir deneme daha yap," dedim.

Tereddüt göstermedi ve nereyi kazacağını çok düşünmedi. Kazdığı çukurların birine gidip onu genişletmeye başladı. Beş dakika içinde pençesi bir şeye çarptı. Sasha ışığı doğrudan toprakla kaplı Mason reçel kavanozuna tuttu. Gerisini topraktan ben çıkardım.

Bloknot kağıtlarının san sayfalarından oluşan ve bir lastikle tutturulan bir rulo çıktı içinden.

Ruloyu açıp ilk sayfayı ışığa tutunca hemen babamın el yazısını tanıdım. Sadece ilk paragrafı okuyorum şimdi:

Bunu okuyorsan Chris, hm ölmüş olacağım. O zaman Orson seni arka bahçedeki kavanoza götürecektir. Çünkü bunun varlığını sadece o biliyor. Başlamamız gereken nokta bu. Sana köpeğinle ilgili anlatacağım....."

"Bingo," dedim.

Kağıtlan tekrar rulo yaparak kavanozun içine koyarken gökyüzüne gözüm takıldı. Ne ay ne de yıldız vardı.

Koşan bulutlar alçaktaydı ve Ayışığı Körfezi'nden yükselen ışıklann acı-san parlaklığıyla şurası burası etkilenmiş olsa da simsiyahtı.

"Bunlan sonra okuyabiliriz," dedim. "Hadi gidelim.

Bobby orada yalnız."

Hiçbirşeyden Korkma F-511

33

Sasha Explorer'm bagaj kapağını açarken, denizi harekete geçiren rüzgârdan ürken martılar, tepemizde dönüp yarımadanın içlerindeki daha güvenli tüneklere doğru çığlık çığlığa taklalar atarak gidiyorlardı.

Kolumun altında Thor'dan aldığımız kutu, fırtınalı, kapkara gökyüzünde gittikçe küçülen beyaz kanatları seyrettim.

Sis epeydir yoktu. Alçalan bulutların altında gece berraklaşmıştı.

Yarımadada çevremizdeki seyrek kıyı otları sağa sola hareket ediyordu. Uzun kum şeytanları, mezarlarından yükselen şeffaf ruhlar gibi, kum tepeliklerinin üstünde anafors yapıyorlardı.

Martıları yuvalarından dışarı uğratan acaba rüzgârda daha fazlası mıydı diye merak ettim.

"Henüz gelmediler buraya," diye Bobby beni temin etti, Explorer'un arkasından iki pizza kutusunu alırken.

"Onların vakti gelmedi daha."

"Maymunlar da genellikle bu saatte yemek yiyorlar-du," dedim. "Sonra da biraz dans."

"Belki de bu gece gelmezler," dedi Sasha umutla.

"Gelecekler," dedim.

451

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Evet, gelecekler," diye onayladı Bobby de.

Bobby akşam yemeklerimizle içeri girdi. Orson Bobby'nin yakınında yürüyordu; canı maymun bölüğünün kum tepeciklerinin arasında olma korkusundan değil, yiyeceklerin muhafızı rolünün gereği olarak pizzanın haksız dağılımına karşı uyanık bulunmak için.

Sasha Explorer'dan iki plastik alışveriş torbası indirdi.

Crown Hardware'den satın almış olduğu yangın söndürücüler vardı içlerinde.

Sasha bagajı kapatıp kapıları kilitlemek için uzaktan kumandalı anahtarı kullandı. Bobby'nin jipi tek arabalık garajı tümüyle kapladığı için, Explorer'ı biz kırı evinin önünde buakıyorduk.

Sasha bana dönerken rüzgâr pırıl pıl maun saçlarından muhteşem bir bayrak yaptı. Sanki ay bir tek zarif ışık huzmesini, onun yüzünü okşamak için kalın bulut tabakasının arasından göndermeyi başarmış gibi, cildi

pırıl pırıl ışık saçıyordu. Gerçekte olduğundan daha büyük gözüküyordu, fizik ötesi saf bir ruh.

"Ne var?" dedi Sasha, bakışımı yorumlayamayarak. "Öyle güzelsin ki. Fırtınayı kendine çeken bir rüzgâr tannçası gibi."

"Sen de tam bir salaksın," dedi ama gülümsüyordu.

"En çekici özelliklerimden biridir bu."

Bir kum şeytanı, yüzlerimize kum tanecikleri tükü-rerek çevremizde mevlevi dervişi gibi dönüyordu. Aceleyle eve girdik.

Bobby ışıklan benim için rahatlık sağlayacak bir loşluk seviyesine indirmiş içeride bizi bekliyordu. Arkamızdan ön kapıyı kilitledi.

Büyük camlara göz gezdiren Sasha, "Keşke bu camıamı üzerini kontrplakla kaplasaydık, " dedi.

"Burası benim evim," dedi Bobby, "Pencerelerimi

DEAN KOONTZ

452

tahtayla kaplayıp birkaç lanet maymun yüzünden bir hapisane mahkûmu gibi yaşamaya niyetim yok. "

"Onu tanıdığım kadarıyla, maymunlar bu garip herifi yıldıramadüar," dedim Sasha'ya.

"Asla," diye beni onayladı Bobby. "Şimdi de korkmaya başlamıyorum."

"Bari panjurları kapatalım," dedi Sasha.

Başımı salladım, iyi fikir değil. Bu onlan sadece kuşkulandırır. Eğer bizi izleyebilirlerse ve onları bekliyor gözükmezsek çok daha ihtiyatlı olacaklardır."

Sasha torbalardan iki adet yangın söndürücüyü çıkardı ve satış etiketlerini kopardı. Bunlar hafif, kullanılması kolay deniz tipi modellerdi. Birisini mutfağın pencereden görülemeyecek bir köşesine koydu, ikincisini de oturma odasındaki kanepelerin birinin yanma sokuşturdu.

Sasha yangın söndürücülerle ilgilenirken, Bobby ile ben loş ışıklı mutfakta oturmuş, kucaklarımızda cephane kutuları iş başındayken maymun mafyasının gözetlemesi ihtimaline karşı masa seviyesinin altında çalışıyorduk. Sasha Glock için fazladan üç şarjör ve kendi revolveri için de üç adet speedloader almıştı. Biz de içlerine kurşunları yerleştiriyorduk.

"Dün gece buradan ayrıldıktan sonra," dedim, "Roosevelt Frost'a uğradım."

Bobby kaşlarının altından baktı bana. "Frost'la Orson kardeş kardeş sohbet mi ettiler?"

"Roosevelt denedi ama Orson yemedi bunu. Mungojerrie adlı kedi de oradaydı."

"Kuşkusuz," dedi Bobby inceden inceye alay ederek.

"Kedi YVyvern'deki insanların bundan, şu anda devam etmekte olan şeyden kaçmamı istediklerini söyledi."

453

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Sen kendin mi konuştun kediyle?" "Hayır, Roosevelt mesajı iletti bana." "Kuşkusuz."

"Kediye göre, önce ikaz edilecek, sonra da eğer bu Nancy işlerini bırakmazsam ben vazgeçinceye kadar arkadaşlarımı birer birer öldüreceklermiş."

"Seni ikaz etmek için beni uçuracaklar öyle mi?"

"Onların fikri, benim değil."

"Sadece seni öldüremezler mi? Bu kadar dolambaçlı yola niye gerek görüyorlar?"

"Roosevelt'e göre bana saygılan varmış."

"Eh, kimin yok ki?" Maymunlardan sonra bile hayvan davranışlarını insanlaşturma konusunda kuşkulan hâlâ sürüyordu ama alaycılığının ölçüsü azalmıştı.

"*Nostromo*'dan tam ayrılırken," dedim, "Kedinin tam söylediği gibi ikaz edildim."

Bobby'ye Lewis Stevenson'u anlattım ve "Orson'u öldürecekti," dedim.

Muhafızlık görevi nedeniyle tezgâhın üzerinde duran pizza kutularına gözünü diktiği yerden, Orson sözlerimi onaylarcasma inledi.

"Onun için," dedi Bobby, "sen de şerifi vurdun."

"O polis şefiydi."

"Şerifi vurdun," diye ısrar etti Bobby.

Bir kaç yıl önce Bobby uç noktalarda bir Eric Clapton delisiydi. O yüzden böyle söylemeyi sevdiğini biliyordum. "Pekâlâ şerifi vurdum ama şerif yardımcısını vurmadım."

"Seni gözümün önünden ayırmaya gelmiyor."

Bobby tüfeği doldurma işlemini bitirdi.

"Süper bir gömlek," dedim.

Bobby'nin üzerinde tropical bir festivalin renkli resimleri olan parlak uzun kollu bir Havai gömleği vardı: portakal renkleri, kırmızılar ve yeşiller.

DEAN KOONTZ

454

"Kamehameha Garment Firması'nım, yaklaşık 1950'lerden kalma," dedi Bobby.

Yangın söndürücülerle ilgilenen Sasha mutfağa geldi ve pizzaları ısıtmak için iki firmadan birinin düğmesini çevirdi.

"Sonra da delilleri yok etmek için devriye arabasını yaktım," dedim Bobby'ye.

"Pizzalar neli?" diye sordu Sasha.

"Birisi salamlı, öteki soğanla sosisli."

"Bobby kullanılmış bir gömlek giymiş," diye anlattım Sasha'ya.

"Antika," diye düzeltti Bobby.

"Her neyse, devriye arabasını uçurduktan sonra St. Bernadette'ye gidip içeri girdim."

"Camı kırıp mı içeri girdin?"

"Kilitli olmayan bir pencereden."

"O zaman bu tam suç teşkil edecek bir giriş," dedi.

Glock için yedek şarjörleri doldurmayı bitirirken,

"Kullanılmış gömlek ya da antika gömlek, bana aynı şey gibi gözüküyor," dedim.

"Birisi ucuz," diye açıklama yaptı Sasha. "Öteki de-ğü."

"Birisinin sanat değeri var," dedi Bobby, deri barut torbasını doldururken. "İşte senin barut torban," diye Sasha'ya uzattı.

Sasha barut torbasını Body'den alıp kendi kemerine taktı.

"Peder Tom'un kız kardeşi, annemin iş arkadaşı-du," dedim.

"Dünya-uçuran-deli-büim adamı tipi mi?" diye sordu Bobby.

"Bunun içinde patlayıcı madde yok. Fakat evet, şimdi o hasta.

455

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Hasta." Bobby yüzünü ekşitti. "Gerçekten bu konunun içine girmemiz gerekiyor mu şimdi?" "Evet. Fakat çok karmaşık. Gen bilimi." "Büyük beyin işi bu. Çok sıkıcı."

"Bu kez değil."

Denizin ta uzaklarında, gökyüzünde şimşegın ışıktan kanalları çakıp söndü ve bunu hafif bir gök gürültüsü izledi.

Sasha ördek ve kuş avcılarını için yapılmış bir fişeklik de satın almıştı. Bobby mermileri bunun deri ilmeklerine geçirmeye başladı.

"Peder Tom da hasta," dedim, yedek 9-mm şarjörlerden birini gömlek cebime koydum.

"Hastalık sana da bulaştı mı?" diye sordu Bobby.

"Belki. Annemin hastalığı almış olması lazım. Babamın da."

"Nasıl geçiyor bu hastalık?"

"Vücut sıvılarıyla," dedim, öteki iki şarjörü, pencereden görünmeyecek yere, masada duran kalın mumun arkasına koyarken. "Belki başka yollar da vardı." Bobby pizzaları ısıtma plakalarına aktaran Sasha'ya baktı.

Sasha omuz silkerek, "Chris hastalığı almışsa o zaman bana da geçmiştir," dedi.

"Bir yıldan fazladır el sıkışıyoruz," dedim Bobby'ye.

"Sen kendi pizzayı ısıtmak ister misin?" diye sordu Sasha Bobby'ye.

"Öff! Çok dert! İşine devam et ve bana da bulaştır."

Mermi kutusunu kapattım ve yere koydum. Tabancam hâlâ sandalyenin arkasına asılı duran ceketimin cebindeydi.

Sasha pizzaları hazırlamaya devam ederken, dedim ki, "Orson hastalık almamış olabilir. Yani taşıyıcı ya da onun gibi bir şey olabilir."

DEAN KOONTZ

456

Para yuvarlayan bir sihirbaz gibi, tüfek mermilerini parmaklarının arasında çeviren Bobby, "Peki iltihap ve kusmalar ne zaman başlıyor?"

"O anlamda bir hastalık değil. Daha çok bir süreç."

Şimşek tekrar çaktı. Çok güzeldi ve bana zarar vermeyecek kadar kısa sürdü.

"Süreç," diyerek düşünceye daldı Bobby.

"Hakikaten hasta olunmuyor. Sadece...değişiliyor."

Sasha pizzaları yeniden ısıtmak için firma sürerken, "Bu gömlek senden önce kime aitmiş?" diye sordum.

"Ta ellili yıllardan kalma. Kim büebilir ki?"

"Dinazorlar o sıralarda yaşıyorlar mıydı?"

"Çoğu yaşamıyordu," dedi Bobby.

"Kumaşı neden yapılmış?" diye sordu Sasha.

"Rayon."

"Çok iyi durumda gözüküyor."

"Böyle bir gömlek hor kullanılmaz," dedi Bobby ciddiyet ve vakarla. "Hazine gibi saklanır."

Orson dışında herkes için buzdolabından birer şişe Corona çıkardım. Hayvanın vücut ağırlığı göz önüne alınacak olursa, şapşallaşmadan bir şişe birayı kaldırabilirdi ama bu gece zihninin tamamen berrak olması lazımdı. Geri kalanımızın ise biraya ihtiyacı vardı. Sinirlerimizi biraz yatıştırmak bizim performansımızı artırırdı. Biralara kapaklarını açmak için lavabonun yanında dururken şimşek yine gökyüzünü yırttı ve yağmur çislemeye başladı. Çakan şimşeğin ışığında iki büklüm olmuş üç gölgeyi bir tepelikten ötekine koşarken gördüm. "Maymunlar buradalar," dedim biralan masaya getirirken.

"Onların cesaret toplamaları için her zaman belli bir süreye ihtiyaçları oluyor," dedi Bobby.

"Umarım yemek için zaman verirler bize."

457

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Açlıktan ölüyorum," diye Sasha beni tasdik etti.

"Peki, öyleyse bu hastalık olmayan hastalığın, bu sürecin başlıca belirtileri neler?" diye sordu Bobby. "En sonunda yamru yumru meşe mantanna mı benzeyeceğiz⁷",

"Bazdan Stevenson gibi psikolojik olarak yozlaşıyor-lar," diye cevap verdim. "Bazdan ise fiziksel olarak da değişebiliyorlar, küçük küçük değişiklikler. Belki de büyük değişiklikler. Bütün büdiğim bu. Fakat öyle görünüyor ki, bütün vakalar birbirinden farklı. Belki bazı insanlar etkilenmedi, ya da dikkat çekmiyorlar ve o zaman da öteküler gerçekten *değiştiler*."

Sasha değerlendirmek için Bobby'nin gömleğini elleyince Bobby, "Desenler Eugene Savagein "*Oda Festivali*" adlı resminden," dedi.

"Düğmeler tamamen stylin," dedi Sasha havaya girerek. "Saf stylin," diye onaylayan Bobby bir yandan üzerinde doğal çizgiler olan sanmsı kahverengi düğmelerden birini parmağıyla ovalarken, öte yandan da tutkulu bir koleksiyoncunun gururu ve dokunmaktan aldığı keyifle gülümsüyordu. "Cıdalı hindistancevizi kabuğu."

Sasha çekmecedен bir deste kâğıt peçete alıp masaya getirdi.

Hava yoğun ve rutubetliydi. Fırtınanın derisinin bir balon gibi şiştiği hissediliyordu. Yakında patlayacaktı. Corona'dan bir yudum aldıktan sonra Bobby'ye, "Pekâlâ kardeşim, sana hikâyenin gerisini anlatmadan önce Orson'un senin için ufak bir gösterisi var," dedim.

"Boy boy buzdolabı kaplanm var."

"Orson'u yanıma çağudım. "Oturma odasındaki kanepede yastıklar var. Bir tanesi benim Bobby'ye armağanım. Lütfen onu gidip Bobby'ye getirir misin?"

Orson odadan çıktı.

DEAN KOONTZ

45S

"Neler oluyor?" diye Bobby meraklandı.

Sasha birası elinde otururken sırtıp, "Sadece bekle," dedi. Onun Chiefs Speciali masadaydı. Kâğıt bir peçeteyi açıp tabancanın üzerine örttü. "Sadece bekle." Her yıl Bobby ve ben Noel'de birbirimize armağanlar veririz. Her ikimiz de ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuz için alışveriş ölçümüz değerlilik ve kullanışlılık değildir. Amaç, bulunabilecek en adi şeyleri bulup vermektir. Bu bizim on iki yaşımızdan beri kutsal geleneğimizdir. Bobby verdiğim zevksiz hediyeler koleksiyonunu, yatak odasındaki raflarda saklar; onun o raflarda yer ayırmak için adiliğini yetersiz bulduğu tek şey bu yastıktır.

Orson ağzında bu yetersiz adilikteki yastıkla geri döndü ve Bobby köpeğin marifetinden etkilenmemiş görünmeye çalışarak yastığı aldı.

Bu otuz santime, yirmi santim boyutlarındaki yastığın yüzüne nakış işliydi. Ünlü bir televizyon vaizine yardım toplamak üzere üretilip satışa çıkarılmış eşyaların arasından almıştım. İnce bir çizginin içinde işlenmiş bir yazı vardı:

İSA GÜNAHKÂRLARI YER VE KURTARILMIŞ RUHLARI DIŞARI TÜKÜRÜR.

"Bunu yeterince adi bulmadın mı?" diye sordu Sasha inanmamazlık içinde.

"Adi, evet," dedi Bobby, ayağa kalkmadan doldurulmuş fişekliği beline sararken. "Fakat yeteri kadar adi değil."

"Bizim standartımız müthiş yüksektir," dedim.

Bobby'ye yastığı verdiğimden sonraki yıl da ona seramik bir Elvis Presley heykeli hediye ettim. Üzerinde en caf caflı beyaz- ipek- pullu sahne kostümlerinden biri, öldüğü yer tuvalette otururken tasvir edilmişti; elleri

459

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ni dua pozisyonunda birleştirmiş, gözlerini Gök'e kaldırmış, başının üzerinde bir hale.

Bu Noel mevsimi yarışında Bobby dezavantajlı bir pozisyondaydı, çünkü en mükemmel süprüntülerin peşinde hediyelik eşya dükkânlarına gitmekte inat ediyordu. Ben ise XP hastalığım yüzünden posta siparişiyle sınırlıydım. Bu yolla insan Kongre Kütüphanesi'nin tüm raflarını dolduracak kadar mükemmellikte süprüntü mal katalogları bulabiliyordu.

Yastığı ellerinin arasında çevirip Orson'a kaşlarını çatan Bobby, "Enfes bir numara," dedi.

"Numara değil," dedim. VVyvern'de devam etmekte olan birçok farklı deney yapıldığı ortada. Bunlardan birisi de insan ve hayvan zekâlarının artırılmasıyla ilgili."

"Düzmece."

"Gerçek."

"Delice."

"Tümüyle."

Orson'a yastığı aldığı yere geri götürmesi, sonra da yatak odasına gidip kapıyı iterek açması ve Bobby'nin siyah mokasenlerinin tekini getirmesi talimatını verdim. Bobby bu ayakkabıları, annemin cenaze töreninde sandalet ve spor ayakkabısından başka ayakkabısı olmadığını keşfedince satın almıştı.

Mutfak pizzanın güzel kokusuyla dolmuştu. Köpek istekle gözünü fırına dikmişti.

"Payını alacaksın," diye teminat verdim ona. "Şimdi tabanlan yağla bakalım!"

Orson mutfaktan çıkarken Bobby, "Dur," dedi.

Orson ne diyecek diye ona dönüp baktı.

"Sadece bir ayakkabı teki değil. Sadece bir mokasen değil. Mokasenimin sol teki."

Bobby'ye, çıkardığı bu zorluğun anlamsız olduğunu

DEAN KOONTZ

460

söylemek istermiş gibi başını sallayarak yoluna devam etti.

Pasifik'in üzerinde yanıp sönen bir şimşekten merdiven, meleklerin yere inmesinin sinyalinin veriyormuş gibi gökle denizi birleştirdi. Şimşek çakmasını izleyen gök gürültüsü pencere camlarını takırdattı ve kır evinin duvarlarında yankılandı.

Bu ılıman kıyı boyunca fırtınalara nadiren bu türden havai fişekler eşlik eder. Görünüşe göre büyük buyucun programına alınmıştık.

Bir kutu kırmızı pul biber koydum masaya. Sonra kâğıt tabakları ve Sasha'nın üzerine pizzalan koyduğu ısı yalıtımlı servis takımlarını yerleştirdim.

"Mungojerrie," dedi Bobby.

"Kedilerle ilgili bir şür kitabında geçen bir isim."

"Fazla cakalı gözüküyor."

"Sevimli," diye itiraz etti Sasha.

"Fluffy," dedi Bobby. "İşte kedi ismi böyle olur."

Rüzgâr arttı ve baca deliğindeki kapağı takırdatıp saçaklarda ıslık çalmaya başladı. Emin olamasam da maymunlar bölüğünün çığlıklarını uzaklardan duyduğumu düşündüm.

Bobby tek eliyle yerde duran tüfeğine uzanıp sandalyesinin yanma dayadı.

"Fluffy ya da Boots," dedi. "Bunlar kesinkes kedi isimleri."

Sasha çatal ve bıçakla salamlı pizzalan Orson için lokmalar halinde parçalara bölüp soğumak üzere bir kenara ayırdı.

Köpek ağzında bir mokasenle yatak odasından geri döndü ve Bobby'ye verdi. Getirdiği gerçekten de moka-senin sol tekiydi.

Bobby ayakkabıyı ağzı kapaklı çöp tenekesine götürüp attı. "Bunu dış izi olduğundan ya da köpek salyası

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

bulaştığından yapmadım," diye Orson'u iknaya çalıştı. "Artık böyle bir takım elbise ayakkabısı giymeyi hiç düşünmüyorum."

Dün gece Glock'u bulduğum zaman, yatağın üzerine bırakılmış Thor Silah Dükkânı'na ait zarfı hatırladım. Zarf hafifçe ıslak ve acayip berelerle zedelenmişti. Salya. Diş izleri. Babamın tabancasını mutlaka bulacağım yere buakan kişi Orson'du.

Bobby masaya döndü ve oturduktan sonra gözünü dikip köpeğe bakmaya başladı.

"Eee?" dedim.

"Ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun." "Söylemem gerekli mi?"

"Evet."

Bobby içini çekti. "Kocaman, gümbürdeyen bir dalga kafama çarpıp parçaladı ve geri çekilirken beynimin tümünü emdi."

"Basardın," dedim Orson'a.

Sasha köpeğin pizza payını bir eliyle yelpazeleyip duruyordu. Peynirlerin köpeğin damağına yapışıp yakmamasını garantilemek istiyordu. Nihayet tabağı yere koydu.

Orson yüksek zekânın, sofrada adabıyla bir ilgisi olmadığını kanıtlamaya koyulurken, kuyruğunu masaya ve iskemle ayaklarına çarptı.

"Silky," dedi Bobby. "Basit isim. Bir kedi adı. Silky."

Bira içip pizza yerken, üç tane mumun titrek ışığı,
VYvern'deki etkinlikler, felakete dönüşen
beklenmeyen gelişmeler ve annemin işin içine ne ölçüde
karıştığı hakkında babam tarafından yazılan kısa bir
açıklamanın yer aldığı çizgili, sarı bloknot sayfalarını
taramama yetecek kadar ışık sağlıyordu. Babam bir
bilim adamı olmadığı

DEAN KOONTI

462

ve annemin anlatmış olduklarını sadece nakleden oldu-
ğu halde -çoğunlukla meslek dışı birinin terimleriyle-
benim için bıraktığı bu belgede zengin bir enformasyon
vardı.

"Küçük bir dağıtımçı oğlan," dedim. "Dün gece Lewis
Stevenson'a, kendisini eskisinden farklı hale getiren
şeyin ne olduğunu sorduğumda, bana söylediği buydu
işte. 'Ölmeyecek küçük bir dağıtımçı oğlan.' Bir
retrovirüsten bahsediyordu. Belli ki annem retrotrans-
poson seçiciliği olan yeni bir tür retrovirüsün teorisini
kurmuştu."

Babamın sayfalarından başımı kaldırdığımda Sasha ve
Bobby'nin boş gözlerle bana baktıklarını gördüm.

Bobby, "Orson belki neden bahsettiğini biliyordur
kardeşim ama ben üniversiteyi terk etmiş biriyim."

"Ben de sadece bir DJ'im," dedi Sasha.

"Ve en iyisi," dedi Bobby.

"Teşekkür ederim."

"Çok fazla Chris Isaak çalmana rağmen," diye de ekledi Bobby.

Yıldırım bu kez gökyüzünü denize indirmedi ama toprağa düştüğünde infilak edecek yüksek tesirli patlayıcı taşıyan parlak bir ekspres asansör gibi dikine ve hızla düştü. Tüm yanmada sanki yerinden fırlamış gibi ev sallandı ve bardaktan boşanucasına iri damlalar çatıyı dövmeye başladı.

Pencereye bir göz atan Sasha, "Belki yağmuru sevmiyorlardır. Belki de gelmezler," dedi.

Sandalyemin arkasında asık duran ceketimin cebine uzanıp Glock'u aldım. Masanın üzerine, daha çabuk ulaşacağım bir yere koydum. Ve Sasha'nın numarasını uygulayarak ben de onu kâğıt peçetenin altına sakladım.

"Çoğunlukla laboratuvar deneylerinde bilim adam

463

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

lan çeşitli gen terapileri uygulayarak pek çok hastalığı - AIDS, kanser ve kalıtsal hastalıklar- tedavi ediyorlardı. Fikir şuydu: Eğer hastanın bazı kusurlu genleri varsa ya da belki bazı genleri eksikse, kötü genlerin yerine onların işleyen kopyalan konuluyor ya da hastalıkla mücadelede, daha başarılı hücre üretecek kayıp genler ekleniyordu. Sonuçlar yüreklendirici oldu. Gittikçe artan sayıda mütevazı basan. Ve başarısızlıklar da birlikte, tatsız sürprizler."

Bobby, "Her zaman bir Godzilla vardır.Bir dakika önce Tokyo gayet mutlu ve refah içinde hayatını sürdürüyor. Hemen sonraki dakikada, dev kertenkele ayakla-n her şeyi dümdüz ediyor."

"Sorun sağlıklı genlerin hastaya aktarılmasıydı. Genleri hücrelere taşıması için çoğunlukla sakatlanmış virüsler kullanıyorlar. Bunlann çoğu retrovirüsler." "Sakatlanmış mı?" diye sordu Bobby. "Bunun anlamı üreyemezler demektir. Bu şekildeyken vücut için bir tehdit teşkil etmezler. Bu virüsler insan genini hücreye taşıdıktan sonra, hücre kromozom-lannın içine bunu düzgün bir şekilde ekleme yeteneğine sahipler."

"Dağıtımcı oğlanlar," dedi Bobby. "Virüsler bu işi yaptıktan hemen sonra," dedi Sasha, "ölmeleri mi bekleniyor?"

"Bazen kolaylıkla gitmiyorlar," dedim. "İltihaplanmalara ya da virüsleri ve gen transferi yapılan hücreleri tahrip eden ciddi bağışıklık tepkilerine neden olabiliyorlar. Önün için bazı araştırmacılar retrovirüsleri, kopyalanabilen ve kendilerini kromozomlara yerleştirebilen daha çok vücudun kendi DNA'sının parçalan olan retrotransposonlara benzetme yöntemiyle onları yeniden yapılandırma yollarını araştırıyorlar."

"İşte Godzilla geliyor," dedi Bobby Sasha'ya.

DEAN KOONTZ

464

Sasha, "Karadam, bu saçmalıkları nereden biliyorsun? O sayfalara iki dakika bakmakla öğrenmedin ya."

"Hayatını kurtarabileceklerini bildiğin zaman, en kuru araştıma yazılarını bile ilginç bulma eğiliminde olursun," dedim. "Eğer birisi benim kusurlu genlerimin yerine bunların işleyen kopyalannı yerleştirme yolunu bulabilirse, vücudum o zaman DNA'ndaki ultraviyole zararını tamir edecek enzimleri üretir."

Bobby, "O zaman artık Gece Sürüngenini olmazsın," dedi. "Elveda ucubelik," diye onu onayladım.

Arka verandadan, çatıda gümbürtüyle trampet çalan yağmur sesinin üzerine çıkan pat pat bir ayak sesi geldi. Gürültünün geldiği tarafa bakarken, büyük bir maka ka maymunu verandadan mutfak lavabosunun üzerindeki pencere eşiğine zıpladı. Postu ıslaktı ve matlaş-mıştı.

Postunun ıslaklığı maymunu, kuruyken gözükeceğinden daha sıska gösteriyordu. Tek eliyle dikey pervaza yapışmış, daracık yerde hünerle dengede duruyordu. Sıradan bir maymunun merakına benzer bir merakla bizi inceleyen yaratık, uğursuz gözleri dışında oldukça iyi huylu gözüküyordu.

"Eğer onu görmemezliğe gelirsek büyük olasılıkla daha çabuk krzacakür," dedi Bobby.

"Ne kadar kızarlarsa," diye ekledi Sasha, "dikkatsizlikleri o kadar artabilir."

Sosis ve soğanlı pizza diliminden bir ısmk alırken masadaki sarı sayfa destesine parmağımı vurarak dedim ki, "Şu anda sayfalan tararken bu paragrafta babamın, annemin bu yeni teorisiyle ilgili olarak anladığı kadarıyla yaptığı açıklamaları buldum. Retrovirüslerin, hasta-

nın hücrelerine genleri taşıırken daha güvenli olarak kullanılabilmeleri için annem, VVyvern Projesi için retro

465

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

virüsleri yeniden yapılandıran bu yeni devrimci yaklaşımı geliştirdi."

"Dev kertenkelelerin ayak seslerini kesinlikle duyuyorum," dedi Bobby. "Bum, bum bum, bum."

Maymun pencereden bize çığlık çığlığa bağırdı.

Masanın yanındaki pencereye bir göz attım ama orada bizi gözetleyen hiçbir şey yoktu.

Orson ön ayaklarını masanın üzerine koymuş arka ayaklarının üzerinde duruyordu ve daha fazla pizza istediğini Sasha'ya karşı tüm çekiciliğini kullanarak teatral bir biçimde ifade ediyordu.

"Çocukların anneyle babayı birbirlerine karşı kullanma oyunu oynadıklarını bilirsin," diye ikaz ettim onu.

"Ben onun daha çok görümcesiyim," dedi Sasha. "Zaten bu onun son yemeği olabilir. Bizim de."

İçimi çektim. "Pekâlâ. Fakat ölmezsek o zaman kötü bir âdeti başlatmış oluyoruz."

İkinci maymun da pencere eşiğine zıpladı. Her ikisi de çığlık atıyor ve bize dişlerini gösteriyordu.

Sasha kalan pizza dilimlerinden en küçüğünü seçip parçaladı ve köpeğin yerdeki tabağına koydu.

Orson penceredeki cinlere endişeyle göz attı ama kıyamet habercisi primatlar bile onun iştahını kaçırmazdı. Dikkatini yemeğine yöneltti.

Maymunlardan biri eskisinden daha fazla bağırarak elinin birini ritmik olarak pencere camına vurmaya başladı.

Dişleri makaka maymunlarında olması gerekenden daha büyük ve keskin gözüküyordu, bir yırtıcı hayvanın çaba gerektiren rolünü tamamlamasına yardımcı olacak kadar büyük ve keskin. Belki bu Wyvern'deki oyuncu silah-araştırma çocukları tarafından ona sağlanan bir özellikti. Angela'nın boğazının nasıl parçalandığı aklıma geldi.

Hiçbirşeyden Korkma F-531

DEAN KOONTZ

466

"Niyetleri dikkatimizi dağıtmak olabilir," diye öne sürdü Sasha.

"Camı kırmadan eve giremezler," dedi Bobby. "O zaman da duyanız zaten."

"Yağmurun sesi ve bunların gürültüsünde duyabilir miyiz?" diye merakla sordu Sasha.

"Duyanız."

"Zorlanmadığımız takdirde başka odalara dağılmamız gerektiğini sanmıyorum," dedim, "galip gelmek için bölmek gerektiğini bilecek kadar akıllılar."

Masanın yanındaki pencereye tekrar baktım ama verandanın o bölümünde hiç maymun yoktu. Yağmur ve rüzgârdan başka hiçbir şey veranda parmaklığının ötesindeki karanlık kum tepeliklerinin ötesinde hareket etmiyordu.

Lavabonun üzerindeki pencerede maymunun biri arkasını dönmeyi başarmış hâlâ pervaza tutunuyordu. Çıplak, tüysüz, çirkin kıcını cama dayayıp bize gösterirken kahkahayla gülüyormuş gibi ayaklıyordu.

"Sonra," diye sordu Bobby, "rahip evine girdikten sonra neler oldu?"

Zamanın koştığı hissiyle tavan arası, Wyvern ve Ramirez'in evindeki olayları çabucak özetledim.

"Manuel kapak bir kişiymiş," dedi Bobby başını üzüntüyle sâüayarak.

"Öf," dedi Sasha ama Manuel üzerine bu yorum yapmadı.

Penceredeki erkek maymun yüzümüze bakarak cama işedi.

"Eh bu da yeni çıktı," dedi Bobby.

Lavabonun üzerinde yer alan pencerenin altındaki verandada, sıcak, yağk tavada patlayan mısır taneleri gibi, daha çok maymun pat pat havaya zıpkıyor, bir görünüp bu kayboluyordu. Hepsi ciyaklıyor ve haykır

467

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

yordu. Zıplayan, kendi etrafında dönen, pat pat ses çıkarıp sürekli olarak görünenler kesinkile aynı yarım düzine olsa bile, onlardan sürüyle var gibi gözüküyordu.

Sonuncu bkamı bitirdim.

Sükûneti korumak anbean zorlaşıyordu. Belki sakinleri oynamak bile bende olandan fazla enerji ve konsantrasyon gerektiriyordu.

"Orson," dedim, "Evin çevresini şöyle bir dolaşman fena olmaz."

Anladı ve hemen çevrede asayişi sağlamak için harekete geçti.

Mutfaktan çıkmadan önce, "Kahramankk yok. Eğer işler kötü giderse havla ve doğruca buraya gel," dedim.

Koşarak gitti.

Bu, yapılması gereken bu şey olmasına karşın, hemen arkasından onu gönderdiğime pişman oldum.

İlk maymun sidik torbasını boşaltmış, ikincisi de yüzünü mutfığa dönmüş, kendi deresini boşaltmaya başlamıştı. Öteküer dışanda koşuşup duruyorlardı ve veranda çatısının kirişlerinden sakanıyorlardı.

Bobby masaya bitişik pencerenin tam karşısında oturuyordu. Gecenin nispeten sakin olan bu bölümünü, gibi kuşkuyla araştırıyordu.

Şimşek artık çakmıyor ama gök gürlemeleri denizin üzerinde art arda patlıyordu. Bu bombardıman, maymunları heyecanlandırdı.

"Brad Pitt'in yeni füminin gerçekten çok heyecanlı olduğunu duydum," dedi Bobby.

Sasha, "Biz görmedik henüz," dedi.

"Ben hep video kopyasını beklerim," diye hatırlatma yaptım Bobby'ye.

Bu şey arka verandanın kapısını denedi. Kapı kolu takırdadı ama küt emniyetkydi.

DEAN KOONTZ

468

Lavabonun üzerindeki pencerede duran iki maymun atlayıp yok oldular. Başka iki maymun onların yerini almak için pencereye zıpladı ve her ikisi birden cama işemeye başladı.

Bobby, "Ben bunu temizlemem," dedi.

"Ben de temizlemem," dedi Sasha da.

"Belki bu şekilde saldırganlık ve öfke duygularını boşaltıp sonra da çekip giderler." dedim.

Bobby ile Sasha sanki aynı okulda bayat espri dersi almışlardı.

"Ya da belki tersi olacaktır," dedim tekrar düşünerek.

Dışandan, gecenin karanlığından, kiraz çekirdeği büyüklüğünde bir taş camlardan birine çarptı ve işeyen maymun ateş hattından kaçmak için aşağı zıpladı, ilkinin, dolu taneleri gibi yağan başka taşlar izledi.

En yakınımızdaki cama taş fulatılmadı.

Bobby yerden tüfeğini alıp kucağına yerleştirdi.

Hücum en tepe noktasına ulaştığında birdenbire sona erdi.

Çılgınlaşmış maymunlar şimdi daha fazla öfkeyle bağnşıyorlardı.

İnce, tiz ve uğursuz haykırıışları, geceyi şeytansı bir enerjiyle besleyip sanki öyle bir doğaüstü etki yaratmıştı ki yağmur evin çatısına öncekinden daha sert darbelerle

vurmaya başlamıştı. Gök gürlemesinin insafsız darbeleri gecenin kabuğunu çatlatınca, şimşegin parlak çatal uçları bir kez daha gecenin etini dürttü.

Önceki saldırıdaki taşlardan daha büyük bir taş, lavabonun üzerindeki camlardan birine çarpıp geri sıçradı: Çatırtı. Daha büyük bir güçle fırlatılan yaklaşık aynı büyüklükte bir ikinci taş ilkinizi izledi.

Allahtan elleri tabanca ya da tüfek kullanamayacak kadar küçüktü; ayrıca vücut ağırlıkları da nispeten dü

469

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

şük olduğu için silahın geri tepmesiyle birlikte tepetaklak yere yuvarlanırlardı. Bu yaratıklar mutlaka tabancanın amacını ve kullanılışını anlayacak kadar akıllılardı ama VVyvern laboratuvarlarındaki dahi güruhu en azından goriller üzerinde çalışmayı tercih etmemişti. Yine de bu fikir akıllarına gelseydi, kuşku yok ki bu yatırım için hemen para kaynağı ararlar ve gorillere sadece ateşli silah eğitimi vermekle kalmayıp onlara nükleer silah dizaynının inceliklerini de öğretirlerdi. İki taş daha hedef alınan cama çarptı.

Belimdeki mobil telefona elimi attım. Yardım için çağırabileceğimiz birisi olmalıydı. Polis olmazdı. FBI olmazdı. Polis cevap verse bile, Ayışığı Körfezi polis gücündeki dost görevliler büyük olasılıkla maymunları korumak için ateş açarlardı. FBI'nin en yakındaki ofisine ulaşarak onlara telefonla, uçan daireler tarafından bir kaçırma haberi verenlerin hepsinden daha güvenilir gelsek

bile, dūřmanla konuşuyor olurduk; Manuel Rami-rez'in dediğine göre, bu k busun kendi kendine bitmesine izin verme kararı " ok yüksek düzeyde" alınmıştı ve ben Manuel'e inanıyordum.

Biz hayatlarımızı ve geleceğimizi, önceki kuşaklar tarafından uygun görülmeyen bir sorumluluk zinciriyle, toplum yönetimine ilişkin önemli kararlar almak konusunda çok az bilgimiz ya da aklımız olduğuna bizi ikna eden uzmanlara ve profesyonellere güvenle teslim ettik. Bu bizim tembelliğimizin ve ahmaklığımız sonucudur. Primatlarla gelen felaket.

Yine büyük bir taş pencereye çarptı. Cam çatladı ama paramparça olmadı.

9-milimetrelilik yedek mermiden iki tane alıp blucinimin cebine soktum.

Sasha elini Chiefs Speciali saklayan buruşuk peçetenin altına soktu.

DEAN KOONTZ

470

Onun oyununu ben de uygulayıp saklı Glock'u peçetenin altından tuttum.

Birbirimize baktık. Bir korku dalgası gözlerini baştan aşağı yıkıyordu ve mutlaka o da benim gözlerimde aynı akıntıyı görüyordu.

Güven vermeye çalışarak gülümsedim ama sanki yüzüm sert bir plastik gibi çatladı. " yi olacağız. Bir DJ, bir sörf serserisi ve Fil Adam; dünyayı kurtaracak m kemm l bir takım."

"Mümkünse," dedi Bobby, "içeri giren bir ya da ikisini hemen öldürmeyin. Bırakın birkaçı birden içeri girsin. Olabildiğince erteleyin. Bırakın güven duysunlar. Enayi küçük piçler. Sonra bana izin verin ki ilk ateşi ben açıp onlara saygıyı öğreteyim. Bu tüfekte nişan almam gerekmiyor bile."

"Emredersiniz efendim, General Bob," dedim.

İki, üç, dört taş -şeftali çekirdeği büyüklüğünde-çarptı camlara. İkinci büyük cam da çatladı ve dal budak salan şimşek gibi, bu çatlak yeni yollara ayrıldı.

Bir doktoru büyüleyecek yeni bir psikolojik durum tecrübesi yaşıyordum. Midem göğsümü sıkıştırmış gırtlığımı zorlayıcı bir baskı yaparken, çarpan kalbim daha önce midem tarafından işgal edilen boşluğa düşmüştü. Yarım düzine kadar, öncekilerden daha büyük taşlar, iki büyük cama çarptı ve her iki cam da parçalanıp içeriye düştü. Camlar soğuk ve kuru bir müzik sesiyle birlikte paslanmaz çelik lavabonun içine, granit tezgâhların üzerine ve zemine yağmur gibi yağdı. Birkaç kırık, keskin cam parçası masanın üzerinde şangırdarak soğumuş pizzadan kalan dilimlere plop diye düşerken ben hemen gözlerimi kapadım.

Gözlerimi açtığım anda, çığlık çığlığa bağırarak iki maymunun, her biri Angela'nın tarif etmiş olduğu büyüklükte, tekrar pencerede olduğunu gördüm. Bu bir

471

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Çift maymun, kırık camdan ve bizden sakınarak içeriye, granit tezgâhın üzerine sıçradı. Sert rüzgâr, yağmurdan matlaşmış tüylerini savuruyordu.

Bir tanesi süpürge dolabına doğru baktı. Çünkü tüfek genellikle o kilitli dolapta saklanıyordu. Geldiklerinden beri hiçbirimizin o dolaba yaklaştığını görmemişlerdi ve masanın altında, Bobby'nin dizlerinde yatan 12 kalibreliğı büyük ihtimalle fark etmemişlerdi.

Bobby onlara bir göz attı ama asıl ilgilendiğı karşı-sındaki camdı.

Kambur ve çevik iki yaratık lavabonun karşısına düşen tezgâh boyunca hareket ediyorlardı. Loş ışıklı mutfakta, san hain gözleri, mum fitilinin ucundan titreşen alevler kadar parlaktı.

Soldaki davetsiz misafir bir ekmek kızartma makinesiyle çarpışınca onu öfkeyle yere itti. Fiş prizden koparcasına ayrılırken kıvcılcımlar saçıldı.

Angela'nın makakayla ilgili hikâyesini anımsadım; dudağını yaracak kadar sert vuruşlarla onu elma bombardımanına tutmuştu. Bobby mutfağını çok düzenli tutardı ama bu hayvanlar dolap kapaklarını açıp da bizi bardak ve tabak yağmuruna tutacak olurlarsa, ciddi zararlar verebilirlerdi; ateş gücünün bizde olması avantajından hoşnut kalsaydık bile. Frizbi gibi dönerek gelen bir yemek tabağı, burnunun tam kemiğine isabet edip nerdeyse bir mermi kadar etkili olabilirdi.

Hain gözlü iki maymun daha verandadan zıplayıp kmk pencerenin çerçevesine oturdu. Bize dişlerini gösterip tıslıyorlardı.

Sasha'nın tabancasının üzerindeki kâğıt peçete gözle görünür şekilde titreşiyordu ve bu titreşim hava cereyanı yüzünden değildi.

Bu davetsiz konukların tıslama, diş gıcırdatma, çığlık seslerine, kırık camdan esen mart rüzgarının uğultu

DEAN KOONTZ

472

sunu, gök gürlemesine ve trampet çalan yağmur sesine karşın Bobby'nin yavaş sesle şarkı söylediğini düşündüm. Mutfağın öteki köşesindeki maymunları görmezlikten gelip dikkatini tüm yoğunluğuyla karşısındaki kırılmamış cama yöneltmişti; ve dudakları kımıldıyordu. Karşılık vermediğimizden, belki de korkudan hareketsiz kaldığımızı inandıkları için cesaretleri artıp gittikçe tahrik olan, kırık penceredeki, iki yaratık içeri zıpladı ve doğrucu tezgâhın karşı tarafına gidip içeri ilk giren iki maymunun her biriyle çift oluşturdu.

Ya Bobby daha yüksek sesle şarkı söylüyordu ya da şiddetli korku benim işitme duyumu keskinleştirmişti, çünkü birdenbire söylediği şarkıyı tanıdım. "Daydream Believer."Gençliğimizin altın çağında, Monkees Grubu tarafından plağı yapılan şarkı. Bunu Sasha da duymuş olmalıydı ki, "Geçmişten bir esinti." dedi.

Maymunlar bölüğünün iki üyesi daha, lavabonun üzerindeki pencereye tırmanıp çerçeveye yapıştı. Gözle-

rinde cehennem ateşi vardı ve nefretlerini üzerimize kusuyorlardı.

Halihazırda mutfakta olan dört maymun öncekinden daha yüksek sesle çığlık atıyorlar, yumruklarını havada sallayıp dişlerini göstererek ve bize tükürerek tezgâhın üzerinde zıp zıp zıplıyorlardı.

Akıllılardı ama yeteri kadar akıllı değillerdi. Öfkeleri kararlarını örtüyordu.

"Temizleyin," dedi Bobby.

Haydi bakalım!

Bobby masayla arasını açmak için geriye çekilmek yerine, yana kaçıp esnek bir şekilde ayağa kalktı ve tüfeği kaldırdı; sanki hem askerlik, hem de bale dersleri almıştı. Tüfeğin namlusu alevler kustu ve kulakları sağır eden ilk patlama pencereye en son gelen iki maymunu yakaladı. Maymunlar sanki bir çocuğun doldu

473

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

rulmuş oyuncağı gibi, verandaya geri uçtular. İkinci raunt lavabonun solunda bulunan tezgâhın üzerindeki çifti biçti.

Kulaklarım, içlerinde sanki katedral çanı çalıyormuş gibi çınlıyordu. Bu sınırlı mekânda tüfek ateşinin kükreni e si, insana yönünü kaybettirecek kadar yüksek olsa da, Bobby 12-kalibreliği ikinci kez ateşlemeden ben ayağa fırladım. Bobby üçüncü ve dördüncüyle ilgilendiği sırada, Sasha masadan uzaklaşıp davetsiz konukların kalan ikisine doğru ateş etti.

Onlar ateş ederken ve mutfak patlamalarla sarsılırken en yakınımıdaki cam üzerime doğru patladı. Bir cam şelalesiyle birlikte ılık ılıa bir maymun, masanın üzerindeki iki muma çarpıp postundan sıçrayan sularla mumlardan birisini söndürerek ve bir pizza dilimini yuvarlayıp aşağı düşürerek tam ortamıza, masaya kondu.

Glock'u kaldırdım ama tam o sırada maymun Sasha'nın sırtına atladı. Eğer vuracak olursam kurşun bu lanet şeyden geçip büyük ihtimalle Sasha'yı da öldürecekti. Ben yolumun üzerindeki sandalyeyi tekmeleyip masanın çevresini dolaşıncaya kadar, Sasha'nın sırtına binmiş ciyaklayan maymun onun saçlarını eline dolamış yolmaya başlamıştı bile. İçgüdüsel olarak sırtındaki makaya körlemesine ulaşmaya çalışırken elindeki .38'liğı düşürdü. Maymun Sasha'nın elini yakaladı. Maymunun havada dişlerini atırdatma sesi duyulabiliyordu.

Sasha'nın bedeni geriye doğru, masaya eğilmişti ve saldırgan, Sasha'nın boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye doğru çekmeye uğraşıyordu.

Glock'u masaya bırakıp sağ elimi yaratığın boynuna dolarken, sol elimle de kürekkemikleri arasındaki deri ve kürke yapışarak maymunu arkasından kavradım.

DEAN KOONTZ

474

Kürkünü ve derisini o kadar öfkeyle büktüm ki hayvan acıyla ciyakladı. Sasha'yı bırakmıyordu. Ben onu Sas-

ha'dan ayırmaya çabalarken, o yine de Sasha'nın saçlarını köklerinden koparmaya çalışıyordu.

Bobby üç el daha ateş etti. Evin duvarları sanki deprem oluyormuş gibi sarsılıyordu. Bunlar içeri girenlerin sonuncu çifti diye hesaplarken, Bobby'nin küfrettiğini duydum ve daha çok dert kaynağının önümüze çıktığını anladım.

Geriye kalan iki mumun eriten alevlerinden daha yakıcı san gözlerinden, tümüyle kamikaze oldukları anlaşılan başka bir çift maymun, lavabonun üstündeki pencereden içeri atladı.

O sırada Bobby silahını dolduruyordu.

Evin başka bir bölümünde Orson havlıyordu. Kavgaya katılmak için bize mi koşuyordu, yoksa yardım mı istiyordu anlamıyordum.

Kendimi bana özgü olmayan bir şekilde küfredip hayvan vahşetiyle hularken buldum. Öte yandan iki elimle makakanın boğazına yapışmışım. Onu boğdum, ta ki Sasha'yı buakmaktan başka seçeneği kalmaymcaya kadar.

Maymun yaklaşık on iki kilo ağırlığındaydı, benim ağırlığımın altıda birinden az. Fakat tümüyle kemik, kas ve nefretle doluydu. Nefes almak için çabalarken zayıf bir sesle bağınıyor, hatta tükürüyordu. Hayvan, boğazına sarılan elleri ısırarak için başını eğmeye çalışıyordu. Kıvrılıp bükülüyor, kıvrılıyor, tekmeliyordu. Bir yılan-balığın bundan daha sıkı tutunabileceğini düşünemedim ama bu küçük pisliğin Sasha'ya yaptıklarından ötü-

rü öfkem o kadar büyüktü ki ellerim çeuük gibi olmuştı ve sonunda boynunun çatırtıyla kırıldığını hissettim.

Artık o gevşek, ölü bir şeydi ve yere bıraktım.

Chiefs Speciali tekrar bulan Sasha, kınk cama doğ

475

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ru giderek gecenin karanlığına doğru ateş açarken, ben de tiksintiyle ağzımı kapayıp nefesimi tutarak kendi Glock'umu aldım.

Bobby tüfeğini doldururken, parlayan gözlerine karşın, son iki maymunun izini kaybetmişti. Kapının.yanındaki elektrik düğmesine gitti ve reostayı, bana gözlerimi kısıtıracak kadar, yükseltti.

O küçük piçlerden birisi ocağın yanındaki tezgâhın üzerinde duruyordu. Duvardaki raftan bıçakların en küçüğünü seçip içimizden birisinin ateş etmesine kalmadan bıçağı Bobby'e fırlattı.

Maymunlar bölüğü basit savaş sanatları öğrenmekle mi meşguldü, yoksa maymun mu şanslıydı anlamıyordum. Bıçak havada daireler çizerek gidip Bobby'nin sağ omzuna saplandı.

Bobby elindeki tüfeği düşürdü.

Ben bıçak fulatıcısına iki kez ateş ettim ve maymun geriye, ocağın üzerine doğru, meyletti ve düşüp öldü.

Geriye kalan maymun, ataların tehlikeyi göze almaktansa, dikkatli olmanın evla olduğunu söylediklerini duymuş olmalıydı ki, kuyruğunu kısıtırarak lavabo-

nun üzerine sıçrayıp pencereden dışarı kaçtı. Arkasından iki el ateş ettim ama ikisinde de ıskaladım.

Öteki pencerede Sasha titremeyen hünerli elleriyle belindeki fişeklikten 38'liği dolduruyordu.

Hangi basın yayın okulunun DJ olacaklara ateş altındayken zarafet ve silahlar üzerine ders vermiş olabileceğini merak ettim. Ayışığı Körfezi Kasabası'ndaki insanların içinde, görüldüğü gibi kalan tek kişi Sasha'ydı. Şimdi onun da kendine ait bir iki sırrı olmasından kuşkulanıyordum.

Sasha bir kez daha gecenin karanlığına ateş etmeye başladı. Bir hedefe mi ateş ediyordu, yoksa maymunlar

DEAN KOONTZ

476

bölüğünden geriye kalanların cesaretlerini kırmak için sindirme a tıslan mı yapıyordu bilmiyordum.

Bobby bıçağı omzundan çekip çıkarırken, ben de Glock'tan yan boşalmış fişekliği boşaltıp dolu olanını taktıktan sonra onun yanma gittim. Bıçak etine sadece üç dört santim kadar girmiş gözüküyordu ama bir kan lekesi gömleğine yayılıyordu.

"Çok kötü mü?" diye sordum.

"Boşver!"

"Dayanabilecek misin?"

"Bu benim en iyi gömleğimdi!"

Bobby belki iyileşecekti.

Orson evin önünde havlamaya devam ediyordu, ancak havlaması şimdi dehşet çığhklarıyla bölünüyordu.

Glock'u kalçamın üzerine, kemerimin altına sokuşturdum, tümüyle dolu olan, Bobby'nin tüfeğini alıp havlama sesine doğru koştum.

Oturma odasındaki ışıklar bırakmış olduğumuz gibi açık fakat kısıktı. Ben birazcık yükselttim.

Büyük pencerelerden birisi paramparça olmuştu. Islık çalan rüzgâr, yağmuru veranda çatısının altına, oradan da oturma odasına sürüklüyordu.

Bağrıışan dört maymun kanepelerin kollanna ve sandalyelerin arkasına tünemişti. Işıklar parlayınca başlannı bana çevirip tıslamaya başladılar.

Bobby maymunlar bölüğünün sekiz on maymundan oluştuğu tahmininde bulunmuştu ama bu sayıdan çok daha fazla olduklan ortadaydı. Benim şimdiye kadar gördüğüm on iki on üç tane civanndaydı ve bunlann öfke ve nefretle yan deliliğın ötesinde olmaları gerçeğine karşın, topluluklannm çoğunu, bunun gibi tek bir hücumda kurban verecek kadar dikkatsiz -ya da aptal olduklannı düşünmüyordum.

477

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

İki, üç yıldır serbest dolaşıyorlardı. Bu süre üremeleri için fazlasıyla uzundu.

Orson çevresi bu cin dörtlüsüyle sarılmış durumda yerdeydi. Şimdi yine ona doğru bağışmaya başlamışlardı. Orson hepsini birden izlemeye çalışarak kendi etrafında kaygıyla dönüp duruyordu.

Bölüğün maymunlarından biri öyle bir uzaklıkta duruyordu ki serseri bir kurşunun köpeği vuracağından korkmak gereğini duymadım. Duraksamadan, tam atış hattında duran yaratığı uçurdum. Saçmalann ve maymun bağnsaklannın etrafa serpişmesi sonucunda Bobby yeniden dekore ettirmek için belki beş bin papel bayılacaktı.

Geriye kalan üç maymun pencere yönüne doğru, bir mobilyadan ötekine sıçraya sıçraya, giderken birini daha devirdim. Fakat üçüncü rauntta kurşunlar tik ağacından ahşap duvara isabet etti. Bu da Bobby'ye beş on binliğe patlayacaktı.

Tüfeği bir kenara buakıp kalçamın üzerinden Glock'u çektim. Kırık camdan ön verandaya kaçan maymunların peşinden koştüğüm sırada, birisi arkamdan yakalayınca ayaklarım neredeyse yerden kesildi. Adaleli bir kol boynuma dolandı, anında nefesim kesildi ve bir el Glock'u tuttu, koparırcasına aldı elimden.

Bundan sonrasında ayaklanm *tüm*den havalandı, çocukmuşum gibi kaldırılıp fırlatıldım. Çarptığım sehpa altımda paramparça oldu.

Mobilya harabesinin içinde sırtüstü, boylu boyunca yatarken, kafamı kaldırıncı üzerimde kocaman, hatta bu açıdan bakınca, aslında olduğundan daha da dev gibi görünen Cari Scorso'yu gördüm. Dazlak kafa. Küpe. Işıklan yükseltmiş olmama karşın, oda hâlâ gözlerindeki hayvansı pınlıtyı görebileceğim kadar loştu.

Maymunlar bölümünün lideriydi o. Bundan hiçbir

kuşkum yoktu. Ayaklarında spor ayakkabısı, üzerinde blucin ve flanel gömlek, kolunda saat vardı. Suçlunun teşhisi için dört gorille birlikte polis tarafından sıraya dizilseydi, hiç kimsenin onu oradaki tek insan olarak tanımlamakta en ufak bir tereddütü olmazdı. Ama yine de giyimine kuşamına ve insan görünümüne karşın, o insanlık dışı bir şeyin yırtıcı aurasını yayıyordu. Bu yalnızca gözlerindeki pırıltıyla ilgili değildi. Yüz hatları benim tanımlayabileceğim hiçbir insan duygusunu yansıtmayan bir ifadeyle çarpılmıştı. Giyimliydi ama çıplak olsa da fark etmeyebilirdi; boynundan başının tepesine kadar pırıl pınl traş olmasına rağmen bir maymun gibi kıllı da olabilirdi. Eğer iki hayat yaşıyorduyorsa, gündüzleri kendisine benzer şekilde değişikliğe uğramamış insanlarla yaşadığı hayattansa, geceleri maymunlar bölüğüyle yaşadığı hayata daha fazla uyum sağladığı aşikârdı.

Glock'u kol mesafesinde, bir infaza stilinde yüzüme doğruttu.

Orson hırlayarak üzerine atladı ama Scorso öteki iki maymundan daha hızlıydı. Köpeğin kafasına sert bir tekme indirdi ve Orson yere yuvarlanıp hareketsiz kaldı. Ne havlıyordu ne de ayaklan oynuyordu.

Yüreğim bir taş gibi kuyuya düştü.

Scorso, Glock'u tekrar üzerime doğrultup yüzüme bir el ateş etti. Yahut da bana öyle geldi. Fakat tetiği henüz

çekmesine fusat kalmadan bir anda, odanın öteki ucundaki Sasha adamı sırtından vurdu ve duyduğum krak sesi, onun Chiefs Specialinin patlamasıydı. Scorso kurşunun etkisiyle sarsılınca, Glock hedefinden saptı. Başımın yanındaki tik tahtasından döşeme, kurşunun şiddetiyle parçalandı.

Sutmdan bir kere vurularak yaralanmış ama çoğu

479

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

muzdan daha az telaşlı olan Scorso döndü ve dönerken de Glock'u birbiri peşi sua ateşledi.

Sasha kendini yere attı ve yuvarlanarak odadan çıktı.

Scorso onun durduğu yere tabancayı boşalttı. Fişeklik boşaldıktan sonra bile tetiği çekmeye uğraşıyordu.

Scorso'nun flanel gömleğinin arkasına yayılan bol koyu renk bir kan lekesini görebiliyordum.

Sonunda Glock'u fulattı ve bana döndü. Görünüşe göre niyeti ya yüzümde tepinerek dans etmek, ya da gözlerimi kafatasımdan çıkararak beni kör edip ölüme terk etmektir. Sonra her iki zevkten de vazgeçerek son iki maymunun kaçtığı kırık cama yöneldi.

Scorso tam evden çıkmak üzereydi ki Sasha tekrar ortaya çıktı ve inanılmaz bir şekilde onu kovalamaya başladı.

Ona durması için bağndım ama öyle vahşileşmiş gözüküyordu ki onunda gözlerinde o kötü ışığı görmek beni şaşırtmadı. Ben sehpa parçalarının içinden kalkma-

ya uğraşırken Sasha odayı geçmiş ön verandaya atmıştı.

Dışanda Chiefs Specialin çatırtısı duyuldu, bir daha, sonra bir üçüncü defa daha.

Sasha'nın kendine bakabileceği apaçık gözüksüğü halde, arkasından gitmek ve onu sürükleyip içeriye geri getirmek istiyordum. Sasha Scorso'nun işini bitirmiş olsaydı bile, maymunlar için gece, birinci sınıf bir DJ'in bile başa çıkabileceğinden daha iyi bir sığınaktı; gece Sasha'nın değil, onların hakimiyet alanıydı.

Dördüncü, derken beşinci patlama sesi duyuldu.

Duraksadım çünkü Orson gevşek bir biçimde yerde yatıyordu. Öylesine sakindi ki böğürlerinin nefes alıp verirken yükselip alçaldığını bile göremiyordum. Ya ölmüştü ya da bayılmıştı. Eğer baygındıysa acele yardıma

DEAN KOONTZ

480

ihtiyacı olabilirdi. Kafasına tekme yemişti. Yaşıyorduyorsa bile beyin hasarı tehlikesi vardı.

Ağlıyor olduğumu fark ettim. Üzüntüme gem vurdum.

Gözyaşlarımı içime akıttım. Her zamanki gibi.

Bobby bana doğru geldi. Tek elini omzundaki bıçak yarasına bastırıyordu.

"Orson'a yardım et," dedim.

Şimdi ona hiçbir şeyin yardım edemeyeceğine inanmayı reddediyordum, çünkü böyle korkunç bir şeyi düşünmek bile gerçekleşmesini kesinleştirebilirdi.

Pia Click bu kavramı anlardı.

Belki Bobby de anlardı artık.

Mobilya parçalarından, ölü maymunlardan ve ayaklarımın altında çatırdayan kırık camlardan kaçarak pencereye koştum. Soğuğun gümüşümsü kamçısı ve yağmurlu hrtına, pencere çerçevesinden sarkan, sivri uçlu cam parçalarına çarpıyordu. Verandayı geçip merdivenlerden atladım ve yağmurun göbeğine, Sasha'ya doğru koştum. Kum tepeciklerinin arasında on metre ötede duruyordu.

Cari Scorso kumların içinde yüzükoyun yatıyordu. Sırılıslam olan Sasha titreyerek adamın tepesinde duruyor üçüncü ve son mermiyi tabancaya koyuyordu. Duymuş olduğum atışların hepsinin değilse bile çoğunun adama isabet etmiş olduğundan kuşku yoktu ama o birkaç el daha ateş etme ihtiyacı duyuyor gibiydi. Tabii, Scorso kımıldıyordu ve pençe gibi olmuş her iki eli toprakta oyuk açan yengeç gibi çalışıyordu. Sasha dehşetten titreyerek eğildi ve son bir kez ateş etti; bu seferki kafatasının tam arkasmaydı.

Bana doğru döndüğünde ağlıyor ve gözyaşlarını bastırmaya uğraşmıyordu.

Benim ise gözlerimde yaş yoktu. Kendi kendime birimizin gözyaşlarını tutmasının gerektiğini söyledim.

481

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

"Hey," dedim nazikçe. Kollanma atıldı. "Hey," diye fısıldadım. Ona sanldım.

Yağmur öyle sel gibi boşanıyordu ki doğu tarafında üç çeyrek mil mesafedeki kasabanın ışıklarını göremiyordum. Gökten inen bu selle Ayışığı Körfezi Kasabası, sanki kumdan yapılmış aynntılı bir maketmişçesine eriyip gitmiş olabilirdi.

Fakat işte orada duruyordu. Bu tornanın, bundan sonra başka bir hrtınanm ve diğer tomalann geçmesini bekleyerek, ta ki bütün günlerin sonuna dek. Ayışığı Körfezimden kaçış yoktu. Bizim için yoktu. Hiçbir zaman yoktu. Burası kelimenin tam anlamıyla kanımıza işlemişti.

"Bize ne olacak şimdi?" diye sordu Sasha. Hâlâ bana sıkı sıkı sarılmış durumdaydı. "Hayat."

"Hayatın tümüyle içine ediliyor." "Her zaman öyleydi zaten." "Onlar hâlâ oralardalar."

"Belki bir süre bırakırlar bizi...sadece bir süre." "Buradan nereye gideceğiz Karadam?" "Eve dönüp bira içeceğiz."

Sasha hâlâ titriyordu ama titremesi yağmurdan değildi.

"Peki ondan sonra? Sonsuza kadar bira içemeyiz." "Yann büyük dalgalar geliyor." "O kadar kolay olacak mı?"

"Bu destansı dalgalan yakalayabiliyorken yakalamak gerek."

Kır evine doğru yürüdük Sasha'yla. OrsonTa Bobby'yi geniş ön veranda basamaklarında otururken bulduk.

Yanlarında oturacağımız kadar bir yer vardı.

Kardeşlerimden hiçbiri yaşamlannm en iyi ruh halinde değillerdi.

Bobby sadece Neosprin ve bandaja ihtiyaç duyuyor

Hiçbirşeyden Korkma F-552

DEAN KOONTZ

482

du. "Yüzeysel bir yara, kâğıt kesiği gibi ince. Bir buçuk santimden fazla derinliği yok."

"Gömleğine üzüldüm," dedi Sasha.

"Teşekkürler."

Orson inleyerek ayağa kalktı, yalpalaya yalpalaya yağmura doğru yürüdü ve kumlara kustu. Kusturacak bir geceydi.

Gözlerimi ondan alamıyor, korkudan ürperiyor-dum.

"Belki bir veterinere götürsek iyi olur," dedi Sasha.

Başımı iki yana salladım. Veterinere götürmek olmazdı.

Ağlamayacaktım. Ben ağlamam. İnsan bu kadar çok gözyaşını içine akıtarak ne ölçüde acıyı göze alabilirdi?

Konuşabildiğim zaman dedim ki, "Kasabadaki hiçbir veterinere güvenemem. Onlar da muhtemelen işbirlikçidirler. Orson'un VVyvern'den çıkan hayvanlardan birisi olduğunu anlarılarsa, benim elimden alıp laboratuvara geri götürürler."

Orson yüzünü yağmura kaldırmış, sanki onu hayat verici buluyormuş gibi öylece duruyordu.

"Geri dönecekler," dedi Bobby, maymunlar bölümünü kastederek.

"Bu gece değil," dedim, "belki de çok uzun sürmez."

"Ama er ya da geç gelecekler." "Evet."

"Başka kim var?" diye sordu Sasha merakla, "başka ne var?"

"Orada kaos var," dedim. Manuel'in bana anlattıklarını anımsamıştım. "Kökten yeni bir dünya. İçinde ne olup bittiğini ya da tam şu anda neyin doğduğunu, lanet olası, kim bilebilir ki?"

Görmüş olduğumuz her şeye ve VVyvern projesiyle ilgili tüm öğrendiklerimize karşın, kıyametin eşiğinde, uygarlığın sonuna yakın yaşadığımıza, veranda basamaklarında oturduğumuz şu ana kadar ta içimizden

483

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

inanmış değildik. Kıyamet habercisi davul sesleri gibi sert ve fasılasız yağmur dünyayı dövüyordu. Bu gece, dünya yüzündeki başka hiçbir geceye benzemiyordu. Ayrılan bulutların arasından ortaya üç tane ay çıksa ve gökyüzü hiç bilmediğimiz yıldızlarla dolsaydı bile, bu kadar yabancı gelemezdi insana.

Orson çamurlu yağmur birikintisinin üzerinden, en alt basamağa atladı. Sonra da giderken göstermiş olduğundan daha fazla güvenle yanıma tırmandı.

"Evet" anlamında başı aşağı-yukan, "hayır" anlamında iki yana sallama işaretini kullanarak bilinç durumunu korku içinde test ettim. İyiydi.

"Tanrım," dedi Bobby. Onun sesinin bu kadar titrediğini hiç duymamıştım.

İçeri girip dört bira ile Bobby'nin, *Rosebud* sözcüğünü boyayla yazdığı, Orson'un kâsesini getirdim.

"Pia'nın resimlerinden ikisi bir kaçkurşun darbesi aldı," dedim.

"Suçu Orson'un üzerine atarız," dedi Bobby.

"Hiçbir şey," dedi Sasha, "tüfekli bir köpekten daha tehlikeli değildir."

Yağmuru dinleyerek ve temizlenip tazelenmiş nefis havayı soluyarak bir süre sessizce oturduk.

İleride, kumların arasında Scorso'nun bedenini görebiliyordum. Şimdi Sasha da benim gibi bir katildi.

"Hayat mutlaka bu," dedi Bobby.

"Tamamıyla," dedim.

"Çok esaslı."

"Delice," dedi Sasha.

Orson başını salladı.

34

O gece maymunları çarşaflara sardık. Scorso'nun cesedini de bir çarşafa sardık; birden ayağa kalkıp pamuklu sargı bezlerini peşinden sürükleyerek bana uzanacakmış gibi geliyordu; o sanki insanların, çağunuzdaki gerçek dünyanın izin verdiğiinden daha fazla doğaüstü güçlerle haşu neşir olduğu bir çağı anlatan tarihsel sinema filmlerinden fırlamış bir mummyaydı. Sonra cesetlerin hepsini Explorer'ın bagajına yükledik.

Bobby'nin garajında bir yığın naylon örtü vardı. Evin tik ağacından ahşaplarını belirli aralıklarla cilalayan son boyacılardan kalmıştı bunlar. Kırık camlı pencereleri, elimizden geldiği kadar kapatmak için bu naylon örtüleri tel zımbayla tutturduk.

Gecenin ikisinde Sasha bizi arabasıyla kasabanın doğu ucuna götürdü. Fırtınada ağlayan bir dizi yaşlı insan

gibi bekleyen zarif California karabiber ağaçlarını, betondan *Piet 'yı* geçip Georgian tarzı büyük binanın önünde, revakm altında durduk.

Binada  lıkların hiçbiri yanmıyordu. Sandy K rk uyuyor muydu, yoksa evde değil miydi anlayamadım.

arafa sanlı cesetleri arabadan indirip  n kapıya yığdık.

4s5

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

Arabaya binip uzaklaşırken Bobby, "ocukken Sandy' nin babasını seyretmek için buraya geldiğimizi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Düşünsene, ya gecenin birinde bu kapı eşiğinde biz böyle bir şey bulmuş olsaydık!" "Harika."

Bobby'nin evinde günler alacak temizlik ve tamirat işi vardı ama biz kendimizi henüz bu göreve hazır hissetmiyorduk. Sasha'mn evine gittik ve mutfakta oturup gecenin geri kalanında daha çok birayla kafalanmızı aarak, yeni dünyamızın ve yeni hayatımızın başlangıcı-na ilişkin babamın yazdığı açıklamaları baştan sona gözden geçirdik.

Annem hastanın hücrelerine -ya da deneklerin- gen taşıma amacı için retrovirüs mühendisliğinde yeni bir yaklaşım yaratmış ve VVyvern'deki gizli tesiste, dünya çapında bir bilim adamı takımı, annemin düşüncesini gerçekleştirmişti. Bu yeni mikrop dağıtımcı oğlanlar,

herkesin umudunun ötesinde fevkalade başarılı ve seçici olmuşlardı.

"Sonra Godzilla çıktı ortaya," Bobby'nin dediği gibi.

Bu yeni retrovirüsler, sakatlanmış olmalanna rağmen, çok akıllı olduklarını kanıtladılar. Bunlar genetik materyal paketini sadece vücuda taşımakla kalmıyorlar, aynı zamanda getirmiş oldukları paketle değiştirmek için hastanın ya da laboratuvar hayvanlarının DNA'sından bir paket seçip alıyorlardı. Böylece genetik materyali vücuttan içeri ve dışarı taşıyan çift taraflı taşıyıcı haline geldiler.

Doğal olarak deneyin vücudunda halihazırda bulu

DEAN KOONTZ

486

nan diğer virüsleri ele geçirmekte, o organizmaların özelliklerinden gerekeni seçmekte ve kendilerini yeniden yapılandırmakta yetenekli olduklarını kanıtladılar. Bunlar kendilerinden önce hiçbir mikrobun uğramadığı kadar kökten ve hızlı bir değişime uğradılar. Vahşice değişime uğrayan mikroplar, saatler içinde yeni bir şey haline geliyorlardı. Bunlar sakatlaştınlmış olmalarına rağmen üreyebilmeye yeteneğini de kazandılar.

VVyvern'den kimse ne olduğunu daha kavramadan önce annemin bu yeni böcekleri, genetik deney hayvanlarına naklettikleri genetik materyal kadarını, onlardan da dışarı taşıyorlardı. Genetik materyal transferini sadece değişik hayvanlara değil, aynı zamanda laboratuvar-daki bilim adamlarına ve diğer çalışanlara da

yapıyorlardı. Hastalığın bulaşması, sadece vücut sıvılarına temasla olmuyordu. Eğer ufacık bir yara ya da çizik -bir kâğıt çiziyi ya da bir jilet kesiği- varsa, sadece deri teması bÜe bu böceklerin aktarılması için yeterli oluyordu.

Önümüzdeki yıllarda her birimize hastalık bulaşu-ken, herkes, başkasının aldığından farklı yeni bir DNA'yı yüklenecek. Etki her vakada tekil olacak. Değişiklik bazılarımızda fark edilecek kadar büyük olmayacak. Çünkü o kadar çok kaynaktan ufak tefek şeyler alacağız ki, odaklaşmış toplam bir etki olmayacak. Hücrelerimiz öldükçe, ölenlerin yerini alan yeni hücrelerde, transfer edilmiş materyal ortaya çıkabilir ya da çıkmayabilir. Fakat içimizden bazıları psikolojik, hatta fiziksel birer canavar haline dönüşebilirler.

James Joyce'un dediği gibi, "Bu, bizim bütün bu eğlence hayvanı dünyamızı karartacak, hafif renklendirecek.

Acaip çeşitlilikte bir karartma."

Değişim hızlanacak mı, etkileri daha yaygın görülebilir hale gelecek mi, retrovirüs işleyişinin safi gelişim hızını artuan güçle su ortaya çıkacak mı- ya da on yıllar

487

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

ve yüzyıllarca gizli kalacak bir süreç mi olacak bilmiyoruz. Biz sadece bekleyip görebiliriz.

Babam sorunun tümüyle teorideki bir aksaklıktan ortaya çıkmadığını düşünüyordu. Annemin teorilerini test eden ve asıl organizmalar üretilinceye kadar onları

geliştiren VVyvern'deki insanların, ondan daha kusurlu olduklarına inanıyordu. Çünkü onlar annemin görüşle-
rinden, o sırada ustaca gözüken ama sonunda felakete
yol açtığı kanıtlanan, farklı yönlele saptılar.

Buna nasıl bakıbrsa bakılsın, annem bizim bildiğimiz
dünyayı tahrip etti ama her şeye rağmen o benim hâlâ
annem. Bir açıdan o yaptıklarını sevgiden, benim
hayatımın kurtulabilmesi umuduyla yaptı. Onu her za-
manki kadar çok seviyorum; ve hayatının son yıllarında,
yeni dünyanın gelmekte olduğunu anladıktan sonra
duyduğu dehşet ve ıstuabı benden saklayabilmesini ola-
ğanüstü buluyorum.

Babam annemin kendisini öldürdüğüne pek ikna ol-
mamıştı ama notlannda bu olasılığı da kabul ediyordu.
Fakat cinayetin daha büyük olasılık olduğu duygusunu
taşıyordu. Hastalık denetim altına alınamayacak kadar
uzaklara -haddinden fazla hızlı- yayılmış olsa bile, an-
nem sonunda bu hikâyeyi kamuoyuna açıklamak iste-
mişti. Belki de bunun için susturulmuştu. İster kendini
öldürsün, isterse orduya ve hükümete korkusuzca karşı
çıksın önem taşımıyor; her iki durumda o yok artık.

Annemi daha iyi anladıkça kendi duygularımı baş
edilmesi çok zor bulduğum zamanlar, onları bastırma
gücünü, ya da takıntılı iradeyi, nereden aldığımı şimdi
biliyorum. Bunu kendimde değiştirmeye çalışacağım.
Başarmamak için bir neden görmüyorum. Ne de olsa
şimdi dünyada olan da bu: Değişim. Merhametsizce de-
ğişim.

Kimisi annemin oğlu olduğum için benden nefret etse de yaşamama izin veriliyor. Bazı düşmanlarımın vahşi tabiatlarını göz önüne alan babam bile, bana bahşedilen bu af nedeninden emin değildi. Babam bu kıyamet virüslerinin yapılanmasında annemin, benim genetik materyalimi kullandığından kuşkulanıyordu; belki de bu nedenle, felaketin çözüm anahtarı ya da en azından çapının smulanması, sonuç olarak benim genlerimde bulunacak. Kanım bana söylendiği gibi sadece XP hastalığımla ilgili olarak değil, aynı zamanda da Wyvern'de incelenmek üzere alınıyormuş demek ki. Belki ben ayaklı bir laboratuvarım; bu hastalığın bağışıklık potansiyelini taşıyorum; ya da hastalığın sebep olacağı korku ve son yıkıma ilişkin bir ipucu içeriyorum. Ayışığı Körfezi Kasabası' nm sırrım sakladığım ve hastalananların kurallarıyla yaşadığım sürece, büyük olasılıkla hayatta kalacak ve özgür olacağım. Öte taraftan bunu dünyaya anlatma girişiminde bulunacak olursam, Fort VVyvern'deki tepelerin ya da tarlaların altındaki bir yeraltı bölümünün karanlık bir odasında günlerimi geçireceğimden kuşkum yok.

Babam zaten sürekli olarak benden kan örneği alınmasını sağlamak için er geç beni götürüp hapsedeceklerinden korkuyordu. Eğer böyle bir şey olursa ve olduğunda, bu tehditle baş etmek zorunda kalacağım.

Pazar sabahı ve öğlen öncesi, fırtına Ayışığı Körfezi'nden giderken, uyuduk. Dördümüzün arasından sadece Sasha bir kâbus görerek uyanmadı.

Dört saat yattıktan sonra Sasha'nın mutfağına gittim ve kapak panjurların arkasında oturdum. Loş ışıktaki bir süre, kasketimdeki *Gizem Treni* sözcüğünün, anne

489

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

min yaptığı işle nasıl bk kgisi olabüceğini düşünerek oturdum. Anlamını tahmin edemesem de, Stevenson'un üeri sürdüğü gibi, Ayışığı Körfezi Kasabası sadece roker-coaster'a binmiş cehenneme doğru yol almıyor. Hiç hayal edemeyeceğimiz esrarengiz bk varışa doğru seyahat ediyoruz; belki harika bir şey ya da belki cekennem azabından çok daha kötü bir şey.

Daha sonra bir kalemle defter alarak mum ışığında yazmaya başladım. Bana kalan günlerde bütün olanları kaydetmeye niyetliyim.

Bu eserin yayımlandığını görmeyi hiç beklemiyorum. Wyvern gerçeğinin açığa vurulmamasını isteyen kişiler, bunların etrafa saçılmasına asla izin vermeyeceklerdir. Ne olursa olsun Stevenson haklıydı: Dünyayı kurtarmak için çok geçti. Hatta Bobby'nin, uzun arka-daşkımız boyunca bana verdiği mesajın aynısı bu.

Artık yayımlanma amacıyla yazmıyor olsam bile, bu felaketin kaydedilmesi önemli. "Bizim büdiğimiz dünya", gelecek için saklanması gereken geçmişin açıklaması olmaksızın, geçip gitmemek. Biz.korkunç bir potansi-

yek olan kibirk bir türüz ama aynı zamanda büyük bir sevgi, arkadaşlık, cömertkk, iyilik, inanç, umut ve zevk kapasitesine de sahibiz. Nasıl kendi ekerimizle kendimizi yok ettiğimiz, en başta nasıl varolduğumuzdan daha önemk olabikr; bu şu anda asla çözemeyeceğimiz bir sır. Ayışığı Körfezi'nde gerekk tüm olayları ve bu olayların uzantısı olarak, dünyanın geri kalanında hastalık yayıkrken olanlan bir gayret kaydedebilirim ama bu kayıtlar beyhude olabikr, çünkü bir gün benim sözcüklerimi okuyacak ya da okuyabüecek kimse kalmamış olabilir. Ben şansımı kukanacağrm. Eğer bk bahisçi olsaydım, bu kaostan bizim yerimizi alacak ve bizim gibi dünyanın efendüeri olacak başka türler doğacağına bah-

DEAN KOONTZ

490

se girerdim. Elbette, eğer bir bahisçi olsaydım, paramı köpeklere koyardım.

Pazar gecesi gökyüzü Tanrı'mn yüzü gibi derindi ye yıldızlar gözyaşları kadar saftı. Dördümüz plaja gittik. Tahiti açıklarından durmaksızın gelen dört metrelik cam gibi anıtsı dalgalar kıyıda patlıyordu. Destandı bu. Öyle *hayat* doluydu ki

YAZARIN NOTU

Ayışığı Körfezi Kasabası'nın radyo istasyonu KB AY, tamamen hayali bir teşebbüstür. Gerçek KBAY California Santa Cruz'dadır ve Ayışığı Körfezi Kasabası radyo istasyonunda çalışanların hiçbirisi, Santa Cruz radyo istasyonunun şimdiki ve geçmişteki hiçbir elemanına dayan-

maz. Radyo istasyonunun adının baş harfleri, burada tek bir nedenle ödünç alındı: Mükemmel.

On yedinci bölümde Christopher Snow, Louise Glück'ün şiirinden bir dizenin alıntısını yapıyor. Bu şiirin adı "Ninni" (Lullaby)' dir ve Bayan Glück'ün harika ve dokunaklı *Ararat* kitabındandır.

Christopher Snow, Bobby Halloway, Sasha Goodall ve Orson gerçektir. Pek çok ayımı onlarla birlikte geçirdim. Arkadaşlıklarını seviyorum ve gelecek yıllarda da onlarla çok daha fazla zaman geçirmek niyetindeyim.

DK

Christopher Snow, Ayışığı Körfezi Kasabası sakinlerinin tümünden farklı. Çünkü Amerika'da yalnızca bin kişiyle paylaştığı ender rastlanan bir genetik hastalıkla barışık yaşıyor. Bu öyle bir hastalık ki, ışığa karşı tehlikeli bir biçimde hassas kılıyor onu. Hayatı, karanlığı sevmek zorunda olan bir insanın büyüleyici anlarıyla dolu. Özgürlük onun için sadece geceye özgü ve geceyi, hiç kimsenin asla tanıyamayacağı kadar tanıyor.

Yalnızca kendisinin çözebileceği, şiddetin kol gezdiği bir muammaya sürüklendiği gece, Ayışığı Körfezi Kasabası sakinlerinin garip davranışlarının üstüne korkusuzca gitmeye karar veren Snow için artık dönüş yoktu.

Dean Koontz bir kez daha heyecanı, gizemi, çılgın bir macerayı ve bir dostluk destanını birleştiren dev bir anlatı yarattı.

“Koontz'un işi, okuyucuyu imkânsızca inandırmak...”

Sunday Telegraph

“Gerilim romanlarının dev yazarı.”

Washington Post

ISBN 975-10-1519-7

